GAVIN PARRIE MASUM MU?

DEDEKTİF ADAM FAWLEY SERİSİ-4

CARA HUNTER

OLİMPOS

İlk kurban kurtuldu.
Peki, ikincisi o kadar şanslı olacak mı?

18 yaşındaki Faith Appleford bir sabah otobüs durağından kaçırılarak saldırıya uğramış fakat her nasılsa kurtulmayı başarmıştı. Onu bulan taksicinin ihbarıyla harekete geçen Adam Fawley ve ekibi, saldırganı yakalamak için Faith'in yardımına ihtiyaç duyuyordu ancak travma geçiren kız onlara bildiklerini anlatmaya yanaşmıyordu.

Dedektif Adam Fawley'nin soruşturması çıkmaza girmişken Faith'le aynı mahallede oturan bir kız daha sırra kadem bastı. 15 yaşındaki Sasha'yı bulmak için seferber olan polisler, çok geçmeden iki olay arasındaki rahatsız edici benzerlikleri görecek ve bu da onları yirmi yıl önce işlenmiş başka suçlara götürecekti. Artık Sasha'nın hayatının yanı sıra Adam Fawley'nin kariyeri de tehlikedeydi.

"Elinizden bırakamayacağınız bir roman!"
—Peter James

"Bu kitap Cara Hunter'ın usta polisiye yazarları arasındaki yerini perçinliyor."
—John Marrs

"Nefes kesen bir hızla peş peşe gelen beklenmedik ters köşeler!"
—Daily Mail

"Usta işi, sürükleyici ve dolambaçlı."
—Rosamund Lupton

ISBN 978-625-5919-11-3
9 786255 919113
OLİMPOS
www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

Gavin Parrie Masum mu?
Cara Hunter
Orijinal Adı: All the Rage

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2019, Shinleopard Ltd.

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Kemal Tokgöz
Editör: Aylin Efe
Son Okuma: Elif Nihan Akbaş
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

Duzenleme
Ny.ozlem

1. Baskı: Nisan 2025
ISBN: 978-625-5919-11-3

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

GAVIN PARRIE MASUM MU?

DEDEKTİF ADAM FAWLEY SERİSİ-4

CARA HUNTER

Çeviren: Kemal Tokgöz

OLİMPOS®

Kardeşim Mark'a...

GİRİŞ

O kadar sıcak bir geceydi ki kız penceresini açık bırakmıştı. Tüller, yaz sonu sıcağının çıplak nefesiyle aheste aheste uçuşuyordu. Dairenin içinde sadece oturma odasının ışığı yanıyordu, kızın yalnız olduğunu da işte buradan biliyordu. Bir de müzik çalıyordu. Çok yüksek sesli değildi ama müziği duyabilecek kadar yakındı. Başlarda bu konuda endişeye kapılır, yakınlığının onu ele vereceğinden korkardı. Fakat artık içi rahattı çünkü gün ortasında bile her tarafta onunkine benzer panelvanlar oluyordu. İnsanlar artık onları görmüyordu. Dikkatli insanlar dahi bu araçları fark etmiyordu. Tıpkı dairedeki kız gibi.

Pencerenin camını biraz daha indirdi. Kız dışarı çıkmaya hazırlanıyor olmalıydı çünkü müzik hızlı, enerjik ve yüksek tempoluydu. Genelde tercih ettiği miskin caz parçalarından değildi. Bir anlığına gözlerini kapayıp kızın ne giydiğini hayal etmeye çalıştı, şu an teninin üzerine çektiği kıyafetin ne olduğunu... Teni, az önce aldığını duyduğu duştan dolayı hâlâ nemli olmalıydı. Kıvrımlarını sıkıca sardığından her gördüğünde zihninde vücudunun haritasını çıkarabildiği boncuklu siyah elbise olamazdı. Eğer o aptal sevgilisiyle yemeğe çıkacak olsaydı böyle saçma bir müzik dinlemezdi. Annesi veya babası da değildi, Oxford'da olsalar arabalarını görürdü. Hayır, kız kıza bir gece olmalıydı bu. Yani daha az açık seçik bir şey giyecekti; kibarca erişilmezlik sinyali veren sade bir şey. Belki de şu kolları geniş mavi elbisesini giymişti. Tiffany mavisi[1] diyorlardı. Daha önce hiç duymamıştı bu rengi. Hoş bir elbiseydi. Zarifti. Ve kızın favorilerinden biriydi.

---

1 Amerikan mücevher markası Tiffany'nin kendi adına tescillettirdiği renk. *–ç.n.*

Bunları bizzat kızdan duymamıştı. Hepsini kendi kendine öğrenmişti. Çok da zor değildi. Biraz izlemek yetmişti. İzlemek, beklemek ve anlam çıkarmak. Bazen tüm süreç sadece birkaç gün sürerdi ama böyle olduğu zamanlar onu nadiren tatmin ederdi. Bu seferki ona çoktan üç haftaya mal olmuştu ama acele etmemeyi seviyordu. İçinde, bu seferkinin tüm bunlara değeceğine dair bir his vardı. Tıpkı kızın sürekli aldığı şampuanın reklamlarında vadedildiği gibi, o buna değerdi. Ve her hâlükârda bu işlerin aceleye getirilmemesi gerektiğini öğrenmişti. Acele ederseniz hata yapardınız. O zaman da işler sarpa sarardı.

Birileri yaklaşıyordu. Kaldırımda tıkırdayan ayakkabıları duyabiliyordu. Yüksek topuklular. Kıkırdamalar. Daha iyi bakabilmek için yerinde hafifçe kıpırdadı. Koltuğun naylonu, vücuduna yapışıp hışırdadı. Yolun karşısında iki kız görüş alanına girdi. Bu ikilinin zarafetten oldukça uzak olduğu aşikârdı. Payetli elbiseler, kıpkırmızı dudaklar, o ucuz ayakkabıların üzerinde sallanışlarının hafifmeşrepliği... Sersem sürtükler çoktan sarhoştu. İkisini de daha önce hiç görmemişti ama kızın arkadaşı olmalıydılar çünkü biraz sonra kızın evinin önünde durup çantalarını karıştırmaya başladılar. İçlerinden biri, gösterişli ve gürültülü bir "Aha!" nidasıyla çantasından bir şey çekip çıkardı. Üzerinde simli harfler bulunan parlak bir kuşaktı bu. Yazıyı okuyamıyordu ama okuması da gerekmiyordu. Gözlerini kıstı, bu lanet şeyleri daha önce de görmüştü. Bekârlığa veda partisiydi bu. Sikik bir *bekârlığa veda partisi.* Kız ne zamandan beri bu tür şeylere ilgi duyar olmuştu ki? Kapıdaki iki kız şimdi kafa kafaya vermişti. Gülüşmeleri ve fısıldaşmalarındaki bir şey sırtında bir ürpertiye sebep oldu. Bu kesinlikle *kızın* partisi olamazdı. O böyle bir şey yapamazdı, hem de onun haberi olmadan... Parmağında yüzük filan yoktu. Olsaydı görürdü...

Daha iyi bakabilmek için öne doğru eğildi. Kızlardan biri dairenin zilini çalıp diyafona eğiliyordu ki yukarıdaki pencere hızla açıldı.

"Gerçekten *bu kadar çok* gürültü yapmak zorunda mısınız?"

Kız sinirlenmiş gibi konuşmaya çalışmıştı ama sesi âdeta gülüyordu. Camdan dışarı doğru eğildiğinde uzun bir siyah saç buklesi omzuna düştü. Duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Kızı izlerken nefesi kesildi.

Kızlardan biri yukarı bakıp zafer kazanmış gibi kollarını kaldırdı. Bir elinde plastik taç, diğerinde de pembe kuşak vardı. "Hey! Baksana ne aldık!"

Penceredeki kız başını iki yana salladı. "Söz vermiştin, Chlo... kuşak ve taç kesinlikle *olmayacaktı.*"

Aşağıdaki ikili kahkahalara boğuldu. "Bu *son derece* kaliteli ve dekoratif aksesuar benim için, sana değil," dedi ikinci kız, sözcükler ağzında yuvarlanıyordu. "*Senin* için *bu* küçük şeyi aldık..."

El çantasından çıkardığı şey, sokak şambasının ışığı üzerine vurunca net olarak görülüyordu: Pırıltılı harflerle "başı bağlı" yazan parlak pembe bir saç bandı.

Penceredeki kız yine başını iki yana salladı. "İkinizi hak edecek ne yaptım ben, ha?"

Başını pencereden içeri soktu ve kısa bir süre sonra diyafondan sinyal sesi duyuldu. Tökezleyerek apartmana giren kızlar hâlâ kıkırdıyordu.

Adam torpido gözünü açtı. O sürtük, işini tam şu anda burada halletmeyeceği için şanslıydı. O rezil partilerini sonlandırabilirdi. Ama bunu yapmayacaktı. Beklemenin heyecanını yaşamak istiyordu, şimdi bile. Detayları zihninde canlandırdığı o enfes beklenti: kızın kokusunun ve tadının nasıl olacağı, saçlarının nasıl teninde nasıl bir his bırakacağı... Canı ne zaman isterse o zaman yapabileceğini, önündeki tek engelin kendi kendini dizginlemesi olduğunu bilmek bile mükemmeldi.

Bir süre oturdu, yumruklarını sıkıp açtı ve kalp atışlarının yavaşlamasına izin verdi. Sonra anahtarı kontağa takıp motoru çalıştırdı.

Alarmı saat yedide çalmaya başladığında Faith Appleford bir saattir uyanıktı. Saçı, kıyafetleri, ayakkabıları, makyajı, hepsi çok vakit alıyordu. Şimdi makyaj masasında oturmuş rimelinin son dokunuşlarını yapıyordu. Mutfaktan yukarıya seslenen annesini duydu.

"Nadine... Daha kalkmadın mı? Eğer arabayla gitmek istiyorsan on dakika içinde aşağıda olman gerekiyor."

Yan odadan bir inilti yükseldi ve Faith, kız kardeşinin yatağında dönüp yastığını başının üstüne çektiğini hayal etti. Hep aynıydı. Nadine sabahları tam bir umutsuz vakaydı. Faith'in aksine. Faith sabahları erkenden hazır olurdu. Daima mükemmeldi. Aynasına dönüp başını sağa sola çevirdi ve yüzünü farklı açılardan kontrol etti, saçının bir tutamını düzeltip kazağının yakasını hizaladı. Güzeldi. Öyle caka satmak gibi bir şey de değildi hem. Gerçekten öyleydi. Oldukça güzeldi.

Ayağa kalkıp kapısının arkasında asılı yığından bir çanta seçti. Süetti. Yani gerçek süet değildi ama fark etmek için çok yakından bakmak gerekiyordu. Öte yandan, rengi tam olması gerektiği gibiydi. Özellikle de seçtiği ceketle son derece uyumluydu. Mavinin en güzel tonlarından biriydi.

***

Adam Fawley
1 Nisan 2018
09.15

"İyi misin? Çok soğuk değil ya?"

Metal çubuk tenine değdiğinde Alex'in irkildiğini fark ettim ama o hızlıca başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Hayır, gayet iyi."

Hemşire monitöre dönüp klavyede bir şeyler yazmaya başladı. Odadaki her şey yumuşatılmıştı. Işıklar loş, sesler boğuktu. Sanki su altındaymışız gibi hissediyorduk. Bu odanın dışında hastane hareketlilikle dolup taşıyordu ama burada, şu anda, bir kalp atışı için zaman yavaşlamıştı.

"İşte buradasın," dedi hemşire, monitörü çevirip bize gülümsedi. Ekrandaki görüntü hareketlendi. Bir baş, bir burun ve bir şeyi kutluyor gibi havaya kalkmış minicik bir yumruk. Hareket. *Yaşam*. Alex'in eli benim elimi aramaya başladı ama gözlerini çocuğundan hiç ayırmıyordu.

"Bu sizin ilk seferiniz, değil mi Bay Fawley?" diye sordu hemşire. "İlk görüntülemede burada değildiniz sanki?" Ses tonunu yumuşak tutsa da yargılayıcı bir tınısı vardı.

"Bu biraz karmaşık bir mesele," dedi Alex hızlıca. "Bir şeylerin ters gideceğinden çok korkuyordum... Nazar değdirmek istemedim..."

Elini sıkıca tuttum. Bunu atlatmıştık. Neden bana söylemediğini, emin olana kadar neden benimle birlikte yaşayamadığını. Durum kesinleşene kadar neden benden uzak durduğunu.

"Sorun değil," dedim. "Önemli olan tek şey şu an burada olmam. Tabii bir de bebeğin sağlıklı olması."

"Kalp atışları gayet iyi ve güçlü," dedi hemşire, klavyesinde bir şeylere daha basarak. "Ve bebeğin büyüme süreci normal ilerliyor, tam olarak yirmi iki haftalıkken olması gerektiği durumda. Endişelenmemizi gerektiren hiçbir şey yok."

Rahat bir nefes verene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Bizler yaşlı ebeveynlerdik. Tüm kitapçıkları okumuş, tüm testleri yaptırmıştık ama yine de...

"Eminsiniz, değil mi?" diye sordu Alex. "Çünkü gerçekten amniyosentez yaptırmak falan..."

Hemşire tekrar gülümsedi. Daha içten, daha sıcak bir gülümsemeydi bu. "Her şey yolunda, Bayan Fawley. Endişelenmenizi gerektiren hiçbir şey yok."

Alex gözlerinde yaşlarla bana döndü. "Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Gerçekten her şey yolunda gidecek."

Ekrandaki bebek birdenbire takla attı. Gümüşi karanlıktaki ufacık bir yunusu andırıyordu.

"Eee," dedi hemşire tekrar metal çubuğu ayarlayarak, "cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?"

***

Fiona Blake, kızının önüne bir kâse mısır gevreği koydu ama Sasha bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. Aşağıya indiğinden beri gözlerini telefonundan ayırmamıştı ve Fiona bir şey söyleme dürtüsüne zar zor karşı koyuyordu. Onların evinde yemekte telefonla ilgilenilmezdi. Bunun nedeni Fiona'nın katı kuralları değildi, ikisinin de bu konuda hemfikir olmasıydı. Çaydanlığı doldurmak için uzaklaştı ama masaya döndüğünde Sasha hâlâ o lanet ekrana bakıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu sesinin öfkeli çıkmamasına gayret ederek.

Sasha ona bakıp başını iki yana salladı. "Özür dilerim... Pats bugün okula gelmeyeceğini söyledi de. Bütün gece kusmuş."

Fiona yüzünü buruşturdu. "Grip mi olmuş?"

Sasha başıyla onayladı, sonra telefonunu bıraktı. "Öyle görünüyor. Sesi gerçekten kötüydü."

Fiona kızını dikkatle inceledi; gözleri ışıl ışıldı ve yanakları biraz kızarmış gibiydi. Şimdi düşününce, bütün hafta böyle göründüğünü fark etti. "İyi misin, Sash? Sanki senin de biraz ateşin varmış gibi duruyor."

Sasha'nın gözleri kocaman açıldı. "Benim mi? İyiyim ben. Gerçekten anne, gayet iyiyim. Ve kurt gibi açım."

Annesine sırıtarak masanın karşısındaki kaşığa uzandı.

***

St. Aldate's Polis Merkezi'nde DK Anthony Asante gülümsemeye çalışıyordu. Fakat DÇ Gislingham'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa bu konuda pek de iyi bir iş çıkardığı söylenemezdi. Asante'nin mizah anlayışı olmadığından değildi bu. Sadece, onu güldürecek türden çok uzaktı. Bu yüzden de masasındaki ters çevrilmiş su bardağını komik bulmakta zorlanıyordu. Bir yandan da bugünün ne olduğunu unutup daha dikkatli olmadığı için kendine kızgındı. Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Ekibin en yeni üyesiydi, diplomalıydı ve Metropolitan Polis Teşkilatı'ndan yeni gelmişti. Bir tek alnında "Kolay Hedef" dövmesi eksikti. Şimdi de hepsi durmuş onu izliyor, "şaka kaldırabilen biri" mi yoksa "kendini beğenmişin teki" mi olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. DK Quinn'in saklamaya hiç zahmet etmediği sırıtışına bakılırsa bu *onun* fikriydi. Yine de Asante, Quinn'in bu işteki esas rolünü merak ediyordu. Derin bir nefes alıp gülümsemesini genişletti. Sonuçta daha kötüsü de olabilirdi. Brixton'daki pisliklerden biri ilk gününde masasına bir demet muz bırakmıştı.

"Pekâlâ millet," dedi, ağır ironi ve *yapabildiğinizin en iyisi bu mu* tavrının doğru kombinasyonu olduğunu umduğu bir tavırla odaya bakarak, "çok komik."

Gislingham rahatlayarak sırıttı. Ne de olsa şaka şakaydı ve bu işte şaka yapmanın yanı sıra şaka kaldırabilmek de önemliydi ama Gislingham çavuşlukta hâlâ yeniydi ve kimseye sataşıyor gibi görünmek istemiyordu. Özellikle de ekibin beyaz olmayan tek üyesine. Asante'nin koluna hafifçe vurarak, "İyi işti, Tone," dedi ve muhtemelen ekibi kendi hâline bırakmanın en iyisi olacağına karar vererek kahve makinesine doğru ilerledi.

***

Adam Fawley
1 Nisan 2018
10.25

"Peki nasıl yürüyecek bu iş?"

Alex yavaşça kanepeye yerleşip ayaklarını uzattı. Ona verdiğim fincanı alıp eliyle sarmaladı. "Hangi iş nasıl yürüyecek?" diye sorarken gözleri muzipçe parlıyordu.

"Neyi kastettiğimi çok iyi biliyorsun... Hani şu cinsiyeti senin bilip de benim bilmemem."

Çayına üfleyip başını kaldırdı ve masum gözlerle bana baktı. "Bu neden sorun olsun ki?"

Bir yastığı kenara çekip kanepeye oturdum. "Böyle bir sırrı nasıl saklayabilirsin ki? Eninde sonunda ağzından kaçıracaksın."

Sırıttı. "Şu meşhur sorgulama tekniğini kullanmadığın sürece kendime saklamayı becerebilirim bence." Yüzümün hâlini görünce gülmeye başladı. "Bak, iki farklı isim listesi yapacağıma söz veriyorum..."

"Peki ama..."

"Ve her şeyin mavisinden almayacağıma."

Ben daha ağzımı bile açamadan tekrar sırıtarak ayağıyla beni dürttü. "Ya da *pembesinden*."

Yapmacık bir kınama ifadesiyle başımı iki yana salladım. "Pes ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun," dedi ciddiyetle. "Sen asla pes etmezsin. Hiçbir konuda."

İkimiz de sadece işimden bahsetmediğini biliyorduk.

Ayağa kalktım. "Bugün biraz dinlen, olur mu? Ağır şeyler kaldırmak gibi çılgınlıklar yok."

Bir kaşını yukarı kaldırdı. "Yani öğleden sonrası için planladığım odun kesme işi iptal mi şimdi? Tüh."

"Marketten bir şey istersen de bana yaz."

Alayla asker selamı verdikten sonra beni yine dürttü. "Git hadi. Çoktan geç kaldın zaten. Hatırlarsan tüm bunları daha önce de yaptım. Şu anki hâlimin iki katıyken Jake'in çocuk odasının duvar kâğıtlarını halletmiştim."

Alex bana gülümserken, en son ne zaman bu şekilde konuştuğunu hatırlayamadığımı fark ettim. Jake'in ölümünden

sonra anneliği sadece yaşadığı bir kayıp olarak görmüştü. Hayatındaki bir yokluk, eksiklik olarak. Sadece Jake'i özlemekle kalmıyordu, başka bir çocuk yapma konusunda da umutsuzdu. Bunca zamandır oğlumuz hakkında sadece acıyla konuşabilmişti. Ama şimdi, belki, onun verdiği neşeyi geri kazanabilirdi. Bu bebeği kesinlikle Jake'in yerine koymayacaktık. Böyle bir niyetimiz olsa bile yapamazdık. Fakat belki de yeni oğlumuz –veya kızımız– bir kurtuluş olabilirdi.

Kapıya ulaştığımda arkama döndüm. "Hangi meşhur sorgulama tekniği?"

Kahkahası, garaja kadar peşimden geldi.

***

Sabahın 10.45'inde Somer hâlâ A33 yolundaki kuyrukta takılıydı. Aslında Hampshire'dan dün gece dönecekti ama nasıl olduysa sahildeki yürüyüş akşam yemeğine, akşam yemeği de birbiri ardına gelen içkilere dönüşmüştü. Saat on buçuk olduğunda, araba kullanmasının kesinlikle iyi bir fikir olmayacağına karar vermişlerdi. Böylece yeni plan, pazartesi sabahı trafiğine yakalanmamak için saat 05.00'te kalkmaktı ama bu plan da gerçekleşmemiş ve yola çıktığında saat 09.00'u geçmişti. Şikâyet ettiği yoktu gerçi. Kendi kendine gülümsedi. Sıcak duşa ve soğuk arabaya rağmen teni hâlâ karıncalanıyordu. Ofise giderken giyebileceği yedek kıyafeti olmadığı gibi eve gidip üzerini değiştirecek vakti de yoktu. Telefonu ötünce kısa bir bakış attı. Giles'tan mesaj gelmişti. Okurken tekrar gülümsedi, bu mesajı yanlışlıkla amirine gönderseydi nasıl bir tepki alacağı konusunda kurnazca bir şey söylemeye can atıyordu ama önündeki araba nihayet hareket edince telefonu geri bıraktı. Giles ilk kez beklemek zorunda kalacaktı.

***

Taksi şoförü, kızı ilk gördüğünde sarhoş olduğunu düşündü. *Ucuz elma şarabıyla kafayı bulmuş, sendeleyerek evine dönmeye çalışan lanet olası bir öğrenci daha,* diye geçirdi içinden. En az yüz metre ilerisinde olmasına rağmen kızın bir o yana bir bu yana yalpaladığını görebiliyordu. Arabasıyla iyice yaklaşana kadar kızın aslında topalladığını fark etmedi. Bantlı ayakkabılarından biri hâlâ düzgündü ama diğerinin topuğu yoktu. Bunu görünce yavaşladı. Bunu ve kızın nerede olduğunu. Marston İskele Yolu'nda, her yerden kilometrelerce uzakta... Sinyal verip aracını kızın yanına çekerken hâlâ onun sadece sarhoş olduğunu düşünüyordu.

Ancak kızın yüzünü görünce fikri değişti.

***

Telefon geldiğinde ofis neredeyse bomboştu. Quinn'in nerede olduğu belli değildi, Fawley öğlene kadar yoktu ve Gislingham da bir eğitim kursundaydı. Baxter, *İnsan yönetimiyle alakalı bir şey,* demişti Ev'e. Sonrasında alaycı bir tavırla gülümseyip Çavuş'un neden böyle bir kursa vakit harcadığını anlamadığını söylemişti, Gis'in bu konuda kendi eşinden öğrenemeyeceği şey yoktu.

Telefon çaldığında Somer elinde bir salata ve birkaç kahveyle yeni dönmüştü. Everett'ın e-postasını cevaplamaya ara vermeden telefonu açıp ahizeyi omzuyla kulağının arasına sıkıştırmasını izledi.

"Pardon?" dedi Everett aniden, e-postayı unutup telefonu sıkıca tutmuştu. "Tekrar söyleyebilir misiniz? Emin misiniz? Peki ne zaman olmuş?" Bir kalem alıp not defterine bir şeyler karaladı. "Yirmi dakika içinde orada oluruz."

Somer başını kaldırdı, salatasının beklemesi gerekeceğine dair bir hisse kapılmıştı. Yine. Artık öğle yemeği için sıcak bir şeyler almaya zahmet bile etmiyordu.

Everett telefonu kapadı. "Marston İskele Yolu'nda bir kız bulunmuş."

"Bulunmuş mu? Ne demek *bulunmuş*?"

"Son derece kötü bir hâldeymiş ve ellerinin bileklerinden bağlandığı yerlerde izler varmış."

"*Bağlandığı* mı? Kızı *bağlamışlar* mı?"

Everett'ın yüzünde korkunç bir ifade vardı. "Korkarım ki çok daha kötü bir durumla karşı karşıyayız."

***

Adam Fawley
1 Nisan 2018
12.35

Everett beni aradığında hâlâ çevre yolundaydım.

"Efendim? Şu an Somer'la Lakes'e doğru yoldayız. Yaklaşık on dakika önce bir arama geldi, Marston İskele Yolu'nda bir kız bulunmuş. Saldırıya uğramış olabilir, çok kötü durumdaymış."

Bankete park etmek için sinyal verip telefonu elime aldım. "Cinsel saldırı mı?"

"Bunu bilmiyoruz. Dürüst olmak gerekirse şu anda pek bir bilgimiz olduğu söylenemez."

Ters bir şeyler olduğunu sesinden anlayabiliyordum. Eğer Ev'le ilgili kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da antenlerinin iyi olduğuydu. İyi antenleri vardı ama onlara yeterince güvenmiyordu. Kendine de. İnsan kaynakları eğitiminden döndüğünde Gislingham'ın bu konuyla ilgilenmesi gerekecekti.

"Seni huzursuz eden bir şey var, değil mi?"

"Kızın kıyafetleri paramparça ve çamur içindeymiş, bir de ellerinin bağlandığına dair kanıtlar var..."

"Tanrım..."

"Aynen öyle. Belli ki korkunç bir durumdaymış ama polise veya hastaneye gitmeyi reddetmiş. Onu bulan taksi şoförüne

onu doğruca evine bırakmasını ve bu olayı yetkililere bildirmemesini söylemiş. Neyse ki adam kulak asmamış."

Torpido gözünü karıştırıp bir kâğıt aldım ve Lakes'teki[2] adresi tekrar söylemesini istedim. Oxford turist gezisinde olsaydınız, o kadar durgun suyu nasıl kaçırdığınızı merak edebilirdiniz çünkü etrafta kilometreler boyunca göletten daha büyük bir su birikintisi yoktu. Lakes, Marston'da yer alan, 1930'lardan kalma meskun bir mahaldi. İnsanların oraya böyle demesinin sebebi ise orada ismini göllerden alan pek çok yolun olmasıydı: Derwent, Coniston, Grasmere, Rydal... Bölgeden sorumlu şehir planlamacısının göllerle dolu kırlara hasret duyduğunu düşünmek hoşuma gitse de Alex romantizm akımına çok düşkün olduğumu söyleyip benimle alay ederdi.

"Kızın adını biliyor muyuz?"

"Faith olabileceğini düşünüyoruz. Taksi şoförünün dediğine göre kızın boynunda *Faith* yazan bir kolye varmış. Gerçi sadece hoşuna giden bir kelime de olabilir. *Hayatı sev* gibi şeyler yazan kolyeleri görmüşsünüzdür."

Görmüştüm. Ama Ev'in üzerinde değil, orası kesin. Taksiciye gelirsek, görünüşe göre adam sadece bir yardımsever değil aynı zamanda iyi bir gözlemciymiş de. Bakın şu işe.

"Seçmen kütüğüne göre adreste Diane Appleford oturuyor," diye devam etti Everett. "Yaklaşık bir yıl önce taşınmış. Sabıka kaydı veya dikkat çeken bir cezası yok. Ama bir Bay Appleford da yok... veya kadınla birlikte yaşamıyor."

"Anladım, on dakikaya oradayım."

"Rydal Yolu'na varmak üzereyiz ama siz gelene kadar içeri girmeyiz."

Applefordlar, taş döşeli bir ön bahçesi ve beyaz tuğla görünümlü panelle kaplanmış alçak bir duvarı olan, cephesi kıvrımlı bir

2 (İng.) Göller. *–e.n.*

Ninova

evde yaşıyordu. Çocukluğumdaki yan komşumuzun eviyle birebir aynıydı. Hem bu özelliği hem de pencerelerindeki fırfırlı tüllerle, ev 1976'da kalmış hissi veriyordu.

Somer ve Everett'm arabalarından inip bana doğru ilerlediklerini gördüm. Everett her zamanki gibi standart beyaz gömlek, siyah etek ve yağmurluk kombinini giyiyordu ama boynundaki parlak kırmızı atkı küçük bir asilik nişanesi gibi göz alıyordu. Onun aksine Somer, siyah kot pantolon, deri ceket ve yüksek topuklu bot giymişti. İş yerinde genellikle böyle giyinmezdi, bu yüzden hafta sonunu erkek arkadaşıyla geçirip eve gitmeye vakti olmadığını tahmin ettim. Beni görünce hafifçe kızarması haklı olduğuma işaret ediyordu. Onunla, Michael Esmond davası üzerinde çalıştığımız sırada tanışmıştı. Sevgilisiyle yani. Giles Saumarez. O da polisti. Bunun iyi bir şey olup olmadığına hiçbir zaman tam olarak karar verememiştim.

"İyi günler, efendim," dedi Everett omzundaki çantasını biraz yukarı çekerek.

Bir nane şekeri almak için cebime uzandım. Artık bu lanet şeylerden avuç avuç taşıyordum. Sigarayı bırakma hevesi başıma bela olmuştu ama tartışmaya kapalıydı. Alex'in sigarayı bırakmamı istemesini beklememiştim bile. Bu tamamen benimle kendim arasındaydı.

"Sizce iyi bir fikir mi?" diye sordu Somer elimdeki şekere bakarak. "Dişleriniz için yani."

Bir anlığına kaşlarımı çattım ama sonra onlara bu sabah nerede olduğumu söylediğimi hatırladım. Dişçideyim demiştim. Evrensel beyaz yalan tercihi. Bebeğin sır olduğundan değildi elbette. Herkes eninde sonunda öğrenecekti. Sadece, bilirsiniz işte, daha zamanı gelmemişti.

"Sorun yok," dedim. "Bir şey yaptırmadım."

Ev'e döndüm. "Eee, ben gelene kadar yeni bir şey çıktı mı?"

Başını iki yana salladı. "Biz de sizin bildiğiniz kadarını biliyoruz."

Kapıyı açan kadının boyanmaktan yıpranmış sarı saçları ve üzerinde *Pasaklı Anne* yazan beyaz bir eşofman takımı vardı. Kırklarının ortalarında olmalıydı. Yorgun görünüyordu. Yorgun ve şimdiden savunmacıydı.

"Bayan Appleford?"

Önce beni, sonra da yanımdaki kadınları süzdü. "Evet. Kimsiniz?"

"Ben Dedektif Amir Adam Fawley. Yanımdakiler de DK Everett ve DK Somer."

Appleford, kapıyı sıkıca tuttu. "Faith oldukça netti... Polisin müdahale etmesini istemiyor. Sizin burada hiçbir işiniz..."

"Faith kızınız mı?"

Anlık bir tereddüt yaşadı. Sanki bu kadar yalın bir gerçeği açıklamak bile ihanet olacakmış gibi. "Evet. Faith benim kızım."

"Onu bulan kişi, kızınızın durumunu görünce çok endişelenmiş. Tabii biz de öyle."

Somer omzuma dokunup arka tarafı işaret etti. Dönüp bakmama gerek bile yoktu. Perdelerin hareket ettiğini neredeyse duyabiliyordum.

"İçeri girebilir miyiz, Bayan Appleford? Sadece bir dakikalığına? İçeride daha rahat konuşabiliriz."

Kadın sokağın karşısına hızlı bir bakış attı. Meraklı komşuları fark etmişti.

"Peki. Ama sadece birkaç dakikalığına, tamam mı?"

Oturma odası soluk leylak rengine boyanmıştı. İçerideki kanepe ve koltuklar bu renge uyumlu olsun diye seçilmişti ama yine de odada insanın kafasını karıştıran bir renk cümbüşü vardı. Ayrıca koltuklar oda için gereğinden fazla büyüktü. İnsanların mobilya satın almadan önce odalarını ölçmemeleri beni hep şaşırtırdı. İçeride güçlü bir oda parfümü kokusu vardı. Lavantaydı tabii ki. Sormaya gerek bile yoktu.

Bayan Appleford oturabileceğimizi söylemedi, biz de koltukla cam sehpa arasındaki daracık halı şeridinde ayakta durduk. Tuhaf bir ortamdı.

"Kızınız dün gece burada mıydı, Bayan Appleford?"

Başıyla onayladı.

"Bütün gece mi?"

"Evet. Dışarı çıkmadı."

"Yani onu kahvaltıda gördünüz?"

Tekrar başıyla onayladı.

"Saat kaçtı?" diye sordu Somer, ceketinin cebinden not defterini çıkararak.

Kadın, kollarını vücuduna doladı. Beden dilinden bir sonuç çıkarmamaya çalışıyordum ama işleri hiç kolaylaştırmıyordu. "07.45 gibi sanırım. Saat 08.00 olmadan Nadine'le birlikte evden çıktım. Faith daha geç çıkacaktı. Otobüsü yakalamak için 09.00 gibi çıkmıştır."

Yani kızının bu sabah ne yaptığını aslında *bilmiyordu*. Bir şeyin sürekli öyle olması, her zaman öyle olacağı anlamına gelmezdi.

"Nadine de kızınız mı?" diye sordu Somer.

Kadın başıyla onayladı. "İşe giderken onu okula bırakıyorum. Summertown'daki doktorun danışma görevlisiyim."

"Peki Faith?"

"O, Headington'daki ileri eğitim kolejine gidiyor. Bu yüzden otobüse biniyor. Okulu ters tarafta kalıyor."

"Faith'le gün içinde hiç konuştunuz mu?"

"Saat 10.00 gibi ona mesaj attım ama cevap vermedi. Meghan Markle'la ilgili bir makalenin linkiydi. Bilirsiniz işte, düğün, elbise falan. Faith bu tür şeylere ilgi duyar. Moda tasarımı okuyor. Gerçekten yetenekli."

"Peki bu anormal bir durum mu? Cevap vermemesi yani."

Bayan Appleford bir an düşünüp omuzlarını silkti. "Sanırım öyle."

Yine benim sıramdı. "Erkek arkadaşı var mı?"

Gözlerini hafifçe kıstı. "Hayır. Şu an yok."

"Ama olsaydı size söylerdi, değil mi?"

Bana keskin bir bakış attı. "Benden sır saklamaz, eğer bunu ima ediyorsanız."

"Saklamadığına eminim," dedi Somer yatıştırıcı bir sesle. "Sadece bunu kimin yapmış olabileceğini çözmeye çalışıyoruz. Tanıdığı birisi olabilir..."

"Erkek arkadaşı yok. Olmasını da *istemiyor.*"

Sessizlik oldu.

Somer karşısındaki Ev'e bir bakış attı. *Sen neden şansını denemiyorsun?*

"Taksi şoförü kızınızı getirdiğinde burada mıydınız?" diye sordu Ev.

Kadın ona bakıp başıyla onayladı. "Normalde o saatlerde evde olmam. Ama yakın gözlüğümü evde unutmuşum, bu yüzden geri dönmüştüm."

Ev ve Somer tekrar bakıştılar. Sanırım ne düşündüklerini biliyordum. Eğer Bayan Appleford evde olmasaydı, Faith olanları ondan da saklamaya çalışabilirdi. Bana gelince, Ev'in haklı olduğuna giderek daha da ikna oluyordum. Bu işte kesinlikle bir terslik vardı.

Kadına bir adım yaklaştım. "Faith'in niçin bizimle konuşmamaya karar verdiğini biliyor musunuz, Bayan Appleford?"

Sinirlendi. "İstemiyor. Bunun yeterli olması lazım, değil mi?"

"Ama eğer tecavüze uğradıysa..."

"Tecavüze *uğramadı.*" Ses tonu netti. Katiydi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Yüzü sertleşti. "Bana söyledi. Faith bana söyledi. Ve benim *kızım* bir *yalancı* değil."

"Öyle bir şey kastetmedim. Kesinlikle." Artık bana bakmıyordu. "Bakın, tecavüz soruşturmalarının travmatik olabileceğini biliyorum... Bu ihtimalden korktuğu için kimseyi suçlayamam

ama artık süreç eskisi gibi değil. Bu konuda özel eğitim almış memurlarımız var. DK Everett..."

"Tecavüz değildi."

"Bunu duyduğuma çok sevindim ama yine de ciddi bir suçla karşı karşıya olabiliriz. Saldırı, fiziksel yaralama..."

"Daha kaç kere söyleyeceğim? Suç falan *yok* ve kızım şikâyetçi *olmayacak*. Bu yüzden lütfen bizi yalnız bırakır mısınız?"

Hepimize teker teker baktı. Gitmemizi, Faith fikrini değiştirirse bizimle iletişime geçebileceğini söylememizi istiyordu. Ama gitmedik. *Gitmedim.*

"Kızınız iki saatten uzun bir süre kayıpmış," dedi Ev nazikçe. "Saat 09.00'dan 11.00'i biraz geçene kadar. Bay Mullins onu Marston İskele Yolu'nda gördüğünde kızınız korkunç durumdaymış. Ağlıyormuş, kıyafetleri çamur içindeymiş ve ayakkabısının topuğu kırıkmış. *Bir şey* olmuş olmalı."

Bayan Appleford kızardı. "Bence 1 Nisan şakası yapmışlar. Sadece biraz kontrolden çıkmış aptalca bir şaka işte."

Bu dediğine odadaki hiç kimse inanmadı. Kendisi bile.

"Eğer bu gerçekten sadece bir şakaysa," dedim sonunda, "İzninizle Faith'in bunu bizzat onaylamasını istiyorum. Ama eğer *değilse*, Faith'e bunu yapan kişi eylemini tekrarlayabilir. Kızınızın yaşadığı travmayı başka bir kız da yaşayabilir. Bunu isteyebileceğinize inanmıyorum. İkinizin de."

Bayan Appleford'un gözleri gözlerime kilitlendi. Tam olarak şah mat denemezdi ama reddetmesini olabildiğince zorlaştırmıştım.

"Faith şu an burada sanırım, değil mi?"

"Evet," dedi bir süre sonra. "Bahçede." Temiz hava almak için mi? Yoksa sigara içmek için mi? Ya da bu odanın lanet morluğundan uzaklaşmak için mi? Açıkçası nedeni hangisi olursa olsun ona hak veriyordum.

Bayan Appleford derin bir nefes aldı. "Bakın, sizinle konuşmak isteyip istemediğini soracağım ama onu zorlamayacağım. Eğer istemezse, kararına saygı duyarım."

Hiç yoktan iyidir.

"Öyle olsun. Biz burada bekleriz."

Kapı Bayan Appleford'un arkasından kapandığında odayı turlamaya başladım. Duvarlarda empresyonist tablolar vardı. Çoğunlukla Monet resimleri, gölet, nilüfer gibi şeyler. Alaycı biri olduğumu düşünebilirsiniz ama sadece odayla uyumlu olabilecek leylak tonları nedeniyle seçildiklerini düşündüm.

"Şuraya gitmek isterdim," dedi Ev, Giverny'deki bir köprünün resmini göstererek. "Piyango kazanırsam ölmeden önce yapılacaklar listemde var. Bir de birlikte gidecek birini bulabilirsem tabii." Yüzünü buruşturdu. "Ayrıca Tac Mahal ve Bora Bora'ya gitmek de hayalim."

Somer ona bakıp gülümsedi, şömine rafının önünde durmuş aile fotoğraflarını inceliyordu. "Benim de. Bora Bora kısmı yani."

Ev'in Somer'a onu tekrar gülümseten bir bakış attığını gördüm, benim fark ettiğimi görünce bakışlarını kaçırdı.

Ev bana döndü. "Sanırım tuvaletin nerede olduğuna bir baksam iyi olacak. Anlarsınız ya."

Başımla onayladım ve Ev hızlı adımlarla odadan çıktı. Neredeyse aynı anda koridordan ayak sesleri duyuldu ve Diane Appleford yanımıza döndü.

"Konuşmaya hazır..."

"Teşekkürler."

"Ama sadece bir kadınla," diye devam etti. "*Sizinle* değil."

Başıyla onaylayan Somer'a baktım. "Ben konuşurum, efendim."

Kadına döndüm ve en etkileyici "sadece hizmet etmek için buradayız" gülümsememi takındım. "Kesinlikle anlıyorum, Bayan Appleford. Meslektaşlarımı arabada bekleyeceğim."

***

Ev, merdivenlerin başında durakladı. Sol tarafındaki banyo kapısı açıktı. Beyaz döşemeler, kalın plastik duş perdesi ve güçlü bir çamaşır suyu kokusu... Kendi evindekilerin aksine düzgünce katlanmış havluların alt kattaki leylak rengiyle aynı tonda olduğunu fark etti. Bayan Appleford'un bazı takıntıları olduğu kesindi.

Karşısında üç kapı daha vardı ve ikisi açıktı. Bir tanesi, rengini tahmin etmesine bile gerek olmayan saten yatak örtüsüyle kaplı bir yatağın bulunduğu ebeveyn yatak odası, diğeri de küçük kız kardeşin odasıydı. Karmakarışık kıyafetler ve jimnastik ayakkabılar fırlatıldıkları yerde duruyordu. Pervasızca serilmiş bir yorgan, etrafa saçılmış peluş oyuncaklar ve bir makyaj çantası. Everett, mümkün olduğunca sessiz hareketlerle, içinden halının kalınlığına teşekkür ederek, kapalı olan üçüncü kapıya yaklaştı. Kendi evine böyle bir halı asla alamazdı, kedisi onu kahvaltı niyetine yerdi. Parçalayabileceği şeyleri çok seviyordu.

Karşısındaki oda, diğer kardeşin odasının tam tersiydi. Dolaplar düzgünce kapatılmıştı, çekmecelerden fırlayan hiçbir şey yoktu. *Grazia*[3] dergisinin sayılarından oluşan bir yığın bile düzgünce yerleştirilmişti. Ama Ev'in baktığı şey bu değildi, bu odaya giren hiç kimsenin odaklanacağı yer orası olmazdı. Odanın tamamına, kuşe kâğıtlı dergilerden kesilmiş resimler, parlak renkli boncuk ve düğmelerden oluşan küçük plastik torbalar, iplik yumakları, kumaşlar, dantel ve sahte kürk parçaları, yapışkanlı not kâğıtlarına kalın kırmızı kalemle yazılmış notlar ve muhtemelen Faith'e ait olan bir dizi eskizle yukarıdan aşağıya donatılmış, duvar boyunca uzanan bir pano hâkimdi. Everett pek de kıyafetlerden anlayan birisi sayılmazdı ama o bile bu çizimlerin bazılarındaki yeteneği görebiliyordu. Faith küçük bir detayı alıp bütün kıyafeti ona göre şekillendirebiliyordu.

3 İtalya'da yayımlanan bir moda dergisi. –*ç.n.*

Bir topuğun şekli, bir kumaşın sarkması, bir kol yakasının uzunluğu...

"Annesi en azından bir konuda haklıymış," dedi yumuşak bir sesle, "kız gerçekten yetenekli."

"*Sen* kimsin be?" diye sordu bir ses arkasından.

***

"İşte, Faith."

Kız, annesinin yanından geçip ışığa doğru ilerledi. Somer daha ilk bakışta kızın ne kadar güzel olduğunu fark etmişti. Karmakarışık at kuyruğu ve dağılmış rimeli bile yüz hatlarının zarafetini gizleyemiyordu. Bir de çok sıskaydı. Sığınır gibi içine gömüldüğü kocaman kazak, ne kadar zayıf olduğunu vurguluyordu. Kazağı yıllar önce almış olmalıydı, yününde delikler vardı ve manşetleri saçaklanmıştı.

Somer ona doğru bir adım attı. "Otursana. Bir şey ister misin? Çay veya su?"

Kız bir an için tereddüt etti, sonra başını iki yana salladı. Yavaşça kanepeye doğru ilerledi, yaşlı bir kadın gibi oturmadan önce koltuktan destek aldı.

Somer kaşlarını çattı. "Ağrın mı var?"

Kız yine başını iki yana salladı. Hâlâ konuşmamıştı.

Annesi de yanına oturup elini tuttu.

"İsmim Erica," dedi Somer, karşılarındaki koltuğa geçerek. "Bunun zor olduğunu biliyorum ama biz sadece yardımcı olmaya çalışıyoruz."

Kız kısa bir süreliğine başını kaldırıp Somer'a baktı. Kirpiklerinde hâlâ gözyaşları vardı.

"Ne olduğunu bize anlatabilir misin?" diye sordu Somer nazikçe. "Seni bulan adam, Bay Mullins, çok üzgün göründüğünü söyledi."

Faith titreyerek derin bir nefes aldı. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı ama onları silmekle uğraşmadı. Annesi elini iyice sıktı. "Sorun değil, tatlım. Acele etme."

Kız, annesine kısa bir bakış attıktan sonra tekrar başını eğip ellerini kazağının kollarından içeri çekti. Fakat Somer, o bunu yapmadan önce parmak eklemlerindeki sıyrıkları ve bileklerindeki izleri görmüştü. Ayrıca her ne kadar özenli bir manikürü olsa da tırnaklarından biri kırılmıştı. Derisine değse kanatacak kadar sivri bir uç vardı. Saatlerdir evdeydi ama hâlâ törpüleyip düzeltmemişti. Karşısındaki kız göz önüne alındığında bu, Somer'a bir şeylerin fena hâlde yanlış olduğunu düşündürüyordu.

"Annen moda üzerine eğitim aldığını söyledi," diye devam etti Somer. "Kıyafet mi tasarlamak istiyorsun?"

Kız başını kaldırıp ona baktı. "Ayakkabı," derken sesi biraz çatallanmıştı. "Ayakkabı tasarlamak istiyorum."

Somer sırıttı. "Ayakkabılara benim de zaafım var." Botlarını gösterdi. "Tahmin edebileceğin gibi."

Kızın tam olarak gülümsediği söylenemezdi ama gerginliğinin azaldığını hissedebiliyordu. Sadece birazcık bile olsa. Sonra kız birdenbire titredi. Oda sıcak olmasına rağmen... hem de fazla sıcak.

"Sanırım," dedi Somer, Bayan Appleford'a dönerek, "bir fincan çay iyi gelebilir."

Kadın kaşlarını çattı. "Kızım bir şey istemediğini söyledi..."

"Şok geçiren insanlarla konuşma konusunda çok deneyimim oldu, Bayan Appleford. Kızınızın başına ne gelmiş olursa olsun, şu anda ihtiyaç duyduğu şey bir bardak bol şekerli sıcak çay."

Diane Appleford tereddüt etti, sonra kızına döndü. "Beş dakika yalnız kalmanız sorun olur mu?" diye sordu yumuşak bir sesle. "İstediğin zaman gitmesini söyleyebilirsin."

Faith başını hızlı hızlı sallayarak onayladı. "Sorun değil, anne. Çay iyi olur."

Somer tekrar konuşmadan önce kadının odadan çıkmasını bekledi. Faith kaskatı bir hâlde koltuğun ucunda oturuyordu, elleri dizlerinin arasında kenetlenmişti.

"Seni böyle kollayan bir annen olduğu için çok şanslısın," dedi Somer. "Keşke benimki de öyle olsaydı."

Kız bitkin bir gülümsemeyle ona baktı. "Benim için endişeleniyor, hepsi bu."

"Annelerin işi bu."

Faith omuzlarını silkti. "Sanırım öyle."

"Ama bu durum bazen bazı şeyleri konuşmayı güçleştirir. Özellikle de zor konuları. Çünkü ailemiz bizi ne kadar çok severse onları üzecek bir şey söylemek bizim için o kadar zorlaşır."

Şimdi kızın yüzüne renk gelmişti, solgun yanaklarında iki kırmızı nokta oluştu.

"Pekâlâ, Faith," dedi Somer biraz öne doğru eğilerek, "hazır sadece ikimiz kalmışken, bana neler yaşadığını anlatabilecek misin?"

***

Ev hızla arkasına döndüğünde yağlı siyah saçlı ve dizleri yırtık kot pantolon giymiş bir kızı karşısında buldu. Ev'den biraz kısa, biraz daha kiloluydu ve Ev'in hiç düşünmeden aklına gelen ifade "suratsız" oldu. Kendi annesi, bir keresinde kızının onu duymadığını zannederek Ev hakkında böyle demişti. O zamanlar on yaşında bile değildi ve dış görünüşünü daha önce hiç düşünmemişti ama bir kez iş işten geçince geri dönmesi imkânsız oluyordu. İnsanların, kendilerinden daha güzel buldukları kızlara nasıl tepki verdiklerini fark etmişti. Giyim kuşamı konusunda endişelenmeye, daha kötü görünürse daha değersiz olacağını hissetmeye başlamıştı. Şimdi de bir başkası hakkında aynı şeyi düşünüyordu. Sanki düşüncesini sesli olarak

ifade etmiş gibi kızardı. Karşısındaki kız da bunu yaptığını fark etmeden Faith'i aynı şekilde yargılamış mıydı?

Kız hâlâ ona dik dik bakıyordu, yüzü asıktı.

"Üzgünüm," dedi Everett hızlıca. "Sen Nadine'sin, değil mi?"

Kız cevap verme zahmetinde bulunmadı. "Faith odasına girebileceğini söyledi mi? İnsanların eşyalarını karıştırmak için izne filan ihtiyacınız yok mu?"

"Eşyalarını karıştırmıyordum... Tuvaleti kullanmak için yukarı çıkmıştım ve kapı açıktı. Ben de..."

"Hayır, değildi. Faith *hiçbir zaman* kapısını açık bırakmaz. *Hiçbir zaman* derken ciddiyim."

Buna verecek bir cevabı yoktu.

Nadine kenara çekilince Everett utanç içinde yanından geçip merdivenlere yöneldi. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştı.

***

Alt kattaki oturma odasında Somer ayağa kalkmış not defterini ceketinin cebine koyuyordu. Ev'i gördüğünde başını hafifçe iki yana salladı. Belli ki görüşme bitmişti.

Diane Appleford bir koluyla büyük kızını sarmalamıştı. "Sadece beş dakika yalnız bıraktım diye hemen kızımı sorguya çekmişsiniz."

"Hayır," dedi Somer, "gerçekten öyle bir şey yapmadım..."

"Size söyledim," diye devam etti Bayan Appleford. Somer'ın sözünü keserek, "Faith bana saldırıya uğramadığını söyledi. Size de bunu söyledi, değil mi?"

"Evet, ama..."

Faith'in yanakları kıpkırmızıydı ve gözlerini tavana dikmişti.

"Bu durumda gitmenizi istiyorum. Hepinizin. Eminim ki yapmanız gereken daha önemli işler vardır. Mesela gerçek *suçları* araştırmak gibi."

Nadine kapıda belirdi.

"Tatlım, polis hanımlara eşlik edebilir misin?" diye sordu Diane. "Gidiyorlar."

Faith'in yanından geçerken Somer göz göze geldiklerinden emin oldu. "Eğer konuşmak istersen nerede olduğumu biliyorsun."

Kız dudağını ısırdı, ardından başıyla hafifçe onayladı.

***

Sokağa çıktıklarında Fawley'yi arabasının yanında, fotoğraf boyutlarındaki bir kâğıt parçasına bakarken gördüler. Fakat yaklaştıklarını fark edince elindeki kâğıdı aceleyle kaldırdı.

"Yüzünüzden anladığım kadarıyla pek bir ilerleme kaydedemedik."

Somer başını iki yana salladı. "Maalesef, efendim. Tam Faith'i konuşmaya ikna ediyordum ki annesi elinde çayla geri geldi ve çok *müdahaleci* davrandığıma karar verdi. En azından *birazcık* müdahaleci olmadan kızı nasıl sorgulayabilirdim bilmiyorum ama işte durum bu." Omuz silkti.

"Ama bir şey bulduk, efendim," dedi Everett. "Somer fark etti."

Fawley bir kaşını kaldırıp Somer'a döndü. "Öyle mi?"

"Tam odadan çıkarken fark ettim," dedi Somer. "Kızın saçı. Öyle bir durumdaydı ki daha önce dikkatimi çekmedi ama biz baş başayken kız sürekli saçını çekiştiriyordu. Sağ tarafını. Yüzde yüz emin değilim ama sanırım saçının bir kısmı eksikti."

***

Adam Fawley
1 Nisan 2018
14.15

"Peki ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu Baxter.

Saat ikiyi geçmişti ve Everett, ekibin geri kalanına Appleford vakasıyla ilgili bilgi veriyordu. Daha doğrusu Appleford olayıyla ilgili çünkü daha fazla bilgi bulamazsak bir vaka olamayacaktı. Ben de ekibe aşağı yukarı bunu anlatıyordum.

"*Yapabileceğimiz* pek bir şey yok. Faith tüm bunların bir yanlış anlaşılma olduğunu iddia ediyor. *Biraz fazla kontrolden çıkmış* bir 1 Nisan şakası."

"Epey berbat bir şaka," dedi Quinn somurtup kollarını kavuşturarak. "Hem bugünlerde rızası olmadan birinin saçını koparmak basit yaralama sayılmıyor mu?"

"Kesilmiş de olabilir," dedi Somer. "Tam olarak göremedim."

Araya girdim, "Her iki durumda da Quinn haklı. Bu bir basit yaralama. Ama elimizde hâlâ yalnızca tahminler var. Faith ne olduğunu tam olarak *söylemedi.* Konuşmayı reddettiği için arkadaşlarından hangisinin şakadan sorumlu olduğunu da bilmiyoruz."

"Bana sorarsanız arkadaşları da epey berbatmış. Böyle bir şey yaptıklarına göre..." Konuşan yine Quinn'di. Bu ani empati duygusuna hazırlıksız yakalanan tek kişi ben olamazdım. Ev'in kaşlarını kaldırdığını gördüm ama neyse ki kimse bir şey söylemedi. Bu umut vadeden gelişmenin ilk dakikadan elimizden kayıp gitmesini istemiyordum.

"Ama bir arkadaşı yapmış olmalı, değil mi?" diye sordu dedektiflerden biri. "Yani tamamen yabancı biri rastgele bir insana 1 Nisan şakası yapmaz sonuçta."

"Tecavüz edebilir ama," dedi Asante usulca.

Bir sessizlik oldu, ardından Baxter sorusunu yineledi. Baştan sona duygusuzdu. "Peki bizden gerçekten ne *yapmamızı* istiyorsun?"

Kaşlarını çatmıştı ve dürüst olmak gerekirse ona hak veriyordum. Bu olay koca bir zaman kaybı olarak sonuçlanabilirdi. Ama diğer yandan, ya tekrar olursa...

"Yarın büyük bir vaka gelirse her şey iptal ama bence o zamana kadar biraz araştırmaya değer. *İhtiyatlı* bir araştırma.

Açık konuşayım, Faith yanlış bir şey yapmadı ve bu işin sanki kurbanı inceliyormuşuz gibi görünmesini istemiyorum. Ama bir suç işlenmiş olma ihtimali var ve sırf Faith bizimle konuşmaya çok korkuyor diye birinin paçayı sıyırmasını istemiyorum, tamam mı? İyisi mi şu taksi şoförüyle tekrar konuşalım. Mullins miydi? Resmî ifade verdi mi?"

"Hayır, efendim," dedi Somer. "Ama bilgilerini aldık. Kendisini arayabiliriz."

"Güzel. Bir de Marston İskele Yolu'ndaki hız kameralarını kontrol edip kızın nereden geldiğini veya Mullins onu bulmadan önce yanında birinin olup olmadığını bulabilecek miyiz bir bakın. Oradaki kavşakta bulunan benzin istasyonundan güvenlik kamerası kayıtlarını isteyin."

"Birisi kızı oraya bırakmış olabilir," dedi Somer. "Mullins'in dediğine göre ayakkabılarından birinin topuğu yokmuş. Demek ki çok uzun bir mesafe yürümüş olamaz. Veya çok hızlı."

Dedektiflerden biri Somer'ın botlarını işaret etti. "Bu konuda tecrübelisin herhâlde, ha Somer?" deyip sırıttı.

Kahkahaların durması için bir süre bekledim. "Kızın okulundakilerle de bir konuşalım. Bakalım Faith'in arkadaşlarını bulabilecek miyiz? Belki birileriyle problemi olup olmadığını da öğreniriz."

"Onun gibi güzel kızlar her zaman popüler olmaz," dedi Ev.

"İşin içinde bir erkek olabilir," dedi Quinn. "Gerçekten erkek arkadaşı olmasa bile başkasının sevgilisi ona fazla ilgi gösteriyor olabilir. Yani eğer dediğin kadar güzel bir kızsa..." Bir elini saçında gezdirdi. Muhtemelen bunu yaptığının farkında bile değildi ama geri kalanımızın fark ettiğini söylemeye gerek bile yoktu. Quinn daima göze hitap ederdi. Ev bir şey demek için ağzını açtı, sonra gerçekten insanüstü bir çabayla son dakikada sessiz kalmayı başardı. Öte yandan Somer'ın sırıttığını görebiliyordum.

Bu sırada Baxter'ın aklı hâlâ tam anlamıyla işteydi. "Kızın internetteki profillerine göz atabilirim. Kimlerle takıldığını bulmak zor olmamalı."

"Güzel, öyle yap. Asante, Mullins'le konuşabilir misin? Somer, Quinn'le beraber okulu ziyaret etmenizi istiyorum."

Somer endişeli görünüyordu. "Dikkatli olmamız gerekecek. Okulların nasıl olduğunu bilirsiniz. Dedikodu hemen yayılır."

"İdare edeceğinize eminim. Eğer çok zorda kalırsanız sokaklarda kol gezen tehlikeye dair genel kontrol yaptığınızı söylersiniz. Bir de Somer, okula gitmeden önce üzerini değiştirme."

Somer'ın gözleri büyüdü. "Peki, eğer bunun işe yarayacağını düşünüyorsanız..."

İsteksizce gülümsedim. "*Düşündüğüm* şey şu ki Faith'in arkadaşları da moda eğitimi alıyor olabilir."

Bu da işe yaramazsa Dedektif Gareth Quinn'in pek-de-ince-olmayan cazibesi her zaman işbaşındaydı.

***

İleri eğitim koleji Somer'a polis akademisine katılmadan önce birkaç aylığına öğretmenlik yaptığı okulu hatırlattı. Aynı beton, aynı cam levhalar, kurumuş çimler, plastik gibi çalılar ve Quinn'in parlak Audi'sinin bir eşek yarışındaki tek safkan at gibi görünmesini sağlayan aynı eski püskü arabalar. Birlikte oldukları dönemde Somer arabasına iyi geceler öpücüğü veren bir adamın hikâyesini anlatan Shania Twain şarkısını çalarak onunla dalga geçmiş ve Quinn'in şakayı anlamamasına hiç şaşırmamıştı. Şimdi de Quinn, hurdası çıkmış eski bir Saab'ın yanma park ederken büyük bir şov yapıyor ve kapıları kilitleme işini fazlasıyla ağırdan alıyordu. Somer, öğrencilerin onlara yönelen bakışlarını görebiliyordu. Bakışlar, araba (erkekler) ile şoför (çoğunlukla kızlar ama tamamen değil) arasında hemen hemen eşit oranda bölünmüştü. Ve bu da şaşırtıcı değildi. Quinn

uzun boylu, atletik ve oldukça yakışıklıydı, bir de üzerinden özgüven akıyordu. Ayrıldıktan sonra ona bok gibi davranmasına rağmen, Somer ondaki çekiciliği hâlâ görebiliyordu. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Quinn olan bitenlerin ardından tam olarak özür dilemese de ona yakın bir şeyler yapmıştı. Somer, son zamanlarda ortalıkta dolaşan yeni bir kız arkadaş söylentilerini de duymuştu.

Quinn sonunda anahtarıyla oyalanmayı bırakıp Somer'ın yanına gitti.

"Eee, bu işi nasıl halletmek istersin?"

"Ben de onu düşünüyordum. Faith hakkında bilgi almak için müdürle başlamaya ne dersin? Eğer müdür için de uygunsa öğrencilere sokaklarda dikkatli olmaları konusunda onları uyarmaya geldiğimizi söyleyebiliriz. Fawley'nin önerdiği gibi."

Quinn yüzünü buruşturdu. Fawley'yi severdi, Somer bunu biliyordu, sonuçta Fawley çok kez arkasını kollamıştı ama Quinn rekabetçi biriydi. Tamamen kendine ait bir fikir bulmayı tercih ederdi. Mümkünse çok daha iyi bir fikir.

"Açıkça müdüre sormaya ne dersin?" diye sordu. "Bakalım son zamanlarda Suç Soruşturma Departmanı'nın aniden buraya gelmesini haklı çıkaracak bir şey olmuş mu? Uyuşturucu olayı ya da onun gibi bir şey."

Somer itiraf etmeliydi ki bu gerçekten daha iyi bir fikirdi.

Etrafa bakınıp ofislerin ne tarafta olduğunu gösteren bir tabela aradı ama Quinn çoktan harekete geçmişti.

"Merak etme," dedi. "Birine sorarım."

Somer beş dakika sonra binanın içinde Quinn ve bir öğrencinin peşinden ilerliyordu. Sonunda bir merdiveni çıkıp müdürün odasına geldiler. Merdivenleri kullanmalarının sebebi yolun daha uzun sürecek olmasıydı çünkü Quinn'in müdürün odasının nerede olduğunu sorduğu öğrencinin upuzun sarı saçları, çok kısa bir eteği ve görünüşe göre Quinn'in ağzından çıkan her laftan etkilenmeye hazır olmak gibi bir özelliği vardı.

Quinn, Somer'ın gayet iyi bildiği üzere, neredeyse hiç katkıda bulunmadığı iki cinayet vakasıyla hava atıyordu ama Somer onun oyununu bozma niyetinde değildi. Sadece bu yeni kız arkadaşın neye bulaştığını bildiğini umuyordu.

***

Neil Mullins'le görüşme
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
1 Nisan 2018, 16.15
Görüşmeyi yapan DK A. Asante

AA: Geldiğiniz için teşekkür ederiz, Bay Mullins. Çok vaktinizi almayacağız.

NM: Hiç sorun değil. Karakol, yolumun üstündeydi zaten. Kız nasıl oldu?

AA: Oldukça sarsılmış durumda. Hâlâ tam olarak ne olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz. Sizinle de bu yüzden tekrar konuşmak istedik. Başka bir şey hatırladınız mı diye sormak için. Daha önce bahsetmemiş olabileceğiniz bir şey.

NM: Bildiğim kadarıyla hayır. Telefonda anlattığım gibiydi: Onu önümdeki yolda yürürken gördüm. Yani pek de yürümek denemez... Daha ziyade sendeliyordu. Bu yüzden sarhoş olduğunu düşündüm.

AA: Sırtı size mi dönüktü?

NM: Evet. Marston'a doğru gidiyordum ve kız Victoria Arms barına giden yolun yakınlarındaydı.

AA: Orası herhangi bir eve çok uzak, değil mi? Bu size tuhaf gelmedi mi?

NM: Evet. Sanırım geldi. Zaten bu yüzden yavaşladım. Yavaşlayınca da fark ettim zaten.

AA: Neyi fark ettiniz?

NM: Kızın durumunu. Ağlıyordu, makyajı dağılmıştı ve kıyafetleri paramparçaydı. İlk başta kanaması olduğunu düşündüm ama sonra fark ettim ki sadece çamurmuş. Arabanın her tarafına bulaştı.

AA: Ne giyiyordu?

NM: Böyle bir olaydan sonra insanların kıyafetlerini kanıt olarak almıyor musunuz? Televizyonda hep öyle yapıyorlar.

AA: Bu sadece kayıtlar için, Bay Mullins. Nasıl olduğunu bilirsiniz.

NM: Hiç sormayın. Ömrümün yarısını lanet evrak işleriyle geçirdim. Bu yüzden taksi şoförlüğüne geçtim...

AA: Kıyafetleri nasıldı, Bay Mullins?

NM: Evet, doğru. Pardon. Mavi bir ceket. Kot ceketti sanırım. Altında da beyaz bir şey vardı ama tam olarak göremedim. Bahsettiğim topuklu ayakkabıları vardı. Ve bir de siyah kısa etek.

AA: Çantası var mıydı?

NM: Hayır.

AA: Durduğunuzda ne oldu?

NM: Eğildim ve iyi olup olmadığını, yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum. Epey aptalca bir soruydu. Yani tabii ki iyi değildi...

AA: Ne dedi?

NM: Bana doğru sendeledi ve onu eve bırakıp bırakamayacağımı sordu.

AA: Yani arabanıza binmeye aldırış etmedi? Sizden korkmadı?

NM: Galiba taksici olduğum için sorun olmaz diye düşündü işte. Açıkçası dışarıda olmaktan daha çok korkuyor gibiydi. Ama yanıma, ön tarafa oturmadı, arkaya geçti. Bir de hava buz gibi olmasına rağmen bütün yol boyunca penceresi açıktı.

AA: İhtiyacı olursa yardım çağırabilsin diye mi?
NM: Sanırım. Bunu hiç düşünmedim aslında.
AA: Ne olduğuna dair herhangi bir şey söyledi mi?
NM: Hayır. Yani ben... bilirsiniz işte... çok üzerine gitmek istemedim. Onu doğruca karakola götüreceğimi söylediğimde paniklemeye başlayıp hayır dedi, polis falan istemiyordu. O zaman hastaneye götüreyim dedim ama onu da istemedi. Ben de onu gitmek istediği yere götürdüm.
AA: Rydal Yolu'na mı?
NM: Evet. Sonradan aklıma geldi, belli ki bu yüzden o tarafa doğru yürüyordu. Eve gitmeye çalışıyordu.
AA: Peki vardığınızda evde biri var mıydı?
NM: Bilmem ki. Arkadan dolandı.
AA: Daha önce bundan bahsetmemiştiniz.
NM: Üzgünüm. Önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim.
AA: Çantası olmadığını söylediniz. Anahtarları cebinde olabilir miydi?
NM: Herhâlde, bunu hiç düşünmedim.
AA: Ama içeri girebildiğine eminsiniz?
NM: Evet. İstersem gidip bana biraz para getirebileceğini söyledi ama istemedim. Ödeme yapmasına gerek yoktu. Arabadan indiğinde ağlıyordu. Zavallıcık.

***

Sasha Blake kalemini bırakıp defterini kapattı. Yatağının üzerinde bağdaş kurmuştu, arka planda kısık sesli müzik çalıyordu. Kalemin ucunda bir tüy, soluk mavi defterin ön tarafında ise bir dizi beyaz çiçek vardı. Sayfaların pırıltısını ve dokusunun verdiği hissi seviyordu ama bu defteri seçmesinin gerçek sebebi çantasına sığacak kadar küçük olmasıydı. Elbette defteri etrafta

öylece bırakmaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Annesini seviyordu, gerçekten seviyordu ve kasıtlı olarak eşyalarını karıştırmayacağını da biliyordu ama hiçbir annenin iradesi böyle bir deftere denk gelip de içinde yazanları okumadan durabilecek kadar güçlü olamazdı. Isabel şifreli alfabe kullanırdı, Patsie de her şeyini telefonunda tutuyordu ama Sasha kısıtlama olmadan defterine bir şeyler yazmayı seviyordu. Yazmak, düşüncelerini düzenlemesine, ne yapacağına karar vermesine yardımcı oluyordu. Fakat annesi bunu anlamazdı. Defterdeki her şeyin gerçek olduğunu düşünürdü. Gerçi bir bakıma öyleydiler de. Sadece annesinin anlayacağı şekilde değil.

Alt kattan bir gürültü gelince Sasha hızla eğilip defterini pembe sırt çantasının cebine koydu ve sırtını yatak başlığına dayayıp Keats kitabını eline aldı.

"İyi misin, Sash?" diye sordu annesi kapısını açarak, kolları ütülenmiş çamaşırlarla doluydu.

Sasha başını kaldırıp baktı. "İyiyim. Hemşerimle takılıyorum öyle."

Fiona Blake gülümsedi. "Çok fazla çalışma. Eğlenmeye de hakkın var, biliyorsun."

Çamaşırları şifonyerin üzerine koyduktan sonra çıkarken kapıyı arkasından çekti. Sasha kitabını açtı. "*Tatlı bir huzursuzluk içinde sonsuza dek uyanık. Hâlâ, ama hâlâ onun şefkatli nefesini duymak için.*" İç çekti. Birinin sizinle böyle konuştuğunu düşünsenize...

***

"Yani niçin endişelendiğimizi anlayabilirsiniz."

Somer sandalyesinde arkasına yaslandı. Açıklaması boyunca kolej müdiresi tek kelime etmemişti. Öylece oturmuş, kaşlarını çatmış, bir lastik bantla oynayıp durmuş, pencereden dışarıyı izlemişti. Hava kararıyordu. Yağmur yağacak gibiydi ve Somer

kendi kendine küfretti. Ne montu ne de şemsiyesi vardı ve ayakkabıları da kesinlikle yağmura uygun değildi.

Müdire hâlâ bir şey söylememişti. Somer, omuz silken Quinn'e hızlı bir bakış attı.

"Bayan McKenna?" dedi sesini hafifçe yükselterek. "Bilmemiz gereken bir şey var mı? Faith'in son zamanlarda öğrencilerden biriyle sorun yaşayıp yaşamadığını biliyor musunuz?"

Kadın yüzünü ona çevirdi. "Hayır. Bildiğim kadarıyla herhangi bir sorun yok. Faith akranları arasında çok popülerdir."

"Ona bu 1 Nisan şakasını kimin yapmış olabileceğini biliyor musunuz? Aklınıza herhangi bir isim geliyor mu?"

Derin bir kaş çatma daha. "Umarım bunun sorumlusunun öğrencilerimizden biri olabileceğini ima etmiyorsunuzdur..."

"Kesinlikle hayır. Ama Faith'in ailesinin daha geçen yaz buraya taşındığını biliyoruz, yani okul dışında pek arkadaşı olmayabilir."

McKenna tekrar plastik bandıyla oynamaya başladı. Somer'ın uzanıp o bandı elinden kapmasına ramak kalmıştı.

"Bayan McKenna? Bu çok acil bir durum..."

Müdire birdenbire ona dönüp öne doğru eğildi. Sanki birisi tuşuna basmış gibi hareket etmişti. Tavırları aniden hiddetli, dikkatli ve sert bir hâl aldı.

"Maalesef ki size Faith'in özel hayatı veya kolej kapıları dışında neler yaptığına dair bir şey söyleyemem. *Fakat* yetenekli ve sıkı çalışan bir öğrenci olduğunu söyleyebilirim ve kariyerinde çok başarılı olacağına inancım da sonsuz."

"Ama arkadaşları var, değil mi?" Bu sefer konuşan Quinn'di. "Kim olduklarına dair biraz da olsa fikriniz olmalı." Ses tonu alaycılıktan uzaktı ama sadece birazcık.

"Öğrencilerimi sorgulamak mı istiyorsunuz?" Müdire tekrar kaşlarını çattı.

"*Sorgulamak* değil, hayır," dedi Somer hızlıca. "Resmî bir şey yapma niyetinde değiliz. Sadece arkadaş grubunu biraz inceleyip içten içe bir düşmanlık var mı diye bakmak istiyoruz."

McKenna kaşlarını kaldırdı. "Bu durumda sizi durduramam. Ama sizden, polislerin alışılagelmiş sağduyusundan daha fazlasını göstermenizi rica ediyorum."

"Son zamanlarda burada olmamızı daha makul kılacak bir olay oldu mu? Belki alkolle alakalı bir şeyler?"

"Hayır."

"Veya uyuşturucu?"

"Kesinlikle hayır."

Somer, Quinn'in tepkisini fark etse de ona bakmadı.

"Peki," dedi sakin sesle. "Bu durumda kişisel güvenlikle ilgili genel bir bilgilendirme için geldik deriz."

"İyi fikir," dedi McKenna keskin bir tonla. "İki kız öğrencim bu hafta Iffley Yolu'nda takip edildikleri hissine kapılmışlar. Bu tarz meseleleri, sadece *çok daha önemli* olduğunu düşündüğünüz başka bir şey için kullanışlı bir maskeleme olarak görmeniz polis teşkilatınızın üzücü bir yansıması."

Beş dakika sonra merdivenlerden inerlerken Quinn çok da kısık olmayan bir sesle "Kim olduğunu sanıyor bu kadın?" diye mırıldandı. "Kibirli tavırlarına bak... Alt tarafı dandik bir ileri eğitim kolejinin müdürü ama sanırsın ki Balliol'de[4] Baş Müdür."

Balliol'ün bir müdürü değil, müdiresi vardı. Fakat Somer'ın bunu belirtmeye hiç niyeti yoktu.

***

"Botlarını değiştirmelisin," dedi Baxter. "Islak ayakkabılarla oturmak iyi bir fikir değil."

4 Balliol Koleji, Oxford Üniversitesi'nin kolejlerinden biridir. –*ç.n.*

Ninova

Somer ayaklarına baktı. Quinn'le ileri eğitim kolejinin otoparkına doğru yürürlerken yakalandıkları şiddetli yağmurun botlarını tamamıyla mahvetmemesi imkânsızdı. Pantolonu dizlerine kadar sırılsıklamdı, saçlarının hâlini düşünmektense çoktan vazgeçmişti.

"Ciddiyim," diye devam etti Baxter. "Eğer bir grip virüsü falan taşıyorsan..."

"Sorun değil," dedi Somer hızlıca. "Gerçekten. Ne bulduğunla çok daha fazla ilgileniyorum."

Baxter, "Sonrasında ağlayarak bana gelme o zaman" diyen ağır bir bakış attıktan sonra ekranına döndü.

"Peki, öncelikle Faith Appleford birkaç haftada bir moda vlogu çekiyor. Adı da *Sende Olmalı.*"

Somer gülümsedi. "Zekice."

Baxter kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Bilirsin işte... *İnancın olmalı.* George Michael şarkısı var ya."

Baxter hâlâ boş gözlerle bakıyordu.

"Unut gitsin. Devam et sen."

"Pekâlâ. Sayfasını geçen sonbahar açmış, tahminen okula başladığı zaman. Açıkçası epey de profesyonel. Teknik açıdan yani. Bir baksana," dedi ekranını Somer'a doğru çevirerek.

sendeolmali takip et ▼

155 gönderi **19.5b takipçi** **324 takip edilen**

F A I T H Moda | Güzellik | Stil

Tutkumu paylaşıyor, kendimi sevmeyi öğreniyorum

Gönderi Tarihi: 6 Şubat 2018, 18.46

Portre çekim, iç mekân, doğrudan kameraya bakıyor

Herkese merhaba. Moda, güzellik ve stil kanalıma hoş geldiniz. Çoğunuz bana kendi görünümümü nasıl

yarattığımı soruyordu. Neleri nelerle eşleştireceğimi nasıl seçtiğimi. Sadece kıyafetler de değil, çanta, ayakkabı ve geri kalan her şeyi çünkü hepimiz biliyoruz ki detaylar, iyi görünmek ile harika görünmek arasındaki farkı yaratan şeydir. İşte bugün bundan bahsedeceğim.

Giydiğim şeyleri sıradan mağazalardan aldığıma inanmadığını söylen herkese dediğim gibi önemli olan ne kadar harcadığınız değil, seçtiğiniz şeyler konusunda gerçekten akıllıca davranmaktır.

Tam boy çekim, yanda kıyafetler asılı

Her zaman "anahtar parça" dediğim şeyle başlarım. Bununla ne demek istiyorum? Aslında çok kolay: Anahtar parça, görünümünüzü etrafında şekillendirdiğiniz şeydir. Tıpkı bunlar gibi bir çift olağanüstü ayakkabı olabilir [*ayakkabıları gösterir*].

Portre çekim, ön planda ayakkabı seçkisi

Bunlar, akşamları dışarı çıkarken giymek için favori ayakkabılarım. Irregular Choice'tan aldım ve tam anlamıyla muhteşemler. Olağanüstü renkleri ve şu güzelim gümüş detaylarıyla *gerçekten* özgünler. Evet, bütçemin oldukça büyük bir kısmına mal oldular ama kaliteli olduklarından uzun süre benimle olacaklar ve kıyafetimin geri kalanı için bana "imza görünümümü" kazandırıyorlar.

Askıdaki bir elbiseyle tam boy çekim

Pekâlâ, işte bundan bahsediyordum. Bu elbiseyi birkaç ay önce 39,99 sterline Zara'dan aldım. Kesimine gerçekten bayılıyorum ve kumaşı da ucuz olmasına rağmen çok hoş. Temelde standart bir siyah mini elbise ama arkadaki şu pililer farklı bir hava katıyor.

Tam boy çekim, elbiseyi ve ayakkabıları gösteriyor

İşte şimdi üzerimde nasıl durduğunu görebilirsiniz. Gördüğünüz gibi, pililer hareket ettiğinizde zarifçe sallanıyor. Ayakkabıları da eklediğinizde gerçekten

bir şeylerin oluşmaya başladığını görebilirsiniz. Ayakkabılardaki gümüşün elbisenin yakasındaki gümüş dokunuşlarla uyumlu olması görünümün tamamının çok daha şık olmasını sağlıyor. Zaten modası asla geçmeyen tek bir şey varsa o da şıklıktır.

Tam boy çekim, elbiseyi, ayakkabıları ve aksesuarları gösteriyor

Ve son olarak da aksesuarlar. Bunu *sürekli* söylediğimi biliyorum çünkü gerçekten *çok* önemli. Bu çantayı çok seviyorum, ASOS'tan almıştım ve uzun yıllar geçmesine rağmen hâlâ sağlam. Püsküllerine özellikle bayılıyorum ve eğer el çantası olarak kullanmak isterseniz askısı çıkarılabiliyor. Küpelerim Accessorize'dan ve onlar da püsküllü. Havalı, değil mi? Muhtemelen bildiğiniz gibi, takılar söz konusu olduğunda ne kadar azsa o kadar iyi diye düşünüyorum, bu yüzden bu kıyafete bir kolye eklemedim. Elbisenin yakasındaki gümüşlerle birlikte kolye çok fazla olurdu ve muhtemelen gösteriş yapar gibi dururdu.

Portre çekim, açılış sekansı gibi

Evet, bugünlük bu kadar. Umarım videomu beğenmişsinizdir. Bir sonraki videoda, bugünkü makyajımı nasıl yaptığımı göstereceğim. Şimdiye kadar olmadıysanız lütfen kanalıma abone olun.

Ben Faith ve size her zaman yaptığım gibi veda ediyorum: İyi görünün, kibar olun ve olduğunuz kişiyi sevin.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" diye sordu Baxter duraklatma tuşuna basarken.

Somer başıyla onayladı. Etkilendiği tek şey teknik sunum değildi, bu kızın kendi yaşından iki kat büyük insanların çoğundan daha iyi bir duruşu vardı. "Peki ya daha kişisel şeyleri? Sosyal medyası? Arkadaşları, erkek arkadaşları? Dost gibi görünen düşmanları?"

Baxter başını iki yana salladı. "Bir erkek bulamadım. Instagram'da çok aktif ama sadece yüzlerce lanet etiketle paylaşılmış cafcaflı fotoğraflar var."

Baxter'ın birbiri ardına sıralanmış son moda ayakkabı ve kaş dövmesi ürünleriyle ilgili fotoğraflara baktığını düşününce Somer kendi kendine gülümsedi. Birinin ağzından "cafcaflı" kelimesini en son ne zaman duyduğunu hatırlayamıyordu bile.

Bu sırada Baxter hâlâ konuşuyordu, "Twitter kullanmıyor ve Facebook hesabı da nadiren kullanılmış. Yazılı bir şeyler paylaşmaktan ziyade görselliğe dayalı platformları tercih ediyor."

Somer başını salladı. "Biz de kolejde bunu fark ettik. Herkes kim olduğunu biliyor ama kimse onu yakından tanımıyor. Kızlardan biri onu *iyi biri ama inanılmaz derecede kapalı* diye tanımladı. Kimseyi ona pis şaka yaptırtacak kadar kızdırabileceğini sanmıyorum... özellikle de bu kadar detaylı ve acımasız bir şaka."

Baxter'ın yüzü çok ciddiydi. "Tabii *gerçekten* şakaysa. Bana çok daha kötü bir şey gibi geliyor."

Somer başını salladı. "Biliyorum."

"Ama eğer cinsel saldırıysa ne demeye şikâyetçi olmuyor ki?"

"Şikâyetçi olmamaya karar veren ilk kişi olmazdı. Hem de hiç."

Bir an için öylece oturup kızın ekrandaki yüzüne baktılar. Faith yarı gülümseyen, kendinden emin, mutlu ve özgüvenli bir ifadeyle donmuştu. Somer'ın gördüğü kızdan o kadar farklıydı ki sanki başka biri gibiydi.

"Biraz tuhaf bulduğum bir şey var," dedi Baxter sonunda.

"Öyle mi?"

"Faith'in tüm sosyal medya hesapları, Instagram'ı olsun Facebook hesabı olsun, hepsinin paylaşımları sadece geçen seneye kadar gidiyor."

Somer ona kısa bir bakış attı. "Öncesinde hiçbir şey yok mu? Eski hesaplarını silip yeniden açmış olamaz mı?"

Baxter başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Hiçbir şey bulamadım."

Somer kaşlarını çattı, bu işte bir terslik vardı. "Hem zaten niye öyle yapsın ki."

Omuz silken Baxter, "Hiçbir fikrim yok. Ama ben ergenlerden ne anlarım zaten?" dedi.

Somer tekrar ekrana döndü. Video, Faith'in odasında çekilmiş olmalıydı. Ev'in bahsettiği panoyu görebiliyordu, panonun altında da makyaj çantaları, banyo malzemeleri ve altı tane çerçeveli fotoğrafın bulunduğu beyaz bir sehpa vardı.

"Şunlara yakınlaştırabilir misin?" diye sordu aniden.

Baxter ona şaşkın bir bakış atsa da hiçbir şey demedi. Klavyede birkaç tuşa bastı ve fotoğraflar ekranı doldurdu.

"Bir avuç eski aile fotoğrafı işte," dedi Baxter tekrar yerine oturarak. "İçlerinde Faith yok bile."

Fakat Somer koltuğunun ucuna kayıp gözlerini ekrana dikmişti. Tekrar Baxter'a döndüğündeyse gözleri ışıl ışıldı.

"Aynen öyle," dedi. "Faith *hiçbirinde yok.*"

***

Sasha yatağında sırtüstü uzanmış tavanı izliyordu. Yıllar önce, o daha küçükken, annesi tavana karanlıkta parlayan küçük gümüş yıldızlar yapıştırmıştı. Tabii annesi, sırf böyle birisi olduğu için, yıldızları gelişigüzel yapıştırmak yerine gökyüzündeki takımyıldızları tavanına taşımıştı: Büyük Ayı, Kraliçe ve Ülker Takımyıldızı. Bu fikri Grand Central Terminali'yle ilgili bir televizyon programından almıştı. Yıllar içinde tavanındaki bazı yıldızlar düşmüştü, son günlerde Avcı Takımyıldızı başı olmadan idare ediyordu ama Sasha hâlâ onları çok seviyordu. Bir gün New York'a gidip gerçek yıldızlı tavanı göreceğine dair kendine söz vermişti. Defterinin arkasındaki listede bu da yer alıyordu, bir de...

Telefonu ötünce eğilip yerden aldı. Patsie'den mesaj gelmişti. İki parmağını ağzına sokarken çektiği bir fotoğraftı, sonra da doğranmış havuçlarla dolu bir tencere fotoğrafı geldi.

Sasha cevap olarak *İğrenç* yazınca bir dizi yeşil, kusan surat sembolü emojisiyle yanıtlandı.

Yarın okula dönecek misin? yazdı Patsie'ye.

Cevap hemen geldi: *Canım isterse. Televizyon izlemeyi tercih ederim.* Altına da tüylü terlikli ayaklarını yastığa uzattığı bir fotoğraf eklenmişti. Odadaki televizyonda *Jeremy Kyle Show* açıktı. İri yarı bir güvenlik görevlisi, iki genç kızın birbirlerinin gözlerini çıkarmasını engellemeye çalışıyordu. Ekranın altındaki yazıda ise, "Erkek arkadaşımla yattın, bunu kanıtlayacağım!" yazıyordu.

Şu salak sürtüklere baksana, yazdı Patsie.

Sasha güldü ve *Bu ne böyle ya!* diye cevap verdi.

Bir duraksama oldu, Sasha tam Patsie'nin telefonuyla ilgilenmeyi bıraktığını düşündüğü sırada aniden bir mesaj daha geldi. *O lanet Lee burada,* yazıyordu. *Yine o iğrenç göğsünü gere gere etrafta dolanıyor.* Bir dizi kusan surat sembolü daha. *Keşke annem gözünü açsa da şu eziği terk etse.*

Sasha kaşlarını çattı. *Onunla yalnız mısın?*

Annem yakında döner.

O sapıkta ne buluyor anlamıyorum, yazdı Sasha. *İyi olduğuna emin misin, Pats?*

Bir sürü öpücük sembolünün hemen ardından mesaj geldi: *Yaaa, çok tatlısın! Ona siktirip gitmesini söyledim. Yarın görüşürüz, bebek. Öptüm.*

Başının üzerindeki yıldızlar parlamaya başlayınca Sasha kalkıp perdelerini kapadı. Sokağın karşı tarafına park edilmiş beyaz panelvan gözüne çarptı. İçinde bir adam oturuyordu ama Sasha yüzünü göremiyordu.

***

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye sordu Somer. "Faith bu fotoğrafların hiçbirinde yok. Applefordların oturma odasında gördüğüm fotoğraflarda da yoktu."

Baxter kaşlarını çatmıştı. "Yani?"

"Annesinin birkaç tane fotoğrafı vardı ve biraz da siyah saçlı küçük bir kızın. Ama o fotoğraflardaki de kesinlikle Nadine'di, Faith değil."

"Hâlâ ne demek istediğinden emin değilim. Belki de kendi fotoğraflarını sevmiyordur. Bazı insanlar eski fotoğraflarını görmekten hoşlanmaz. Özellikle de lanet bebeklik fotoğraflarını. Mesela ben benimkilerde Shrek gibi görünüyorum."

Somer gülümsemesini bastırdı. "Ama hiçbir fotoğrafının olmamasının bir nedeni olabilir. Ya evlatlıksa?"

Baxter omuz silkti. "Ama öyle bile olsa, ne fark eder ki? Kimse ona bu yüzden saldırmaz..."

"Nüfus Sicil Merkezi'nin kayıtlarına ulaşabilir misin?"

Baxter ağır ağır iç çekti ama şu an Somer'ın yüzünde beliren ifadeyi daha önce de görmüştü. Bu ruh hâlindeyken ona istediğini vermek, yapılabilecek en iyi şeydi.

Klavyesinde bir şeyler tuşladı ve ekranında yeni bir sayfa açıldı. Somer'a döndü.

"Eee, ne öğrenmek istiyorsun?"

"Faith'in doğum belgesini bulabilir miyiz? On sekiz yaşında, yani 1999 veya 2000'de doğmuş olmalı."

Baxter arama kısmında bir şeylere tıkladı, ardından kaşlarını çattı.

"Ne? Ne oldu?"

Baxter ekranı işaret etti. "Bu doğru olamaz. Değil mi?"

Fakat Somer başıyla onaylıyordu. "Sanırım olabilir. Hatta sanırım bu her şeyi açıklıyor."

***

Everett, Somer'ın buldukları şeyi haber veren e-postasını aldığında saat 23.00'ü geçiyordu. E-postayı sadece yatağına yığılmadan önce telefonunu kapatmayı unuttuğu için görmüştü. Bildirim sesiyle parlayan ekran onu uykusundan uyandırmış ve bunu yaptığının farkında bile olmadan telefonuna atılmıştı. Kedisi yatağının ucunda şöyle bir kıpırdandıktan sonra tekrar yerleşti. Everett telefonunun kilidini açıp ekranına bakarken kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu. Az önce yaptığı gibi aniden uykudan fırlamak sağlık açısından iyi olamazdı.

Sonra tekrar sırtüstü uzanıp göremediği tavana gözlerini dikti. Kalbi hâlâ küt küt atıyordu ama bu sefer gecenin bir yarısında uyandırılmanın bununla hiçbir ilgisi yoktu.

***

Adam Fawley
1 Nisan 2018
23.07

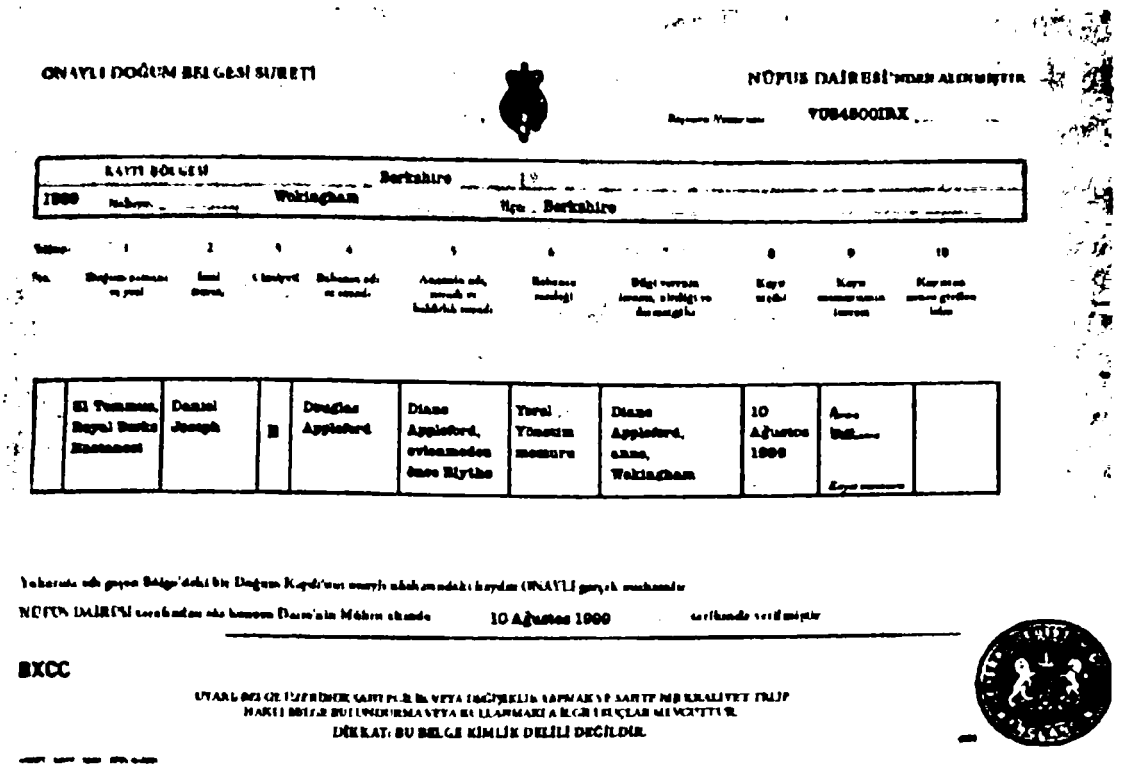
Cep telefonum çaldığında bulaşık makinesini dolduruyordum. Somer. Özür dilemeye zahmet bile etmedi. Ve tecrübelerime dayanarak söylüyorum, bu hiç onluk bir davranış değildi.

"Size bir e-posta gönderiyorum, efendim. Okuduğunuzda beni arayabilir misiniz?"

"Ne gönderiyorsun?"

"Bir doğum belgesi. 1999 tarihli."

Hat kesildi. Ardından telefonumdan bildirim sesi yükseldi.

ONAYLI DOĞUM BELGESİ SURETİ

NÜFUS DAİRESİ'NDEN ALINMIŞTIR

YU84500IBX

KAYIT BÖLGESİ Berkshire

1999 Wokingham İlçe Berkshire

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Sıra No.	Doğum zamanı ve yeri	Ismi	Cinsiyeti	Babasının adı ve soyadı	Annesinin adı, soyadı ve kızlık soyadı	Babasının mesleği	Bilgi verenin ismini, sıfatını ve ikametgâhı	Kayıt tarihi	Kayıt memurunun imzası	Kayıt memurunun mührü
	13 Temmuz, Royal Berks Hastanesi	Daniel Joseph	E	Douglas Appleford	Diane Appleford, evlenmeden önce Blythe	Yerel Yönetim memuru	Diane Appleford, 4 Ann, Wokingham	10 Ağustos 1999		

Yukarıda adı geçen Belge'deki bir Doğum Kaydı'nın onaylı nüshasının kayıtlı suretidir (ONAYLI gerçek nüshasıdır)

NÜFUS DAİRESİ tarafından adı konusu Daire'nin Mührü altında 10 Ağustos 1999 tarihinde verilmiştir

BXCC

UYARI: BU BELGE ÜZERİNDE SAHTE BİR VEYA DEĞİŞİKLİK YAPMAK VE SAHTE BİR BELGEYİ GERÇEK GİBİ KULLANMAK AĞIR CEZA SUÇLARI MEVCUTTUR.

DİKKAT: BU BELGE KİMLİK DELİLİ DEĞİLDİR.

Yüzümdeki ifadeyi görünce "Bir sorun mu var?" diye sordu Alex.

"Emin değilim."

Ama bu durumdan hoşlanmamıştım. Somer'ın bana gönderdiği şey hiç ama hiç hoşuma gitmemişti.

"Lütfen bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

Somer'ın iç çektiğini duydum. "Keşke söyleyebilsem."

"Peki emin misin? Yanlış anlama ihtimalimiz yok mu?"

"İki kere kontrol ettik. Applefordların bir çocuğu daha var. 6 Haziran 2002'de doğan Nadine."

"Yani Faith onların kızı değil. Oğlu."

"Kendisi böyle düşünmüyor, efendim. Yani evet, doğum belgesinde yazan bu ama bence Faith'e sorarsak kendisini daima bir kız olarak hissettiğini söyleyecektir."

İşte şimdi tüm taşlar yerine oturmuştu. Faith'in neden muayene olmak istemediği, neden bizimle konuşmadığı, neden başına gelenler için şikâyetçi olmadığı anlaşılmış oldu.

Annesinin neden bu kadar korumacı olduğu... Hatta belki de Applefordların buraya taşınma nedenleri bile bu olabilirdi. Taze bir başlangıç. Daniel için eski kimliğini ardında bırakıp yeni bir hayata başlama fırsatı. Bir kız olarak.

"İsim değişikliğine dair bir kayıt yok mu? Cinsiyet Tanıma Sertifikası filan?"

"Hayır, efendim."

"Yani hukuki açıdan Faith hâlâ Daniel."

"Büyük ihtimalle. Hatta koleje de bu isimle başvurmuş olabilir. Bence müdür de bu yüzden o kadar ağzı sıkıydı. Bize Faith'in özel hayatıyla ilgili *hiçbir şey söyleyemeyeceğini* belirtti. Bunun bir şey *bilmediği* anlamına geldiğini sanmıştık ama şimdi düşününce, sanırım o ifadeyi özellikle seçmişti."

Derin bir nefes aldım. Alex oturma odasına dönmüştü. Televizyonun sesini ve başımın üzerindeki cam tavandan gelen yağmur sesini duyabiliyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama bunu yapmaya can attığım söylenemezdi.

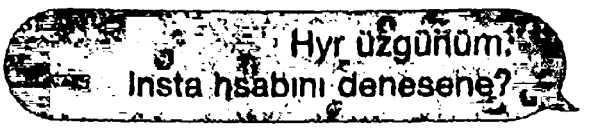
"Tamamdır, Somer. Bana bırak. Harrison'ı arayıp bu işe odaklanmak istediğimizi söyleyeceğim. Bir nefret suçu olması da muhtemel."

***

Hey, bugün Faith'i gören oldu mu?
Sınıfta değildi ve sanırım onu bütün
gün görmedim. Polis de gelince biraz
endişelendim

Hayır bn grmedm. Jess'e sordun mu?
Onlar bayağı yakın snki?

Çoktan sordum ama o da görmemiş.
Sende telefon numarası var mı?

İyi fikir. Deneyeceğim. Kimsenin onu görmemiş olması garip geldi.

***

Saat epey geç olsa da Somer'ın kolaylıkla uyabilmesine imkân yoktu. Telefonunu alıp durakladı, onu uyandırıp uyandırmayacağını düşündü. Ama erken yatmadığını biliyordu ve şu anda sesini duymayı gerçekten çok istiyordu.

Telefon ikinci çalışta açıldı, belli ki uyumuyordu.

"Selam, ben de aramanı umuyordum. Nasıl gidiyor?"

"Vaka mı? Daha iyi, sanırım. Büyük bir ilerleme kaydetmiş olabiliriz."

"Siz mi yoksa *sen* mi?"

Somer gülümsedi. Giles, kendi başarılarını kabul etmesini sağlama konusunda gerçekten çok iyiydi. Bu durum Somer'a hiç doğal gelmiyordu, şimdi bile.

"Bu dedektiflik işinde hiç de fena değilsin, değil mi?"

Bu sefer gülme sırası Giles'taydı, güzel bir gülüşü vardı. "Sanırım bu şüpheli hakkında içeriden bilgi sahibi olabilirim."

Somer koltuğunda arkasına yaslanıp ayaklarını altına çekti, telefonun arka planında belli belirsiz mırıltılar duyabiliyordu.

"Televizyon mu izliyorsun?" Aslında çok da merak etmiyor sadece konuşmak istiyordu. Herhangi bir şey hakkında, öylesine.

"Aynen."

Ne izlediğini sormaya gerek bile yoktu. On yılı aşkın dedektiflik tecrübesi olan Giles'ın gerçek suç türündeki içeriklere yönelik sevimli bir bağımlılığı vardı. Televizyon programları,

kitaplar, podcastler... Somer'ın televizyon kayıt cihazında biriken kanıtların da gösterdiği gibi her ne olursa severdi. Ve bir noktaya kadar Somer bunu anlıyordu. *The Staircase*'i beraber izlemişlerdi ve gerçekten sürükleyiciydi ancak Giles ciddi belgesellerden *Wives with Knives* ve *Southern Fried Homicide* gibi Somer'ın ilk başta parodi olduğunu düşündüğü şeylere kadar bu türe dair bütün içerikleri seviyordu. Giles için bunların tamamı eşit derecede büyüleyiciydi. Somer bu ilgisinin kaynağını merak edince, "Nedenini anlamamı sağlıyor," demişti. "On bin yıllık evriminden sonra neden hâlâ birbirimize bu kadar korkunç şeyler yaptığımızı anlamamı sağlıyor."

"Günün nasıldı?"

Somer onun gerindiğini duyabiliyordu. "İyi işte. Çok heyecan verici değil."

"Yaz için kızlardan bir haber var mı?"

Saumarez'in Vancouver'daki anneleriyle yaşayan iki kızı vardı. Somer henüz onlarla tanışmamıştı ama çok yakındaki okul tatilini babalarıyla geçireceklerdi. Yakında onlarla tanışacak olmanın onu korkutmasına izin vermemeye çalışıyordu.

"Hâlâ uçuş için onay bekliyorlar."

Somer söyleyecek bir şey bulmaya çalışsa da geçirdiği yorucu gün işini zorlaştırıyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi Giles, Somer'ın sessizliğini anlayarak. "Gerçekten bak. Onlar gayet iyi çocuklar. Sadece mutlu olmamı istiyorlar."

Ve sen de beni mutlu ediyorsun.

Bunu söylemedi ama belki de söylemesine gerek yoktu.

"Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Somer. Ani ve mutlu bir şaşkınlıkla, gerçekten de öyle hissettiğini fark etti.

***

Adam Fawley
2 Nisan 2018
09.15

Bu meslekte çeşitli türlerde sessizlik vardır. Kesin olarak bildiğimiz ama elimizde delil olmadığı için hiçbir şey yapamadığımızda büründüğümüz öfke ve âcizliğin getirdiği sessizlik. İnsanların başına gelen, hatta –veya özellikle– onları sevmesi gereken kişiler tarafından maruz kaldıkları korkunç şeyler karşısında oluşan merhametin doğurduğu sessizlik. Ve bir de elimizden gelen her şeyi yapmamıza rağmen yetersiz kalmamız durumunda oluşan başarısızlık ve pişmanlığın doğurduğu sessizlik. Fakat Somer Faith'in doğum belgesini panoya astığında odaya tamamen farklı türde bir sessizlik çöktü. Odadaki endişe neredeyse somut olarak algılanabiliyordu. Bu olayın nerelere gidebileceği, altından neler çıkabileceğine dair endişe.

"Yani sence bu bir nefret suçu mu?" diye sordu Gislingham bana dönerek.

Başımı sallayarak onayladım. "Umarım değildir ama evet, olasılıklardan biri bu."

Everett huzursuz görünüyordu. "Ama kendisi hâlâ saldırıya uğramadığında ısrarcı. Bize gerçekte ne olduğunu söylemezse nasıl düzgün bir soruşturma başlatabiliriz ki?"

"Fikrini değiştirmesini umacağız, ne yapalım," dedi Baxter. Görünüşe göre Gis'in eski rolü olan Kabak Gibi Ortada Olanın Baş Gözlemciliği pozisyonunu devralmıştı.

Ortama yine bir sessizlik çöktü. Değerlendirme sessizliği. Düşünüp taşınma sessizliği.

"Peki ne yapmamızı istersiniz?" diye sordu Quinn.

Derin bir nefes aldım. "Faith'le tekrar görüşmekle başlayacağız. Bu sefer resmî bir sorgu ve acilen yapılmalı. Bunun son derece dikkatle halledilmesi gerektiğini hatırlatmama gerek

olmadığından eminim ama bundan kaçış da yok. Ailesi dışında durumunu kimlerin bildiğini öğrenmemiz gerekiyor."

"Sosyal medyasını tekrar kontrol edebilirim," dedi Baxter. "Belki internette bir şeyler vardır, trans çocuklarla ilgili tartışma forumlarına katılmış olabilir. İlk baktığımda hiçbir şey çıkmadı ama tam olarak böyle bir şey aradığım da söylenemez."

"Bu harika bir fikir, Baxter," dedi Gis, belli ki en son aldığı "Geri Bildirim Verme" dersinin hakkını veriyordu. "Olumlu olun, isimleriyle hitap edin." Bunu ben de çok iyi biliyordum, o lanet kursa ben de gönderilmiştim.

"Evet, katılıyorum," dedim. "Bir de bakalım babasını bulabilecek miyiz."

Gis başıyla onaylayıp not aldı.

Etrafa baktım. Şimdiye dek hiçbir şey söylememiş olan tek bir kişi vardı.

"Eklemek istediğin bir şey var mı, DK Asante?"

Asante düşünüp taşındı ve bunu yaparken hiç acele etmedi. Belli ki en azından o, sessizlikten korkmuyordu.

"Hayır," dedi sonunda. "Sanırım her şeyi konuştuk."

***

Everett ve Somer, Rydal Yolu 36 numaranın hemen karşısında arabadaydılar. Evin içinde herhangi bir yaşam belirtisi yoktu. Beş dakika önce postacı kapıyı çalmış fakat açan olmamıştı. Postacıyı hâlâ görebiliyorlardı, birkaç ev ileride, kolunun altında hırçınlıkla havlayan bir chihuahua tutan yaşlıca bir kadınla konuşuyordu. Somer yüzünü buruşturdu, o küçükken büyükannesinde de bu köpeklerden vardı. Huysuz küçük köpeklerden o zamandan beri nefret ederdi.

Saatine baktı. "Okuldakiler Faith'in hasta olduğu için gelmediğini söyledi, yani burada olmalı. Annesi de çoktan işe gitmiştir."

Ninova

"Ve tatlı Nadine'i de yanında götürmüştür," dedi Ev yavaşça. Arabanın kapısını itip açtı. "O zaman dua edelim de şansımız postacınınkinden yüksek olsun."

İki kadın ilerleyip ön kapıya geldi. Sokak, yeni ve ne olduğu belli olmayan bir leşi parçalayan birkaç karga dışında tamamen boştu. Bunun pek hayra alamet olduğu söylenemezdi.

Ev zili çalıp bekledi. Ardından tekrar çaldı, bu sefer daha uzun.

"Hiçbir şey duymuyorum."

"Biraz bekleyelim," dedi Somer. "Muhtemelen kapıdakinin kim olduğunu görmeye çalışıyordur. Onun yerinde ben olsam öyle yapardım."

Gerçekten de bir süre sonra içeriden gelen ayak seslerini duydular ve kapı açıldı. Fakat sadece hafifçe aralanmıştı.

"Ne istiyorsunuz?" Yüzü yıkanıp temizlenmişti ama gözlerinin etrafı hâlâ kırmızıydı. Üzerinde de deli gömleği gibi vücudunu saran aynı eski püskü kazak vardı. "Annem burada değil."

"Konuşmak istediğimiz kişi sensin, Faith," dedi Somer. "Sadece seninle konuşmak istiyoruz, eğer sakıncası yoksa. Bu çok önemli."

"Annemin yanımda olması gerekmez mi?"

Ev başını iki yana salladı. "Eğer sen istemiyorsan yanında birisi olması gerekmez. Sen mağdursun, suçlu değil. Yanlış bir şey yapmadın."

Ev son cümlesini söylerken öne doğru eğildi, kızın onunla göz göze gelmesini sağlamaya çalışıyordu. *Biz senin tarafındayız, yardım etmek istiyoruz.*

"Sen kendini nasıl daha rahat hissedeceksen öyle yapabiliriz," dedi Somer. "Karakolda annen veya güvendiğin başka biri yanındayken ya da burada, biz bize. Evde konuşmamız daha rahat olur diye düşündük ama karar tamamen senin. Sen ne istersen onu yapacağız."

Faith tereddüt etti. "Size söyledim zaten... Bu sadece kötü bir şakaydı." Fakat bakışları temkinliydi. Çünkü karşısındaki kadınların yüzlerinde bir şey görebiliyordu, daha önce orada olmayan bir şey.

Somer bir adım ilerledi. "Biliyoruz, Faith," dedi usulca. "Seni biliyoruz... Daniel'ı."

Kız dudaklarını ısırdı ve gözleri doldu. "Bu hiç adil değil," diye fısıldadı. "Ben kimseye zarar vermedim..."

"Çok üzgünüm," dedi Somer uzanıp Faith'in koluna hafifçe dokunarak. "Eğer mecbur kalmasam bu konuyu açmazdım. Ama neden endişelendiğimizi anlıyorsundur. Kendi hayatın hiç kimseyi ilgilendirmez ve bu konuda kesinlikle yanındayız. Ama bunun başka bir kızın başına gelmesini de istemiyoruz. Senin durumundaki birinin. Bu tür şeyler... doğru değil. *Sadece bir şaka* bile olsa. Ve eğer değilse de..."

Cümlesini tamamlamadan bıraktı. Sessizliğin gücünü iyi biliyordu. İyi bir amaç uğruna yaratılan sessizliğin.

Kız derin bir nefes aldı ve gözlerini kırpıştırıp gözyaşlarını bastırdı. "Peki," dedi sonunda. "Tamam."

***

Tony Asante, Little Clarendon Sokağı'ndaki bir kafedeydi. Çöreklerin, gösterişli keklerin ve ekşi mayalı ekmeklerin sergilendiği, insana sıkıntı veren moda yerlerden biriydi. Mekân tıka basa doluydu ve dizüstü bilgisayarlarıyla masalarda yer kaplayan birkaç öğrenci, kuyrukta bekleyen insanların yan bakışlarına maruz kalıyordu. Asante de öğrencilerden farklı durumda değildi ama işine o kadar dalmıştı ki bakışları fark etmiyordu. Önünde duran kahve fincanı boşalalı çok olmuştu ama Asante hâlâ orada oturuyor, telefonuna bakıyor, dakikada bir farklı internet siteleri arasında geçiş yapıyordu. Sosyal medya araştırma görevi Baxter'a verilmiş olabilirdi ama Asante'nin

yaptığı şeyi yapmak onun aklına gelmezdi. Ya da Asante'nin dolaştığı sitelere girmek.

***

Faith, iki kadını evin arka tarafındaki mutfağa götürdü. Ev, kendisini daha fazla leylak tonları görmeye hazırlamıştı ama granit süsü verilmiş krem rengi dolap ve tezgâhlarla karşılaştı. Buzdolabı yapışkan notlar, yapılacaklar listeleri ve küçük mıknatıslı süslerle bezenmişti. Kıvır kıvır tüylü bir koyun, bir kedi ve sıraya dizilmiş üç ördek vardı. Büyük bir pembe kalbin ortasında, *Kızlarınız, hayata bebekleriniz olarak başlar ama büyüdüklerinde arkadaşınız olurlar*, yazıyordu. Nergis dallı sarı renkli bir kare süslemede ise, *Sadece kendin ol. Bu fazlasıyla harika*, yazıyordu.

Somer boğazının kasıldığını hissetti. Diane Appleford polislere karşı asabi ve savunmacı olabilirdi ama söz konusu çocukları olunca kesinlikle iyi niyetliydi. Nasıl biri olursa olsunlar çocuklarını sonuna destekleyecek bir anneydi. Ve Somer birdenbire acaba kocası aynı şeyi yapabilecek biri değil miydi, artık buralarda olmamasının sebebi bu mu diye merak etti.

"Çay ister misin?" diye sordu su ısıtıcısına doğru ilerleyerek. "Veya kahve?"

Faith başını iki yana salladı ama Everett evet anlamında bir işaret yaptı. Çoktan dört fincan içmiş ve kafeine boğulmuş olsa bile aynı şeyi yapardı. Mesele bir şeyler içmek değil evcimenlikti, rutinin devam ettiğine dair bir güvence sağlamaktı. Dolapta sadece hazır kahve vardı ve kokusu küçük odayı hemen doldurdu. İlk kez olmamakla birlikte Somer niçin kahvenin kokusunun tadından hep daha iyi olduğunu merak etti.

Kahvaltı masasındaki taburelerden birini çekip fincanı Ev'e doğru itti. Konuşmayı Faith'in başlatıp başlatmayacağını görmek için bekliyorlardı, kontrolün onda olduğunu hissetmesini istiyorlardı.

Kahveye şeker ve süt ekleme (normalde ikisini de kullanmazdı) sürecini elinden geldiğince uzattıktan sonra "Evet," diye başladı Everett.

"Sizinle konuşacağım," dedi Faith sonunda. "Ama hiçbir şeyin açıklanmasını istemiyorum. Halka yani. Benimle ilgili detayların. Kim olduğumla ilgili."

İki kadın birbirlerine hızlı bir bakış attı. Böyle bir söz vermenin oluşturabileceği riskleri biliyorlardı. Özellikle de karşı karşıya oldukları şey bir nefret suçuysa. Somer derin nefes alıp kararını verdi.

"Bunu *kimin* yaptığını öğrenene kadar *nedenini* bilemeyeceğiz. Eğer bunu senin durumundan dolayı yaptıysa o hâlde onu nefret suçuyla cezalandırmamız gerekecek ve ismini tamamen gizli tutmak imkânsız olacak."

Faith başını iki yana sallamaya başlasa da Somer devam etti. "*Ama* eğer sana güzel bir kız olduğun için saldırdıysa, ki *öylesin*, o zaman iş değişir. Ne olursa olsun mahremiyetini korumak için elimden geleni yapacağıma *söz veriyorum*."

Faith'in eline uzanıp başını kaldırmaya, ona inanmaya zorladı. Gözleri buluştuğunda kız yavaş yavaş oturuşunu dikleştirdi ve çenesini kaldırdı.

"Peki. Ne bilmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"En başından başlamaya ne dersin?" dedi Somer. "Annen ve kardeşinle kahvaltı ettin sonra da okula gitmek için evden çıktın, değil mi? Hadi buradan başla."

Faith derin bir nefes aldı. "Saat 09.00'da evden çıktım, Cherwell Yolu'ndaki otobüs durağına yürüdüm. Zaten ne olduysa orada oldu."

"Birisi seni kaçırdı mı? Bunu mu demek istiyorsun?"

Faith başını onaylar gibi salladı.

"Günün o saatinde orası genelde çok yoğun olur, değil mi?" diye sordu Ev. Düşüncesini soruya çevirerek sesinin sorgular gibi çıkmadığını ummuştu ama Rydal Yolu'nun kestirme bir

yol olduğu ve o sabah orada böyle bir olayın yaşandığına dair kimsenin herhangi bir ihbarda bulunmadığı da görmezden gelinemezdi. Trafiğin en yoğun olduğu saatlerde genç bir kızın kalabalık bir yolda kaçırılması ve kimsenin olayı görmemesi garipti.

Faith kısa süreliğine başını kaldırdı. "Yağmur yağmaya başlamıştı. Epey kötü yağıyordu."

Bu, bir noktaya kadar da olsa durumu açıklıyordu. Şiddetli yağmur başladığında yol aniden suyla kaplanır, camlar buğulanır, şoförler nereye gittiklerine daha çok, etraflarında olup bitenlere ise daha az konsantre olurdu.

"Şemsiyemi çıkarmak için durmuştum," dedi Faith. "Çantamı bir duvara dayamış, içinde şemsiyemi arıyordum. O sırada oldu. Birisi başıma poşet geçirip beni geriye doğru sürüklemeye başladı. Karşı koymaya çalışınca da sırtımı bir şeyle dürttü. Sivri bir şeydi. Sanırım bıçaktı."

"Yüzünü görmedin sanırım?" diye sordu Somer ses tonunu sabit tutarak. Duyduğu şey, onu geceleri uykusundan uyandıran kişisel kâbusuydu. Nefes alamamak, görememek. "Gelip geçen biri yok muydu? Oralarda takılan herhangi biri?"

"Kulaklığım takılıydı, yani pek dikkat etmiyordum."

"Peki sonra ne oldu?"

"Beni garajların olduğu arka tarafa doğru sürüklemeye başladı. Göremiyordum ama anladım, orasının zemini kaldırımdan farklı olarak çakıllı."

"Garajlar mı?" diye sordu Ev.

"Evet, siz de bilirsiniz, yolun sonundakiler."

Ev, biraz düşününce gerçekten de bildiğini fark etti. Bugünlerde böyle şeylerle artık pek karşılaşılmazdı ama Rydal Yolu'nun garajlar için ayrı bir kısmı vardı, Cherwell Yolu'yla birleştiği yerden hemen önceydi. Faith'in hikâyesi şimdi daha fazla anlam kazanmaya başlamıştı. Eğer saldırgan orada bek-

lediyse sokaktan bakıldığında görülmezdi ve Faith'i yakalayıp götürmesi de sadece birkaç saniye sürerdi.

"Sonra da beni panelvana doğru ittirdi, kapıyı açtığını duydum."

"Panelvanı mı vardı?"

Faith başıyla onayladı. "Evet"

"Sonra ne oldu?"

"Adam beni ileri ittirdi ve aracın arkasında yere düştüm. Ellerimi de o zaman bağladı."

"Önünden mi yoksa arkandan mı?"

"Önümden."

"Peki panelvan olduğuna emin misin? SUV olamaz mı mesela? Veya arka kısmı açılan başka bir araba modeli?"

Faith başını iki yana salladı. "Aracı görmedim ama SUV olamayacak kadar alçaktı. Ve çok büyük de değildi. Virajları dönerken etrafa savrulmuştum. Zeminde bir tür plastik vardı, üzerime yapıştığını hissedebiliyordum."

Somer başını sallayıp not aldı. Her ne kadar bu noktaya kadar gelmek travmatik olsa da Faith kararını verince şaşırtıcı derecede iyi bir tanık olduğu ortaya çıkmıştı. Kesin konuşuyordu, gözlemleri iyiydi ve detaylara dikkat ediyordu.

Şimdi de kolyesiyle oynuyordu, üzerinde isminin yazdığı kolyesiyle.

"İlk başta bir cinsiyet belirtmemiştin ama az önce adam dedin," dedi Somer. "Birden fazla kişi olma ihtimali var mı?"

Faith omuzlarını silkti. "Sanmıyorum. Emin değilim."

"Ama hiç kimse seninle konuşmadı, herhangi birinin sesini duymadın?"

Faith başını iki yana salladı. "Başından sonuna dek hiç konuşmadı. Tek kelime bile etmedi."

***

Adam Fawley
2 Nisan 2018
11.24

Telefonum çaldığında eve giden yolu yarılamıştım. Arayanı görünce alçak sesle küfrettim. Eve gelen hemşireyle tanışacağım diye Alex'e söz vermiştim ama ekipten biri karakoldan ayrıldığımı anlamadan önce ofise dönmeyi umuyordum. Belli ki çok şey istemiştim.

Hat kesilip duruyordu ama yine de duyabiliyordum.

"Efendim? Ben Tony Asante."

Onun arayacağını tahmin edebilirdim. Birkaç aydır bizimleydi ve şimdiye kadar onda bir kusur görmemiştim. Çalışkan, zeki ve teknik açıdan mükemmeldi. Kendisinden isteneni yapar, gerektiğinde inisiyatif alırdı. Ama yine de onda çözemediğim bir şeyler vardı ve takımın geri kalanının da çözebildiğini sanmıyordum. Ne zaman onu çözdüğümü düşünsem beni faka bastırmayı başarıyordu. Sanki neredeyse rol yapıyor, sürekli taktik değiştiriyordu. Esas planı başka bir şeydi sanki. Alex onun muhtemelen aşırı hırslı olduğunu ve bunu saklama konusunda pek başarılı olmadığını söylemişti. Alex'in haklı olduğuna inanıyordum. Bu, Quinn'in niçin ondan açık açık hoşlanmadığını açıklardı ve dürüst olmak gerekirse Quinn de hırsını saklama konusunda pek başarılı değildi. Fakat Quinn'in aksine Asante takımdaki erkeklere kıyasla kadınlarla daha iyi anlaşıyor gibiydi, ki bu bizim meslekte pek yaygın bir özellik değildir. Belki de bu, tıpkı onlar gibi Asante'nin de azınlıkta olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmesinden kaynaklanıyordur.

"Ne oldu Asante?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim. Sanırım bir şey buldum."

Hafifçe kaşlarımı çattım. "Ne... Douglas Appleford mu? İzini mi buldun?"

Küçük bir duraksama. Utanç mı yoksa düşünüp taşınma mı?

"Hayır, o değil. Bakın... yüz yüze açıklamak daha kolay olur. Eğer ofiste değilseniz yanınıza gelebilirim."

Tabii ki ofiste değildim. Öyle olsam beni aramazdı.

Telefondan gelen trafik sesini duyabiliyordum, dışarıda bir yerde olmalıydı.

"Ofiste değilim. Kısa süreliğine eve gitmem gerekti."

"Eviniz Risinghurst'teydi, değil mi? Oraya gelebilirim."

Neden bilmiyorum ama adresimi biliyor olması sinirimi bozdu. Elbette zaman zaman ofistekilerin evime geldiği olurdu ama bu, çok sık yaşanan bir durum değildi. Alex hamile kaldığından beridir de hiç kimse eve gelmemişti.

"Bir saat kadar sonra dönmüş olurum. O zamana kadar bekleyemez mi?"

Nefes aldığını duydum. "Açıkçası efendim, bekleyebileceğini sanmıyorum."

***

"Arabayla çok hızlı ilerledik. Çok uzun süreliğine değil ama... sadece birkaç dakikalığına. Sonra durduk ve beni arka taraftan sürükleyerek çıkardı. İlk başta sert bir zemindeydik sonra çimenlik alana geldik... Yağmurdan dolayı yerler engebeli ve sünger gibiydi. Ayaklarımın ıslandığını hissedebiliyordum. Beni bir yerden içeri ittirdi ve arkadan kapının kapandığını duydum. Sonra da her yer karanlığa gömüldü."

"Bu gerçekten çok dehşet verici olmalı," dedi Somer usulca.

Faith başını eğdi, dudakları titriyordu. "Beni öldüreceğini düşünmüştüm."

Yanaklarından gözyaşları süzülmeye başlayınca Somer masanın üzerinden uzanıp kızın ellerini tuttu. "*Son derece* cesur davranıyorsun. Çok az kaldı, söz veriyorum."

Faith derin bir nefes aldı. "Beni yere itti. Sırtüstü. Çok soğuktu. Pütürlü bir zemindi, kumlu veya çakıllı gibi. Sonra eteğimi yukarı çektiğini hissettim. Çığlık atıp tekmeledim ama bacaklarımı tutup külotumu indirirdi."

Şimdi gözyaşları çok daha hızlı akıyordu ve yanakları kızarmıştı.

İki kadın hızlıca bakıştılar. Tam olarak bundan korkuyorlardı. Ama başka seçenekleri de yoktu: Bastırmak zorundaydılar.

"Faith," dedi Somer nazikçe, "sana çok hassas bir soru soracağım. Oldukça kişisel bir şey. Sormak zorunda olduğum için çok üzgünüm ve inan, kesinlikle mecburi olmasaydı asla sormazdım."

Bir duraksama oldu. Somer kızın elini biraz daha sıkı tutmaya başladı. "Bana şunu söyleyebilir misin... cinsiyet değişim operasyonu geçirdin mi?"

Faith onlara bakmıyordu. Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Belki daha sonra."

"Sence bunu yapan kişi... Sence biliyor olabilir mi?"

Faith başını kaldırıp onlara baktı. Gözleri kocaman açılmıştı. "Yani *şaşırmış mıydı* demek istiyorsunuz? Bana gerçekten *bunu* mu soruyorsunuz?"

Somer yüzüne ateş bastığını hissetti. "Çok özür dilerim, Faith... Kulağa bu kadar hadsizce gelmesini istememiştim. Ama niçin sorduğumu biliyorsun... Bu bir fark yaratır. Bunun ne tür bir suç olduğu konusunda. Bunu kimin yapmış olabileceğine dair listeyi daraltabilmemiz için."

Faith elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Bekleyip ona zaman tanıdılar. Somer dışarıda bir yerlerden gelen havlama seslerini duyabiliyordu. Tiz bir havlama. Hırçın bir ses. Muhtemelen yine o lanet chihuahua.

"Trans olduğunu başka kimler biliyor, Faith?" diye sordu Everett sonunda. "Ailen dışında."

Faith'in sesi biraz titredi. "Burada kimse bilmiyor. Kimseye söylemedim."

"Arkadaşların bile mi? En yakın arkadaşın peki?"

Bakışlarını kaçırdı. "İnsanların bana bakıp da kız gibi giyinmiş bir erkek görmelerini istemiyorum. Gözlerini bana dikip acaba neresinden anlaşılacak diye bakmalarını istemiyorum. Gerçek *beni* görmelerini istiyorum."

"Peki ya önceden yaşadığınız yer? Basingstoke'tu, değil mi? Oradan birileriyle hâlâ görüşüyor musun?"

Omuzlarını silkti. "Tamamen yeni bir başlangıç yapmak istedim. Her şeyi arkamda bırakmak."

Açıklamasına gerek yoktu, Somer da Everett da bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyordu.

Faith yine kolyesiyle oynamaya başladı, parmaklarını ismini oluşturan harflerin üzerinde gezdiriyordu.

"Harika bir seçim," dedi Somer kolyeyi göstererek. "Çok güzel bir isim. Sıra dışı." Neredeyse *tıpkı senin gibi* diyecekti ama kendisini durdurdu. Bunu bir iltifat olarak düşünmüştü fakat dışarıdan öyle anlaşılmayabilirdi.

Faith hafifçe kızardı. "Annem Danielle olsun istemişti. Veya Dannii, Dannii Minogue gibi. Büyük bir değişim olmazsa daha kolay olur demişti. Ama ben büyük bir değişim olsun *istedim.* Her şeyin farklı olmasını istedim." Şimdi yüzünde bir gurur ifadesi vardı. Ve meydan okuma. "Bu yüzden Faith'i seçtim. Gerçek kimliğim konusunda dürüst olmakla ilgiliydi."

"Peki gerçekten Oxford'da bilen kimse yok mu?" diye sordu Everett. "Seni geçmişinden dolayı hedef alacak biri?"

Faith başını iki yana salladı. "Hayır. Kimse yok."

Göz göze gelmekten kaçınsalar da iki kadın da aynı şeyi düşünüyordu. Herkes gibi saldırgan da Faith'in dış görünüşünden mi etkilenmişti? Yoksa onun sırrını biliyordu da bu yüzden mi onu hedef almıştı? Sebebi hangisi olursa olsun Faith

Ninova

neyle burun buruna geldiğinin farkında mıydı? Tehlikeye ne kadar yaklaştığının?

Kızın yüzündeki ifade bu soruya cevap veriyordu. Gayet iyi biliyordu. Başından beri biliyordu. Hayatının yarısı boyunca içinde yaşadığı gerçeklik buydu zaten.

"Peki sonrasında neler olduğunu söyleyebilir misin? Bize anlattıklarından sonra?" Yıllardır bu tür şeylerle uğraşan ve cinsel suç mağdurlarıyla ilgilenme konusunda uzmanlık eğitimi alan Ev bile esas sözcükleri kullanmaktan kaçınıyordu.

Faith kollarını kendine dolayıp kazağını sıkıca çekti. Elleri titriyordu.

"Sana zarar verdi mi, Faith?" diye sordu Somer usulca.

Faith başını iki yana salladı. "Yok... o şekilde değil. Ama öyle bir şey yapacağını sandım. Bana yaklaştığını hissettim... Nefes alıp verişini duyabiliyordum. Sonra saçımı sıkıca tuttu ve canım çok acıdı. Postişlerimin bir kısmının koptuğunu hissedebiliyordum ve yine tekmelemeye başladım... Sonra da bıçağı tenimde... karnımın üstünde hissettim... ve..."

Tekrar ağlamaya başladı.

"Sorun değil, acele etme."

Gözlerini kırpıştırıp yaşlarını sildi ve başını kaldırdı. Dudakları titriyordu ama gözlerini onlardan kaçırmadı. "Altımı ıslattım, tamam mı? Bana zarar vereceğini düşündüm... orama... ve altımı ıslattım."

***

Adam Fawley
2 Nisan 2018
12.17

Alex bana bir bardak meyve suyu doldurup sırtını tezgâha yasladı. Hazırladığı öğle yemeğinden kalanlar bulaşıklıktaki bir tabağın üstündeydi. Tavuklu salata yapmıştı. Esmer pirinç,

yağsız protein, yapraklı yeşillikler... Hamilelik dönemindeki tüm ihtiyaçları karşılayacak bir şey hazırlamıştı fakat büyük bir kısmı tabakta kalmıştı ve Alex'in yüzü zayıf görünüyordu. Hiç hoşuma gitmeyecek kadar zayıf.

"Hemşire geç kalacağını bildiren bir mesaj attı, yani gizemli Bay Asante vaktinde geldiği sürece sorun yaşamayız."

Şimdi beni kışkırtıyordu. Ondan ilk bahsettiğim andan beri Asante konusunda meraklıydı.

"*Gizemli* biri değil, Alex. Sadece anlaması zor bir insan. Gislingham gibi değil..."

Gülümsemesi büyüdü, Gis'i çok severdi.

"Ya da Quinn gibi."

Yüzünü buruşturdu. "Şükürler olsun. Bu şehre bir Quinn yeter de artar bile."

Su ısıtıcısına doğru ilerledim, Alex'in son zamanlardaki içecek tercihi vişneli yeşil çaydı. Muhtemelen Waitrose'taki bütün stoğu biz bitiriyorduk.

"Şu sıralar iş yerinden birinin buraya gelmemesini tercih ederim. Daha kimseye söylemedim... bebeği yani."

Alex gözlerini kısarak karnına baktı. "Peki, ayağa kalkmamaya dikkat ederim." Yüzünde kederli bir ifade belirdi. "Umarım Asante çok iyi bir dedektif değildir."

"Kusura bakma... Can sıkıcı olduğunu biliyorum ama gelmekte ısrar etti..."

Uzanıp nazikçe yanağıma dokundu. "Endişelenme öyle hemen. *Şaka* yapıyordum."

Kapı zili çaldığında, Alex çoktan çayını alıp kanepeye yerleşmişti. Yanından geçerken bana sırıttı ve bir minderi kucağına çekti.

Asante kapı eşiğindeydi. Kolunun altında bir dizüstü bilgisayar tutuyordu. Tertemiz bir takım elbise, beyaz gömlek, koyu kırmızı ipek dokuma kravat giyiyordu. Etiketinin ucunu görebiliyor-

dum: Burberry. Bir anda aklıma Quinn'in onu sevmemesinin kıskançlıkla alakalı olabileceği geldi.

Asante'yi içeri almak için bir adım geriledim. Nazikçe kapıyı kapamamı bekledi.

"Mutfağa geçelim."

Önünden geçerken Alex'e bakmayı reddettim ama Asante'nin hemen arkamdaki adımlarının bir an için yavaşladığını hissettim. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm."

"Mesleğin tehlikelerinden biri işte," dedi Alex, sesindeki kahkahayı duyabiliyordum.

Mutfağa geçtiğimizde Asante çay istemedi ama bir bardak suya hayır demeyince kendimi musluktan doldurmak yerine buzdolabındaki şişeye uzanırken buldum. Sanırım insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Bilgisayarını mutfak adasının üzerine koyup açtığında ekranında benimkiyle aynı sıkıcı ve bilgisayarlarda hâlihazırda yüklü olan ekran koruyucunun olduğunu gördüm. Gislingham'ın ekran koruyucusunda Chelsea forması giymiş küçük oğlu, Ev'inkinde kedisi, Quinn'inkinde de hepimizin gittiği bir yer olduğunu sanmamızı istediği tropik sahil vardı. Fakat Asante'ninki son derece kasıtlı olarak anonimdi. Zihnimdeki Asante dosyasına eklenecek bir bilgi daha.

Kendisine bir tabure çekti ve birdenbire hemşirenin bize verdiği ultrason fotoğrafını adanın üzerinde bıraktığımı fark ettim. Asante'nin şu an oturduğu yerin yaklaşık bir metre ilerisindeydi. Hızlıca alıp arka cebime koydum. Asante fark ettiyse de bir şey belli etmedi.

Klavyesinde işini bitirip ekranını bana çevirdi. Tam olarak ne okuduğumu anlamam birkaç dakika sürdü. Anladığımda ise beynimden vurulmuşa döndüm.

***

Arabayı park ettiklerinde rüzgâr yeniden şiddetlenmişti. Everett dönüp kıza baktı. Arka koltukta oturmuş pencereden dışarıyı gözlemliyordu. Gelmeyi kabul etmişti ama şimdi pek de kendinden emin görünmüyordu. Neyse ki etrafta çok az insan vardı, gün ortasıydı ve Marston İskele Yolu neredeyse bomboştu. Ev'in görebildiği tek yaşam belirtisi çöp konteynerinin yanındaki bankta bir termos ve elektronik sigarayı paylaşan neredeyse birbirinin aynı şapka ve kazak giymiş iki yaşlı adamdı.

"Bunu yapmak istediğinden hâlâ emin misin, Faith?" diye sordu Ev.

"Sorun değil," dedi hızlıca kapıyı açıp iterek. "Annem eve dönmeden şu işi halledelim yoksa nerede olduğumu açıklamam gerekecek."

Bu sırada Somer arabadan inmiş zemini inceliyordu. Birkaç metre ileride derin lastik izleri vardı, belli ki birisi arabayı hızla sürmüştü. Üstelik kısa süre önce. Başını kaldırıp bulutlara baktı. İzler hâlâ burada olduğu için şanslılardı ve şanslarının biraz daha sürmesine ihtiyaçları vardı çünkü tekrar yağmur başlamadan önce adli tıp görevlilerinin kayıt alması gerekiyordu. Telefonunu çıkarıp Alan Challow'u aramak için birkaç adım uzaklaştı. Etrafındaki zemin, kumlu kırmızı çamurla kaplıydı. Arabanın arkasındaki kanıt torbasına koydukları ayakkabıların üzerine sıçramış çamurun aynısıydı.

Faith gözünü dikmiş bakıyordu. Devrilmiş el arabalarına, köhne barakalara, boş toprağa, cılız dallı bitkilere. Her şey ya ölü ya da solmuş görünüyordu.

Faith aniden titredi. Bunun sebebi sadece rüzgâr değildi. "Sanırım beni neden bıraktığını biliyorum. Şimdi hatırladım da... Sirenler vardı... Siren sesleri duydum... Giderek yaklaşıyorlardı. O zaman bıraktı beni."

İşte bu durumu açıklıyor, diye düşündü Everett. Etrafta duyacak veya yardım edecek hiç kimse yokken Faith'in saldırga-

Ninova

nının başladığı işi bitirmemesi neredeyse bir mucizeydi. O acil durum aracının şoförü bunu bilmese de Faith'in kahramanıydı.

Somer ağır ağır yürüyerek yanlarına geldi, botları çakılların üstünde çıtırtılar çıkarıyordu. Başıyla işaret ederek Everett'a bir mesaj verdi: Olay Yeri İnceleme yolda.

"Peki sirenleri duyduktan sonra ne oldu?" diye sordu Ev.

Faith ona kısa bir bakış attı. "Barakanın kapısını açtığını duydum, birkaç dakika sonra da motorun çalışma sesi geldi ve panelvan hızlıca uzaklaştı. Tekerlekler depar atıyordu sanki."

"Peki sonra?"

Faith derin bir nefes aldı. "Birilerinin duyup geleceğini umarak çığlık atmaya başladım. Nerede olduğumu bilmiyordum... Kimsenin beni duyamayacağını bilmiyordum."

Somer bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmemeye çalıştı. Başına geçirilmiş bir poşetle iç çamaşırın olmadan öylece durmak, nefes almaya çalıştıkça yaşanan panik...

"Çok sıkı değildi," dedi Faith, onun ne düşündüğünü tahmin ederek. "Poşet yani." Dudağını ısırdı. "Sonradan düşününce, ölmemi istemedi gibi geldi. Gerçekten istememişti yani. Poşeti o kadar gevşek bıraktığına göre."

Veya belki de çabucak bitmesini istememiştir, diye düşündü Ev. Çenesinin kasıldığını hissetti, bu piçi bulmaları gerekiyordu, hem de hemen.

"Nasıl kaçtın?"

"Yerde kıvranıp debelendim, bu sayede poşeti çıkarabildim. Bir barakada olduğumu da o zaman fark ettim. İçeride bahçe araç gereçleri vardı. Biraz etrafa bakınınca bir budama makası buldum. Makası banka sıkıştırıp kabloları kesmeye çalıştım ama düşürüp durdum. Kurtulmam çok uzun sürdü."

"Hangi barakaydı, Faith? Bize gösterebilir misin?"

"Şuydu," dedi parmağıyla göstererek. "Şuradaki. Önünde el arabası olan."

"Peki ya poşete ne oldu?"

"Muhtemelen hâlâ oradadır... yanıma almadım. Tesco poşetiydi. Bir işinize yarar mı bilmiyorum ama."

Somer çantasından eldivenlerini çıkarıp barakaya doğru ilerlemeye başladı.

"Olay yerini koruma altına almamız gerekiyor," diye açıklama yaptı Everett. "DNA veya parmak izi olabilir."

"Sanırım eldiven takıyordu," dedi Faith kasvetli bir sesle. "Elleri plastik gibi gelmişti."

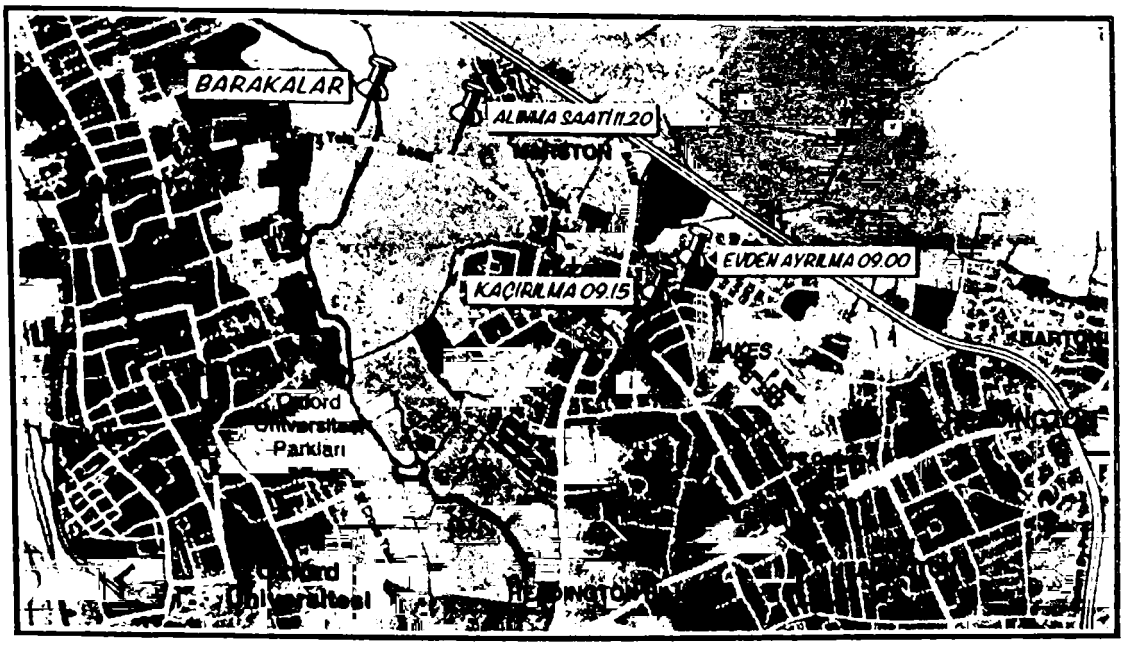
"Lastik eldiven mi? Bulaşık eldiveni gibi?"

Faith başını iki yana salladı. "Hayır, daha kalın olanlardan. Daha büyük. Belki bahçıvan eldiveni gibi bir şey." İç çekti. "Yani orada parmak izi filan yoktur."

"Mutlaka bir hata yapmıştır, hiç merak etme. Onu yakalayacağız."

"Birilerinin gelmesini bekledim," dedi Faith usulca. "Ama kimse gelmedi. Zaten gelmezler, değil mi? Önemli zamanlarda, onlara gerçekten ihtiyacınız olduğunda asla gelmezler."

***

***

Adam Fawley
2 Nisan 2018
14.05

Vaka odasına geldiğimde panoda bir harita olduğunu gördüm. Raptiyeler Faith'in yaşadığı, kaçırıldığı ve bulunduğu yerleri gösteriyordu. Sesleri yoktu ama ısrarcıydılar.

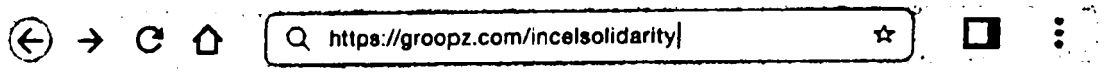
Asante masasında sessizce oturuyordu. Ben dönene ve ekibin tamamı toplanana kadar bir şey söylememesini istemiştim.

Asante ona attığım bakışı yakalayınca ayağa kalktı.

"Pekâlâ millet, herkes bana bakabilir mi? Görmeniz gereken bir şey var."

Herkes başını kaldırıp Asante'nin iPad'ini projeksiyon cihazına bağlamasını izledi. Ev meraklı, Baxter şüpheciydi, Quinn ise düpedüz sinirlenmişti ve bunu gizlemek için çok az çaba gösteriyordu.

Asante ekranı açıp sayfayı ayarladı. Ben bakmadım. Bakmama gerek yoktu, zaten görmüştüm. Bunun yerine ekiptekilerin neye baktıklarını fark ettiklerinde değişen yüzlerini izledim.

Televizyondaki şu koca memeli sürtüğü gördünüz mü? Atlıkarıncaya binen iğrenç bir dönme daha.
supremegentlemen89 tarafından 2 gün önce paylaşıldı
17 yanıt / paylaş gizle bildir

Bu kendini kadın sanan piçlerin en iyisi bacaklarını açıp ölmüş olanlardır. Anladınız siz onu...
suckingthatblackpiller tarafından 2 gün önce paylaşıldı
10 yanıt / paylaş gizle bildir

Bu kaşarları korkutmak lazım. Yüzüne asit atmak mesela... K*ltaklara ÖLÜM
justyouraveragecumpanzeee tarafından 1 gün önce paylaşıldı
35 yanıt / paylaş gizle bildir

Bu sikik oyun baştan beri hileli zaten... Bu Chad[5] sevenlerin %20'si işin %80'ini kapıyor

↱ proudtobeaunowot tarafından 1 gün önce paylaşıldı

24 yanıt / paylaş gizle bildir

Böyle yapmayın arkadaşım... Tüm o orospular ve feminaziler tecavüze uğrama fantezisi kuruyorlar. Onlara iyilik yapmış oluyorsunuz

↱ furiousmadomegger tarafından 17 saat önce paylaşıldı

22 yanıt / paylaş gizle bildir

En kötüsü de ne biliyor musunuz... O lanet dönmeler! Başlarına gelen her şeyi hak ediyorlar

↱ downwiththegynocracy tarafından 16 saat önce paylaşıldı

35 yanıt / paylaş gizle bildir

Dalga geçmiyorum... geçen arkadaşım seksi bir orospu yakalamış ama orospunun siki varmış 😠

↱ YeltobYob tarafından 9 saat önce paylaşıldı

6 yanıt / paylaş gizle bildir

"Sen bu siteyi nereden buldun?" diye sordu Gislingham. Baktığı şeye inanamıyordu ve size şu kadarını söyleyebilirim ki bu konuda yalnız değildi.

Asante omuz silkti. "Geçen sene Brixton'da bir vakamız vardı. Yirmi üç yaşındaki bir kadın, çıkma teklifini reddettiği adam tarafından saldırıya uğramıştı. Oyun bağımlısı, yalnız bir herifti, o tipleri bilirsiniz. Sonradan anlaşıldı ki kadını haftalarca internetten takip etmiş. Bilgisayarını kontrol ettiğimizde sürekli olarak popüler incel sitelerine girdiğini gördük. Vakaya ben de dâhildim, hâliyle konuya dair epey bir şey öğrendim. Bu siteyi de böyle buldum işte, nereye bakacağımı biliyordum."

Quinn ona *ukala* der gibi bir bakış attı, benim Quinn'e attığım bakışsa *kişi kendinden bilir işi* der gibiydi.

---

5 İngilizcede yakışıklı ve genç beyaz erkekler için kullanılan alaycı bir lakap. *–ç.n.*

Bu sırada Baxter kaşlarını çatmıştı. Şimdiye kadar internet, tartışmasız onun alanıydı ve bu ani ihlal karşısında belli ki rahatsız olmuştu.

"İncel tam olarak ne demek?" diye sordu.

"İstemsiz bekâr," dedi Asante. "Yeterince veya *hiç* seks yapamayıp seksi kendisinden esirgedikleri düşüncesiyle kadınları suçlayan erkek anlamına geliyor. Kendilerinden çok daha fazla kadınla ilişkiye giren alfa erkekleri de suçluyorlar. Bu paylaşımlardakilerin bahsettiği de bu, inceller böyle erkeklere Chad diyor."

Bu son sözler üzerine Quinn biraz kızardı. Eğer kantinde insanlar ona Chad demeye başlarsa bundan pek de şikâyetçi olmazmış gibi hissettim.

"Ve tabii ki kendi acınası cinsiyetçi yetersizliklerinin seks yapamamalarıyla hiçbir ilgisi yok," dedi Ev aşağılar bir ifadeyle.

Bu yorum üzerine isteksiz gülüşmeler yükselse de Asante'nin yüzünde mimik oynamadı. "Bu bildiğimiz cinsiyetçiliğin fazlasıyla ötesinde bir şey." Ekranı işaret etti. "Bu sadece çok küçük bir örnek ve inanın bana, nereye bakacağınızı biliyorsanız çok daha beterleri var. İnternet siteleri bu tür sohbet gruplarını kapatıp duruyor ama başka bir yerde tekrar ortaya çıkıyorlar."

"İnternet ne güzel şey," dedi Somer acı bir ifadeyle. "Psikopatların yeni arkadaşlar edinebilmelerine yardımcı oluyor."

"Durum ondan daha kötü," dedi Asante, gözlerini Somer'dan ayırmadan. "Brixton'daki saldırgan... Yaptığı şey sadece diğer eziklerle zararsızca sohbet etmek değildi. Diğer radikalleşme türlerinde olduğu gibi bu insanlar da birbirlerini kışkırtıyorlar. Bahsettiğim saldırganın girdiği sohbet odasına gelen her yorum giderek daha da öfkeli ve şiddetli bir hâl alıyordu. İnternetteki arkadaşlarından birisinin, *O döl meraklısını yakmalısın, bakalım yüzü olmayınca onu kaç kişi sikecek,* demesi üzerine kadının yüzüne bir şişe çamaşır suyu fırlattı."

Somer bembeyaz oldu, Everett ise elini ağzına götürdü. Hiçbir şey söylemediler ama zaten buna gerek de yoktu.

"Peki bizim peşinde olduğumuz adamın da bu bokun bir parçası olduğunu sana düşündürten ne?" diye sordu Quinn. "Yani evet, elbette bu iğrenç bir şey," dedi hızlıca. "Ama hayatlarını bu tür sohbet odalarında harcayan pislikler... hepsi sadece laftan ibaret. Şu *bir arkadaşının* yaptığı şeyden bahseden gönderi... Sadece zırvalık. Gerçekten bir şey *yaptığı* anlamına gelmez."

"Ah, bilemiyorum," dedi Baxter kasvetli bir sesle. "Bana biraz şüpheli geldi, *bir arkadaşım için soruyorum* demek gibi."

Asante ona döndü. "En az bir incelin bir kadını kaçırıp esir alarak ona tecavüz ve işkence etmekten bahsettiğini gördüm. Ve hayır, bunları söylemesi gerçekten yaptığı anlamına gelmez ama burada fantezi ile gerçekleştirme arasındaki çizgi çok ince olabiliyor."

Quinn gözlerini devirdi. Alanında uzman bir iş arkadaşı ile gösteriş meraklısı çokbilmiş bir ahmak arasındaki çizginin de çok ince olduğunu düşündüğü açıktı.

"Peki, niçin bunun farklı olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Gislingham.

"Aynen öyle," diye destekledi Quinn hızlıca. "Bu salak bir şey yaptıysa bile Faith'e yaptığı ne malum? Kesinlikle herhangi biri olabilir. Bu otuzbircilerin nerede yaşadıklarını bile bilmiyoruz..."

"Son kullanıcının adına baksanıza," dedi Somer sessizce.

Hepsi önce ona sonra da ekrana baktı.

"Ne, YeltobYob mu?" diye sordu Quinn hiçbir şey anlamamış hâlde.

Baxter, Somer'a döndü. "Bu sadece bir isim... Şeyin ismi gibi... Neydi şu BBC'deki herifin ismi?"

"Alan *Yen*tob," dedi Everett. "Aynı şey değil."

Fakat Somer başını iki yana sallıyordu. "Bu bir isim falan değil," dedi. "Ters çevirin. Yob tersten okuyunca boy[6] oluyor. Ve Yeltob da Botley.[7]"

***

Summertown Lisesi'nde ders saatinin sona erdiğini bildiren zil yeni çalmıştı. Genel Ortaöğretim Sertifikası resim sınıfındaki pencerenin altına yerleştirilmiş uzun sıradaki öğrenciler çizim kâğıtlarını sarıp tomar yapıyor, boya ve fırçalarını topluyordu. Dışarıdaki gri gökyüzünde ise bulutlar birbirleriyle yarışıyordu.

Öğretmen, Sasha Blake'in sandalyesinin arkasında durdu. Sasha zili duymuş gibi görünmüyordu. Duyduysa bile bir sonraki dersin sınıfına gitmek için arkadaşları kadar aceleci değildi. Sınıfın ortasında duran natürmort aranjmanı aktardığı suluboya resmini incelemek için hafifçe arkasına yaslandı. Erik ve limonlarla dolu beyaz bir porselen kâse ve içinde hor çiçeği dalı olan uçuk mavi bir sürahi. Çizimin kenarına çeşitli mor tonlarında parçalar eklemişti. Kırmızımsı leylak tonları, mavimsi çivitler vardı. Hiçbiri kâsenin içinde parlayan meyvelerin rengine tam olarak uymuyordu.

"İyi gidiyorsun, Sasha," dedi öğretmen. Otuz yedi yaşında, kumral saçları biraz seyrelmiş bir adamdı. Uzun süredir kullanılmaktan tüylenmiş, kalın pamuklu bir ekose gömlek giymişti. Parmağında alyans yoktu.

"Gerçekten iyi bir gözün var. Üniversitede sanat eğitimi almayı düşünmelisin."

Sasha sonunda hareketlendi ve başını kaldırıp öğretmenine baktı.

---

6 (İng.) Oğlan; erkek. –*ç.n.*

7 Oxford, İngiltere'deki bir kasaba. –*ç.n.*

"Hoşuna gidebilecek bir kitap var," dedi öğretmeni tereddütle, "A. S. Byatt'ın *Still Life* kitabı. Eriklerin renginin nasıl resmedileceğine, üzerlerindeki çiçeklerin tuvale nasıl aktarılacağına dair harika bir pasaj var. Aslında bugün bu aranjmanı da o kitaptan esinlenerek seçtim..."

Adam tam kendini kaptırmaya başlamıştı ki kapıda bekleyen iki kızdan biri seslendi.

"Tanrı aşkına, Sash! Hadi, kıpırda."

Sasha arkasına bakıp hızla ayağa kalktı. Çantasına uzanırken uzun ve koyu renkli atkuyruğu omzunun üstünden ileri doğru sallandı.

Eşyalarını hızla toplarken arkadaşlarına, "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm!" diye seslendi. "İşim biraz uzadı."

"Tabii, tabii," dedi diğer kız, yüzünde bir gülümseme vardı, "Sanki ilk kez oluyor..."

Sasha sırıttı ve çantasını omzuna atıp hâlâ sandalyesinin arkasında duran öğretmenine yarı özür dileyen, yarı rahatlamış bir bakış attı. Sınıfın kapısı kızların arkasından sertçe kapandı ama onlar koridorda uzaklaşırken adam hâlâ seslerini duyabiliyordu.

"Sivilceli Scotty az önce sana *asılıyor* muydu?"

"Iyy, çok iğrenç! Seni gerçekten *öptüğünü* filan düşünsene!"

"Herif tam bir ucube!"

Kızların kibirli kahkahaları gitgide uzaklaşırken orada öylece dikilen adamın yanaklarına ateş basmıştı ve yumruk yaptığı ellerini sıkıyordu.

***

Adam Fawley
2 Nisan 2018
14.35

"Pekâlâ," dedi Quinn. "O kullanıcı adı, herifin Oxford'da olduğu anlamına *gelebilir*. Ama bunu kesin olarak *bilmiyoruz*. Her şeyden önce, Botley adında başka yerler de olabilir, değil mi?"

"Benim bulduğum iki tane var," dedi Asante kendini bozmadan. "Bir tanesi Buckinghamshire'da, Chesham yakınlarında bir köy. Diğeri de Hampshire'da."

Somer'ın hafifçe irkildiğini görünce yeni erkek arkadaşının Hants[8] polislerinden olduğunu hatırladım.

"Peki," diye devam etti Quinn. "Yani başlangıç için ikiye biriz. Ayrıca bu kişi Oxford Botley'de olsa bile olayın *ne zaman* gerçekleştiğini bilmiyoruz. Hatta gerçekleşip gerçekleşmediğini bile bilmiyoruz."

Asante eğilip bir tuşa bastı. Son paylaşıma gelen yanıtlar şimdi ekrandaydı.

"Siktir," dedi Gislingham fısıldayarak. "Siktir."

***

Barakaların olduğu bölgeye vardığında yine yağmur başlamıştı. Nina Mukerjee, adli tıp aracını otoparkın karşı tarafına park edip bir süre mekânı inceledi. Bir sıra organik gübre yığını, fazlalık bitki ve ikinci el araç gereçlerin sunulduğu afişlerin bulunduğu bir ilan tahtası, kırık çömlek ve tahta parçalarıyla dolu çöp konteynerleri... O kadar uzun zamandır bu işteydi ki onun gözünde artık her yer bir olay yeriydi. Parmak izleri, lekeler, dokular, deri pulları, toz yığınları... Bu durum, başkalarının evinde yemek yemeyi özellikle zorlaştırıyordu, gerçekten temiz görünen tek mutfak kendi mutfağıydı.

Arabanın kapısını açıp yolcu koltuğundaki malzeme çantasını aldı. Birkaç metre ileride mavi-beyaz olay yeri şeridinin arkasındaki barakanın yanında duran Clive Conway'i görebiliyordu. Şerit, rüzgâr yüzünden âdeta çırpınıyordu ve Clive elini başına götürmüş kapüşonunu sabit tutmaya çalışıyordu. Nina koruyucu kıyafetinin hacminin izin verdiği kadar hızlı

8 Hampshire'ın kısaltması. –*ç.n.*

yürüyerek Clive'ın kendisini beklediği yere doğru ilerledi. Etrafta Cinayet Büro'dan hiç kimse yoktu. Sadece birkaç üniformalı etrafta dolanıyor, ısınmak için ayaklarını yere vuruyordu. Nina bu vakaya kimin atandığını merak etti, Tony Asante olabilir miydi? Bir süre önce Metropolitan Polis Teşkilatı'nda[9] birkaç ortak arkadaşları olduğunu fark etmişlerdi ve o zamandan beri Tony ona birkaç kez kahve ısmarlamıştı. Bunu sadece nezaketen mi yapmıştı yoksa kendisiyle gerçekten ilgileniyor muydu? Nina buna bir türlü karar verememişti. Veya gerçekten onunla ilgileniyorsa ne yapacağına. Aynı işte çalışanlar arasındaki ilişkilerin yarattığı sıkıntılara şahit olmuştu ve hayatının bu yönünün de temiz olmasını seviyordu.

Yanına ulaştığında Clive herhangi bir şey söylemeye zahmet etmedi, sadece kapıyı açıp Nina'ya içeriyi gösterdi. Nina küçükken amcasının da yaklaşık bu boyutlarda bir barakası vardı. Örümcek ağlarını, salyangoz izleriyle yapış yapış olmuş pencereleri, paslanmış aletlerle dolu dağınık rafları ve küflü ölü böcek kokusunu hatırlıyordu. Fakat bu baraka farklıydı. İçinde yaşanabilecek kadar tertipliydi... yani neredeyse. Raflarda sıra sıra dizilmiş çiçek sulama kapları ve plastik saksılar, ayrı ayrı kancalara asılmış kürek ve yabalar, çalışma tezgâhında iki torba patates tohumu ve küçük beyaz plastik etiketleri ile tek tük minik yeşil başakların çıktığı düzgünce dizilmiş bir sıra toprak dolu tohum tepsisi vardı. Köşeler de dâhil olmak üzere yerler süpürülmüştü fakat zemine yayılmış koyu renkli leke bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Koku da aynı şekilde.

"İdrar olduğuna hiç şüphe yok." Clive eğilip yeri işaret etti. "Ayrıca bazı saç parçaları buldum. Ama görebildiğim kadarıyla kökleri yok. Postiş olduğuna bahse girebilirim."

***

9 Londra'nın ana polis teşkilatı. –*ç.n.*

Duzenleme
Ny.ozlem

Adam Fawley
2 Nisan 2018
14.43

Dalga geçmiyorum... geçen bir arkadaşım seksi bir orospu yakalamış ama orospunun siki varmış 😠
YeltobYob tarafından 9 saat önce paylaşıldı
6 yanıt / paylaş gizle bildir

Ciddi misin? Bu gerçekten oldu mu?
downwiththegynocracy tarafından 9 saat önce paylaşıldı
paylaş gizle bildir

Çok ciddiyim. Arkdşm hiç anlaşılmadığını söyledi. Epey seksiymiş. Memeler, kalça falan yıkılıyormuş. Donunu indirinceye kadar ama 😠
YeltobYob tarafından 8 saat önce paylaşıldı
paylaş gizle bildir

Siktir ya... Bu sikli karılar en kötüsü cidden. Hepsi gel beni sik diye yalvarıyo ama düzgün bi delikleri bile yok
letscutthecrappeople7755 tarafından 8 saat önce paylaşıldı
paylaş gizle bildir

Doğru söylüyorsun. Arkadaş dedi ki bi bokluk olduğunu anlamalıydım çünkü saçları elimde kaldı... POSTİŞMİŞ!!
YeltobYob tarafından 8 saat önce paylaşıldı
paylaş gizle bildir

😂😂😂 Memeleri de çakma mıymış?
KHHVandsowhat88 tarafından 7 saat önce paylaşıldı
paylaş gizle bildir

Orospuya bak. Umarım arkadaşın ağzına vermiştir
supremegentlemen89 tarafından 7 saat önce paylaşıldı
paylaş gizle bildir

Fırsat olmamış ya. Neyse zaten kim sikine sakal bıyık batsın ister ki? Etraftaki en kötü ilgi orospusu bunlar resmen

↱ YeltobYob tarafından 6 saat önce paylaşıldı

paylaş gizle bildir

Arka tarafta oturan biri "Hasta piçler" diye mırıldandı. Baxter başını iki yana sallıyordu, Gislingham'ın ise yüzü kasılmıştı. Bu meslekte görmedikleri pek bir şey kalmamıştı ama böyle bir alçaklıkla karşılaşmak hiç kolaylaşmıyordu.

"Postişler konusunda haklı," dedi Somer sessizliğin ortasında. "Biz de bunu yeni öğrendik."

"Ama bir an durup düşünürsek bu aslında hiçbir şeyi kanıtlamaz, değil mi?" diye sordu Gislingham. "Quinn'in de dediği gibi, bunları yazan kişi diğer pislikleri etkilemek için uyduruyor olabilir. Tahmin etmek zor değil, demem o ki postiş kullanan bir sürü trans kadın olmalı."

Fakat Gislingham haklı olsa bile bu yine de bir tesadüf olurdu. Ve tesadüflerle ilgili ne düşündüğüm malumdu.

Asante etrafına bakındı. "Olayların nasıl gelişmiş olabileceğini anlayabilirsiniz... Eğer bu adam, Faith'in aslında ne olduğunu bilmeden onu kaçırdıysa..."

Somer gözlerini Asante'ye dikti. "*Aslında* ne *olduğunu bilmeden* derken? Lütfen bunu dememiş ol."

Asante rahatsız olmuş gibiydi, bu bir ilkti. "Özür dilerim. Operasyon öncesi durumunu kastediyordum sadece, o kadar. İnceller için bu en büyük ihanettir, kendini sekse açık gibi gösterip sonra reddetmek."

"Faith kendini filan *göstermiyordu*," dedi Somer buz gibi bir sesle. "Bunu *yapmamak* için elinden geleni yapıyor."

Araya girdim. "Faith son zamanlarda etrafında dolaşan birini görüp görmediğini söyledi mi, Somer? Şüpheli davranan birilerini?"

Somer bana bakıp başını iki yana salladı. "Sorduk ama görmediğini söyledi. En azından fark ettiği kadarıyla."

Fakat Faith'in birini görmemiş olması gerçekten de birinin olmadığı anlamına gelmezdi. Saldırganı onu günlerce takip edip ne zaman nereden geçtiğini öğrenmiş, sonra da doğru zamanı ve doğru yeri kollamış olabilirdi. Diğer yandan, adam park etmiş sigara içerken Faith tesadüfen oradan geçmiş de olabilir.

Gislingham, Asante'ye döndü. "İnternet sitesi üzerinden bunu yazanı bulabilir miyiz yoksa bu çok şey istemek mi olur?"

Asante bir an için tereddüt etti. "Sohbet odasının İSS'sinde bu gönderilerin geldiği IP adresinin kaydı vardır. Tabii İngiltere merkezli olduklarını ummak zorundayız..."

"Peki, ya..."

"... ama DA Fawley'ye de açıkladığım gibi, bu tür forumlar bırakın e-posta adresini isim bile istemez. Ayrıca bu kullanıcı da muhtemelen kendi hesabındansa halka açık Wi-Fi kullanıyordur. Bu tür insanlar istasyonlarda, kütüphanelerde, kafelerde..."

"*İnsanlar* değil," diye araya girdi Everett. "Pislikler. Sapına kadar *pislikler.*"

Gislingham kaşlarını çattı. "Yani IP adresine ulaşsak bile kimliğini belirleyemeyeceğimizi mi söylüyorsun?"

Asante yüzünü buruşturdu. "Eğer halka açık bir mekândaysa bulunduğu yerde güvenlik kamerası olup olmadığına bağlı. Ayrıca varsa bile..."

"Peki," dedi Gislingham. "Öyleyse bir an önce harekete geçip arama emri çıkartsak iyi olacak."

"DK Asante sohbet odasını takip ediyor," dedim, "ve YeltobYob, bu yorumları paylaştıktan sonra hiç çevrimiçi olmadı."

Asante etrafına bakındı. "Çok sık gönderi paylaşmıyor ama geçmiş hareketlerini kontrol edip bir şey çıkar mı diye bakıyorum. Hangi Botley'den bahsettiğini gösterecek bir şeyler mesela. Ama şimdiye kadar gördüklerim hep aynı fesat ve kadın düşmanı laflar."

"Peki ya kayıtlı cinsel suçlular?" diye sordu Baxter. "Bir şey çıkar mı diye tüm Botley'leri kontrol etmemiz gerekmez mi?"

Başımı iki yana salladım. "Çoktan baktık. Hiçbir şey çıkmadı."

Bir sessizlik oldu.

"Mesele sadece postişlerle ilgili söyledikleri değil," dedi Somer sessizce ekrana bakarak. "Sanki yarıda kesilmiş, engellenmiş gibi görünüyor. Tıpkı Faith'in saldırganı gibi."

Baxter'a döndüm. "Faith'in sirenlerini duyduğu aracı bulabildik mi?"

"Devriye arabasıymış, efendim. Headington High Sokağı'ndan bir hırsızlık şikâyeti gelmiş, araç Marston İskele Yolu'ndaki yol çalışmasına takılmış."

"Peki memurlar barakalara giden veya oradan çıkan kimseyi fark etmemiş mi? Bir panelvan veya benzer çeşit bir araç falan?"

"Maalesef, efendim. İki memurla da konuştum, bir şey gördüklerini hatırlamıyorlar. Ama oradaki hız kamerasının ve Cherwell Yolu kavşağındaki benzin istasyonunun kamera görüntülerini istedim. Zıt yöne doğru gittiyse de Summertown Lisesi'nin oradan geçip okulun güvenlik kameralarına yakalanmış olabilir."

"Challow ve Olay Yeri İnceleme ekibi barakadalar," dedi Gis hızlıca. "Kablolar ve plastik poşet de elimizde. Ayrıca kızın kaçırıldığı yerin civarında oturanları da sorgulayacağız. Birileri bir şey görmüş olabilir, hiç belli olmaz."

Burunlarının dibinde bir kızın sokağın ortasından kaçırıldığını görüp ihbar etmeye zahmet etmediler mi yani? Ne umut ama. Fakat bu meslekte bağlı kalınması gereken bazı rutinler vardı ve bu da onlardan biriydi.

"Bir de Faith'in çantası meselesi var," diye devam etti Somer. "Annesi o gün öğleden sonra barakalara gitmiş ve çantanın garajların oradaki çöp kutusuna atıldığını görmüş. Değerli eşyaları içinde değilmiş tabii." İç çekti. "Ne olur ne olmaz diye adli tıp

kontrol edecek ama saldırgan çantayı düştüğü yerde bırakmış ve daha sonra başka biri gelip içindeki parayı ve telefonu çalmış olabilir. Fakat telefon o zamandan beri kullanılmamış."

Yani GPS de bir işe yaramayacaktı. Bir çıkmaz sokak daha.

"Peki ya Faith'in muayenesi?"

Somer yüzünü buruşturdu. "Bu konuda pek istekli değil, efendim. Bariz sebeplerden ötürü... Ve zaten biz onunla konuştuktan sonra en az iki kez banyo yapmıştır."

"Peki ya kıyafetleri? Salya olabilir, DNA..."

Somer başını iki yana salladı. "Her şeyi çamaşır makinesine atmış. Ki bu gayet normal bir tepki ama işimizi on kat zorlaştırıyor. Elimizdeki tek şey ayakkabıları. İncelettireceğiz ama bana kalırsa çok uzak bir ihtimal."

***

Jackie Dimond'la görüşme
35 Rydal Yolu, Oxford
2 Nisan 2018, 16.15
Görüşmeyi yapan DK V. Everett

JD: Size ne anlatabilirim emin değilim, Applefordları pek tanıdığım söylenemez.
VE: Tüm komşularla görüşüyoruz, Bayan Dimond. İnsanlar bazen fark ettiklerinden daha fazlasını görmüş olabiliyor.
JD: Pazartesi sabahından bahsediyoruz, değil mi? O zaman evde bile değildim.
VE: Evet, bunu söylemiştiniz. Ben daha ziyade, son birkaç haftada alışılmadık bir şey görüp görmediğinizi merak ediyorum.
JD: Alışılmadık derken?
VE: Etrafta dolanan, tanımadığınız biri. Applefordları soran, onların eviyle ilgilenen biri. Belki civarda park etmiş bir panelvan?

JD: Üzgünüm, tatlım. Etrafta dolanıp onları soran biri olsa Diane'e söylerdim.

VE: Onları pek tanımadığınızı söylemiştiniz sanki?

JD: Tanımıyorum zaten. Ama sonuçta kadın tek başına. Tıpkı benim gibi. Sırtımızı dayayabileceğimiz bir erkek yok. Etrafta gezinen bir sapık görsem kesinlikle bir şey söylerdim.

VE: Kızları tanıyor musunuz peki, Faith ve Nadine'i?

JD: Pek değil. Benim kızım onlardan biraz küçük, bu yüzden arkadaş olmadılar. Faith hep çok naziktir. Gülümser, selam verir. Çok da güzel görünür. Keşke benim Elaine de biraz süslenip püslense ama ergenler nasıldır bilirsiniz.

VE: Peki Nadine?

JD: Açıkçası onunla pek muhabbetim olduğunu söyleyemem. Başı hep yerdedir. Kambur yürür. Elinden gelenin en iyisini yapmıyor yani. Zor olmalı, değil mi? Ablası bu kadar çekiciyken Nadine...

VE: Açıkçası bana epey benziyor gibi göründüler...

JD: Yani işte... Öyle çok da hoş bir kız sayılmaz, değil mi?

***

Saat 16.30 olduğunda Andrew Baxter bir saati aşkın süredir güvenlik kamerası kayıtlarına bakıyordu. Önündeki ekranda benzin istasyonu girişinin karşısından arabalar gelip geçiyordu. Şimdiye kadar altı panelvan, bir at taşıma kamyonu, hayranlıkla seyretmek için kaydı birkaç kez geri sardığı eski model bir Harley-Davidson, gezici bir sirke ait iki kamyon ve okul yolunda mekik dokuyan bir sürü anne SUV'si görmüştü. Baxter'ın görebildiği kadarıyla aradıkları adamın kayıtta olma ihtimali

son derece düşüktü. Orada olsa bile onu nasıl tanıyacaklardı ki zaten? Bu tam bir zaman kaybıydı, başka bir şey değil. Koltuğunu geriye itip ayağa kalktı, ensesinde gezinen baş ağrısını hissedebiliyordu. Şekerim düşmüş olmalı diye düşündü. Kendisini sağlama almak iyi olacaktı. Neyse ki atıştırmalık otomatı koridorun sadece birkaç metre ilerisindeydi.

***

Adam Fawley
2 Nisan 2018
17.25

"Bir sandalye çek... tabii bulabilirsen."

Bryan Gow'un ofisindeydim. Daha doğrusu geçici ofisindeydim, kendi binası yenilendiği için Psikoloji Departmanı şimdilik Bitki Bilimleri binasındaki birkaç boş odaya yerleşmişti. South Parks Yolu'nda 1950'lerden kalma sağlam bir binaydı. Ahşap paneller, parke zemin ve cam vitrinlerdeki nadir bulunan botanik örnekleriyle uyumlu demirbaş ve donanımlar vardı. Gerçi saksıdaki bitkilerin çoğunun sağlam bir sulamaya ve biraz eski moda ilgiye ihtiyacı var gibiydi.

Odadaki tek boş sandalyenin üzerine gelişigüzel yığılmış kitaplara bakılırsa Gow'un oda arkadaşı bir psiko-linguistik uzmanıydı, artık o da ne haltsa. Buraya en son geldiğimde Gow sadece birkaç aylığına burada olduğunu ve odasını birisiyle paylaşmaya aldırmadığını söylemişti ama beni kandıramazdı. İçgüdüsel olarak kendimize ait özel bir alanımız olması arzusu kadar insani bir şey yoktur. Psikologlar bile kendilerini bunun aksine ikna edemezler.

"Fikrini almak istediğim bir şey var," dedim. "Pazartesi sabahı Cherwell Yolu yakınlarında on sekiz yaşında bir kız kaçırıldı. Kimi araştırmamız gerektiğini öğrenmek istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı, ardından yerine oturup parmak uçlarını birleştirdi. "Pekâlâ. Devam et."

Ona her şeyi anlatmam dolu dolu beş dakikamı aldı ama Gow sözümü bitirmemden çok daha önce kaşlarını çatmaya başlamıştı. İncel sohbet odasında konuşulanların çıktısını ona verdiğimdeyse kaşları daha da çatıldı.

"Kızın tanıdığı biri olduğuna dair hiçbir işaret yok mu yani?" diye sordu sonunda.

Başımı iki yana salladım. "Her ne kadar öyle olmasını istesem de..."

"Veya trans olduğunu bilen biri?"

"Bunu da araştırıyoruz ama şimdilik ailesi dışında bilen birini bulamadık."

Çıktıya hafifçe vurdu. "Yani adamınızın bunları yazan kişi olup olmadığını bilmek istiyorsun."

"Ve o değilse başka kim olabileceğini."

Ayağa kalkıp masasının etrafından dolaşarak pencerenin altındaki bir başka masaya üst üste yığılmış karton kutulara doğru ilerledi. Belli ki onları benim yapabileceğimden çok daha düzenlice paketlemişti çünkü aradığı şeyi bulması sadece birkaç dakika sürdü.

Önümdeki masaya bir kitap atarak, "Epey basit bir dili var ama meslekten olmayanlar için yeterli bilgiyi sağlar," dedi.

Cinsel Suçluların Profilini Çıkarmak: Adli Psikolojide Teori, Araştırma ve Uygulama. Soyadına bakılırsa yazarı Amerikalıydı.

"Bu kitap bana ne öğretecek?"

Tekrar yerine oturdu. "Zaten bildiğin şeylerin çoğunu. Bu tür suçlar her şeyden önce güçle ilgilidir. Güç ve korku. Bu adam hükmetmek ve dehşete düşürmek istiyor. Cinsel saldırı, sadece bu amaç için kullanılan bir araç."

"Öyle bile olsa, bu incel sohbet odaları tamamen seksle ilgili değil mi?"

Ninova

"Seksin *olmamasıyla* ilgili," dedi gözlerini benimkilere dikerek. "Ve bu yokluğun onları mahrum bıraktığı şeylerle: statü, özsaygı, özerklik."

Yani cinsel saldırı, kontrolü geri almak demekti. Tanrı aşkına.

"Bu durumda nasıl bir profil aramamız gerekiyor?"

"Korkarım ki son derece tahmin edilebilir bir profil. Neredeyse kesinlikle beyaz ve düşük orta sınıf biri. En az ortalama zekâ seviyesi, belki biraz daha fazla." Çıktıyı eline aldı. "*Arkdşm* şeklinde bir kısaltma yapmış ama soru işareti gelmesi gereken yere de uygun noktalamayı koymuş. Kelime oyunlarını da seviyor, YeltobYob gibi. Bu seviyede bir dil becerisi, genellikle bu tür suçlularda görülen eğitim düzeyinin üst sınırına işaret ediyor."

Çıktıyı tekrar masanın üzerine bıraktı. "Tahminimce çalışıyor ama muhtemelen işinin kendisi için *yeterince iyi* olmadığı kanısında. Kadın bir patronu da olabilir, onu terfi ettirmeyen veya *takdir etmeyen* bir patron. Muhtemelen yalnız yaşıyor. Kadınlarla herhangi bir türde anlamlı ve uzun süreli bir ilişki sürdürmekte zorlandığından da neredeyse eminim."

Klasik uyumsuz ve yalnız tip. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Gow şimdi beni süzmeye başlamıştı. "Kullanıcı adında *yob* geçmesi oldukça aydınlatıcı. Görünüşte tipik bir *ağır abi* serseriliği gibi dursa da bana kalırsa bu derin ama kabul edilmemiş bir öz nefretten kaynaklanıyor."

"Yaşı?"

"*Oğlan* referansına rağmen bence otuzlarında veya kırklarında." Kitabı gösterdi. "Kitabı mutlaka oku. Eminim ki çok etkileyici bulacaksın."

"Peki saldırının hüsranla sonuçlanması nasıl bir fark yaratır?"

Gow bir kaşını kaldırdı. "Yarıda kesilmiş anlamında mı yoksa engellenmiş anlamında mı hüsrana uğramış?"

Omuz silktim. "İkisinden biri. Veya ikisi de."

İç çekti. Yüzü asılmıştı. "Korkarım ki bu durum meseleyi daha da kötüleştirebilir. İstediğini elde etmeye çok yaklaşmışken

son anda elinden alınmış. İşler artık çok daha hızlı ilerleyecek. Ve adam da çok daha öfkeli olacak."

Ayağa kalktım. Neyle karşı karşıya olduğumuzu zaten biliyordum ama artık içimde buz gibi hastalıklı bir his vardı.

Kapıya ulaştığımda Gow arkamdan seslendi. "Ünlü Columbo'nun da dediği gibi, bir şey daha var. Ben olsam daima güvenilir Baxter'a bu adamın olay yerinde yaptığı şeyleri ve yöntemlerini araştırmasını söylerdim. Daha önce de böyle bir şey yapmışsa hiç şaşırmam."

***

Graeme Scott, resim sınıfının ışıklarını söndürüp anahtarlarını bulmak için cebini karıştırmaya başladı. Hemen ardından lanet bilgisayarı kapamayı unuttuğunu hatırlayınca tekrar sınıfa girmek zorunda kaldı. Beş dakika sonra nihayet kapıyı kilitlediğinde koridordaki neon ışık hâlâ tepesinde yanıp sönüyordu. En az bir aydır böyleydi ve hademe gelip bakmaya zahmet etmemişti. Scott, öncelik listesinde Resim Bölümü'nün Bilgi Teknolojileri ya da Medya Çalışmaları'ndan çok daha alt sıralarda yer aldığının farkındaydı ama yine de hiç kimse değersizliğinin bu kadar barizce yüzüne vurulmasından hoşlanmazdı.

Anahtarlarını gürültüyle cebine soktuktan sonra otoparka doğru ilerledi. Öğrencilerin büyük bir kısmı çoktan gitmişti ama birkaçı hâlâ kapıların orada oyalanıyor, onları alacak birilerini bekliyordu. Sasha Blake'in arkadaşlarından bazılarının da aralarında olduğunu bir kız grubunun yanında birkaç delikanlı vardı.

Scott, yüzünün kızardığını hissetti. Neyse ki öğrenciler bunu fark edemeyecek kadar uzaktaydı. Arabasına ulaştı, arka kapıyı açıp elinden geldiğince hızlı hareketlerle eşyalarını yerleştirmeye başladı. Kulağına kahkahalar geliyordu, aniden başlayan bir kahkaha tufanı. Onunla hiçbir alakası olmayabilirdi –sadece

Ninova

denk gelmişti işte– ama paranoya kurtulamadığı bir alışkanlıktı. Kıyafetleri ve arabasıyla ilgili alaycı laflar, çirkin ve incitici lakaplar... İsminin sivilce kelimesiyle kafiyeli olması[10] da onun şanssızlığıydı işte. Ayrıca ona Sivilceli Scotty diye hitap eden küçük pisliklerin çoğu ondan daha sivilceliydi. Tam bir tencere dibin kara, seninki benden kara durumu yani. Arabasına gelince, onun klasik bir model olduğunu anlayacak kadar temel zekâ seviyesine ulaşamamış olmaları onların sorunuydu, Scott'ın değil. Fakat elbette ki öyle olmuyordu çünkü işte yine işbaşındaydılar. İki delikanlıyı göz ucuyla görebiliyordu, biri marş kolunu çeviriyormuş gibi yaparken diğeri gaz çıkarma sesleri yapıyordu. Kızlar histerik kahkahalara boğulmuşlardı. Yüksek topuklularıyla Leah Waddell ve gülünç boyalı saçıyla Isabel Parker. Scott, müdürün buna izin vermesine çok şaşırmıştı. Patsie Webb'in ismiyse çok aptalcaydı. Pis kindar, küçük sinek kendi adına fazla zekiydi. Sasha Blake'in onun gibilerle takılması Scott'ın hiç hoşuna gitmiyordu. O çok daha iyilerine layıktı. Gerçekten yetenekliydi, *potansiyeli* vardı...

Bir boya kutusunu kenara iterek kâğıt rulolarına yer açtı, sonra kapıları kapayıp şoför tarafına geçti ve arabaya bindi. Bir süre orada oturduktan sonra anahtarını kavradı ve lanet şeyin ilk seferde çalışmasını diledi.

***

"İsmim Jed Miller, Achernar İnternet Hizmetleri'nden arıyorum. DK Anthony Asante'yle görüşebilir miyim?"

Asante koltuğunda doğruldu. İşte bekledikleri haber gelmişti.

"Amirim bizden bir veri istediğinizi söyledi. Dün için sanırım?"

---

10 İngilizce "spot" kelimesi "leke; benek; sivilce" anlamlarına gelmektedir. *–ç.n.*

"Evet."

"İstediğiniz şey şu an elimde ama ne kadar yardımcı olur emin değilim..."

"Gönderin lütfen, Bay Miller... Gerisini biz hallederiz."

***

Adam Fawley
2 Nisan 2018
19.10

Gislingham başını kapımdan içeri uzattığında saat yediyi geçiyordu.

"Az önce barakaların oradaki ekipten haber aldım, patron. Elde var sıfır."

DÇ olduğu zamanlar Quinn bu ifadeyi çok kullanırdı. Umarım ben kafasını duvara vurmadan önce Gislingham bundan vazgeçmeyi başarabilirdi.

"Görünüşe göre yapabildikleri tek şey bir sürü yaşlı adamı kızdırmak olmuş." Sırıttı. "Sanırım kendimizi görev sırasında ezilen yabani havuçlar için gelecek sinirli tazminat taleplerine hazırlamalıyız."

"Peki ya Faith'in götürüldüğü baraka? Kime aitmiş?"

Gis hemen not defterini çıkardı. "Cheng Zhen Li diye bir kadın." Telaffuzu beceremeyince benim için heceleyerek okudu. "Çinli olduğunu tahmin etmek zor değil. Görünüşe göre otuz yıl kadar Marston'da yaşamış ve baraka da en az on yıldır ona ait. Söylenenlere göre tam bir demirbaşmış. Eskiden düzenli olarak her sabah ve akşam küçük sepetiyle orada olur, bir şeyler dikip saksıları ayarlarmış."

Gis'in de kendine bahçe işleri için bir baraka almak isteyip istemediğini merak etmeye başladım, jargona kesinlikle hâkimdi. Gerçi tanıdığım kadarıyla eşi bu fikre pek sıcak bakmazdı.

"*Eskiden* derken?"

Ninova

Somurttu. "Hastanedeymiş. Kalçası kırılmış. Şimdi evindeymiş ama son iki haftadır barakaya uğramamış."

"Peki barakası kilitli miymiş?"

Başını iki yana salladı. "Görünüşe göre hayır. Sadece kapı mandalı varmış. İçeride değerli bir eşya tutmazmış, bir de baraka sahipleri birbirlerinin eşyalarını kullanıyormuş. Bu tür çevrelerde genelde böyle yaparlarmış."

Yani bu da bizi bir yere götürmeyecekti. Harika. Kesinlikle harika.

"Peki ya incel sohbet odası?"

"Ah, o taraftan hem iyi hem kötü haber var. Şu Yeltob denen herif gerçekten de halka açık bir Wi-Fi kullanıyormuş, tıpkı Asante'nin dediği gibi. Son birkaç haftadır yaptığı paylaşımlarda hep aynı yerden bağlanmış."

"Bu iyi haber mi kötü haber mi?"

Yüzünü astı. "Üzgünüm, patron. Southampton civarındaki bir Starbucks'mış."

Yani bu bizim adamımız olamazdı.

Derin bir nefes aldım. "Hampshire polisine bildirdik mi?"

Çünkü bu pisliğin yakalanması gerekiyordu, bizim tarafımızdan olmasa bile.

Başıyla onayladı. "Somer erkek arkadaşını arayacak, o kimin ilgilenmesi gerektiğini biliyordur. Eğer şu Starbucks'ta güvenlik kamerası varsa, o pisliğin kim olduğunu belirlemek kolaylaşacaktır."

***

Alex Fawley sokağa bir kez daha göz gezdirdi, ardından perdeyi çekti. Adam hâlâ görünürde yoktu. Kanepeye doğru ilerleyip dikkatlice oturdu, bebeğin hareket edip yerleştiğini hissediyordu. Endişelenmemeye, elinden geldiğince hayatını normal sürdürmeye çalışıyordu ama bazı günler yorganın altına girip

orada kalmanın cazibesine karşı koymak çok zordu. Son birkaç ay evden çalışacaktı ama artık kendi evi bile mayın tarlası gibi geliyordu. Sanki ona zarar vermeye çalışan cansız nesnelerden oluşan bir savaş alanıydı. Üzerinden kayıp düşebileceği halılar, takılıp yere kapaklanabileceği merdivenler... Adam'a iyi olduğunu söylüyor, yıllar içinde ortak dilleri hâline gelmiş o rahat hazırcevaplıkla şakalar yapıyordu. Fakat Adam evden çıkar çıkmaz üzerine bir korku çöküyor ve günün büyük bir kısmını hareket bile edemeyecek kadar sersemlemiş olarak geçiriyordu.

Ayağa kalkıp tekrar pencereye gitti. Fakat dışarı baktığında sokak yine bomboştu.

***

Erica Somer evine dönünce uzun bir duş aldı. Bu vakada onu rahatsız eden bir şey vardı ama ne olduğundan tam olarak emin değildi. Başına çok daha kötü şeyler gelmiş, en az Faith kadar merhamet görmeyi hak eden kurbanlarla karşılaşmıştı. Fakat daha önce hiç trans bireye karşı işlenen bir suçla uğraşmamıştı. Kendini bilgili, hassas ve bu tür meselelere alışık biri olarak görürdü. Tabii ki öyle düşünecekti. Tüm zeki insanlar muhtemelen aynı şeyi düşünürdü zaten. Ama şimdi anlıyordu ki bu mesele tahmin ettiğinden çok daha karmaşık, çok daha incelikliydi. Sevdiği ve hayranlık duyduğu, onu desteklemek ve cesaretlendirmek için her türlü zahmete katlanan Fawley bile bu vakada zorluk çekiyor gibiydi. Peki ya Giles'a ne demeliydi? Kendisine onun kadın düşmanı olmadığını, klasik erkek çokbilmişliği yapan biri olmadığını söylüyordu ama onu bu kadar az tanırken nasıl emin olabilirdi ki?

Yatak odasına döndüğünde telefonunda Giles'tan gelen bir mesaj olduğunu gördü, onu aramasını istiyordu. Bunun muhtemelen Starbucks konusuyla ilgili olduğunu biliyordu ama yine de kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, sonra bu mutluluk

patlamasının ne kadar içgüdüsel bir şey olduğunu fark edince aynı şeyi tekrar hissetti. Belki de bilinçaltı ona bir şey söylemeye çalışıyordu. Belki de durum gerçekten göründüğü kadar basitti.

***

Adam Fawley
3 Nisan 2018
08.15

Saat sabahın 08.15'iydi. Sıcaklık dün gece sıfırın altına düşmüştü ama merkezi ısıtma sistemine göre nisan ayı hâlâ "bahar" sayılıyordu ve bu yüzden kaloriferler kapalıydı. Quinn'in atkısı, ilmek düğümü şeklinde boynuna sarılmıştı. Belli ki son zamanlarda atkısını böyle takmayanları dövüyorlardı. Diğerlerinin de paltoları üzerlerindeydi. İçerideki havanın dışarıdakinden pek de bir farkı yoktu. Ortam çok daha sert, çok daha soğuktu. Everett'ın alnında bir kaş çatma izi, Baxter'ın çenesinde ise yıllar içinde pek çok kez gördüğüm o sert ifade vardı.

Gow'dan öğrendiklerimi anlatmayı bitirip Asante'ye döndüm, bunu herkesin içinde yapmam gerekiyordu. "İncel sohbet odası konusunda iyi iş çıkardın DK Asante. Her ne kadar aradığımız adam o olmasa da."

Gülümsedi. Büyük bir gülümseme değildi çünkü öyle olsa kendini beğenmiş görünürdü ama hafif bir gülümseme de değildi çünkü iyi iş çıkardığının o da farkındaydı ve ona hak ettiğinden daha az değer gösterilmesine izin vermeyecekti. Ya da o hep böyle gülümsüyordu ve ben gereğinden fazla anlam yüklüyordum.

"Sen yine de bir gözünü orada tut, olur mu? Belki bir şey çıkar."

Somer başını kaldırdı. "Bu arada Hampshire polisi Yeltob-Yob'un kimliğini tespit etmiş. Starbucks'ta güvenlik kameraları varmış, bu sayede yorumların paylaşıldığı saatlerde telefonunu

kullanan adamı bulmuşlar. Ayrıca adam kredi kartıyla ödeme yapmış, böylece doğru adamı bulduklarından eminler. Olası bir nefret suçu için takip ediyorlar."

Odanın havası az da olsa düzeldi, en azından bir şey başarmıştık.

Gislingham'a döndüm. "Pekâlâ, barakalar konusunda adli tıp ne âlemde?"

"Ah, evet, Tesco poşetinde iki parmak izi varmış," dedi doğru notları bulmaya çalışarak. "Birkaç da leke. Ama veri tabanından bir şey çıkmamış. Yani bildiğimiz birine ait değiller."

"Peki ya DNA?"

"Birkaç farklı profil var. O tarafta da veri tabanındakilerle eşleşen bir şey yok. Herhangi biri olabilir, tezgâhtar, reyonları yerleştiren görevli, teslimat şoförü..."

"Ama yine de bunlardan biri adamımız olabilir."

Gis omuz silkti. "Tabii, bu mümkün. Ama şahsen saldırganın o kadar zahmete girip de poşetle uğraşırken eldiven takmayı unuttuğunu zannetmiyorum."

Açıkçası ben de böyle düşünüyordum. Fakat suçluların patolojik aptallığı daha önce de kurtuluşumuz olmuştu ve yine olabilirdi.

"Ayrıca garajların oradaki bölgeyi ev ev gezdik," diye devam etti, "ama korkarım ki şansımız yaver gitmedi."

Konuşma sırası Baxter'daydı. "Marston İskele Yolu'ndaki hız kameralarından da bir şey çıkmadı, ben de belki o taraftan gitmiştir diye okulu kontrol ettim ama maalesef oradaki kameralardan yol görünmüyor."

"Peki ya benzin istasyonundaki güvenlik kamerası?"

Başını salladı. "Evet, ona da baktım. Bir düzineden fazla panelvan tam o saatlerde ya benzin almış ya da benzinliğin önünden geçmiş..."

"Ve?"

Ninova

Yüzünü buruşturdu. "Sorun şu ki plakaları ancak arabalar istasyonun önünde durursa görebiliyorum. Yoldan geçenlerin çoğu da üzerlerinde saptayabileceğimiz hiçbir şey olmayan sıradan beyaz panelvanlar. Bir kısmı da lanet otobüsler tarafından yarı yarıya gizlenmiş durumda."

"Görebildiklerinin plakalarını kontrol ettin mi?"

Bana, *Sen beni ne sandın?* diyen bir bakış attı.

Not defterini açtı. Quinn ve Asante'nin aksine Baxter hâlâ not defteri kullanıyordu. "Üzerinde ayırt edici bir işaret bulunan ve/veya plakası görünen araçlardan biri tesisat, üçü inşaat, ikisi kiralama, biri çilingir, biri böcek ilaçlama, biri halı yıkama ve biri de dakika bazlı bisiklet kiralayan şirketlerden birine ait."

"Lanet şeyler!" diye homurdandı Quinn. "Jericho'nun her yerinde onlardan var. İnsanlar bisikletleri kaldırımlara atıp gidiyorlar. Hepsi tam bir baş belası."

Onu görmezden gelmeye çalışıp Baxter'a bakmaya devam ettim. "Ve?"

"Böcek ilaçlama aracı çağrı aldığı eve gidiyormuş," dedi, "Tesisatçı da öyle. İnşaat panelvanlarından ikisi o sabahki hareketlerini açıklayabiliyor, otomatik plaka tanımayla söylediklerini doğrulattım. Aynı şey bisikletçi için de geçerli." Defterini kapadı. "Benim bulduklarım bu kadar. Sıfıra sıfır yani."

Odadakilere göz gezdirdiğimde Baxter'ın kayıtsızlığının diğerlerine de bulaşmaya başladığını fark ettim. Buna izin veremezdim.

"Kiralık olanlara odaklanalım," dedim sertçe. "Adamımız fark edilmemek için araç kiralamış olabilir."

Baxter durup düşündü. "Evet, sanırım bu mümkün. Ben ilgilenirim."

Tabletiyle ilgilenen Quinn'e bakarak "Hayır," dedim. "DK Quinn yapabilir."

Quinn şaşkınlıkla bana baktı. "Ah, hadi ama. Asante de bunu halledebilir..."

"Sen hallet lütfen."

Sesimin gergin çıkmasının bir sebebi vardı. Telefonuma bir e-posta bildirimi gelmişti. Alan Challow tarafından gönderilmiş ve ACİL olarak işaretlenmişti. Bu meslekte her şeyi birincil öncelikli işaretleyerek kendi değerini artırmaya çalışan bir sürü insan olsa da Alan Challow onlardan biri değildi.

Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk. Thames Valley'de çalışmaya benden on sekiz ay önce başlamıştı. Aynı vakalar üzerinde çalışmış, aynı hataları yapmış, aynı insanları tanımıştık. Yıllar içinde ona defalarca arka çıkmıştım, o da aynısını bana yapmıştı. Fakat arkadaş olduğumuzu söyleyemezdim ve beni sinir etmekten biraz fazla keyif alırdı.

Gelgelelim, şu an öyle bir niyeti yoktu. E-postayı okudum ve bir anlığına –sadece bir anlığına– kalbim sıkıştı. Aşırı tepki veriyordum. Bu sadece tesadüftü, yalnızca şans eseri...

Quinn beni izliyordu, kaşları hafifçe çatılmıştı. Telefonumun öttüğünü duymuş ve bildirime bakarken beni izlemişti, tıpkı geri kalan herkes gibi. "Peki," dedi sonunda. "Peki, ben yaparım."

Gislingham önce Baxter'a, sonra bana hızlı bir bakış attı. "Bir şeyi daha merak ediyordum, efendim," diye yavaşça konuşmaya başladı. "Bir açıklama yapacak mıyız?"

Ona döndüm. "Ne tür bir açıklama?"

Tereddüt etti. "Yani, olayın duyulması an meselesi. Duyulduğunda da Twitter'da fırtına kopacak. Hâliyle niçin önce davranıp olası tanıkları saptamak için açıklama yapmıyoruz? Harrison'a sorabiliriz..."

"Tam olarak neyi soracağız?"

"Bilirsiniz, bir basın açıklamasının faydalı olup olmayacağını..."

Derin bir nefes aldım. "Eğer genç kızların sokaklardan rastgele kaçırılıp saldırıya uğradıklarını duyurursak paniğe sebep oluruz ve Twitter'daki art niyetli yorumlar en küçük sıkıntımız olur. Bunun Faith'in tanıdığı biri tarafından işlenen bir nefret

suçu olmadığı kesinleşmeden önce kitlesel krize sebep olmak istemiyorum."

Odadakilerin hepsine tek tek göz gezdirip noktayı koydum. "Peki arkadaşları konusunda ne durumdayız? Sınıf arkadaşları, geniş çevresi?"

Somer başını kaldırdı. "Açıkçası, bir çevresi yok, efendim. Çok yalnız biri. Pek arkadaşı yok gibi görünüyor."

"*Birileri* olmalı... kızdırdığı birileri. Bütün bu translık meselesiyle sorunu olan birileri..."

Somer umutsuz görünüyordu. "Bunu araştırdık, efendim, gerçekten araştırdık. Ama çok içe kapanık bir kız. Edindiğimiz izlenim, göze çarpmamak için elinden geleni yapan, kimseyi rahatsız etmemek için paranoyaklık derecesinde dikkatli hareket eden biri olduğu yönünde."

"Peki tam olarak kimlerle *konuştunuz?*"

Şimdi kızarmaya başlamıştı. "Daha çok öğretmenleriyle. Durumunu gizli tutma konusunda çok kaygılı olduğundan diğer öğrencilere fazla bir şey söylemekten kaçındık."

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki durumu, saldırıya uğramasının temel sebebi olabilir. Eğer bundan bahsedemeyeceksek işin içinden nasıl çıkacağız?"

Somer, Everett'a baktı. Artık sabrım taşmak üzereydi.

"Bak, sırf bu yüzden kimseyi ifşa edecek değilim ama burada bahsettiğimiz şey bu değil..."

"Ona söz verdim, efendim," dedi Somer sözümü keserek. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ama gözlerini benden kaçırmıyor, geri adım atmıyordu. "Mahremiyetine saygı duyacağıma söz verdim."

İçimden ona kadar saymaya çalıştım ama ancak beşe kadar gelebildim. "Peki ya tekrar olursa, o zaman ne olacak? Ya onun gibi başka bir zavallı çocuk daha saldırıya uğrarsa? Ya ona bunu yapan piç kurusu bir sonraki deneyişinde şans eseri engellenmezse? Kurbanın ailesine bunu nasıl açıklayacaksın? Onlara

psikopatın tekinin trans çocukları hedef aldığını bildiğimizi ama birini üzmekten çok korktuğumuz için hiçbir şey söylemediğimizi anlattığında sence ne tepki verecekler? Ama zaten bunu onlara söyleyen kişi sen olmayacaksın, değil mi? Hayır. Ben olacağım. Her zaman olduğu gibi. Demem o ki kusura bakma Somer ama gelecekte verdiğin sözler konusunda daha dikkatli olman gerekiyor."

Kendimi durmaya zorladım. Aşırı tepki verdiğimin farkındaydım. Bu konuyu fazla zorluyordum çünkü dengem bozulmuştu. Çünkü aradığımız cevabın nefret olmasını istiyordum. Çünkü her ne kadar bu da çok kötü bir olasılık olsa da başka bir şey olmasından...

"Transfobik gruplar üzerinde biraz çalışabilirim, efendim," dedi Asante düz bir sesle. "Sosyal medya üzerinden bu bölgede aktif bir grup var mı diye bakabilirim."

"Ben çoktan baktım," dedi Baxter hızlıca. Asante'ye, *Benim alanımdan uzak dur,* diyen bir bakış attı. "Hiçbir şey yok."

Ona ters ters baktım. "O zaman daha dikkatli bakın."

Everett ve Somer'a döndüm. "Siz de kızın arkadaşlarıyla konuşun. Ve bu bir rica değil. Bu bir emir."

***

Tarih: 3 Nisan 2018 Çarşamba, 08.35 **Önem: Yüksek**
Gönderen: AlanChallowCSI@ThamesValley.police.uk
Alıcı: DAAdamFawley@ThamesValley.police.uk

Konu: ACİL

Daha sonra anlayacağın nedenlerden dolayı bu e-postayı bir vaka numarasıyla etiketlemiyorum. Az önce laboratuvardan haber geldi, Faith Appleford'un ayakkabılarında kalsiyum sülfat bulmuşlar. Muhtemelen panelvanın arkasındayken ayakkabılarına bulaşmış.

Çok fazla miktarda olmasa da varmış.

Bunu okur okumaz beni ara.

***

"İçeride ne halt oldu öyle?" diye sordu Quinn sesini alçak tutarak. Kahve makinesinin başındaki Everett ve Gislingham'a katılmıştı. Somer ortalarda yoktu. Asante ise birkaç metre ilerideki duyuru panosundan bir şeyler okuyordu.

"Fawley aklını mı kaçırdı?"

Gis omuz silkti. "Anladıysam ne olayım. Daha önce onu hiç böyle görmemiştim, orası kesin."

"Buna işaret eden hiçbir kanıt bulamadığımızı bile bile neden hâlâ nefret suçu iddiasında diretiyor?"

Ev yüzünü buruşturdu. O da Fawley'yi daha önce hiç böyle görmemişti, özellikle de Somer'a karşı. Her zaman onu desteklemek için elinden geleni yapmış, kararlarına saygı duymuştu. Öyle ki bir keresinde hepsi şey sanmıştı...

"Eşiyle arasında bir sorun olabilir mi?" diye sordu Quinn, bu sefer biraz daha yüksek sesle. "Daha birkaç ay önce kadının onu terk ettiğini düşünmüştük. Ne dersiniz? Özel meseleler mi acaba?"

Gis, uyaran bir bakış atıp onları duyabilecek mesafedeki Asante'yi işaret etti. Ama görünüşe göre Asante, Polis Hizmetleri Emeklilik Planı'ndaki değişikliklere tamamen kendini kaptırmıştı.

Ev başını iki yana salladı. "Öyle olduğunu sanmıyorum, en azından bu sefer değil. Geçen hafta onları Summertown'daki pazarda gördüm. Alex'in sırtı bana dönük olsa da çok mutlu görünüyorlardı."

"Peki ne o zaman? Harrison mı başının etini yiyor acaba?"

Gis durup düşündü. "Hep öyle yapmıyor mu zaten? Durum her ne olursa olsun onu kızdırmamak için elimizden geleni

yapalım." Plastik bardaklardan birini alıp kapuçino düğmesine bastı. "Demem o ki Quinn, şu kiralık kamyonetlere bir baksan iyi olacak. Hem de bir an önce."

Gis, Quinn'in kendisine attığı alaycı bakışı görmemiş gibi yaptıktan sonra üçü birden masalarına döndü. Birkaç dakika sonra Somer kadınlar tuvaletinden çıktı. Saçı düzgün, yüzü ise sakindi ama gözlerinde yalnızca iyi bir gözlemcinin fark edebileceği hafif bir kızarıklık vardı. Ona doğru yaklaştığında Asante duyuru panosundaki bakışlarını Somer'a çevirdi.

"Her şey yolunda mı?"

Her ne kadar sesi nazik olsa da Asante'de başından beri Somer'ı huzursuz eden bir şey vardı.

"Elbette," dedi Somer adımlarını hızlandırarak. "Niye yolunda olmasın ki?"

***

Adam Fawley
3 Nisan 2018
09.15

Durumu iyi idare edemediğimi söylemenize gerek yok. Sadece biraz hazırlıksız yakalandım, hepsi bu. Üzerinden yıllar geçti... Yıllardır her şeyi kilit altında tutmak için elimden geleni yaptım ama şimdi, durduk yere...

Telefonum çalmaya başladı. Challow arıyordu. Benim onu aramamı bekleme zahmetine girmemişti. Selam sabah faslını da es geçti.

"E-postamı aldın mı?"

"Kesin olarak emin misin? Başka bir şey olamaz mı?"

"İnsanların aksine kimya yalan söylemez. Bu işi sevmemin sebeplerinden biri de bu zaten."

"Siktir."

"Aynen öyle," dedi iç çekerek. "Bu gelişme karşısında verilecek en uygun tepki bu."

Bir sessizlik oldu. Ardından, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Nefes alışını duydum. "Ekibine söylemen lazım. Onları habersiz bırakmak haksızlık olur."

"Biliyorum. Sadece biraz düşünmem gerekiyor."

Omuzlarını silktiğini neredeyse duyabiliyordum. "Pekâlâ, sonuçta karar senin, benim değil. Ama her hâlükârda Harrison'la konuşmak zorundasın. Pislik gibi davranmak istemem ama sen konuşmazsam ben konuşacağım."

***

Everett ve Somer, orada bulunuşlarını doğal gösterme gayretiyle ileri eğitim kolejinin kantininde vakit geçirmeyi tercih etmişlerdi ancak üniformaları olmasa bile oraya ait olmadıkları belli oluyor, göze çarpıyorlardı. Öğrenciler gelip kahve ve çörek alıyor, bitişik masalarda toplanıp gevezelik ediyorlardı ama tüm bunlar olurken ortamdaki gerginlik hissediliyor, memurların olduğu yöne sorgulayan bakışlar atılıyordu. Tam olarak bir tedirginlik olduğu söylenemezdi ama havada huzursuzluk ve bir işler döndüğüne dair bir farkındalık vardı.

"Ee, ne yapıyoruz?" diye sordu Everett alçak sesle. "Yiyecek bir şeyler alıp zorla aralarına mı dalacağız?"

Somer, kahve kuyruğuna yeni katılan, büyük resim çantasını ayaklarının dibine koymuş olan kısa saçlı, büyük kahverengi gözlü kızı işaret etti. "Başlamak için iyi bir nokta olabilir."

"Pekâlâ," dedi Everett. "Ben de diğer taraftan başlarım."

Somer, az önce Everett'a işaret ettiği kızın arkasına geçerek, "Resim Sanatı okuyorsun, değil mi?" diye sordu.

Kız dönüp gülümsedi. "Moda ve Tasarım aslında. Ama lanet eskiz defterleri en az resimcilerinki kadar büyük."

"Sınıf arkadaşlarından bazılarıyla konuşmuştuk ama seni gördüğümü hatırlamıyorum."

Kız siparişini verdikten sonra tekrar Somer'a döndü. "Evet, duydum. Polissiniz, değil mi?"

Somer mutsuz bir hareket yaptı. "Hiç sorma."

Ne var ki kız etkilenmemişti. "Hafta sonu biraz rahatsızdım, o yüzden pazartesi yoktum. Jess ben, Jess Bearsley. Faith'i mi soracaktınız?"

"Onu tanıyor musun?"

Kız yüzünü astı. "Tam olarak *tanıyorum* denemez ama dürüst olmak gerekirse buradaki kimsenin onu tanıdığını sanmıyorum."

Somer bir şişe su alıp kızın peşinden boş bir masaya gitti.

"Ortak dersiniz var mı?" diye sordu otururlarken.

Jess başıyla onayladı. "Ama o benim boyumu epey aşıyor. *Gerçekten* çok iyi. Hiç kimse onun yakınına bile yaklaşamıyor."

"Peki bu durum diğerlerini kıskandırmıyor mu? Hiç kimse inekleri sevmez, değil mi?"

Jess güldü. "Faith öyle biri değil. Diğerlerine yardım eder. Tavsiyeler filan verir. Bencil biri değil."

"Erkek arkadaşı var mı?"

Jess başını iki yana salladı. "En azından burada yok. Bazıları şansını denemedi değil gerçi. Ama Faith pek ilgileniyormuş gibi görünmüyor. Açıkçası onu anlayabiliyorum."

Yan masadaki erkeklere kısa bir bakış attı, bir şeye gülüp birbirlerinin kaburgalarını yumrukluyorlardı. "Çoğu büyümüş gibi görünen bir avuç çocuk sadece."

Somer, kızın ironik bakışına karşılık verdi. "Peki ya kız arkadaşı?"

Jess kaşığını alıp kahvesini karıştırmaya başladı, dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirmişti. "Kız arkadaş derken? Arkadaş gibi mi yoksa sevgili gibi mi?"

Somer ses tonunu ifadesiz tutmaya çalıştı. "İkisi de."

Ninova

"İkisi de yok açıkçası." Kaşığını yalayıp bardağına koydu. "Ve şansını deneyen kızlar da olmadı değil."

***

Adam Fawley
3 Nisan 2018
10.46

Harrison birileriyle anlaşma yapmış olmalıydı çünkü tüm binanın aksine ofisi sıcaktı. Ceketini bile giymemiş, odanın bir köşesindeki askılığa asmıştı. Güzel bir askılıktı, saten dolgusu bile vardı. Hiç görmemiş olsam da çekmecesinde bir elbise fırçası olduğundan da şüpheleniyordum.

Bana bakıp karşısındaki sandalyeyi gösterdi.

"Asistanınız, Appleford saldırısı hakkında konuşmak istediğinizi söyledi, efendim."

Yerine oturdu. "Özellikle nefret suçu bakış açısıyla ilgili konuşmak istedim. Bölge Amiri bilgilendirme istiyor."

"Araştırmalarımız hâlâ devam ediyor, efendim. Şimdilik kesin bir sonuca ulaşamadık."

"Öyle deyince aklıma geldi," dedi biraz neşelenerek, "ekibinin yeni üyesinin yetenekleriyle kendini gösterdiğini fark ettim."

Sinirlerimin gerildiğini hissettim, bunu bilmesine hiç gerek yoktu.

"Gayet iyi bir polis çalışmasaydı, efendim. Ekibimin tamamından da bunu beklerim zaten."

Bana baktı, sonra bakışlarını başka bir yere çevirdi. Her nedense Asante'nin başarılı olmasını istiyordu. Üstelik bunun tek sebebi, onu işe alanın kendisi olması değildi.

"Ee," dedi, "mücrimi yakalama konusunda bir gelişme var mı?"

Kelime dağarcığı gün geçtikçe kendini aşıyordu. Eski kelimeler kullanmaya devam ederse onu öldürmek zorunda kalabilirdim.

"Suçun işlendiği saatte Cherwell Yolu ve Marston İskele Yolu'ndan geçen birkaç farklı panelvan tespit ettik, efendim. Şoförlerin geçerli mazeretleri olup olmadığını bulmaya çalışıyoruz ama bunun dışında elimizde pek bir şey yok."

Harrison kaşlarını çattı, kalemini eline alarak masasına hafifçe vurmaya başladı. Bunun sinirlerimi bozmasına izin vermemeye çalıştım.

"Peki bir basın açıklaması yapsak? Halktan yardım istesek?"

Bir bu eksikti. Bir an için Gis'le konuşup konuşmadığını, Gis'in bu fikri Harrison'dan mı aldığını merak ettim. Ama onunla konuşmuş olamazdı, Gis arkamdan iş çevirmezdi...

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim, efendim. Büyük ve tamamen gereksiz bir paniğe sebep olabilir..."

Kaşları daha da çatıldı. "Hızlı kazanımların olası dezavantajlardan daha ağır basmayacağından emin değilim."

Tanrı aşkına. Birazdan şiir okumaya filan başlayacaktı herhâlde.

"Bunu kesinlikle bir seçenek olarak aklımızda tutarız, efendim."

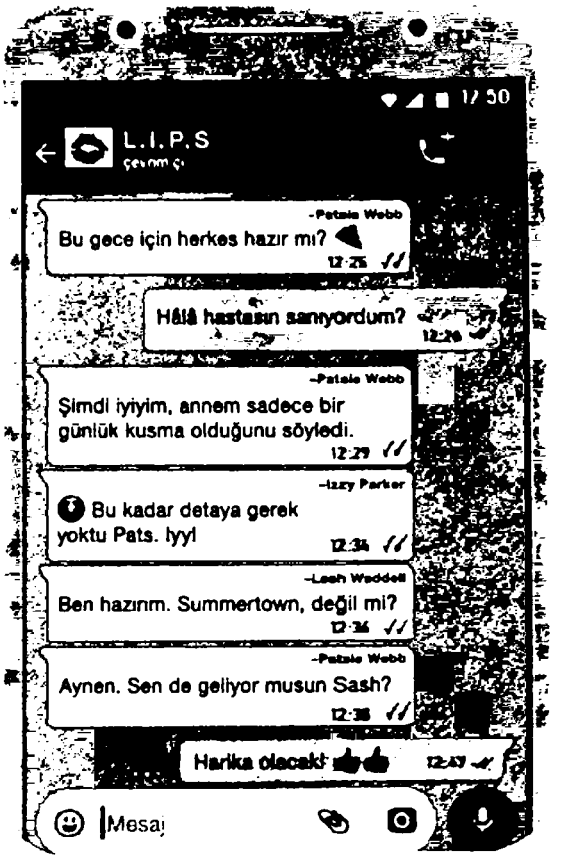
"Yani Basın Bürosuyla bir çift kelam edeceksin, ne olur ne olmaz diye onları hazır edeceksin?"

Ayağa kalktım. Buradan çıkmak, bu konuşmayı sonlandırmak için her türlü bahaneyi kullanabilirdim. Ve tek sıkıntım onun lanet olasıca abartılı konuşma tarzı değildi. Şimdilik Harrison'la konuşmaktan kurtulmuştum. Sessiz kalmayı tercih etmek başka bir şeydi, dava detayları üzerine konuşurken bilgi saklamak başka bir şey...

"Kesinlikle, efendim. Onlarla hemen görüşeceğim."

***

Ninova

* * *

Adam Fawley
3 Nisan 2018
12.30

Doktor randevusuna geç kalmıştım. Güleryüzlü danışma görevlisi beni görür görmez Alex'in muayene odasına girdiğini söyledi.

"Daha yeni başladılar," dedi alçak sesle. "Dr. Robbins çok yoğun bir sabah geçirdi."

Kapı açıldığında Alex başını kaldırıp baktı ve yüzünü kaplayan rahatlama ifadesini gördüm. Bugünkü randevunun sadece rutin kontrol olduğunu, eğer meşgulsem gelmeme gerek olmadığını söyleyip durmuştu ama burada olmamı istediğini biliyordum. Tıpkı ne kadar endişeli olduğunu ve doğum yak-

laştıkça endişesinin daha da arttığını bildiğim gibi. Ve tüm bunları bana yansıtmamak için ne kadar uğraştığını.

"Ah, Bay Fawley," dedi doktor gözlüğünün üstünden bana bakarak. Çalışmaya başlayalı sadece birkaç yıl olmuştu. Yani Jake'i tanımıyordu. Ama haberi olduğuna şüphe yoktu. Her şeyden önce adı dosyamızdaydı, ki olmasa bile buradaki herkes Jake'i bilirdi. Danışma görevlisinin bana karşı her zaman çok kibar olmasının, Alex'in her üç haftada bir kontrole gelmesinin sebebi de oydu: Eğer ölü bir çocuğun ebeveyniyseniz özel merhamet görüyordunuz.

"Geciktiğim için üzgünüm. Trafik vardı." Kimse bu mazereti sorgulamazdı. Özellikle de bu şehirde.

"Geldiğinize sevindim." Hafifçe gülümsedi, ardından notlarına döndü. "Evinize gelen hemşire, Alexandra'nın tansiyonu konusunda endişelendiği için bugün gelmesini istemiş. Açıkçası ben de endişelendim. İdeal değerlerden oldukça yüksek." Alex'e baktı. "Şu sıralar sizi strese sokan bir şey mi var?"

Alex ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. En sonunda, "Hayır," dedi. "Özel bir şey yok. Kendimi zorlamıyorum. Hatta araba kullanmayayım diye buraya taksiyle geldim..."

"Ama hâlâ çalışıyorsunuz sanırım?"

Alex başıyla onayladı. "Evden çalışıyorum. Yani çoğu zaman. Gerçekten ihtiyaç yoksa ofise gitmiyorum. Toplantı filan olursa işte, eğer büyük bir davaysa bazen müvekkiller ısrar ediyor."

Doktor onaylamayan bir yüz ifadesi takındı. "Bana epey stresli gibi geldi."

"Asistanım var, temel şeylerin çoğunu o hallediyor..."

Fakat doktor dinliyor gibi değildi. Sanki iyice vurgu yapmak ister gibi gözlüğünü çıkardı. "En az bir hafta izin almanızı istiyorum, *tamamen* izin yapacaksınız. Sonra tansiyonunuzu tekrar kontrol edip ne yapacağımıza karar veririz."

Önce Alex'e, sonra doktora baktım. "Ama bir sorun yok, değil mi? Alex herhangi bir risk altında..."

Ninova

"Hayır, hayır," dedi doktor çabucak. "Sadece tedbirli davranıyorum. Belki de aşırı tedbirli... Ama ihtiyat konusunda aşırıya kaçmayı tercih ederim. Özellikle de şartlar göz önünde bulundurulduğunda."

Onunla birlikte arabaya doğru ilerlerken Alex koluma girdi. Belki ben de paranoyaklaşmaya başlamıştım ama sanki ağırlığını her zamankinden daha çok bana veriyormuş gibi geldi.

"İyi olduğuna emin misin? Başın filan dönmüyor, değil mi?"

Gülümseyip kolumu sıktı. "Hayır, bir şeyim yok. Endişelenme artık."

"*Endişeleniyorum* ama. Doktor yatak istirahati verdi."

"Hayır, vermedi. Sadece işe gitmememi söyledi."

"Bana soracak olursan bu, yatak istirahati anlamına geliyor. Ve yapacağın şey de tam olarak bu olacak."

Güldü. "Pekâlâ, sen kazandın. İşin içinde çay, çikolata ve sınırsız meyveli kek olduğu sürece bana uyar."

"Sıcak su torbası bile getireceğim."

Arabaya vardığımızda durup onu kendime çevirdim.

Porselen bebekler gibi kırılgan görünüyordu.

***

Kenneth Ashwin'le görüşme
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
3 Nisan 2018, 13.25
Görüşmeyi yapan DK G. Quinn

GQ: Buyurun, oturun Bay Ashwin. Söylediğim gibi, bu sadece rutin bir görüşme.

KA: Televizyon dizilerini izliyorum, bunun ne olduğunu biliyorum.

GQ: [Bir resim uzatır]
Geçtiğimiz pazartesi günü, yani 1 Nisan 2018 tarihinde, bu fotoğraftaki minivan Cherwell

Yolu kavşağındaki benzin istasyonunun güvenlik kameraları tarafından görüntülendi. Araç kiralama şirketiyle konuştuğumuzda o gün bu aracı sizin kullandığınızı söylediler.

KA: Evet, ben kullanıyordum. Kardeşim taşınıyordu, ben de ona yardıma gidiyordum.

GQ: Peki o sabah orada ne yapıyordunuz?

KA: Ne zaman demiştiniz? Tam tarih neydi?

GQ: [sabırsızlanmaya başlar]
Geçtiğimiz pazartesi. İki gün önce. Az önce söylediğim gibi.

KA: Yok. Ben değildim sanırım.

GQ: Sizin kiraladığınız araçla aynı plaka.

KA: Yardımcı olamayacağım.

GQ: [Evrakları kontrol eder]
Barton'da mı yaşıyorsunuz?

KA: [temkinli bir sesle]
Evet, ne olmuş?

GQ: Yani şehre geliyor olabilirdiniz?

KA: Sanırım. O sabah birkaç ıvır zıvır almıştım...

GQ: Yani siz olabilirsiniz o zaman. Bunu mu demek istiyorsunuz?

KA: Mümkün tabii, evet. Ama hatırlamıyorum.

GQ: Pekâlâ Bay Ashwin, sanırım şimdilik bu kadar.

***

Adam Fawley
3 Nisan 2018
13.39

"Patron? Ben Quinn."

Yağmur yağmaya başlamıştı ve trafik iyice yavaşlıyordu. Hemen yanımdaki Alex, buğulanmış cama eğilmiş dışarı bakıyordu.

Telefonu hoparlörden çıkarıp elime aldım. Alex normalde araba kullanırken bunu yaptığımda beni azarlardı ama şu an pek

de fark etmiş gibi değildi. Doktorun ofisinden çıktığımızdan beri neredeyse hiç konuşmamıştı zaten.

"Patron... orada mısın?"

"Evet, ne oldu?"

"Rahatsız ettiğim için kusura bakma ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu."

"Kısa süreliğine eve uğramam gerekti. Ne istiyorsun?"

"Sadece bilmek istersin diye düşündüm. Şu araçları kiralayanları buldum. Biri altmış yaşında bir kadın. Kilisesine eşya taşıyormuş ve papaz da bunu onayladı."

Tanık olarak Tanrı, hiç fena değil. "Peki diğeri?"

"Elli dokuz yaşında bir adam ama bana kalırsa alakasız biri."

"Neden? Orada olmak için iyi bir sebebi mi varmış?"

"Hayır ama yaklaşık yüz kilo ve sandalyeden kaldırmak için vinç gerekiyor. Ayrıca salağın teki. Tam bir geri zekâlı. Görüşme sırasında kafayı yiyecektim..."

"Bu, suçlu olmadığı anlamına gelmez, Quinn. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki..."

"Ciddiyim, patron. O kadar iyi rol kesebilmesi için Benedict Cumberbatch olması gerekir."

Derin bir nefes aldım, Quinn tembel herifin tekiydi ama içgüdüleri iyiydi. Hatta bazen kendisine rağmen. "Peki ama gözün üstünde olsun. Aptallık, bir savunma değildir. Can sıkıcı olmak da."

Alex bana bir bakış atınca ona gülümsedim. Bu sadece rutindi. Endişelenmesi gereken bir şey yoktu. Ama o da bana hep böyle demiyor muydu zaten?

Quinn'e döndüm. "Peki şeyden bir şey çıkmış mı... bilirsin işte... internetten?"

Quinn aniden yanımda biri olduğunu ve bu yüzden rahat konuşamadığımı anladı.

"Ah, tamam. Hayır. Baxter, trans bireyleri hedef alan forum sitelerini inceliyor ama şimdilik bir şey çıkmamış. Gerçi

o pisliklerin saçtıkları zehre inanamazsın. Ben sadece şöyle bir baktım ama yine de kanım dondu. Baxter diyor ki daha önce hiç bu kadar sıcak duşa ihtiyaç duyduğu olmamış."

Bir keresinde Çocuk İstismarı ve İnternet Güvenliği Birliği'yle eğitime katılmıştım. Bu tür işler yapan insanlara saygım sonsuz ama günlerce kendimi kirlenmiş hissetmiştim. Kendi oğlumun fotoğraflarına bile başka çocukların yüzlerini ve vücutlarını görmeden bakamaz olmuştum.

Bu düşüncelere kapılmak istemiyordum. Özellikle de şu an. Zihnime girmelerine izin vermek bile bir ihanet, yeni doğacak çocuğum için bir uğursuzluk olur gibi geliyordu.

Telefonu kapadım ve arkasına yaslanmış, elime uzanan Alex'e döndüm.

"Her şey yolunda," dedim nazik bir sesle. "Hadi seni eve götürelim."

***

Wellington Koleji'nin müdiresi Julia Davidson'la telefon görüşmesi
Carlisle Yolu, Basingstoke
3 Nisan 2018, 14.05
Görüşmeyi yapan DK V. Everett

VE: Sizinle eski öğrencilerinizden biri hakkında kısa bir görüşme yapmak istemiştim, Bayan Davidson. Sadece bilgi almak için. Soyadı Appleford.
JD: Ah, tabii. Bir sorun mu var?
VE: Tam olarak değil...
JD: Çünkü Daniel veya Nadine'in polisle başı belaya girdiyse çok şaşırırım doğrusu.
VE: [duraksar]

Ninova

Öyle bir şey değil, Bayan Davidson. Ve konu Nadine de değil. Daniel. İkisi de sizin okulunuzdaydı sanırım?

JD: Evet. Bayan Appleford, Oxford'a taşınmayı çok istiyordu ama Daniel sınavlarını tamamlayana kadar beklemeleri daha mantıklıydı.

VE: Onunla ilgili izlenimleriniz nasıldı?

JD: Şu kadarını söyleyebilirim ki keşke onun gibi daha çok öğrencimiz olsa. Oldukça çalışkan, kibar ve terbiyeli bir çocuktu. Okulumuzun gururuydu.

VE: Arkadaşlarıyla arası nasıldı? Sorun yaşadığı biri var mıydı?

JD: Ah, hiç öyle bir şey yoktu. Daniel çok popülerdi. Hatta kız kardeşinden çok daha fazla. Aramızda kalsın ama Nadine biraz fazla alıngan olabiliyordu. Gerçi o daha zekiydi ama keşke biraz daha gayretli olsaydı. O yaştaki çocukların nasıl olduğunu bilirsiniz, akademik yetenek onlar için âdeta lanettir. Spor öyle değil tabii...

VE: Daniel spor konusunda iyi miydi?

JD: Hayır. Açıkçası hatırladığım kadarıyla beden eğitimi dersinden kaçmak için elinden geleni yapıyordu. Ama bu da pek alışılmadık bir şey değil. Soyunma odaları, duşlar, ergenlik çağı... O yaştaki çocuklar için bunlar yıpratıcı bir kombinasyon olabiliyor. Demem o ki spor onun güçlü yönü değildi ama başka alanlarda fazlasıyla yetenekliydi.

VE: Tasarım, çizim gibi mi mesela?

JD: Evet. Yedinci sınıftan beri resim ve sanat konusunda oldukça iyiydi. Resim bölümündeki meslektaşım, Danny'nin on yılı aşkın süredir gördüğü en yetenekli öğrenci olduğunu söylemişti.

VE: Yani moda eğitimi alması doğal bir ilerleme mi?

JD: [güler]
Kesinlikle. O konuda kararını sınavlara girmeden önce belirlemişti. Bana gülebilirsiniz ama bence geleceğin Alexander McQueen'i olabilir.

***

Adam Fawley
3 Nisan 2018
14.55

Harrison'la konuşacağıma dair Challow'a söz vermiştim. Konuşacaktım da. Sadece henüz değil. Öncesinde görmem gereken başka biri vardı.

Abingdon'ın birkaç kilometre dışında, sağlam tuğla ve taştan yapılmış bir evin önüne park ettim. Açık alan, yüksek çit ve ilerideki nehre doğru uzanan bir dizi ağaç. Onun için çalıştığım süre boyunca Alastair Osbourne'un en büyük hayali emekliliğinde taşraya yerleşmekti. Buraya son geldiğimde Bahçeli Ev Projesi neredeyse bitmek üzereydi. Birbirine sarılarak büyümüş güller, bitkilerden oluşan bahçe sınırları ve bir taşra bahçesinde görmeyi bekleyeceğiniz her şey vardı. Burası artık pek de ilgi gören bir yer gibi görünmüyordu ama zaten çok fazla vaktiniz olsa bile gri nisan akşamlarında herhangi bir şeyi o kadar güzel göstermek zordur.

Önceden aramıştım, yani geleceğimi biliyordu ama kapıyı açtığında yine de yorgun ve şaşkın bir hâli vardı. Bir elinde bir fincan çay, omzunda da bulaşık bezi duruyordu.

"Adam," dedi telaşla. Sanki beni bekliyormuş ama yine de hazırlıksız yakalanmış gibiydi. "Seni görmek ne güzel."

"Kötü bir zaman olmadığına emin misin?"

Bunu söylememin üzerine yüzünde hemen anlam veremediğim bir titreme oldu.

"Hayır, hayır, hiç de değil," dedi. "Sadece işte... bilirsin, malum günlerden biri." Beni içeri almak için bir adım geri çekildi. "Viv camekanlı odada. Bahçeyi görebilmek hoşuna gidiyor."

Sadece bu sözlerinden bile bir şeyler anlamalıydım ama ona söylemek üzere olduğum şey yüzünden fark edemeyecek kadar gergindim. Bu yüzden peşinden gidip evin arka tarafına ulaştığımda gördüğüm manzaraya tamamen hazırlıksız yakalandım. Azimli kır yürüyüşçüsü, eski banka müdürü ve profesyonel izci rehberi Vivian Osbourne camın önündeydi. Dizlerinin üzerine bir battaniye örtmüştü ve kucağında uyuyan bir kedi vardı ama Vivian tekerlekli sandalyede oturuyordu. Bir anlık bocalamamı çaktırmamak için umutsuzca çabaladım.

"MS," dedi, sesi biraz tereddütlü olsa da hâlâ hatırladığım Viv'di. "Piç kurusu."

"Çok üzgünüm... bilmiyordum."

Yüzünü buruşturdu. "Biz de gazetelerde duyurmadık zaten. Açıkçası bok gibi bir durum ama hallediyoruz. İlerlemenin bir yolunu buluyoruz."

Osbourne, elindeki fincanı Viv'in yanındaki masaya bıraktı. "Adam'la bir dakikalığına mutfağa geçsem sorun olur mu?"

Viv'in dudaklı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve eliyle kovar gibi bir işaret yaptı. "Gidin de iş konuşun hadi. Tamamen elden ayaktan düşmedim. En azından şimdilik."

Mutfağa geçtiğimizde, Osbourne su ısıtıcısını çalıştırıp bana döndü.

"Ne kadar oldu?"

"Tanı konulalı mı? Ben emekli olmadan önce biliyorduk. O yüzden altı ay erken ayrıldım."

Erken ayrılmasının sebebini hep merak etmiştim, hepimiz etmiştik. Herkes son zamanlara doğru onda bir değişiklik ol-

duğunu fark etmişti. Bitkinlik, artık hiçbir şeyi pek umursamama gibi. Fakat iş yüzünden olduğunu düşünmüştük. Artık yorulduğunu...

"Sandalyeye ihtiyaç duymaya başlayana kadar fena idare etmiyorduk. Geçen sonbahar oldu bu. O zamandan beri pek kolay değil."

Bahçenin hâli aklıma geldi. Mutfağın da iyi bir temizliğe ihtiyacı olduğunu ve arka kapının yanında ağzına kadar dolu olan çöp kutusunun koktuğunu fark ettiğimi belli etmemeye çalıştım.

"Çok üzgünüm... Bilseydim rahatsız etmezdim."

Başını iki yana salladı. "Saçmalama lütfen. Hayat zorlaşmış olabilir ama hâlâ devam ediyor. Ve Viv de engelli muamelesi yapılacak son insan. Bunu sen de biliyorsun."

Poşet çaylardan almak için arkasını dönüp mutfak rafına uzandı.

"Ee, benimle ne konuşmak istiyordun?"

Ve işte geri dönülmez noktaya gelmiştik.

"Gavin Parrie."

Sıcak su doldurduğu iki fincanı karıştırdı, su ısıtıcısını tekrar yerine koydu ve ancak tüm bunları yaptıktan sonra yüzüme baktı.

***

Daily Mail
21 Aralık 1999

"YOL KENARI TECAVÜZCÜSÜ" MÜEBBET ALDI
Hâkim, Gavin Parrie için "kötü niyetli, arsız ve ahlaksız" dedi.

Yazan: John Smithson

Londra Merkez Ceza Mahkemesi'nde dokuz hafta süren davanın sonucunda, "Yol Kenarı Tecavüzcüsü" olarak bilinen suçlu müebbet hapis cezası aldı. Hâkim Peter Healey, Parrie'nin "kötü niyetli, arsız ve ahlaksız" olduğuna hüküm vererek en az 15 yıl hapis yatmasını istedi. Cezanın açıklanmasının ardından mahkeme salonunda kargaşa yaşandı ve izleyiciler arasında yer alan Parrie'nin aile bireyleri hem hâkime hem de jüriye hakaretler savurdu. Parrie, davanın başından beri Ocak ve Aralık 1998 tarihleri arasında Oxford bölgesinde yedi genç kadına tecavüz etme ve tecavüz girişiminde bulunma suçlarını kendisinin işlemediğinde ısrarcıydı. Kurbanlarından biri olan 19 yaşındaki Emma Goddard, olaydan birkaç ay sonra yaşadığı travmayı atlatamayarak intihar etmişti. Parrie, Thames Valley Polis Teşkilatı'nın kendisine komplo kurup suçu üstüne yıktığını iddia etti. Salondan götürülürken, yakalanmasına önayak olan memura ölüm tehditleri savurduğu, "onu yakalayacağını" ve hem kendisinin hem de ailesinin "hayatlarının geri kalanı boyunca arkalarını kollayarak yaşamaları gerekeceğini" söylediği duyuldu. Söz konusu polis memuru Dedektif Çavuş Adam Fawley, bu vakadaki çalışmalarından dolayı Emniyet Genel Müdürü'nden takdirname aldı.

Kararın ardından konuşan Thames Valley Polis Teşkilatı Başkomiseri Michael Oswald, doğru kişinin mahkûm edildiğinden emin olduğunu söyleyerek ülke çapında yürütülen soruşturmada başka hiçbir olası şüphelinin tespit edilmediğini doğruladı. "Ekibimin çıkardığı işle gurur duyuyorum. Bu korkunç suçların failini bulup adalete teslim etmek için çok büyük bir çaba sarf ettiler ve tehditlere maruz kalmaları kesinlikle kabul edilemez. Polis memurları, halkı korumak için düzenli olarak kendi hayatlarını tehlikeye atıyor. Memurlarımızın ve ailelerinin güvenliklerini sağlamak için gereken tüm adımları attığımızdan emin olabilirsiniz."

Emma Goddard'ın annesi Jennifer Goddard, karar alındıktan sonra mahkemenin önünde basın mensuplarıyla konuşarak hiçbir şeyin kızını geri getirmeyeceğini ama hayatını mahveden adam yaptıklarının bedelini ödeyeceği için kızının artık huzur içinde uyuyabileceğini umduğunu söyledi.

***

"Alan Challow buldu. Kızın ayakkabılarındaymış."

Osbourne gülümsedi. "O dik kafalı yaşlı hergele nasıl?"

"İyi. Biraz kilo aldı, biraz da kelleşti ama onun dışında aynı."

Eski anılarını hatırlayınca kısa bir anlığına güldü. Ama sadece kısa bir anlığına. "Peki test sonuçları... kesin mi?"

Başımla onayladım.

Çay poşetlerini çıkarıp fincanlardan birini bana uzattı. Çayın içinde yüzen parçacıklar vardı, sanki süt bozulmaya yüz tutmuştu.

"Ama bu öyle çok büyük bir olay değil, değil mi?" diye sordu.

Çenemin kasıldığını hissettim. "Olabilir. Alçı tozu meselesinin tartışmalı olduğunu biliyorsun. Parrie'nin panelvanında bulamamıştık. Evinde de."

"Ama kardeşi inşaatçı değil miydi? Kendi aracı uygun değilse Parrie kardeşininkini ödünç almış olabilir."

Mahkemeye de tam olarak böyle söylemiştik ve kardeşi şiddetle reddetmesine rağmen jüri de bunun doğru olduğunu düşünmüştü. Parrie başından beri alçı tozunun kendisinin suçsuz olduğunu kanıtladığını söylemişti ve şimdi bir başkası dışarıda genç kadınlara saldırıyor, kurbanlarının üzerinde tam olarak aynı şeyi bırakıyordu...

Derin bir nefes aldım. "Sadece bu kadar değil. Adam Faith'in saçını çekip koparmış. Ama kasıtlı mı yaptı yoksa kazara mı belli değil."

Osbourne'un yüzü gerildi. "Adam, ciddi ciddi gerçek tecavüzcünün hâlâ serbest olduğunu ima ediyor olamazsın. Yani birisi, yaptığı şeyi Parrie tutuklanır tutuklanmaz bıraktı ve şimdi durduk yere tekrar mı başladı?"

"Belki hapishaneydi. Belki de yurt dışındaydı. Belki de bunca zamandır başka bir yerde kızlara tecavüz etmeye devam ediyordu da biz bilmiyorduk."

Ninova

"Buna bir saniyeliğine bile inanmam. Bir yerlerde birileri illaki bağlantıyı yakalardı."

"Belli olmaz..."

"Bu kişi yeni biri," dedi düz bir sesle. "Bunu biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

Gözlerini bana dikti. "Parrie'yi yakaladık, Adam. Parrie'yi bizzat *sen* yakaladın ve onu Wandsworth Cezaevi tıktık. Son on sekiz yıldır da orada."

Fincanını masaya bırakıp bana doğru bir adım attı. "Doğru adamı yakaladık. Buna o zaman da inandım, şimdi de inanıyorum."

Neden inandığını biliyordum. Çünkü jürinin hiç duymadığı bir şey vardı, o zamanlar yasanın kullanmamıza izin vermediği bir şey. Parrie'yi tutukladıktan sonra iki yıl önce Manchester'da on altı yaşındaki bir kıza yapılan benzer bir saldırıyla ilgili sorgulandığını keşfetmiştik. Teşhis etmesi için Parrie'yi gösterdiklerinde zavallı çocuğun korkudan çılgına dönüp onu teşhis etmeyi reddettiğini öğrenmiştik. Parrie bizim bölgede suç işlemeye başladığında artık çok daha bilgiliydi. Ve çok daha acımasız.

Pencereden dışarıya, bahçeye baktım. Ufukta Wittenham Clumps'ı seçebiliyordum.

"Hannah Gardiner vakasında da doğru adamı yakaladığımızı düşünmüştük."

Hannah Gardiner, 2015 yılında Clumps'ta kaybolmuştu. Osbourne ve *hepimiz*, Hannah Gardiner'ın Reginald Shore tarafından kaçırıldığını düşünmüştük. Ama yanılmıştık.

Bir sessizlik oldu, ona dönüp baktığımda yanaklarının kızardığını gördüm.

"O konuda ne kadar pişman olduğumu biliyorsun, Adam. Özellikle de şimdi."

Derin bir nefes aldım. "Demek istediğim şu ki bazen yanılabiliyoruz. İçgüdülerimize, eğitimimize ve geri kalan her şeye

rağmen, doğru adamı yakaladığımıza yüzde yüz emin olsak bile yanılabiliriz."

Yine bir sessizlik. Yan odada Viv'in kediyle konuştuğunu ve dışarıdaki oluklu plastik sundurma çatının rüzgârda takırdadığını duyabiliyordum.

"Özür dilerim, efendim," dedim ama eliyle beni susturdu.

"Özre filan gerek yok. *Efendim* demene de. Eğer sesim savunmacı çıktıysa korkarım ki bir sebebi var."

Ekmek kutusunun yanında duran posta yığınına doğru gitti ve yığının ortasından bir zarf çekip aldı. İstediği şeyi o kadar çabuk buldu ki gözden uzak olsun diye onu oraya bilerek koyduğunu anladım. Çünkü o şey her neyse Viv'in görmesini istemiyordu.

Zarfı bana uzattı. Thames Valley Polis Teşkilatı (Emekli) Başkomiser A. G. Osbourne'a "gizli" ibaresiyle gönderilmiş, üzerinde iki hafta öncesine ait bir posta mührü ve hükümet arması bulunan açık kahverengi bir zarftı. *Kraliyet Cezaevi Hizmetleri.*

Sorgulayan gözlerle ona baktım, başını aşağı yukarı salladı. "Gavin Parrie'nin psikiyatri raporu. Şartlı tahliyesi var."

GİZLİ

PSİKİYATRİK DEĞERLENDİRME RAPORU

İsim:	**Gavin Francis Parrie**
Doğum Tarihi:	**28 Mayıs 1962**
Mevcut Konumu:	**Wandsworth Cezaevi**
Rapor Tarihi:	**12 Mart 2018**

Özet

Bu rapor, Bay Parrie'nin şartlı tahliye ihtimali için değerlendirilme sürecinin bir parçası olarak hazırlanmıştır. Kendisiyle Wandsworth Cezaevi'nde üç ayrı seansta toplamda

altı saat görüştüm. Polis ve cezaevi kayıtlarını inceledim ve 2014 yılında göreve başladığından beri Bay Parrie'nin gözetiminden sorumlu olan Wandsworth Cezaevi Adli Psikiyatristi Dr. Adrian Bigelow'a danıştım. Bunlara ek olarak, cinsel suçlardan hüküm giymiş mahkûmların değerlendirilmesi konusunda fazlasıyla kişisel deneyimim olduğunu belirtmek isterim (tam özgeçmişim ektedir).

Konuştuğum cezaevi çalışanları, Bay Parrie'nin her açıdan örnek bir mahkûm olduğunu doğruladı. Kendisi, cezaevinde çeşitli görevler üstlenmiş ve bunları her zaman özen ve dikkatle yerine getirmiştir. Herhangi bir disiplin suçu veya şiddet olayına karışmamış, serbest bırakılması durumunda iş bulmasına yardımcı olacak çeşitli eğitim kurslarını başarıyla tamamlamıştır. Ekteki İş ve Uğraşı Terapisi raporunun da gösterdiği üzere olağan günlük faaliyetleri yerine getirme ve günlük rutinini üretkenlikle yönetme konusunda tamamen beceriklidir. Diğer mahkûmlar, özellikle de genç suçlular üzerinde olumlu bir etkisi olduğu görülmektedir. Cezaevinde geçirdiği yıllar boyunca çocuklarıyla mektuplaşarak iletişimi sürdürmek için çok uğraşmıştır. Çocukları, kendisini yılda bir veya iki kez ziyaret etmektedir (şu anda Bay Parrie'nin eski eşiyle Aberdeen'de yaşadıkları için daha sık ziyaret etmeleri mümkün olmuyor). Bu nedenle, yukarıdaki tüm sebepler göz önünde bulundurulduğunda kendisini kurul tarafından değerlendirilmeye uygun bir aday olarak görüyorum.

Bununla birlikte, önemli bir konu da şu ki mahkûm edildiği suçların faili olmadığı yönündeki ısrarı devam etmektedir. Suç teşkil eden davranışın sorumluluğunu üstlenme ve etkin pişmanlığı (özellikle de bu ciddiyetteki bir suçta) gösterme konusunda böyle bir başarısızlık, genellikle erken tahliye için büyük bir engeldir. Fakat Parrie ma-

sum olduğunu savunmaya devam etse de son aylarda bu yöndeki tavrında önemli ölçüde bir iyileşme gözlemlenmektedir. Daha önce daima polisin kendisine "tuzak kurduğu" konusunda ısrarcı olsa da şimdi Thames Valley Polis Teşkilatı'nın soruşturmasında hatalar olduğunu fakat işlemediği bir suçun üzerine yıkılmasına yönelik kasıtlı bir girişimin söz konusu olmadığını kabul etmeye istekli görünmektedir. Bu paranoyanın ortadan kalkması, çok açık bir olumlu gelişmedir. Ayrıca şu âna dek on sekiz yıl hapis yatmış olduğu ve başlangıçta suçunu kabul etseydi çoktan serbest bırakılmış olabileceği gerçeği de unutulmamalıdır.

Şartlı Tahliye Kurulu, bir suçlunun kamu için tehlike oluşturmaya devam edip etmediğini değerlendirmekle görevlidir ve Kurul bu konuda tatmin olmadığı sürece suçlular şartlı tahliye için uygun görülmeyecektir. Öte yandan, bilindiği üzere Bay Parrie'nin konumundaki bir kişinin zarar verme riskinin azaldığını göstermesi özellikle zordur çünkü suçunu kabul etmeyi reddeden cinsel suçlular, Cinsel Suçlular Tedavi Programı'na katılmaya ve bu programın tamamlanmasını takiben Şartlı Tahliye Kurulu'nun değerlendirme yaparken incelediği Yapılandırılmış Risk ve İhtiyaç Değerlendirme Raporu'nun oluşturulmasına uygun değildir.

Fakat aynı zamanda, masum olduğunu savunanların –suçunun yahut suçlarının niteliğine bakılmaksızın– ayrımcılığa maruz kalmamaları çok önemlidir. Özellikle de devreye girebilecek başka faktörlerin olduğu durumlarda, ki bunu desteklemek için Bay Parrie'nin oldukça uzun zamandır devam eden iyi hâl ve davranışlarını vurgulamak isterim. Kendisiyle yaptığım görüşmelerde (her ne kadar kendisinin suçlu olmadığını savunsa da) suç mağdurlarına karşı

büyük bir sempati duyduğunu ifade etti, ki bunun da olumlu bir işaret olduğunu düşünüyorum.

Bay Parrie'nin, (2007'de tanzim edilen) 1983 tarihli Akıl Sağlığı Yasası açısından şizoaffektif bozukluk gibi bir akıl hastalığından mustarip olduğunu düşünmüyorum.

Dr. Simeon Ware
Kraliyet Psikiyatristler Koleji Üyesi
Adli Psikiyatrist

"Bu saçmalığın tek bir kelimesine bile inanmıyorum. Örnek mahkûmmuş, hadi oradan! Herif rol yapıyor."

Osbourne raporu elimden alıp katladı ve tekrar zarfa koydu. Zaten bana göstererek büyük bir riske girmişti.

"*Hâlâ* kendisini dinleyen herkese masum olduğunu söylüyor."

Şimdi bile, bunca yıl sonra. Mesleğim gereği, suçunu inkâr eden mahkûmlarla sürekli karşılaştığımdan buna şaşırmamalıydım ama yine de beni çileden çıkarmıştı işte.

Osbourne yüzümü izliyordu. "En azından kendisine komplo kurulduğu zırvalığından vazgeçmiş gibi görünüyor."

"Olay bundan ibaret değil ama, değil mi? Bu yeni saldırı... onun yöntemlerine çok benziyor... Her şey yeniden başlıyor..."

"Ama mesele de bu zaten, Adam. Çok *benziyor. Aynı* şey *değil.* Anlattıklarına bakılırsa Appleford'un başına gelen saldırı büyük ihtimalle nefret suçu. Ve değilse bile yüzeysel benzerlikleri açıklamanın sayısız yolu var. Her şeyden önce bir taklitçi olabilir. Parrie davasının raporlarını okuyan biri. Böyle bir şeyle ilk kez karşılaşıyor olmayız, değil mi?"

Buna inanmak istiyordum. Buraya gelmemin sebeplerinden biri de bunu duymaktı. Ama içimdeki huzursuzluk hâlâ dinmemişti, yılan gibi beynimin içinde kıvrıla kıvrıla geziniyordu.

"Bu olasılığı araştırdın mı?"

Başımı iki yana salladım. "Henüz değil. Resmî olarak değil."

Ne demek istediğimi biliyordu. Bir taklitçi arayışına girmek, halka açıklama yapmak anlamına gelirdi.

"Parrie'yi ziyaret eden kişilere bir bakmak iyi olabilir," dedi dikkatlice.

Başımla onayladım. En azından bunu çok dikkat çekmeden yapabilirdim.

"Sadece bunu aradan çıkarmakta fayda var diye düşünüyorum," diye sözlerine devam etti. "Ama endişelenmeni gerektirecek bir şey olmadığına eminim."

Fincanımı bırakıp hafif de olsa gülümsemeyi becerebildim. "Çay için teşekkürler. İçimi rahatlatmaya çalıştığın için de."

Gülümsemesi benimkinden çok daha ikna ediciydi. "Ne zaman istersen. Ama basın, Parrie benzerliğini er ya da geç fark edecektir, o yüzden hazırlıklı olmakta fayda var."

Mesajı almıştım. "İlk iş olarak Harrison'la görüşeceğim."

"Güzel. Alex nasıl bu arada? Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyor?"

"İyi," dedim hızlıca. "İşleri filan yoğun işte."

Bir şeyler sezmiş olmalı ki kaşlarını hafifçe çattı ama üstelemedi. Ardından abartılı bir hareketle arabamın anahtarını çıkardım ve Viv'le vedalaşmak için içeri geçtim. Kapının önünde Osbourne'la el sıkışırken onunla göz göze gelmemek için elimden geleni yaptım.

Çünkü önemli detayları saklamak mı daha kötüydü yoksa az önce söylediğim yalan mı emin değildim.

***

"Ee, ne düşünüyorsunuz? Hâlâ pizza istiyor muyuz?"

Patsie, Summertown'a giden otobüsün üst katında, Sasha'nın hemen arkasında oturuyordu. Sırt çantasını ayaklarının arasına sıkıştırmış, her zamanki gibi kırmızı deri ceketini giymişti. Sasha'nın yanındaki Isabel, telefonundan müzik dinliyor ve

Ninova

saçıyla oynuyordu. Saçının uçlarını pembeye boyatmıştı. Sasha'nın bir yanı bunu yapabilecek kadar cesur olmayı istiyordu, ama sadece küçük bir yanı. Kararsızlığının tek nedeni annesinin deliye dönecek olması değildi. Iz bu konuda sadece omuz silkip eninde sonunda saçının uzayıp eski hâline döneceğini, bu yüzden canını sıkmasına gerek olmadığını söylemişti. Ama annesi, bir kez boyamaya başladığı zaman asla kendi rengine dönemeyeceğini hatırlatmaktan vazgeçmiyordu ve Sasha her zaman saçlarıyla gurur duymuştu.

Patsie öne eğilip Isabel'in karnını dürttü. "Dünyadan Parker'a. *Nereye. Gitmek. İstiyoruz?*"

Iz ona dönüp vuracakmış gibi yaptı. "İlk anırdığında duydum zaten gürültücü inek. Kilom kadar pizza yemek zorunda kalacağım bir yer olmadığı sürece umurumda değil... Çok şişmanladım!"

Sasha ona yan yan baktı. "Ya evet, sorma. Otuz sekiz bedensin, Tanrı aşkına."

Iz ona öpücük atınca Patsie kusar gibi bir hareket yaptı ve ikisi de kahkahalara boğuldular. Koridorun diğer tarafındaki Leah, pipetli bir şişeyi çantasından çıkarıp elden ele dolaştırdı. Şişenin üzerinde diyet kola yazıyordu ama içine babasının viskisinden kallavi bir miktar karışmıştı. Babasının fark etme ihtimaline karşı malttan koymamış sadece komşular misafirliğe geldiğinde çıkarılan şişeden almıştı. Sasha olabildiğince küçük bir yudum alıp alkolün boğazını yaktığını hissederken şişeyi geri verdi. Kendisini öğürmemeye alıştırmıştı ama açıkçası viski gerçekten mide bulandırıcıydı. O açık yeşil shotların da tadı gargara gibiydi...

"Ee, bize söylemeyi düşünüyor musun?"

Sasha başını kaldırıp baktı. Üç arkadaşı da gözlerini dikmiş ona bakıyor, bilmiş gülümsemelerini bastırmaya çalışıyordu. Sasha masum ve şaşırmış gözükmek için elinden geleni yaptı

ama pek de iyi bir iş çıkardığı söylenemezdi çünkü Leah ona *tabii, tabii* der gibi bakıyordu.

"Sakın salağa yatmaya kalkma. Yeni bir sevgilin olduğunu biliyoruz, değil mi Pats? Ee, dökül bakalım. Kim o?"

Sasha kızardığını hissetti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Kızlar ona abartılı ifadelerle inanmayan bakışlar attı. "*Günlerdir* tam bir sır küpüsün," dedi Isabel. "Ne yani, adam evli filan mı?"

Başını yana eğmiş, bir tepki vermesi için dikkatle Sasha'yı inceliyordu. Bu, Sasha'nın daha da fazla kızarmasına sebep oldu.

"Bilmek istersiniz tabii," dedi şakayla. Sanki enfes bir sır saklıyormuş gibi muzip görünmeye çalışmıştı. Ki kendisine zaten böyle olduğunu söylüyordu, yani en azından bir bakıma...

Iz, Patsie'ye kurnaz bir ifadeyle bakıp şişeyi tekrar Sasha'ya uzattı. "Merak etme. Şundan birkaç yudum daha alsın ağzındaki baklayı çıkarır. Önümüzde koca bir gece var."

Patsie, Iz'in kürek kemiklerini dürttü. "Isabel Rebecca Parker, sen ağzını dahi açma. Geçen hafta sadece iki Cactus Jacks içip tamamen kafayı buldun."

Sasha'ya sırıttı, o da rahatlamış bir gülümsemeyle karşılık verdi. Patsie'nin ona arka çıkacağını biliyordu. Patsie anaokulundan beri hep onu kollamıştı. İki kişilik grupları, ancak ortaokula geçtiklerinde dörtlü olmuştu ve sınıftaki ukalalar isimlerinin baş harflerini birleştirerek onlara LIPS[11] demeye başlamıştı. Diğerleri bu isme bayılmıştı, hatta WhatsApp gruplarının ismini de böyle yapmışlardı ama Sasha ironiyi fark etmişti. Makyaj aynalarına bakıp dudak bükerek ne kadar çok zaman geçirdikleri düşünüldüğünde söz konusu ironi çok açıktı. Öyle veya böyle, bu isim üzerlerine yapışmıştı bir kere. Ve dördü sıkı bir gruptu. Tüm kızlar aralarına girmek istiyordu

11 Karakterlerin isimlerinin baş harflerinin birleştirilmesinden oluşan *LIPS* ifadesi, İngilizcede "dudaklar" anlamına gelmektedir. –*ç.n.*

ama bir keresinde Pats'in şakayla karışık olarak söylediği gibi, LIPS mühürlenmişti. Fakat şimdi bile, Sasha ve Patsie'nin arasında, Leah ve Iz'le paylaşmadıkları özel bir bağ vardı. Yine de Sasha, son birkaç haftadır bazı şeyleri kimseyle, Patsie'yle bile konuşmak istemediğini fark etmişti. Mesela Liam konusunu. Özellikle de Liam konusunu...

Otobüsün ön tarafındaki erkek grubundan bir kahkaha kopunca arka taraflardaki adam başını kaldırıp kaşlarını çattı. Sasha ve diğerlerinden hemen sonra otobüse binmişti ama oğlanların aksine kızlar onu fark etmemişti. Genç kızlar bir yana, hiç kimsenin dikkatini çekecek türden bir adam değildi. Gürültüyle ilgili bir şeyler mırıldandıktan sonra pencereden dışarı bakmaya başladı. Bu sırada ön taraftaki erkekler, bakışlarını kızlara doğru çevirdi ama Iz oğlanları çoktan "tamamen iğrenç" ilan ettiği için onlarla konuşmaları söz konusu bile değildi.

"Annene ne söyledin?" diye sordu Leah. "Bu gece için?"

Sasha omuz silkti. "Sadece pizza yemeye gideceğimizi ve belki Patslerde kalacağımı. Sorun etmedi."

O ânı hatırlayınca yanakları biraz kızardı. Annesinin gülümseyip iyi eğlenceler demesi, evden çıkarken ona sarılması ve hâlâ kalbinde ağırlığını hissettiren o "seni seviyorum" deyişi. Annesine yalan söylemekten nefret ediyordu, küçüklüğünden beri hep böyle olmuştu bu ve şimdi de yalan söylemek zorunda kalmamış olmayı isterdi. Ama annesinin anlamayacağını da biliyordu. Hem üzülür hem de sinirlenirdi. Patslerde kalacağını düşünmesine izin vermek çok daha kolaydı ve onu daha az üzecekti. Elbet bir gün, *yakında*, her şeyi açıklayacaktı. Bunu yapacağına dair kendisine söz vermişti ve bu sözü tutacaktı. Sadece henüz değil.

"Keşke benim annem de seninki gibi olsa," dedi Isabel yüzünü asarak. "Beni asla rahat bırakmıyor. Hâlbuki dört ay sonra *evlenebilecek* yaşa geleceğim."

Sasha yüzünü buruşturdu. "Tanrım, on altı yaşında evlendiğini düşünsene. Kendimi evlilik hayatına hapsetmeden önce yapmak istediğim bir sürü şey var."

Iz sırıttı. "Tabii, tabii, hepimiz bu yaz ne yapacağını biliyoruz. İnka Yolu'nda yürümek, Büyük Kanyon'da bungee jumping yapmak ve Galapagos'ta yunuslarla yüzmekten vaktin kalırsa..."

"Avustralya'ydı o... Galapagos'ta yunus olduğunu sanmıyorum."

Diğerlerinin yüzlerini görünce durup gülmeye başladı. "Tamam, tamam. Biraz abartıyor olabilirim."

Kızlar şaşırmış numarası yaparak ağızları açık baktılar. "*Cidden* mi ya?"

"Her neyse," dedi Patsie, ağzına bir Haribo atıp yüksek sesle çiğneyerek. "En azından kimsenin seninle evlenmek istememesinden iyidir. Şu Scott ucubesi gibi olmaktan yani."

Isabel kahkahalara boğuldu. "Kimse onunla sevişmek istemez. O pizza suratın memelerinize sürtündüğünü düşünsenize!"

Şimdi çığlık çığlığa gülüyor, koltuklarında kıvranıp karınlarını tutuyorlardı. Ön taraftaki erkekler neler olduğunu merak ederek döndüklerinde kendilerine güldüklerini sandılar, bu da kızların kahkahalarını iyice alevlendirdi.

***

Adam Fawley
3 Nisan 2018
19.25

"Üzgünüm, daha önce anlatmam gerekirdi ama seni endişelendirmek istemedim."

Alex kesme tahtasına dönüp başka bir domatese uzandı. Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordu ama bıçağı o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Osbourne endişelenecek hiçbir şey olmadığını düşünüyor. Fakat basında bir şeyler çıkabilir..."

"Onun kaçarı yok zaten, değil mi?" Sesi hafifçe titredi, kontrolünü kaybetmemek için kendini zorladığını görebiliyordum. "O zamanlar tüm gazetelere çıkmıştı, biliyorsun. Tıpkı... tıpkı Yorkshire Karındeşeni gibiydi."

Gerçek ismini öğrenmeden çok önce Parrie'ye Yol Kenarı Tecavüzcüsü demeye başlamışlardı. Kurbanlarını kaldırımlardan sürükleyerek kaçırır ve onlara çalılıklarda, karanlık ara sokaklarda ve sidik kokan ıssız otoparklarda saldırırdı. Fakat bu sadece başlangıçtı, ilk kurbanlarının şanslı olduklarını düşüneceğimiz hiç aklımıza gelmemişti. O zamanlar Parrie'nin neler yapabileceğini henüz bilmiyorduk.

Alex bıçağı bırakıp tezgâha yaslandı.

"Alex, bir dakika bana bak lütfen. Benimleyken rol yapmana gerek yok."

Bana baktı ve ne kadar solgunlaştığını görünce kalbim sızladı. Ona bir sandalye uzattığımda yavaşça oturdu.

"Elbet bir gün serbest kalacağını biliyorduk. On sekiz yıl yattı."

"Yeterli değil," dedi hızlıca, sesi o kadar sertti ki sanki kelimeleri boğazından söküp çıkartıyordu. "Yaptığı şeyden sonra. O tehditler..."

Elini tuttum. "O zaman umalım da şartlı tahliye kurulu seninle aynı fikirde olsun."

Elini çekip yüzüne gelen saçlarını uzaklaştırdı. Yanakları kızarmıştı ve boğazında nabız gibi atan titremeyi görebiliyordum.

"Zihnini ele geçirmesine izin vermemeye çalış. Bu senin için iyi değil... Bebek için de."

Gözlerime bakıp hafifçe gülümsedi. "Söylemesi kolay tabii."

"Biliyorum ama yine de söylemem gerekiyordu."

"Osbourne bunun ne zaman olabileceğini söyledi mi? Onu salarlarsa ne zaman çıkacak?"

"Duruşmanın önümüzdeki ay olabileceğini düşünüyor."

Alex'in nefesi kesildi. "Bebeğimiz doğmadan önce yani? Bebeğimizden *önce* hapisten çıkabilir?"

"Bak, çıksa bile Oxford'a dönmesine izin vermeleri mümkün değil. Ki bana kalırsa çıkma ihtimali de çok düşük."

Hissettiğimden daha cesur konuşuyordum ama Alex beni çok iyi tanıyordu. "Başka bir şey var, değil mi?" dedi yüzümü inceleyerek. "Bana söylemediğin bir şey."

Osbourne'a yalan söyleyebilirdim, hatta kendime bile yalan söyleyebilirdim ama eşime yalan söylemeyi hiçbir zaman başaramamıştım.

"Üzerinde çalıştığım vakada bazı... benzerlikler var."

"*Benzerlikler* de ne demek?"

"Sana bahsettiğim kaçırılan kız, Faith Appleford. Ona saldıran adam, saçının bir kısmını çekip kopartmış. Ama bu çok da olağandışı bir şey değil tabii," dedim gözlerimi kaçırarak. "Bunun gibi çok şey gördüm."

Yirmi yıl içinde tek tük de olsa görmüştüm. Sadece gerçeği biraz çarpıtmıştım, yalan sayılmazdı. Bunun için kendimi affedebilirdim.

"Benzerlik*ler* dedin ama. Çoğul konuştun."

Eşimin fevkalade bir avukat olmasının sebepleri vardı. Detaylara dikkat kesilmesi de bunlardan biriydi.

"Kablo kullanmış." Duraksadım. "Ve kızın başına plastik poşet geçirmiş."

"Tıpkı geçen seferki gibi," diye fısıldadı.

Tekrar eline uzandım, parmakları benimkilere kenetlendi. "Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Kanıtlamadığını biliyorsun."

Fakat Alex bunu yutmuyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki? Plastik poşet ve kablolar, kovuşturma davasının temel unsurlarından biriydi.

Ama ana unsuru değildi.

Bunu biliyordum.

***

Tarih: 3 Nisan 2018 Çarşamba, 20.35 **Önem: Yüksek**
Gönderen: Sean.Cameron@hmps.gsi.gov.uk
Alıcı: DAAdamFawley@ThamesValley.police.uk

Konu: Mahkûm ZX05566 Parrie, G

Sayın Dedektif Fawley,
Yukarıda ismi verilen mahkûmun ziyaretçilerini sormuştunuz. Bay Parrie, son altı ay içinde aşağıdaki ziyaretçilerle görüşmüştür:

Bayan Geraldine Hughes (partneri)
Bayan Ivy Parrie (annesi)
Bayan Hazel Cousins (kız kardeşi)
Bay David Chandler (avukatı)
Parrie'nin onaylı telefon numaraları listesi, Jeffrey Parrie (erkek kardeşi) ve Bayan Sandra Parrie (eski eşi ve üç çocuğunun annesi) ile birlikte yukarıda geçen isimlerin tümünü içermektedir.

Tarih ve saatlerle ilgili detaylara ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin.

S. Cameron
Wandsworth Cezaevi Müdürü

***

Adam Fawley
4 Nisan 2018
07.50

Ofisine vardığımda Harrison çıkmak üzereydi. Dikkati dağınık gibiydi.

"Çok vaktim yok," dedi. "Martin Dempster'la buluşacağım."

Emniyet Müdürü. Şansımı seveyim!

"Bir dakikalığına ofisinize geçebilir miyiz, efendim?"

Bunun üzerine bana bir bakış attı. Dikkatini çekmiştim.

Kapı arkamızdan kapandığında bana döndü. "Gavin Parrie'yle ilgili olduğunu sanıyorum?"

Bazen, sadece bazen, Harrison'ı hafife alıyordum.

***

Sabah 08.00 haberleri başladığında Fiona Blake su ısıtıcısını çalıştırdı ve mutfak rafından iki fincan aldı. Son birkaç dakika içinde beşinci kez saatine baktı. Sasha hiç bu kadar geçe kalmazdı. Patsielerde kaldığında eve hep erken gelirdi, böylece okul için üstünü değiştirmeye vakti olurdu. Fiona buzdolabından süt alıp kâseye granola koydu. *Az sonra anahtar sesini duyacağım,* diye düşündü. Sasha birazdan fırtına gibi içeri dalacak, çayını höpürdeterek içecek, kahvaltısını hızlıca mideye indirecek ve Fiona daha nefes bile alamadan kapıdan çıkıp gidecekti.

Endişelenmesine gerek yoktu. Sasha gelecekti.

Birazdan gelecekti.

***

Sabah toplantısı vaktiydi. Gislingham çalışan tek radyatöre yaslanmıştı, çavuş olmanın getirdiği ayrıcalıklardan biriydi. Fawley ise ön tarafta toplantıyı yönetiyordu, hem gerçek anlamda hem de metaforik olarak. Gislingham çok şikâyetçi değildi ama bu onun görevlerinden biriydi ve açıkçası şu anki durum biraz aşağılayıcıydı, özellikle de Asante'nin karşısında. Fawley ona güvenmiyor değildi ama her nedense bu vakayı bırakamıyordu. Quinn hâlâ onu dinleyen herkese Fawley'nin ailevi bir sıkıntı yaşadığını düşündüğünü söylüyordu ama Gis'in bu tahmini

yok saymak için kendince sebepleri vardı. Eşi, birkaç hafta önce Alex Fawley'yi Summertown'da bebek eşyaları satan bir mağazada görmüştü ve hamile gibi göründüğünden de emindi. Ki bu durum, Fawleylerin geçmişi düşünüldüğünde amirlerinin endişe dolu hareketlerini açıklıyordu. Sigarayı bırakması ve sürekli nane şekeri tüketmesi de bariz bir belirtiydi. Son yarım saatte o şekerlerden üç tane bitirmişti.

"Kenneth Ashwin'in parmak izlerini alma konusunda neredeyiz?" diye sordu Fawley.

"İlerleyemiyoruz," dedi Quinn. "Adam tutuklu olmadığı ve mahremiyet haklarının ihlal edildiği konusunda zırvalamaya başladı, ben de geri çekildim."

"Peki ya diğer panelvanlar?"

"Şimdiye kadar halı yıkamacıları ve çilingiri eleyebildim. Sağlam gerekçeleri vardı."

Fawley, Everett'a döndü. Sinirlenmeye başlamıştı. "Okuldan bir şey çıktı mı?"

Everett başını iki yana salladı. "Öğrenebildiğimiz kadarıyla müdür dışında Faith'in trans olduğuna dair hiç kimsenin bir fikri yok. Açıkçası, bilseler bile bunun bir sorun oluşturacağını zannetmiyorum. Konuştuğumuz öğretmenlerden biri mavi ruj sürmüş ve elbise giymişti."

"Erkekti galiba," dedi Quinn.

"Evet, erkekti," dedi Everett, atılan kahkahaların arasından. "Ama esas nokta da bu zaten. Adam gayet rahattı ve kimsenin de bir derdi yoktu. Şimdiki nesil... bunu bir mesele hâline getirmiyor. Bu yüzden, Faith'in başına gelenlerin onu tanıyan birisi tarafından yapıldığını sanmıyorum. O gerçekten kendisiyle barışık, çok iyi bir çocuk."

"Peki ya Basingstoke tarafı?" diye sordu Fawley. O gülmüyordu.

"Eski müdiresiyle konuştum," dedi Ev, "ve Daniel'in artık Daniel olmadığına dair en ufak bir fikri yok."

"Bu biraz tuhaf değil mi? Trans çocukların geçiş işlemine uygun olabilmeleri için esas cinsiyetlerini bir süre önce göstermeleri gerekmiyor mu?"

Ev omuz silkti. "Belki de tam anlamıyla yeni bir başlangıç yapabilecek duruma gelene kadar harekete geçmek istememiştir. Her hâlükârda, bana kalırsa Basingstoke bizim için çıkmaz sokak."

Baxter, "çıkmaz sokak" ifadesinin Basingstoke hakkında muhtemelen şimdiye kadar söylenmiş en kibar şey olduğunu mırıldanınca kahkahalar yine yükseldi.

Bu sırada Fawley, Somer'la göz teması kurmaya çalışıyordu ama önceki gün aralarında yaşanan gerginlikten sonra Somer ona bakmaktan kaçınıyordu. Gis, Ev'e bir bakış atınca Ev hafif bir omuz silkmeyle karşılık verdi. Belli ki Fawley'nin kendi yaptığının sonucunu çektiğini düşünüyordu.

"Bakın," dedi Fawley, "Yeni neslin insanların cinsiyetlerinin ne olduğu veya bir cinsiyetlerinin olup olmadığını bile umursamadıklarına dair söylediklerinizi kabul ediyorum ama Faith'in *umursadığını* biliyoruz. Gizli tutmak için elinden geleni yapıyor ve bu, birisine sebep vermiş olabilir. Ya onu ifşa etmek için ya da..."

"Üzgünüm, efendim," dedi Somer araya girerek. Yanaklarının kızardığı belli oluyordu. "Ama bunun bizi herhangi bir yere götürdüğünü düşünmüyorum. Faith'in trans olduğunu açıklama konusunda son derece sakıngan olduğunu biliyorum ama ne olmuş yani? Herkes bütün dünya görsün diye kişisel hayatını Facebook'ta sergilemiyor. İnsanlar gayet makul sebeplerle pek çok şeyi gizleyebiliyor. Sadece cinsiyetlerini de değil, mesela nereli olduklarını, bir ilişkileri olup olmadığını, dindar olup olmadıklarını veya hamile..."

Sıkıntılı bir duraksama oldu. Ve bir nefes alış. Gis bir an için paniğe kapıldı, başka kimse bilmiyordu, değil mi? Ayrıca

Ninova

ne olursa olsun, *kendisinin* ağzından kaçırmadığını biliyordu. Fawley'nin baktığı kişi Asante'ydi.

"Eee?" dedi Fawley buz gibi bir sesle. "Bunun yerine ne yapmamızı önerirsin?"

Somer tekrar kızardı. "Muhtemel bir bağlantıyı göz ardı edelim demiyorum, tabii ki bunu yapamayız." Fawley'nin gözlerinin içine bakıyordu, çenesini hafifçe kaldırdı. "Ama eğer benim *fikrimi* soruyorsanız, bence eski vakalarımıza bakmaya başlamalıyız. Bu adamın böyle bir şeyi ilk defa yapmadığına bahse girebilirim."

Gis, Fawley'ye hızlı bir bakış atınca kısacık bir anlığına Fawley'nin yüzünde daha önce hiç görmediği bir şey olduğunu fark etti. Öfke değildi, başka bir şeydi. Başkasında görse korku diyebileceği bir şey.

Diğerleri de bunu fark etmiş olmalıydı çünkü oda bir anda sessizliğe gömüldü.

Fawley derin bir nefes aldı. "Size Appleford vakasıyla ilgili söylemem gereken bir şey var."

***

"Denise? Ben Fiona. Sadece kontrol etmek istedim, Sasha dün sizde kalmıştı, değil mi?"

Telefonu o kadar sıkı tutuyordu ki kendi kalp atışlarını plastiğin üzerinden hissedebiliyordu. *Eğer hemen cevap verirse bir sorun yok demektir... eğer hemen cevap verirse...*

Sessizlik oldu, karşı taraftan bir nefes alma sesi geldi. *Lütfen... lütfen...*

"Üzgünüm, Fiona ama onu görmedim. Patsie akşam onu çeyrek geçe gibi geldi ama Sasha yanında değildi."

Fiona, Denise'in sesindeki duyguyu âdeta duyabiliyordu. Anlayış ve rahatlamanın zehirli birleşimi. Olması gereken yerde olmayan onun kızı değildi, dünyası felakete sürüklenen o değildi.

"Patsie'yle konuşmak ister misin?"

Fiona bu teklife, boğulmak üzere olan birinin can simidine tutunması gibi atladı. "Evet, evet... konuşabilir miyim? Orada mı?"

"Okula bırakacaktım, tam çıkıyorduk..."

"Konuşsam olur mu?"

"Ah, tabii. Bir saniye bekle."

Telefon sessize alındı ve Fiona, merdivenlerin başından yukarı doğru seslenen kadını gözünde canlandırdı. Patsie'nin şaşırmış bir hâlde yavaş yavaş aşağı indiğini, Fiona'nın sabahın köründe onu neden aradığını, hatta zamandan bağımsız olarak neden aradığını merak ettiğini hayal etti.

Tekrar bir ses duyuldu. "Efendim?" Kız biraz nefes nefeseydi.

"Merhaba, Patsie," dedi Fiona, sesinin normal çıkması için kendini zorlayarak. "Eminim bir sorun yoktur ama Sasha eve gelmedi. Sanki dün gece sizde kalacağını söylemişti?"

"Kalacaktı ama sonra fikrini değiştirdi."

Fiona'nın nefesi aniden öyle bir kesildi ki oturması gerekti. Kontrolünü kaybetmeyi göze alamazdı, sağlıklı düşünmek zorundaydı...

"Peki onu en son ne zaman gördün?"

"Otobüsteyken. Ben indiğimde o hâlâ otobüsteydi."

"Saat kaçtaydı bu?"

"Bilmiyorum ki... Akşam on gibi herhâlde."

Fiona'nın boğazına oturan yumru büyümeye başladı. *Otobüs durağı eve sadece on dakikalık yürüme mesafesinde... En geç 22.15 veya 22.30 gibi evde olmalıydı...*

"Cep telefonunu aramayı denediniz mi?"

Elbette ki lanet telefonunu aramayı denemişti, her beş dakikada bir arayıp mesaj atıyordu... En az on, belki yirmi mesaj göndermişti...

"Telefonu doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor."

Ninova

"Çok üzgünüm, Bayan Blake... Yardımcı olmak isterdim ama hiçbir şey bilmiyorum."

Fiona gözlerinin dolduğunu hissetti. Patsie'yi hep sevmişti, saçları örgülü ve dizleri çiziklerle dolu küçücük bir kız olduğu günlerden beri. Hatta Patsie son zamanlarda kendi evinden daha çok Fionalarda zaman geçiriyor gibiydi.

"Sash'ten bir haber alırsan beni ararsın, değil mi? Beni aramasını, çok endişelendiğimi söyle lütfen."

Birdenbire kızın nefes alıp verişinin değiştiği, korku dolu bir titremeyle soluğunun kesildiği duyuldu. "Ama bir şeyi yoktur, değil mi?"

"Eminim ki iyidir," dedi Fiona emin bir sesle. "Muhtemelen saçma bir karışıklık olmuştur. Eminim çoktan okula gitmiştir ve seni arayarak onu utandırdığım için akşam beni azarlayacaktır."

Fakat Fiona telefonu kapadığında göğsünde buz gibi bir ağırlık vardı.

***

Adam Fawley
4 Nisan 2018
08.55

Kalın dosyayı açıp içinden iki kâğıt çıkardım. Birkaç kişi, bunun neyle ilgili olduğunu merak ederek birbirlerine kaçamak bakışlar attı.

"Dün Alan Challow'la konuştum. Faith Appleford'un ayakkabılarıyla ilgili test sonuçları çıkmış."

Arkamda hafif heyecan kıpırtılarını duyulurken sayfaları beyaz tahtaya astım.

Acele etmiyordum ama en sonunda onlara dönmem gerekecekti. "Baraka bölgesindeki toprağın, çakıllı kumun ve diğer olağan çer çöpün yanı sıra başka bir şey daha bulmuş. Beklemediğimiz bir şey. Kalsiyum sülfat izleri."

Bir şey anlamadılar. Tabii ki anlamamışlardı. O dönem hiçbiri burada değildi, Baxter bile. Quinn bana bakıp omuz silkti. "Eee?"

"Kalsiyum sülfat, alçı tozu oluyor."

"Yani ne, adamımızın inşaatçı olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da dekoratör falan?"

Kaçamak bakışlar yerini çatılmış kaşlara bırakmıştı. Belli ki kafaları karışmıştı. Bunu neden sakladığımı, neden hemen söylemediğimi ve neden lanet halı yıkamacılar ve çilingirlerle vakit kaybettiğimizi merak ediyorlardı. Ama bunlardan hiçbirini dile getirmemeleri gerektiğini de biliyorlardı. Öte yandan belli ki Asante böyle düşünmüyordu.

Odada bir gürültü yükselirken "Bu konuyu Challow'la tam olarak ne zaman konuştunuz, efendim?" diye sordu. "Çünkü kendisiyle dün akşam altıda konuştuğumda bana hiçbir şey söylemedi."

Kızardığımı hissettim. "Söylememesini ben istedim."

Asante kaşlarını çatıp bir şey demek için ağzını açınca araya girdim. "Bu bölgede başka bir vaka vardı. Yirmi yıl önce. Adama Yol Kenarı Tecavüzcüsü ismini takmışlardı."

Bazıları bahsettiğim vakayı hatırladı ama çoğu bilmiyordu. Somer gözlerini bana dikti. O da biliyor olabilirdi.

"Altı genç kadına tecavüz etti, yedincisine de tecavüz girişiminde bulundu," diye devam ettim. "Ve onlara vahşice şiddet uyguladı. Kurbanlarından biri bir gözünü kaybetti. Bir diğeri saldırıya uğradıktan birkaç ay sonra intihar etti."

"Ama hapse atılmıştı, değil mi?" diye sordu Ev. "Bunları yapan adam? Adını tam hatırlayamıyorum... Gareth bir şeydi..."

"Gavin Parrie. Şu an Wandsworth'te müebbet yatıyor."

Afallamış gibiydi. "Bu durumda neden..."

"Parrie, kurbanlarının saçlarını koparırdı. Bu onun imzalarından biriydi."

Ninova

Gislingham ne düşündüğümü hemen anladı ama yine de kararsızdı. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Tam olarak kanıtlamaz."

Odaya göz gezdirdim. Yavaşça. "Parrie, kurbanlarını sokaktan sürükleyerek kaçırır, başlarına plastik bir poşet geçirir ve bileklerini kabloyla bağlardı."

"Ama yine de efendim..." diye konuşmaya başladı Ev. Şüphelenmeye başladığını gözlerinden okuyabiliyordum.

"Son iki kurbanını bir panelvana atıp götürmüştü. İkisinin de üzerinde kalsiyum sülfat izleri bulundu."

"Yani bu Parrie denen herif alçı ustası mıymış?" diye sordu Ev.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ev boşaltma gibi tuhaf işler yapıyordu. Ama erkek kardeşi inşaatçıydı. Bizim teorimiz, son iki saldırısını gerçekleştirirken kardeşinin panelvanını ödünç aldığı şeklindeydi ama bunu hiçbir zaman kanıtlayamadık. Adli tıp ikisinin aracında da hiçbir iz bulamadı."

Quinn alçak sesle ıslık çaldı. "Vay anasını!"

"Ama Parrie hiçbir zaman suçunu itiraf etmedi, değil mi?" diye sordu Asante usulca. "Çünkü etseydi şimdiye kadar çoktan hapisten çıkmış olurdu."

Asante'nin epey keskin zekâlı olduğu ortadaydı.

"Hayır, Dedektif Asante, suçlarını kabul etmedi. Başından beri ona tuzak kurduğumuzu, kendisinin masum olduğunu ve o kadınlara başka birinin saldırdığını iddia etti. Cinsel suçluların rehabilitasyondan faydalanabilmeleri için işledikleri suçları kabul etmeleri gerektiğinden Şartlı Tahliye Kurulu'nun gözünde bu durum Parrie'nin aleyhine oldu. En azından şimdiye kadar."

Somer kaşlarını çattı. "*Ona tuzak kurduğumuzu* dediniz. Sizin vakanız mıydı?"

Başımla onayladım. "O zamanlar Dedektif Çavuştum. Alastair Osbourne da Kıdemli Soruşturma Görevlisiydi. Ama Parrie'nin suçladığı kişi bendim. Ona komplo kurup suçu üzerine yıktığımı düşünüyor."

Hiçbirisi yüzüme bakmıyordu ve nedenini biliyordum. Böyle bir vakanın yıllar sonra tekrar karşısına çıkması her polisin kâbusuydu.

Odadakilere tek tek göz gezdirerek bana bakmalarını sağlamaya çalıştım. "Doğru adamı yakaladığımızdan kesinlikle eminim. O zaman da emindim, hâlâ eminim. Ama basın bu işin peşine takılırsa neler olacağını hepimiz biliyoruz. İşler iyice boka saracak. Bunun da ötesinde, Parrie'nin avukatı işinde biraz olsun iyiyse Appleford soruşturmasındaki benzerlikleri öne sürerek orijinal mahkûmiyet kararına dair büyük bir şüphe uyandıracaktır."

Odada bir hareketlenme oldu. Herkes yerinde kıpırdanıyor, düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Bu, zannettikleri gibi bir dava değildi. Benim de düşündüğüm gibi değildi ve evet, gözümün önünde duran şeye inanmayı reddederek çok fazla zaman harcamıştım. Başka bir şey için değilse bile sırf bu yüzden bana kızgın olmalarını ve en azından bazılarının bunu belli etmesini bekliyordum. Quinn mesela, belki Ev bile. Ama Ev, Gis'e bakıyordu. Bunu yapan tek kişi de değildi. Gis'e dönük bakışlar âdeta *Sen Dedektif Çavuşsun. Bir şey söyle.* diyordu. Bir anda hepsinin Gis'in tepkisine göre hareket edeceğini fark ettim. Bu da başka bir şeyi daha fark etmemi sağladı: Gis'in ne kadar iyi bir çavuş olduğunu.

Gislingham bana döndü. Yüzü tamamıyla sakindi. "Arkanızdayız, efendim. Söylememe gerek olmadığını biliyorum ama yine de söylüyorum. Arkanızdayız."

***

Büyük açıklamasından sonra Fawley on dakika daha orada kaldı, sonra çıkıp gitti. Gis bunu bir iltifat olarak görmeye karar verdi. Bunca zaman patronun soluğunu ensesinde hissettikten sonra birdenbire arkasında soğuk ve temiz havadan başka bir

Ninova

şey kalmamıştı. Ama en azından şimdi tüm bunların sebebini anlamıştı. Zavallı adamın bunalıma girmesine şaşırmamak gerekirdi, başında böyle bir dert varken kim girmezdi ki? Epey sıkıntı çekmiş olmalıydı. Ve Gis'in de çok iyi bildiği gibi, bir polisin tekrar karşısına çıkan eski vakaları hayalet gibi başına musallat olurdu. Onları tekrar ortadan kaldırmak neredeyse imkânsızdı.

Odanın kapısı Fawley'nin arkasından savrulup kapanınca Gis ekibine döndü.

"Pekâlâ. Fawley bunu söylemedi ama ben söyleyeceğim. Parrie davasıyla ilgili herhangi bir şüphesi olan varsa ya şimdi konuşsun ya da sessizliğini korusun, tamam mı? Patronu hepimiz gayet iyi tanıyoruz. O sadece iyi bir polis değil, aynı zamanda son derece dürüst bir adam. Masum birini suçlu göstermesi mümkün değil... *mümkün değil.* Ve eğer bu konuda en ufak bir şüpheniz varsa üzgünüm ama bu ekipte bir yeriniz yok demektir. Anlaşıldı mı?"

Belli ki anlaşılmıştı. Odadaki enerji bir seviye yükseldi. Herkes başını kaldırıp daha dik oturdu.

"Güzel. O zaman lanet işimizin başına dönelim, olur mu? Çünkü Fawley'ye yardımcı olmanın ve aynı zamanda kendimize büyük bir iyilik yapmanın en hızlı yolu, Faith'e saldıran o piç kurusunu bulmak ve şu Parrie saçmalığını sonsuza dek rafa kaldırmak."

"Evet, Çavuş," ve "Baş üstüne, Çavuş," mırıltıları yükseldi.

"Peki o zaman. Dedektif Quinn, Everett'la birlikte benzin istasyonunun kameralarına takılan, henüz konuşamadığımız inşaatçılarla başlayabilirsiniz."

Baxter söze girdi, "Yoldan geçen iki ya da üç panelvan daha vardı, onlar da inşaatçı olabilir."

"Tamam," dedi Quinn, "Bana elindeki bilgileri ver, peşlerine düşeriz."

Gis, Somer'a döndü. "Faith'le konuşmanı istiyorum, bak bakalım şu alçı detayı onun için bir anlam ifade edecek mi. Belki bu tür işlerle uğraşan birini tanıyordur. Pek mümkün olduğunu sanmıyorum ama sormakta fayda var."

"Tabii, Çavuş. Zaten iyi mi diye bir uğrayacaktım."

"Ve bunu hallettikten sonra da Quinn ve Ev'e inşaatçılar konusunda yardım et."

Kalabalık dağılmaya başlayınca Gis fırsattan faydalanıp Baxter'ı sessizce kenara çekti.

"Seni bilmem ama bütün o Parrie muhabbeti bana biraz tehlikeli geldi. Patronun hata yaptığını söylemiyorum ama benzerlikler işte..."

Baxter, yüzünden hiçbir şey belli etmeme konusunda âdeta ustaydı.

"Peki sence ne? Taklitçi mi?"

Baxter bir an için düşündü. "Bu da bir ihtimal. Ama eğer öyleyse bu işi becerebilmesi için Parrie'nin yöntemini çok iyi biliyor olması gerekir. Yani alçı tozu bulmak zor bir şey değil ama bu detayı baştan biliyor olması lazım."

"Evet," dedi Gis düşünceli bir sesle. "Ben de böyle düşünüyorum. İnternette bir araştır bakalım vakanın detayları ne kadar açıklanmış."

Baxter başıyla onayladı. "Duruşma tutanaklarını da inceleyebilirim."

"İyi fikir. Neyle uğraştığımızı ne kadar bilirsek o kadar iyi."

Gis odadan çıkmak için döndü ama sonra durup Baxter'ın omzuna hafifçe dokundu. "Bu şimdilik aramızda kalsın, olur mu?"

***

Saat 11.15'te Ev, Mini Cooper'ını Baxter'ın listesindeki inşaatçılardan ilkinin Osney Lane'in dar sokaklarında yer alan

ofisinin önüne park etti. Reklamları kuzey ve orta Oxford'un her yerinde, Victoria Dönemi'nden kalma inşaat iskeleleriyle sarmalanmış evlerin ve plastik levhalarla örtülmüş, kozalardan çıkan kelebekleri andıran, grileri altın rengine dönmüş ve taşları yeni parlatılmış üniversite binalarının önündeydi. Bina, dönüştürülmüş bir depoydu. Nasıl bir yer olduğuna dair kendine özgü, abartısız ama anlaşılır bir mesaj veren tuğla, cam ve ahşaptan şık bir yapıydı. Özenli bir tutarlılıkla, boyanabilen her şeyin üzerinde görülen koyu mavi ve zarif yazı karakterli markalama da aynı mesajı veriyordu: "Hiç kuşkunuz olmasın, burası A sınıfı bir işletme."

Quinn henüz ortalarda görünmediğinden Ev etrafta dolanmaya başladı. Çok iyi bildiği bir muhit değildi, biraz etrafa bakmaktan zarar gelmezdi. Burası eskiden sanayi bölgesiydi ama şimdilerde bir film seti kadar temiz görünüyordu. Köşedeki "el yapımı kahve" dükkânının karşısında son derece şık bir apartman bloğu vardı. Eğer Fawley'nin çevre yolunun hemen doğusunda kalan Risinghurst arazisinde beklenmedik derecede sıradan bir yarı müstakil evi olduğunu bilmese böyle bir yerde yaşadığını düşünürdü.

"İyi misin?"

Arkasından gelen Quinn'in sesi onu hazırlıksız yakaladı.

"Park yeri bulabilmek için lanet bloğun etrafında üç kez dolanmam gerekti," dedi Quinn hırçın bir sesle. Ev'in Mini'sini bıraktığı yere gözünü dikmişti. Ev bir an yarım saatten uzun süredir burada olduğu için yer bulabildiğini söyleyip söylememeyi düşündü ama sonra buna değmeyeceğine karar verdi.

"Pekâlâ," dedi Quinn ceketinin cebinden listeyi çıkarıp binaya bakarak. "Mark Rose & Co., Bay Rose tarafından on yıl önce kurulmuş ve anladığım kadarıyla işleri gayet iyi. Ticari ve konut işlerinin yanı sıra üniversite için de bazı özel işler yapıyorlar. Tam zamanlı kırk iki çalışan ve yaklaşık bir o

kadar da müteahhitti var." Kâğıdı tekrar cebine koydu ve ikisi birlikte ön kapıya doğru ilerlediler.

Geleceklerini biliyorlardı. Zemin kattaki toplantı odasında bir kahve demliği ve bir tabak altın rengi bisküvi hazırlanmıştı. Zeki ve efektif erkek danışma görevlisi, Bay Rose'un yolda olduğunu söyledi. Ev, Quinn'in etkilenmemiş gibi görünmek için elinden geleni yaptığını görebiliyordu ama belli ki mekân onun üzerinde bir etki bırakmıştı. Masanın üzerindeki kuşe kâğıtlardan birini alan Quinn, boş ilgiden daha fazlası gibi görünen bir dikkatle broşürü incelemeye başladı.

Danışma görevlisi onları yalnız bıraktıktan yaklaşık iki dakika sonra Rose geldi. Bronzlaşmış bir cildi, pembe gömleği ve elinde de bir iPad'i vardı. Quinn'inkiyle aynı modeldi. Ev gülümseme dürtüsünü bastırdı, erkekler ve oyuncakları işte. Rose ikisine de gülümseyip sağlam bir göz teması kurdu. "Günaydın, memur bey, memur hanım. Umarım size çay kahve ikram edilmiştir."

Ev kahvesine uzandı, fincanı maviydi. Panelvanlar, şirket logosu ve danışma görevlisinin kravatıyla aynı maviden. Diane Appleford görse, bu seviyede bir renk tutarlılığı karşısında mest olurdu. Ve tahmin edilebileceği gibi kahve de çok iyiydi. Everett'ın gözü bisküvilerde kalmıştı. Rose'un önünde bir şeyler yemeye niyeti yoktu ama kalkarken birkaç tane aşırmayı deneyebilirdi. Baxter'dan iyilik isteyeceğiniz zaman arka cebinizde bir şeylerin olmasında her zaman fayda vardı.

"Asistanımın söylediğine göre araçlarımızla ilgili bir konuymuş," diye söze girdi Rose. "Siz gelmeden önce hızlıca kontrol ettim ve rahatlıkla her şeyin usulüne uygun olduğunu söyleyebilirim. Taşıt vergileri, araç güvenliği testleri..."

"Öyle bir şey değil," dedi Quinn hızlıca. "Buraya, pazartesi günü Rydal Yolu'nda saldırıya uğrayan bir genç kızla ilgili konuşmak için geldik."

"Anlayamadım."

Ninova

"Kendisi bir panelvana zorla bindirilerek Marston İskele Yolu'ndaki barakalara götürülmüş."

Rose gözlerini kırpıştırdı. Kaşlarını çatmaya başlamıştı. "İyi ama Oxford'da yüzlerce panelvan var..."

Quinn başıyla onayladı. "Ona şüphe yok. Fakat sizin araçlarınızdan birinin bahsettiğimiz tarih ve saatte söz konusu yerde olduğuna inanmak için sebeplerimiz var."

Rose'un bronz teni biraz solgunlaşır gibi oldu. "Anlıyorum."

"Tam olarak söylemek gerekirse, aracınız oradaki kavşakta bulunan benzin istasyonundan yakıt alıyormuş."

Rose tabletini açtı. "Bana biraz müsaade ederseniz geçtiğimiz pazartesi günü ekiplerimizin tam olarak nerede olduklarını hızlıca kontrol edebilirim."

"Gerçekten mi?" dedi Quinn, sesindeki şaşkınlığı gizlemeyi başaramayarak. "Bize bu bilgiyi öylece verecek misiniz?"

Rose omuz silkti. Eğer elinizde onun kadar imkân varsa yardımsever olabiliyordunuz. "Araçlar uydu navigasyonuyla takip ediliyor. Tüm kayıtları da saklıyoruz. Yüksek fiyatlı bir şirketiz, memur bey. Şikâyetleri göze alamam, bu yüzden çalışanlarımın nerede olduğunu bilmeliyim. Ne zaman demiştiniz?"

"Sabah erken saatte," dedi Everett, Quinn'in yüzüne yayılan kızarıklığı izleyerek. "11.00'den önce."

Rose bir iki kez ekranına dokundu, sonra iPad'ini masaya koyup ileriye ittirdi.

"Görebileceğiniz üzere pazartesi sabahı araçlarımızdan birisi o yoldan geçmiş ama Wallingford'daki bir müşteriye gidiyormuş. Yakıt almak dışında şirket ile gideceği yer arasında hiç durmamış. Personelimizin aldığı yakıtın faturası şirket kartına kayıtlı. Sizin için çıktısını almamı ister misiniz?"

***

MERKEZ CEZA MAHKEMESİ

Old Bailey
Londra EC4M 7EH

SAYIN HÂKİM HEALEY HUZURUNDA

K R A L İÇ E
GAVIN FRANCIS PARRIE'YE KARŞI

BAY R. BARNES ve BAYAN S. GREY,
savcılık adına duruşmaya katıldı.

BAYAN B. JENKINS ve BAY T. CUTHBERT,
davalı adına duruşmaya katıldı.

Mahkemenin resmî kayıtları, Chapman Davison Ltd. şirketinin stenotip notlarından aktarıldı
25 Ekim 1999, Pazartesi
[7. Gün]

ALISON DONNELLY tekrar kürsüye çağrıldı
BAY BARNES tarafından sorgulandı

S: Bayan Donnelly, dün tartıştığımız olaylara dönmek isterim. Özellikle de geçen sene 29 Kasım'da gerçekleşen saldırıya. Bunun sıkıntılı bir konu olduğunun farkındayım ancak tam olarak neler olduğu konusunda mahkemenin bilgi sahibi olması çok önemli. Ve siz de eminim ki hâlâ yemin altında olduğunuzun farkındasınızdır. Olayın o gün saat 17.40 sularında gerçekleştiğini söylemiştiniz, değil mi?

C: Evet. İşten eve dönüyordum, 17.15 otobüsüne binmiştim.

S: Hep aynı otobüse mi binersiniz?
C: Evet.

S: Önceki birkaç gün içinde hiç takip edildiğinizi hissettiniz mi?
C: Ev arkadaşlarımdan biri, birkaç defa sokağın aşağısına park etmiş bir panelvan gördüğünü söylemişti ama bir şeyden şüphelenmedik.

S: Panelvanın rengi neydi?
C: Şu beyaz olanlardan.

S: Ev arkadaşınız, aracın içinde birinin olup olmadığını söyledi mi?
C: Hayır, çok uzaktaymış, görememiş.

S: Saldırı akşamında bir panelvan gördünüz mü?
C: Hayır. Ama bu, orada olmadığı anlamına gelmiyor. Sadece ben görmedim.

S: Otobüsten indiniz ve evinize doğru yürümeye başladınız. Sonra ne oldu?
C: Hava yağmurluydu ve büyük bir kamyon çok yakınımdan geçip her tarafıma su sıçrattı. Üzerimde yeni aldığım montum vardı, bu yüzden çok sinirlendim. Sanırım bir dakikalığına durmuştum. Olay da o sırada oldu.

S: Arkanızda birinin olduğunu mu hissettiniz?
C: Evet. Önce beni arkamdan yakaladı sonra da başıma bir poşet geçirdi ve beni sürükleyip götürdü.

S: Sizi nereye götürdüğünü biliyor musunuz?

C: Bir panelvanın arkasına koydu. Bileklerime batan bir şeyle ellerimi bağladı, nefes alamıyormuşum gibi hissettim.

S: Araca dair bir şey hatırlıyor musunuz?
C: Zeminde plastik gibi bir şey vardı. Yere bir şey serilmişti.

S: Peki sonra ne oldu?
C: Beni çevre yolunun dışındaki bir otoparka götürdü. Bunu o zaman anlamamıştım. Ama orası olduğunu biliyorum.

S: Sonra ne yaptı?
C: Araçtan inip arka tarafa geldiğini duydum. Beni sürükleyerek indirdi ve birkaç adım yürüttü. Poşetten dolayı hiçbir şey göremedim. Sonra beni yere fırlattı. Pantolonumu indirip bana tecavüz etti.

S: Sonradan yapılan tıbbi incelemelerde, sert bir cisimle temastan kaynaklanan iç yaralanmalarınız olduğu tespit edildi. Bu doğru mu?
C: Evet.

SAYIN HÂKİM HEALEY: Bunun sizin için son derece zor olduğunu gayet iyi anlıyorum Bayan Donnelly ancak jüri üyelerinin söylediklerinizi duyabilmesi için biraz daha yüksek sesle konuşmanızı istemek durumundayım. Devam edebilecek durumda mısınız?
C: Evet, efendim.

BAY BARNES: Teşekkürler. Bayan Donnelly, anlattığınız tecavüz, saldırının tamamı mıydı?
C: Hayır.

S: Başka ne oldu?
C: Beni dövdü.

S: Maalesef biraz daha ayrıntı vermenizi istemem gerekiyor.
C: Beni susturmak için yaptı... Çığlık atmaya çalışıyordum, bu yüzden başımı tutup yere vurdu.

S: Şu an görebildiğimiz yaralarınız bu şekilde mi oluştu?
C: Evet.

S: Kafatasınızda çatlak oluştuğunun tespit edildiği doğru mu?
C: Evet.

S: Ve bir gözünüzde de görme kaybı olduğu?
C: Bana tekme attığında oldu. İşini bitirdikten sonra.

S: Takılarınızı ve saçınızın bir kısmını aldığı doğru mu?
C: Küpelerimi aldı, çekip kopardı.

S: Bu sırada da kulak memeniz yırtıldı sanırım?
C: Evet. Saçımın bir kısmını da kopardı.

S: Tam olarak neresi?
C: Şurası, kulağımın arkası.

S: Saldırgan gittikten ne kadar sonra yardım geldi?
C: Bir saat kadar sonra olduğunu söylediler ama bayılmış olmalıyım, bana o kadar uzun sürdü gibi gelmedi. Birden ambulans ve polisi gördüm.

S: Hastanede ne kadar kaldınız, Bayan Donnelly?
C: Beş hafta.

S: Peki saldırıdan sonra işinize dönebildiniz mi?
C: Hayır.

BAY BARNES: Başka sorum yok.

SAYIN HÂKİM HEALEY: Öğle arası için uygun bir nokta gibi görünüyor. Jüri üyeleri, 14.15'te devam edeceğiz.

***

"Bunlara da araçlarında uydu navigasyonu var mı diye sorsak mı?"

Ev, Quinn'e bir yan bakış attı. Şansını zorladığını biliyordu ama karşı koymak da çok zordu. Quinn'i sinirlendirmek çok kolaydı.

Quinn kaşlarını çattı, Ev'in dalga geçtiğini biliyordu. Mark Rose & Co birinci sınıf hizmet sunuyordu ama listelerindeki ikinci şirket hiç de öyle gibi görünmüyordu. İnternet sitelerindeki amatör logoya bakılırsa zor kazandıkları paradan bir grafik tasarımcıya ayıracak üç kuruşları bile yoktu. Ayrıca ofislerine de ofis denemezdi. Sadece çıkmaz sokağın sonunda bulunan, seksenlerden kalma tek katlı bir tahta binaydı. Binanın bir tarafında kaldırım, diğer tarafında da iki arabalık bir garaj vardı. Ev oraya vardıklarında doğru yere geldiklerinden emin olmak için iki kere kontrol etmek zorunda kalmıştı.

Kapıyı, kazak ve bol bir eşofman altı giymiş orta yaşlı bir kadın açtı. Yoğun bir sigara dumanı kokusu vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Thames Valley Polis Departmanı'ndan geliyoruz. Burası Ramsgate Onarım Şirketi'nin ofisi mi?"

Ninova

"Evet." Hakkını vermek gerekir ki kadın telaşa kapılmadı, genellikle beklenmedik bir polis ziyareti karşısında insanların ilk tepkisi telaşlanmak olurdu.

"Bay Ramsgate'le konuşabilir miyiz?"

"Maalesef Keith burada değil. Ama benimle konuşabilirsiniz. İsmim Pauline. Keith eşim olur. Aynı zamanda buranın müdürüyüm."

Onları mutfağa açılan, ucuz ama fonksiyonel ofis eşyalarıyla –bir dosya dolabı, birkaç çalışma masası, çeşitli iş çizelgelerinin asıldığı büyük bir pano– donatılmış ek binaya götürdü. Bir bilgisayar da vardı ama Pauline'in kâğıt kalem kullanmayı tercih eden biri olduğu belliydi. Dosya ve fatura yığınları neredeyse her yeri kaplıyordu. İki beyaz panelvan, arka taraftaki betonla kaplı bahçede park hâlindeydi. Birinin arka kapıları açıktı ve birkaç genç içine malzeme yüklüyordu.

Panelvanları göstererek, "Burada iş yürütmek için izniniz var mı?" diye sordu Quinn.

Kadın omuz silkti. "Gözden kaçan bir şirket değiliz, hâliyle kimsenin rahatsız olduğu yok. Ama sorunuzun cevabı evet. İznimiz var."

Quinn bu sorusuyla Pauline'i köşeye sıkıştırabileceğini düşündüyse kadını çok yanlış değerlendirmiş olmalıydı. İkisi gözlerini dikmiş birbirine bakıyordu ve Ev, gözünü ilk kırpan kişinin Pauline olacağını hiç sanmıyordu.

Ev, iyi polis rolünü oynamanın işe yarayıp yaramayacağına bir bakmaya karar verdi.

"Bayan Ramsgate, bize yardım edebileceğinizi umuyorduk. 1 Nisan Pazartesi günü, bir panelvanın da dâhil olduğu bir olay yaşandı. Biz de soruşturmamızın dışında bırakabilmek için tüm panelvan sahipleriyle görüşüyoruz."

"Ne tür bir *olay* bu?"

"Bu sadece rutin bir kontrol, Bayan Ramsgate."

"Bana hiç öyle gelmedi. Hem niye bizi seçtiniz ki? Bu şehirde yüzlerce panelvan olmalı."

Belli ki Pauline kolay lokma değildi.

Everett iki kâğıt çıkarıp birini masaya koydu. "Bu görüntü Cherwell Yolu'ndaki akaryakıt istasyonunun güvenlik kameralarından alındı. Bahsettiğim sabaha ait. Bu aracın sizinkilerden biri olabileceğini düşünüyoruz."

Görüntü kalitesi pek iyi değildi ve görüntünün çoğu bir kamyon tarafından engelleniyordu ama tepesine merdiven bağlanmış beyaz bir panelvanın ön tarafı ve yan tarafındaki yazının "RA..." harfleri görülebiliyordu.

Pauline gözlerini kısarak baktı. "Sadece iki harf görebiliyorum. Bu, aracın bizimkilerden biri olduğunu kanıtlamaz."

Everett başıyla onaylayıp diğer kâğıda baktı. "Haklısınız. Açıkçası on beş kilometre yarıçapındaki alanda ismi bu harflerle başlayan üç inşaat şirketi var. Sizinki, Razniak Şirketi ve Rathbone ve Oğulları. Alfabetik sıraya göre hepsini kontrol ediyoruz."

Pauline derin bir nefes verdiğinde Everett'a burnunu gıdıklayan bir nikotin esintisi vurdu. "Yani araçlarımızın nerede olduğunu bilmek istiyorsunuz? Doğru mu?"

"Eğer bir sakıncası yoksa."

Pauline kollarını kavuşturdu. "Tam olarak nerede olduklarını biliyorum, herkes aynı işteydi."

"Neredeydi bu iş?"

"Bicester'ın dışında. Bir otelin komple onarımı var... Haftalarımızı alacak."

"Peki, genellikle personeliniz saat kaçta çalışmaya başlar?"

Hafifçe başını kaldırıp kızgın bir ifade takındı. "Tam yedi buçukta. Tatilde değiller sonuçta."

"Yani o sabah *tüm* adamlarınızın orada olduğundan emin olduğunuzu mu söylüyorsunuz?" diye sordu Quinn. "Lastiği

patlayan, kedisi hastalanan, acilen dişçiye gitmesi gereken filan biri yok muydu?"

Pauline ona sert sert baktı. "Ashley Brotherton haricinde hepsi dediğim yerdeydi. O gün Ashley'nin ninesinin cenazesi vardı. Annesi terk edip gittikten sonra onu ninesi büyütmüş."

"Peki sizdeki görevi ne?" diye sordu Ev.

Pauline ona ters bir bakış attı. "Alçı ustası."

Sesinin kendisini ele vermediğini ve Pauline'in arkasında duran Quinn'in bir şeyler belli etmediğini umarak, "Kendisi bugün nerede peki? Bicester'da mı?" diye sordu. "Sadece hızlıca konuşup onu soruşturmamızdan elemek istiyoruz."

Pauline çenesini yukarı kaldırdı. "Otele daha sonra gidecek, yani evdedir herhâlde."

Everett neşeyle gülümsedi. "Öyleyse bize adresini verebilir misiniz? Bir de aracının plakasını. Eğer sakıncası yoksa."

***

"Başı belada filan değil, sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum. Cep telefonunu aradığım için üzgünüm ama aklıma gelen herkese mesaj attım ve okulla da konuştum, orada olmadığını biliyorum... Aklımı kaçıracağım... Lütfen, Isabel."

Fiona, sesindeki yalvaran tondan, çaresizlikten nefret ediyordu. Sanki kötü bir kokusu vardı.

"Ama nerede olduğunu *bilmiyorum* ki." Isabel'in sesi yükselmişti. "Size *söyledim*... Otobüsten indi, sonra da onu görmedim."

"Birlikte olabileceği başka biri var mı?" Çenesindeki gerginliği, gözlerinin arkasındaki ağırlığı hissedebiliyordu. "Bana erkek arkadaşı olmadığını söylemişti ama hoşlandığı biri var mı? Belki onu eve bırakmayı teklif etmiş olabilecek biri?"

"Hayır açıkçası..."

"Güvendiği biri... Belki okuldan tanıdığı biri..."

"Size zaten söyledim... Neden bana inanmıyorsunuz?"

Arkadan okul bahçesinin sesleri geliyordu, öğle arası olmalıydı. Fiona derin bir nefes aldı. "Yani nerede olabileceğini gerçekten bilmiyor musun?"

"Üzgünüm. Gerçekten bilmiyorum."

Zil sesi duyuldu ve hemen ardından hat kesildi.

***

Everett ne zaman Blackbird Leys'e gitse oraya dair güzel bir şey bulmak için kendini zorlardı. Belki hoş bir bahçe, çiçekleri açmış bir ağaç veya sadece şımarık bir sokak kedisi bile olurdu. Klişelere teslim olmaktan nefret ediyordu ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın burası onu alt etmek için elinden geleni yapıyor gibiydi. Barraclough Yolu'na çıktıklarında, iki adamın etrafı bira kutularıyla çevrelenmiş bir banka yığılmış olduğunu ve devrilmiş konteynerin içindeki çürümüş yiyecek ve çer çöpün yolun ortasına saçıldığını gördüler. Everett arabayı hızla sağa kırdı, Quinn ise küfretti. Yolcu koltuğunda olmaktan nefret ediyordu ama kendi arabasını buraya kesinlikle getirmezdi. Everett Leys'e karşı önyargılı davranmamaya kararlı olsa da açıkçası Quinn'i suçlayamıyordu. Yanlarından geçerken iki adamdan biri elindeki bira kutusunu sallayarak Everett'a, "Siktir git!" diye bağırdı. Üstelik ekip aracında bile değillerdi.

"On ev kadar ileride," dedi Quinn gözlerini kısıp numaralara bakarak. "Doksan altıydı, değil mi?"

Aradıkları ev, sıra evlerden oluşan sokağın sonundaki köşedeydi. Bu evler bir zamanlar büyük bir proje olmalıydı ama yetmişli yılların mimarisi pek de güzel yaşlanmamıştı. Pencereler çok küçüktü ve zemin katların tamamına ön cepheden çıkıntı yapan garajlar hâkimdi. Fakat bu garajlar artık sadece hurdalıktan ibaretti. Modern arabalar, kapılarından bile geçemeyecek kadar büyüktü. Komşularının aksine 96 numaranın önünde

Ninova

beton park alanı yerine biraz çimenlik vardı ama diğerleri gibi çatısı sanki artık zahmete giremem dercesine eğik duruyordu.

Ev kenara çekti ve arabadan indiler. Evin üst katından müzik sesi geliyordu, demek ki evde biri vardı.

"Ben etrafı dolaşacağım," dedi Quinn. "Belki panelvanı görürüm."

Ev başıyla onaylayıp derin bir nefes aldı ve zili çaldı.

Müzik sesi kesildi ama başka bir hayat belirtisi yoktu. Ev tekrar zili çaldı. Sonra bir kez daha. Derken Quinn köşede belirdi.

"Panelvanı buldun mu?"

Başını onaylar anlamda salladı. Yüzü ciddiydi. "Arka tarafında kablolar vardı. Bana aynı türden gibi geldi."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Zaten kablolar genelde aynı görünür."

"Sadece söylüyorum işte."

İçeriden sesler gelmeye başladı, zincir kilidin şıngırdaması ve bir sürgünün kayma sesi. Kapı yavaşça açıldı. Nefes nefese kalmış yaşlıca bir adam karşılarında duruyordu. Eski püskü bir hırka ve zayıf kalçalarından gevşekçe sarkan kahverengi bir kumaş pantolon giymişti. Yüzünde ve ellerinde koyu renkli yaşlılık lekeleri vardı.

"Bay Brotherton?" dedi Ev, rozetini göstererek. "DK Verity Everett. Bir dakikalığına içeri girebilir miyiz?"

Adam şüpheli gözlerle baktı. "Konu neydi?"

"Torununuz. Ashley'ydi, değil mi?"

"Ne olmuş ona? Bir şey yapmadı. İyi çocuktur..."

"Kimse öyle olmadığını söylemedi," dedi Ev hızlıca. "Sadece ona bazı rutin sorular sormamız gerekiyor. Beş dakikasını almaz. Kendisi içeride mi?" Gülümsedi. Ev, yaşlı adamın hayır demek istediğini görebiliyordu ama ikisi de az önce çalan hip-hop müziğini onun dinlemeyeceğini biliyordu.

Adam ağır ağır iç çekti. "Arka tarafta."

Ninova

Ashley Brotherton, ufacık mutfaktaki masaya yaslanmış, portakal suyunu direkt şişeden içiyordu. Mutfak düzenliydi ama bilhassa temiz sayılmazdı. Ev, yere döşenmiş muşambanın ayakkabılarının altına yapıştığını hissedebiliyordu.

Ağzının kenarında kalan meyve suyunu silerek "Kimsiniz?" diye sordu Ashley. Uzun boylu değildi ama yapılıydı. Çok kısa saçları, çok açık mavi gözleri vardı. Kavgacı bir tipe benzeyen yakışıklı bir gençti. Dedesi, Ashley'nin uzattığı sandalyeye yavaşça, gözle görülür bir acı çekerek oturdu.

"Thames Valley Kriminal Soruşturma Birimi," dedi Quinn. "Sadece 1 Nisan sabahı ne yaptığınızı öğrenmek istiyoruz."

Ashley ve dedesi bakıştılar. "O gün büyükannemin cenazesi vardı," dedi genç adam. "Ama size ne ki?"

"Cenaze neredeydi?" diye sordu Ev, çantasından not defterini çıkarmıştı.

"Krematoryumda," dedi yaşlı adam. "Headington'daki."

"Hâlâ sorumu cevaplamadınız," dedi Ashley.

"O sabah genç bir kız saldırıya uğradı," dedi Quinn usulca. "Failin sizinkine benzer bir iş yaptığını düşünüyoruz."

Ashley, köşedeki pedallı çöp kutusuna gidip elindeki boş şişeyi attı. Sonra da Quinn'e döndü. "Dediğim gibi, büyükannemin cenazesindeydim. Araba buraya 08.30'da geldi. Tören de 09.00'daydı. Toplanma 10.30'da Red Lion'da oldu. Hepsini kontrol edebilirsiniz. Aradığınız kişi ben değilim."

Quinn en sevimsiz gülümsemesini yüzüne yerleştirdi. "Bu durumda panelvanınızı incelememiz sizin için sorun olmaz sanırım. Sadece emin olmak için."

Yaşlı adam başını kaldırıp baktı. "Arama emriniz var mı?"

"Hayır," dedi Everett hızlıca. "Bu sadece gayriresmî bir rica, Bay Brotherton..."

"Bu durumda cevabımız hayır. Dediğim gibi, Ashley iyi çocuktur. İyi bir işi, düzgün bir yeteneği var. Yok yere onu

Ninova

böyle bir şeye sürüklemeye hakkınız yok. Sırf yaşadığımız yere bakıp pis işlere bulaşan tipler olduğumuzu sanıyorsunuz..."

Ev dudağını ısırdı. Bu yerle ilgili iyi bir şey bulmak için çok uğraşmıştı ama belli ki o şey tam karşısındayken bile fark edemiyordu. "Özür dileriz, Bay Brotherton. Sizi gücendirmek istememiştik."

Yaşlı adam torununa döndü. "Onları geçiriver, olur mu Ash? Benim yapacak işlerim var."

Kapıya geldiklerinde Ev bir an için durup arkasına döndü. "Ashley... bir şey soracaktım... O gün panelvanını başka birinin kullanmış olma ihtimali var mı? Başka birinde anahtar var mı?"

Ev kısmen de olsa ona defolup gitmesini söylemesini bekliyordu ki böyle yapsa kesinlikle Ashley'yi suçlayamazdı ama aldığı cevap bu olmadı. Ashley doğrudan Ev'in gözlerine baktı. "Hayır," dedi. "Sadece bende ve ofiste anahtar var."

Arabaya döndüklerinde Quinn emniyet kemerini taktı. "Ne düşünüyorsun?"

Ev anahtarı kontağa takıp arkasına yaslandı. "Krematoryuma uğrayıp söylediklerini kontrol edebiliriz ama eminim ki doğrulayacaklardır. Faith'e onun saldırdığını zannetmiyorum ve bunun tek nedeni onun iyi bir yalancı olmadığını düşünmem değil."

Bir araba sesi duyuldu. Başlarını çevirip baktıklarında yan yoldan bir Ramsgate Onarım Şirketi panelvanının döndüğünü gördüler. Arabalarının bir metre kadar yakınından geçmesine rağmen Ashley Brotherton onlara hiç bakmadı.

Sokakta ilerleyip gözden kaybolmasını izlediler.

"Eğer Faith'e saldırdıysa, bir saat içinde aracını temizlettirip yıkattıracaktır," dedi Quinn.

Ev omuz silkti. "Bunu çoktan yapmış da olabilir. Hem yapmadıysa da yaşlı adam haklıydı... Arama iznimiz yok ve

Ninova

almamız pek mümkün değil." Saatine baktı. "Bu arada toplantıya zamanında yetişmek istiyorsak acele etmemiz lazım."

Quinn yüzünü buruşturdu. "Ne önemi var ki? Söyleyecek hiçbir şeyimiz yok."

***

Adam Fawley
4 Nisan 2018
12.32

"Dönüş yolunda krematoryumu kontrol ettik," dedi Ev odadakilere bakarak. "Ashley Brotherton, Faith saldırıya uğradığında kesinlikle söylediği yerdeymiş. Tabutu taşıyanlardanmış, onu orada en az elli kişi görmüş olmalı."

Bu toplantıyı Gis'in yönetmesine izin vermem iyi olmuştu çünkü sinirlerime hâkim olmakta zorlanıyordum. Başka bir vaka olsaydı, şimdiye kadar gerçekten büyük bir gelişme bekliyor olur muydum? Belki de daha gerçekçi olmalıydım. Daha sabırlı. Gelgelelim, beni tanımlarken bu sıfatı kullanacak tek bir kişi bile tanımıyordum. Özellikle de eşim beni asla böyle tanımlamazdı.

Gis, Somer'a döndü. "Alçı meselesini Faith'e sordun mu?"

Somer başını kaldırıp baktı. "Evet, Çavuş ama herhangi bir şey hatırlayamadı."

"Peki ya diğer inşaat şirketleri? Bir şey bulabildik mi?"

Somer notlarına göz attı. "Hem Razniaks hem de Rathbone ve Oğulları şirketleriyle konuştum. Rathbone'un panelvanları beyaz değil yeşil ve Razniak da farklı tip araç kullanıyor. Yani güvenlik kameralarında görünen panelvan iki şirkete de ait değil. Ama tamamen aracın tepesindeki merdivene dayanarak ilerliyoruz, inşaatçı olmayabilir de. Belki bir dekoratör veya pencere temizleyicisi, hatta çanak anten takan biri bile olabilir."

"Öyle olsa alçı tozu olmazdı ama," dedi Baxter düz bir sesle.

Ninova

"Yine de inşaatçı olabilir," dedi Asante, "kasabanın dışındakilerden biri..."

Birdenbire kapı açıldı. Telefonlara bakan memur gelmişti. Gözleri ardına kadar açıktı ve nefes nefese kalmıştı.

"Dedektif Amir Fawley? Az önce 999'dan bir çağrı aktarıldı. Fiona Blake diye bir kadın. On beş yaşındaki kızı... Kaybolmuş."

***

MERKEZ CEZA MAHKEMESİ

Old Bailey
Londra EC4M 7EH

SAYIN HÂKİM HEALEY HUZURUNDA

K R A L İ Ç E
GAVIN FRANCIS PARRIE'YE KARŞI

BAY R. BARNES ve BAYAN S. GREY,
savcılık adına duruşmaya katıldı.

BAYAN B. JENKINS ve BAY T. CUTHBERT,
davalı adına duruşmaya katıldı.

---

29 Ekim 1999, Cuma
[11. Gün]

GERRY BUTLER kürsüye çağrıldı
BAY BARNES tarafından sorgulandı

S: Tam adınız Gerald Terence Butler mı?
C: Evet.

S: Bay Butler, size 4 Eylül 1998 akşamında yaşanan olaylarla ilgili bazı sorular sormak istiyorum. Lütfen neler gördüğünüzü kendi sözlerinizle mahkemeye anlatabilir misiniz?
C: İşten eve dönerken Latimer Yolu'nda yürüyordum. O yolda çalıların falan uzandığı bir kısım var. Hava kararıyordu, bu yüzden iyice yaklaşana kadar ne olduğunu fark edemedim.

S: Ne oluyordu peki?
C: Bir kız vardı... genç bir kız... Sesler duydum, sanki kız birine seslenmeye çalışıyordu. Sonra orada bir adamın da olduğunu fark ettim. Kızın üstündeydi.

S: Üstündeydi derken, biraz açabilir misiniz?
C: Kız yüzüstü yatıyordu... Adam da kızın üstüne çıkmıştı. Kızın başına bir poşet geçirilmişti ve adam ellerini bağlamaya çalışıyordu.

S: Nasıl bağlıyordu?
C: O zaman tam göremedim ama sonradan fark ettim, kablo kullanıyordu.
S: Sonra ne oldu?
C: Bağırmaya başladım, adam da beni fark edip kaçtı.

S: Yüzünü gördünüz mü?
C: Hayır... Başını kaldırıp bana baktı ama kapüşonlu bir şey giymişti, yüzünü tam olarak göremedim. Hemen ardından çalıları itip yararak diğer tarafa kaçtı.

S: Mesleğiniz nedir, Bay Butler?

C: Güvenlik sektöründeyim. Eskiden ordudaydım ama ayrıldığımdan beri güvenlik işindeyim.

S: Bildiğim kadarıyla Oxford'daki gece kulüplerinden birinde güvenlik görevlisi olarak çalışıyorsunuz. High Sokağı'ndaki Kubla, değil mi?
C: Evet, dört yıldır oradayım. Bazen personel yeterli değilse barın arkasına geçip vardiya da yapıyorum ama genellikle kapıdayım.

S: Kayıtlar için boyunuzu ve kilonuzu söyleyebilir misiniz?
C: Boyum 1,87. Kilom da 99.

S: Formunuza dikkat eder misiniz?
C: Spor yapıp formda kalıyorum. İşimden dolayı bunu yapmam gerekiyor.

S: Peki gördüğünüz adamın boyu ve kilosu tahmininizce ne kadardı?
C: Boyu 1,70 civarıydı ve oldukça zayıf biriydi. 70 kilo gibi.
S: Yani onun açısından siz epey göz korkutucu olmalısınız?
C: Sanırım.

S: Sonra ne oldu?
C: Kızın yanına gidip nasıl olduğunu sordum. Epey kötü durumdaydı... Yüzü yara bere içindeydi ve adam saçının bir kısmını çekip koparmıştı. Ama şey yapmamıştı... yani... bilirsiniz işte.

S: Ne yapmamıştı?
C: Tecavüz etmemişti.

S: Siz tam zamanında çıkageldiğiniz için mi?

BAYAN JENKINS: Üzgünüm sayın hâkim ama Bay Butler saldırganın niyetini bilemez.

HÂKİM HEALEY: Bay Barnes, belki sorunuzu daha farklı ifade edebilirsiniz.

BAY BARNES: Cinsel saldırı girişimine dair bir kanıt gördünüz mü, Bay Butler?
C: Kızın eteği yukarı doğru çekilmişti. Külotunun da indirildiğini görebiliyordum. Yani evet, kanıt gördüm diyebilirim.

S: Sonra da 999'u mu aradınız?
C: Evet. Polisler gelene kadar kızın yanında durdum. Ağlıyordu.

S: Peki bu genç kız, mahkemeye Bayan Sheldon olarak tanıtılan kişi miydi?
C: Evet, oydu.

BAY BARNES: Daha fazla sorum yok, teşekkürler.

***

Gis, yazıcıdan aldığı kâğıdı beyaz tahtaya astı. Arkasındaki oda sessizlik içindeydi. Astığı şey Sasha Blake'in resmiydi. Soluk ve temiz bir ten, mavi gözler, dalgalanan esmer bir atkuyruğu. Faith'e çok benziyordu.

***

Ninova

Adam Fawley
4 Nisan 2018
13.45

Windermere Caddesi, Applefordların evinden bir kilometre bile uzakta değildi ve Somer'la eve yaklaştığımızda aradaki benzerlik iyice belirginleşti. Tüller bile aynıydı.

Biz daha bahçe girişine gelemeden kapı açıldı. Saçları özenle örülmüş, uzun boylu, siyahi bir kadın bize bakıyordu.

"Ben Yasmin," dedi elini uzatarak. "Fiona'nın komşusuyum. Kendisi içeride."

Küçük oturma odasındaki Fiona Blake'in her iki yanına yerleşmiş iki kadın daha vardı. Fiona Blake hafif hafif sallanıyordu. Yüzü endişeyle gerilmişti.

"Bayan Blake? Ben Dedektif Amir Adam Fawley. Yanımdaki de DK Erica Somer."

Diğer iki kadın ayağa kalktı. Yüzlerinde, bu meslekte sıklıkla gördüğümüz ifadeden vardı. Kısmen içten bir endişe, kısmen de bu kâbusu kendileri yaşamadıkları için büyük bir rahatlama. Hızlıca çıktılar. Kapıya doğru ilerlerken biri, "Biz sizi yalnız bırakalım, Fiona," dedi. "Sonra yine uğrarız. Yapabileceğimiz bir şey olursa diye."

Onlar gittiğinde oturma odasına yerleştik. Ben kanepeye geçtim, Somer da sandalyeye. Görünüşüne ve kokusuna bakılırsa Fiona Blake bu sabah duş almaya zahmet etmemişti. Memurlardan biri, ondan kızının yakın zamanda çekilmiş fotoğrafını istemiş olmalıydı çünkü önümüzdeki sehpanın üzerinde bir yığın fotoğraf vardı. Sasha'nın yürümeye ilk başladığı zamanlardan kalma saçı gösterişli bir topuz yapılmış hâli, okul üniforması giymiş ve kocaman bir gülümsemeyle sırıtan hâli, tek parça dansçı kıyafeti giymiş elinde bir tür madalya tutan bir deri bir kemik hâli ve biraz daha büyümüşken, son zamanlarda

çekilmiş, plajda ve arka bahçelerinde çekilmiş kareler. Rahat ve gülümserken. Mutluyken.

"Bize neler olduğunu anlatabilir misiniz?" diye sordu Somer yumuşak bir tonla. "Sasha'yı en son ne zaman gördünüz?"

Kadın hıçkırığa dönüşen bir nefes aldı. "Dün öğleden sonra okuldan döndüğünde. Ona bir fincan çay yaptım, sonra da işe gittim."

"Peki dün gece evde mi olması gerekiyordu?"

Gözlerini silip başını iki yana salladı. "Hayır. Üç arkadaşıyla dışarı çıkacaktı. Sabah okul olduğu için sadece bir iki saatliğine. Çok aklı başındadır, geç saatlere kadar dışarıda kalmaz."

Somer not defterini çıkardı. "Arkadaşlarının isimlerini söyleyebilir misiniz?"

"Patsie Webb, Isabel Parker ve Leah Waddell. Patsie burada, mutfakta. Sizi aradıktan sonra gelmesini istedim. Onunla konuşmak isteyeceğinizi biliyordum."

"Dün gece eve kaçta geldiniz?"

"Gece on ikiden hemen sonra. Kasabadaki bir restoranda çalışıyorum. Çok meşguldük. Bir grup gelmişti. Amerikalılar. Şu otobüs turlarından biri."

Somer not aldı. "Peki döndüğünüzde Sasha'nın odasına baktınız mı?"

Fiona elini ağzına götürdü. Yumruğunun içinde sıktığı bir mendil vardı ama parçalanmaya başlamıştı, nemli mendil parçaları kıyafetlerine dökülüyordu. "Evet, baktım. Ama Patsielerde kalabileceğini söylemişti, o yüzden endişelenmedim. Yıllardır ara sıra onlarda kalır. Ama daima sabah ilk iş eve gelir. Bilirsiniz işte, okula gitmeden önce üzerini değiştirmek için."

"Yani bu sabaha kadar bir şeylerin yolunda olmadığını fark etmediniz?"

Başıyla onayladı. "Sabah onu aradım ama telefonu kapalıydı. Sonra da Patsie ile Isabel'i aradım ama dün geceden sonra onu görmemişler."

Tekrar sallanmaya başladı. "Emin olmak için dün gece Sash'ı aramam gerekirdi..."

Somer uzanıp nazikçe kadının elini tuttu. "Saat gece yarısını geçmişti. Arasanız bile muhtemelen telefonu yine kapalı olacaktı. Kendinizi suçlamamalısınız."

Ayağa kalkıp arka tarafa doğru yürüdüm. Mutfakta Yasmin, kollarıyla genç bir kızı sarmış sıkıca kendine bastırıyordu. Kızın dar omuzları hıçkırıklarla inip kalkıyordu.

"Patsie?"

Kız başını kaldırıp gözlerini bana dikti, saçını çekip yüzünden uzaklaştırdı. Gözleri kıpkırmızıydı.

"Bu adam Dedektif Amir Fawley," dedi Yasmin, nazikçe kızın omzuna dokunarak. "Sasha'yı arayan polis."

Kızın gözleri kocaman açıldı ve Yasmin cesaret vermek istercesine omuzlarını sıktı. "Sadece sana bazı sorular sormak istiyor, tatlım. Korkacak bir şey yok."

Bir sandalye çekip oturdum. Kendimi biraz ufak tefek gösterip daha az göz korkutucu olmaya çalıştım. "Anlayacağından eminim, Patsie. Şu an edinebileceğimiz tüm bilgilere ihtiyacımız var."

Patsie, Yasmin'e hızlı bir bakış atınca Yasmin güven verircesine başını salladı.

"Peki," dedi Patsie, burnunu çekip eliyle silerek.

"Ben size çay yapayım," dedi Yasmin.

***

Somer sandalyesinde biraz öne doğru hareket etti. "Son zamanlarda Sasha'nın canını sıkan herhangi bir şey oldu mu, Bayan Blake? Aklınıza gelen alışılmadık herhangi bir durum var mı?"

Aslında, etrafta dolanan birini fark edip etmediklerini, Sasha'nın takip edildiğini düşünüp düşünmediğini sormak istiyordu ama kadın bunu duymadan bile fazlasıyla korkmuş hâldeydi.

"İyiydi," dedi Fiona hızlıca. "Mutluydu. Yoğundu. Her şey tamamen normaldi. Canını sıkan bir şey olsaydı bana söylerdi. Bana her şeyini anlatır, sadece ikimiziz biz. Gerçekten yakınız."

Somer, ergenlik çağındaki bir kızın annesine her şeyini anlatacağından şüpheliydi. Ama belki de sadece kendi tecrübesinden hareketle böyle düşünüyordu. Masaya saçılmış fotoğraflar da kendi hikâyelerini anlatıyordu.

"Birilerini görmeye gitmiş olabilir mi? Belki büyükannesi ile büyükbabasını?"

Fiona başını iki yana salladı. "Annemle babam Portekiz'deler ve Jonathan'ın annesi de Huddersfield'de yaşıyor. Sasha'nın oraya gittiğini hiç sanmıyorum. Zaten babaannesini pek sevmez."

Somer tereddüt etti. "Peki ya bir erkek arkadaşı var mı?"

Fiona yine başını iki yana salladı. "Hayır. Yani hoşlandığı çocuklar var tabii. Okulda. Ama o sadece on beş yaşında. O yaştaki kızlar nasıldır bilirsiniz. Kıkırdayıp dururlar ama daha fazlası olmaz."

"Anlıyorum. Biri olsaydı size kesinlikle söyler miydi?"

Fiona ona sert bir bakış attı. "Söylediğim gibi, kızım benden sır saklamaz. Sasha o tür kızlardan değil."

***

Adam Fawley
4 Nisan 2018
13.56

"Evet, kesinlikle erkek arkadaşları oldu," dedi Patsie. Masanın üzerinde, kızın tam önünde bir fincan çay vardı ama bardağa neredeyse hiç dokunmamıştı. Elleri kucağındaydı, bir şeyle oynuyor olmalıydı çünkü bir hareket seziyordum.

"Şu sıralar biriyle görüşüyor muydu?"

"Sanırım. Ama adını bilmiyorum. Iz ve ben... biz sevgilisinin ondan büyük olabileceğini düşündük."

"Niçin böyle düşündünüz?"

Gözleri hâlâ kucağındaydı. "Çünkü bu konuda çok ketum davranıyordu."

"Sevgilisinin nerede yaşadığını biliyor musun? Nasıl biri olduğunu?"

Başını iki yana salladı. Sanki zorla yapmıştı bunu. Yasmin bakışlarımı yakaladı ve *Ergenler işte, ne bekliyorsunuz ki?* dercesine omuz silkti.

"Yani önceden de erkek arkadaşları olmuştu, öyle mi?"

Patsie'nin bakışları bana döndü. "Ama annesine söylememişti çünkü kızacağını düşünüyor. Bilirsiniz işte... seks yaptığını öğrenirse filan. Annesi, Sash'ın hâlâ şey olduğunu düşünüyor," biraz kızardı ve gözlerini benden kaçırdı, "bakire."

"Pekâlâ, şimdilik bu konuyu burada bırakalım. Dün geceye dönelim. Pizza yemek için Summertown'a gittiğinizi ve sonra Leah'nın Banbury Yolu'ndan yürüyerek evine gittiğini, geri kalanınızın da Headington'dan otobüse bindiğinizi söyledin, değil mi?"

Başını sallayarak onayladı.

"Otobüse saat kaçta bindiniz?"

"21.45'ti galiba. Tam hatırlamıyorum."

"Sonra ilk sen indin ve Sasha ile Isabel otobüste kaldılar?"

Bir baş onayı daha.

"Bu da saat 22.00 gibi miydi?"

"Evet, o civarda."

"Sasha, Cherwell Yolu'nda inecekti."

"Evet."

"Ama otobüsten inip nereye gitmeyi planladığını bilmiyordunuz?"

Omuz silkti. "Evine gidecekti herhâlde. Yani başka nereye gidebilir ki?"

Sormamdaki amaç da buydu zaten. Ama bu kıza çıkışmanın bir faydası olmazdı.

"Sasha'nın o otobüs durağına yakın oturan başka bir arkadaşı var mı, Patsie? Otobüsten inince görmeye gitmiş olabileceği biri?"

Yavaşça başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. *Bizim* sevdiğimiz biri yok en azından."

"Yani doğruca eve gitmek dışında nereye gidebileceğine dair bir fikrin yok?"

Bir kez daha başını iki yana salladı. Kısa bir anlığına bana neredeyse utangaç bir bakış attı sonra yine gözlerini kucağına dikti. O an, bütün bu zaman boyunca telefonundan mesajlaşıyor olabileceği aklıma geldi, ki bunu çok daha önce fark etmeliydim.

Farklı bir yola girmenin zamanı gelmişti. "Sasha'nın babası hakkında bir şey biliyor musun?"

Bu sefer başını kaldırıp bana gerçekten baktı. "Neden sordunuz?"

"Sadece zihnimde net bir tablo çizmek istiyorum. Babasıyla hâlâ görüşüp görüşmediğini biliyor musun?"

Patsie tereddüt etti, sonra dudağını ısırdı.

***

"Babasını on üç yıldır görmedi. Piç kurusu ikimizi de terk edip gittiğinden beri yani."

Fiona Blake'in ses tonu sertleşmişti ve açıkçası Somer onu suçlayamazdı. Küçücük bir çocuğu terk edip gitmek, onun da onaylayabileceği bir hareket değildi.

"Şu an nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

Fiona omuz silkti. "Son duyduğumda kuzeyde bir yerlerde birisiyle yaşamaya başlamıştı. Ama bu en az iki sene önceydi."

"Kendisi hiç Sasha'yla iletişim kurmaya çalışmadı mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bir kere bile denemedi."

"Yani dışarıda bir yerde karşısına çıkıp ona yaklaşsa Sasha onunla gitmezdi?"

Ninova

Fiona gözlerini dikip baktı. Somer, gözlerinde bir an için yanıp sonra sönen umut ışığını görmüştü. Fiona üzgünce başını iki yana salladı. "O gittiğinde Sasha üç yaşındaydı. Görse bile tanımaz diye düşünüyorum."

***

Adam Fawley
4 Nisan 2018
14.09

"Babası onu Facebook'ta buldu," dedi Patsie. "Bir süre mesajlaştılar sonra bir ay kadar önce okulu asıp onunla buluştu. Ama annesine söylemeyin... kafayı yer."

"Görüşmeleri nasıl geçti?"

Patsie omuz silkti. "İyi herhâlde. Bilmiyorum açıkçası. İyi bir adam olduğunu söylemişti. Nando'ya gitmişler."

Sanki bu bilgi çok önemliydi. Sanki herhangi bir fark yaratacaktı.

"Ona Leeds'te yaşadığını söylemiş," dedi birden. "İsterse gelip onu görebileceğini."

"Gidecek miydi peki?"

Patsie başını iki yana salladı. "Annesinin buna asla izin vermeyeceğini söylemişti."

Fazla sabırsız görünmemeye çalışarak nefesimi tuttum. "Peki mesela dün gece bir sürpriz yapıp karşısına çıksa... Sasha onunla gider miydi?"

Patsie gözlerini dikip bir süre bana baktı, sanki bu daha yeni aklına gelmiş gibiydi. "Galiba giderdi," dedi sonunda. "Yani öyle tanımadığı tuhaf tiplerin arabasına binecek biri değil. Ama babası olunca iş değişir tabii."

***

"Odasını görebilir miyim?" diye sordu Somer. "Eğer sorun olmayacaksa."

Fiona ona kısa bir bakış attı. "Dışarıda onu arıyor olmanız gerekmiyor mu? Eğer pedofilin teki onu kaçırdıysa odasına bakmak neyi değiştirecek? Bu tamamen vakit kaybı..."

"Bir pedofili vakası olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Somer nazikçe. "Tanıdığı birinin yanında olabilir. Bu yüzden onun hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmemiz gerekiyor."

Fiona ona baktı sonra bakışlarını başka bir yere çevirdi. Ani öfke dalgası hızlıca gelip kaybolmuştu. Tekrar ağlamaya başladı.

Somer elini kadının omzuna koydu. "İnanın bana, onu bulabilmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Şimdiden yakın çevreyi baştan sona araştıran bir ekibimiz var."

Fiona başını aşağı yukarı sallayınca Somer kadının omzunu hafifçe sıktı. Kadın başını kaldırıp bakınca Somer sorusunu usulca yineledi.

"Peki," dedi Fiona sonunda. "Üst katta. Solda."

Somer odaya girdiğinde kendi ergen hâline baktığı hissine kapıldı. Erkek müzik grupları değişmiş olabilirdi ama Sasha Blake'in odasındaki neredeyse her şey Somer'ın on yılı aşkın süre önce arkasında bıraktığı Guildford'daki odasıyla şaşırtıcı derecede benzerlik gösteriyordu. Geçen yıl annesiyle babasının evi taşımasına yardım etmeye gittiğinde tıpkı bir zaman makinesinden çıkmış gibi her şey hâlâ bıraktığı hâlde ama toz tutmuş olarak oradaydı. Şimdi de sanki oraya dönmüştü. Pembe renkli küçük süsleme ışıklarıyla çevrelenmiş ayna, yatağın üzerindeki rüya kapanı, içine ayakkabı, atkı ve ucuz takılar doldurulup yatağın altına itilmiş bir kutu, pencerenin yanındaki kitaplıkta duran bir dizi kitap. *Aşk ve Gurur*, *Güvercinin Kanatları*, *Öfke*, John Keats şiir kitapları... Odadaki çalışma masasının üstünde bir dizüstü bilgisayar, yanında da bir dizi *National Geographic* sayısıyla *Ölmeden Önce Yapmanız Gereken 1000 Şey* diye bir

Ninova

kitap vardı. Kitabın sayfalarının kenarlarını süsleyen bir sürü sarı yapışkan not kâğıdı görülebiliyordu.

Somer kitabı alıp bir yerlere gömmek istedi. Fiona Blake'in bu odaya her girdiğinde bu kitapla karşılaşmasını istemiyordu çünkü... çünkü...

Beş dakika sonra arkasından sesler geldiğini duydu ve başını çevirip baktığında Fawley'nin kapıda olduğunu gördü. Tıpkı Somer'ın yaptığı gibi odaya göz gezdiriyordu.

"Belli ki parlak bir çocuk," dedi Fawley. "Henry James on beş yaşındakilerin çoğuna ağır gelir."

Somer başıyla onaylayarak bir kâğıt parçasını ona doğru tuttu. "Bu mektubu masada buldum. *Vogue*'dan gelmiş. Ona bu yaz için iş teklif etmişler. Böyle bir fırsat için nasıl bir rekabet olduğunu hayal bile edemiyorum."

Somer'ın sabahtan beri hissettiği huzursuzluk, keskinleşerek kötü bir şeyin olacağına dair bir sezgiye dönüştü. Sasha'nın zeki bir kız olması, şiir sevmesi ve dünyayla ilgilenmesi bir fark yaratmamalıydı ama yaratıyordu. Onu etkilemişti.

Fawley pencerenin yanına asılmış mantar panoya yürüyerek "Bunlar da ona mı ait?" dedi. Pano fotoğraflarla doluydu ama bunlar, Sasha'nın annesinin çıkardıklarından çok farklıydı. Sasha ve arkadaşları sırıtırken, dil çıkarırken, birbirlerinin başlarının arkasından kulak işareti yaparken... Fotoğrafların yanında bir dizi eskiz de vardı. Port Meadow manzarasına benzeyen bir çizim, bir kâse portakal ve armut, teki yan yatmış bir çift pembe topuklu ayakkabı.

Somer bir anda Fawley'nin ne ima ettiğini anladı. "Ah, ayakkabıları mı diyorsunuz?"

Fawley omuz silkti. "Bir de şu *Vogue* şeyi. Ve Faith'in buradan taş çatlasa bir kilometre kadar uzakta oturması."

Somer, Fawley'nin yanına gitti. İkisi birlikte bir süre sessizce çizimlere baktı. ·

"Modaya ilgilerinin olması, arada bir bağlantı kurmak için pek yeterli değil," dedi Somer sonunda. "Özellikle de ergenlik çağındaki kızlar söz konusu olduğunda. Hem Faith ondan üç yaş büyük, ayrıca kolejde..."

"Ona bir baksana," dedi Fawley. "Sasha'ya yani."

Somer, onun ne demek istediğini anlamıştı. Mesele sadece saç veya yüz benzerliği değildi. Sadece bir tahmin, bir önsezi olsa da Sasha'nın, Faith'in her zaman olmak istediği kız olduğunu hissediyordu. Mutlu, zahmetsiz ve çaba gerektirmeyen bir güzellik. Kim olduğu konusunda kendinden emin, vücudundan memnun ve memnun olmamanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyor. Sasha için duyduğu endişe kuvvetlense de Somer kalbinin Faith için de sızladığını hissetti.

"Faith'i arar, tanışıp tanışmadıklarını sorarım," dedi. "Evleri bu kadar yakın olduğuna göre sanırım bu mümkün."

"Bir de şu baktığımız inşaat şirketlerinde çalışan 30 yaş altı tüm erkeklerin listesini çıkar. İçlerinden biri, Sasha'nın annesinin bilmediği şu kendinden büyük erkek arkadaş olabilir."

Bunu Somer da bilmiyordu, yani şu âna kadar. Ama Fawley böyleydi işte ve herkes bu özelliğini bilirdi. Görünmeyen bağlantıları görür, ulaşılması gereken noktaya herkesten önce ulaşırdı.

Somer ona baktı. "Faith'e olanlar ile bu olay arasında gerçekten bir bağlantı olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Evet," dedi Fawley yavaşça. "Korkarım ki öyle düşünüyorum."

Somer, adamın yüzündeki ifadeyi tam olarak çözemedi. Teslimiyet miydi? Ya da endişe?

"Dedektif Çavuş Gislingham'ı bilgilendir lütfen," diye devam etti Fawley. "Bu odayı da etraflıca incele. Babasıyla ilgili bir şey var mı diye bir bak, bir de günlük filan. Bir isim, özellikle bir erkek ismine ulaşabileceğimiz herhangi bir şey. Şu dizüstü

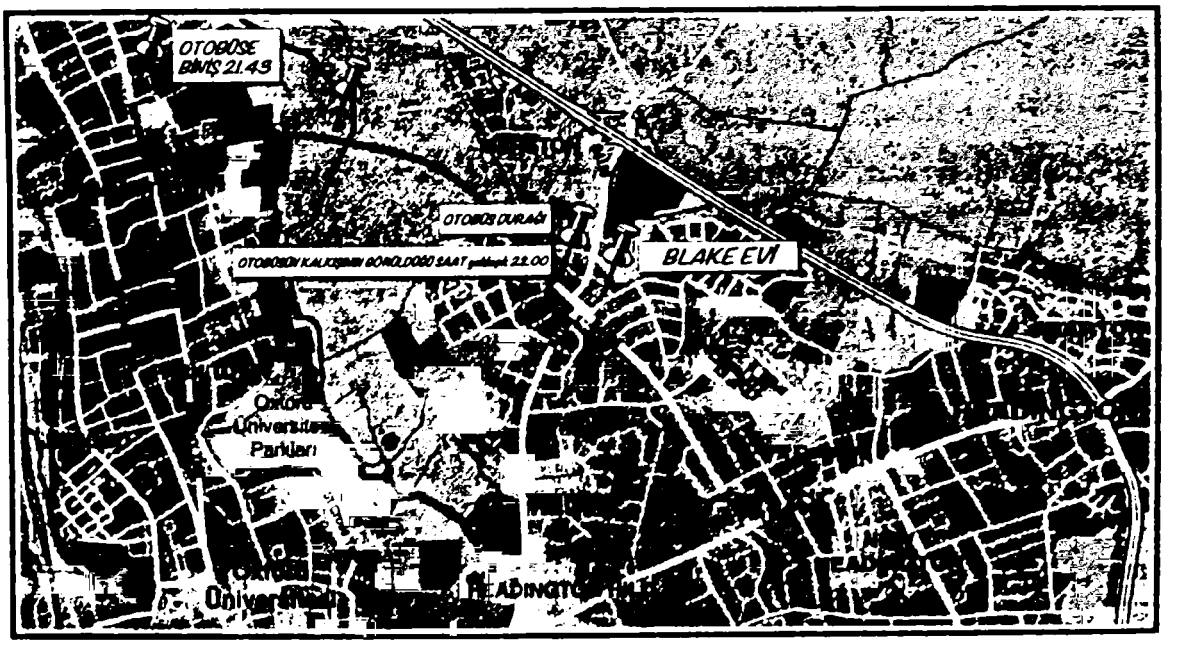
bilgisayarı da incelemesi için Baxter'a götür ama önce mutlaka Bayan Blake'in yazılı iznini al."

"Siz nereye gidiyorsunuz, efendim?"

"Headington'a, Isabel Parker'la görüşmeye. Okul onu eve yollamış. Umalım da Patsie'nin hatırlamadığı bir şeyler hatırlıyor olsun."

Fawley kapıya doğru ilerleyip durdu. "Gislingham'a saat altıda herkesin merkezde olmasını istediğimi söyle. Tabii eğer başka bir gelişme olmazsa."

***

***

Vaka odasına kaygı dolu bir atmosfer hâkimdi. İstatistikleri biliyorlardı, kaçırılan kişiler için süre çok hızlı tükenir, yirmi dört saat geçtikten sonra onları canlı bulma ihtimali hayli düşük olurdu.

Gislingham ön tarafta Sasha'yla ilgili materyalleri beyaz tahtaya yerleştiriyordu. Faith'inkinin hemen yanında duran

yeni bir panoydu bu. Gerekirse aralarına çizgiler çekebilecekleri kadar yakındı ama şimdilik dokunmuyorlardı, henüz olmazdı çünkü Gislingham'ın bazı batıl inançları vardı, üstelik bu konuda yalnız değildi. Bu iki vakanın bağlantılı olmasını hiç kimse istemiyordu. Hem de hiç kimse.

"Cherwell Yolu'ndaki hız kameralarının dün geceki kayıtlarında Sasha'dan hiç iz yok," dedi Quinn başını kaldırıp bakarak. "Otobüs şirketini arayacağım, bakalım araçta güvenlik kamerası var mıymış."

Baxter ona dönüp, "Bol şans," dedi ağır ağır.

Gis dönüp Everett'a baktı. "Cep telefonuyla ilgili bir şey çıktı mı?"

"Arama kayıtlarını istedim," dedi Everett. "Ama telefon kesinlikle kapalı."

"En son ne zaman sinyal alınmış?"

"Dün akşam 21.35'te, Summertown'da. Otobüse binmeden hemen önce olmalı."

"Telefonunu kapaması için tuhaf bir vakit değil mi?" diye sordu Gis.

Ev omuzlarını silkti. "Belki şarjı bitmiştir."

"Sosyal medyasını inceledim," dedi Baxter, "ve Patsie haklıymış... Görünüşe göre Sasha'nın babası onu Facebook'tan bulmuş. Arkadaş listesinde Jonathan Blake adında Leeds'te yaşayan biri var ama sonrasında onunla özel olarak iletişim kurmuş olmalı çünkü doğrudan Sasha'nın profilinde bir gönderisi yok."

"Peki ya erkek arkadaşlar? Yaşıtı oğlanlar filan. Göze çarpan bir şey var mı?"

Baxter başını iki yana salladı. "Sasha'nın sayfasında genellikle dördü var, kızlar yani. Kendilerine *LIPS* diyorlar. Bir sürü öpücük emojisi filan. Anladığım kadarıyla bu dörtlü etle tırnak gibi. Pek bir erkek göremedim."

Ev ona döndü. "Orada olmaması, gerçekten olmadığı anlamına gelmez. Çocuklar, ebeveynlerinin onları internette takip

Ninova

ettiklerini biliyorlar. Bu yüzden özel şeylerini WhatsApp veya Snapchat gibi uygulamalarda paylaşıyorlar."

Gis iç çekti. "Bu benim de başıma gelecek, değil mi?"

"Ah, bilmiyorum," dedi Ev gülümseyerek. "Senin Billy daha iki yaşında... Önünde rahat bir on yıl var bence."

Gis odada dolanıp Baxter'ın sandalyesinin arkasında durdu, ekranına baktı. Sonra da daha yakından bakmak istiyormuş gibi eğildi. "Peki ya şu Parrie meselesi?" diye sordu alçak sesle.

Baxter ona kısa bir bakış attı. "İlk olarak Vikipedi'ye baktım ama orada pek bir şey yok. Anca biraz derin araştırma yapınca bir şeyler çıkıyor. Klasik gerçek suç siteleri ve her şeyi bizden daha iyi bildiklerini sanan blog yazarlarına bakmak lazım. Tabii bir sürü de komplo teorisyeni var, Parrie onlar arasında epey popüler."

Gislingham yüzünü buruşturdu. "Bak bu şaşırtıcı işte. Peki ya mahkeme kayıtları?"

"Daha yeni bakmaya başladım ama henüz bir şey bulamadım. Şu Sasha Blake olayı yüzünden o işe biraz ara vermek zorunda kaldım."

"Öyle olsun ama yine de arada bir bak, olur mu? Bu konuya dair içimde kötü bir his var ve şu an ihtiyacımız olan son şey Gavin Parrie'nin başımıza ekşimesi."

***

Windermere Caddesi'nde Somer hâlâ Sasha'nın odasını inceliyordu. Sasha eve gelirse mahremiyetinin ihlal edildiğini düşünmesin diye her şeyi bulduğu gibi bırakmaya çalışıyordu. Tabii mahremiyeti çok daha kötü bir şekilde çoktan ihlal edilmediyse... Bu düşünce Somer'ı ürpertiyordu. Öte yandan, her ne kadar dikkatlice araştırsa da nihayetinde yine de başkasının özeline burnunu sokuyor, birinin odasını izinsiz kurcalıyor, sevmeye başladığı bu kızın arkasından iş çevirmiş oluyordu.

Gardıropta gördüğü kıyafetler, bir zamanlar kendisinin giydikleriyle aynıydı ve Faith Appleford'un da vloglarında giydiğini veya hakkında konuştuğunu rahatlıkla görebileceği şeylerdi. Temiz hatlar, desenler yerine sadeliğin tercih edilmesi, hayır kurumu mağazalarından zekice seçilmiş olması muhtemel bir ya da iki retro parça, olabildiğince farklı amaçlarla kullanılabilecek şekilde özenle seçilmiş nispeten pahalı şeyler. Odadaki her obje Sasha'ya dair bir şeyler söylüyordu: Algarve'deki büyükanne ve büyükbabasından bir kartpostal, kitaplardan birinin arasına sıkıştırılmış elinde kova ve kürek olan küçük bir çocuk fotoğrafı ve arkasında da el yazısı, soluk sepya bir not; *Weston-Super-Mare 1976*. Bazı kitapların üzerinde notlar vardı. Mesela Keats'in *Sonbahara* eserine "inanılmaz" ve "muhteşem" notu eklenmiş ama *Endymion*'a sadece "sönük" yazılıp iki kez altı çizilmişti. Bir de Thomas Hardy'nin kafatasını inceleyen bir frenoloğun, Hardy'den "iyilik beklenmeyeceğini" ifade ettiği bir pasajın yanına altı tane neşeli ünlem işareti konulmuştu. Tüm bunlar gülümsemesini sağlasa da hiçbiri Somer'ın aradığı şey değildi. Herhangi bir not defteri, günlük, seksi iç çamaşırlarıyla dolu gizli zula veya erkek arkadaşı olabilecek birinin resmi yoktu. Bir saatlik incelemeden sonra Somer, şimdiye kadar hiç erkek arkadaşı olmadığından şüphelenmeye başlamıştı. Fakat kendisinin de çok iyi bildiği gibi, kanıt olmaması bir şeyin olmadığının kanıtı değildi. Sasha'nın telefonu yanındaydı ama bilgisayarına daha bakmamışlardı bile. Bilgisayar ve telefon gibi alanlar, genelde sosyal medyada açık açık paylaşmaya cesaret edilemeyen bir aşkı saklamak için güzel ve özel yerler olurdu.

Yatağın altına bir kez daha baktı, sonra ayağa kalkarken bileziği halıya takıldı ve kurtarmak için tekrar diz çökmesi gerekti. İşte ancak o zaman yatağın altında bir şey olduğunu fark etti. En uca yuvarlanmış, ruja benzeyen bir şey. Onu alması için ortada hiçbir sebep yoktu, herhangi bir şeyle alakalı olması

mümkün görünmüyordu ama yine de Somer'ın içindeki bir his onu sırtüstü yatıp bir kolunu uzatmaya zorladı.

O şeyi de tam o anda gördü.

***

Adam Fawley
4 Nisan 2018
14.55

Isabel Parker'ın evi hiç beklediğim gibi değildi. Old Headington'daki şu inanılmaz derecede büyük taş evlerden biriydi. Burası, böyle bir zarafetle ayakta kaldığına güçlükle inanabileceğiniz, Headington'ın günümüzde dönüştüğü gürültülü ve kalabalık vaziyetten nasibini almış, renk takviyeli bir yerleşim yeriydi. Öte yandan, ev beklenmedikse bile ben pek de öyle değildim. Kapıyı açan kadın muhtemelen Sasha'nın annesiyle aynı yaştaydı ama botoks ve pahalı bir kuaför bunu gizlemek için oldukça başarılı bir iş çıkarmıştı. Gri tişörtü, siyah taytı, gümüş rengi parmak arası terlikleri ve parlak kırmızı ayak tırnakları vardı. Kendini tanıttı. "İsmim Victoria ama herkes bana Tory der. İnanın bana, neden böyle dediklerine dair bir fikrim yok." Sonra beni arduaz taşlı büyük holden geçirerek neredeyse Blakelerin giriş katının tamamı kadar geniş bir mutfağa götürdü.

Uzun ahşap masada oturan kız iPad'inde bir şeyler yapıyordu. Bahçede ise uzun at kuyruklu ve Crocodile Dundee şapkalı bir adam çiçek tarhlarını temizliyordu.

"Isabel, bu beyefendi Dedektif Amir Fawley," dedi kadın. "Sana Sasha'yla ilgili bazı sorular sormak istiyor. Şu şeyi kapat da dikkatini ver bakalım."

Sanki kendi kendine kapanacak ve elektronik bir kargaymışçasına kanatlanıp uçacakmış gibi iPad'e doğru eliyle kışkışlama hareketi yaptı.

Isabel, annesinin arkasından gözlerini devirirken onunla göz göze geldim. Dostça bir bakış atmaya çalışsam da muhtemelen onu ürkütmüştüm.

Bayan Parker, mutfak tezgâhında parıltılar saçan Nespresso makinesine döndü. Bana bir şey isteyip istemediğimi sormamıştı.

"Biraz önce Patsie'yle konuştum, Isabel," diye lafa girdim. "Tahmin edeceğin üzere seninle de konuşmak istedim. Bana dün akşam neler olduğunu anlatabilir misin?"

Kız omuz silkti. "Zaten diğer adama anlattım. Şu şişman olana."

"Biliyorum ama bana da anlatabilirsen gerçekten çok iyi olur."

"Summertown'a pizza yemeye gittik... South Parade'deki şu mekâna."

"Patsie saat 21.45 gibi otobüse bindiğinizi söyledi. Restorandan ne zaman ayrıldınız?"

Bir omuz silkme daha. "Dokuzda herhâlde. Biraz geçiyordu ya da. Sonrasında biraz takıldık."

Tıpkı ergenlerin yaptığı gibi. Tıpkı gençliğimde benim de yaptığım gibi.

"Sonra da Patsie, Marston'da otobüsten indi, Sasha da Cherwell Yolu'nda. Doğru mu?"

"Evet. Ben Headington'a kadar otobüsteydim."

"Peki saat kaçta eve ulaştın?"

"Bilmem ki. On buçuk olabilir."

Bayan Parker'a döndüm. Sanki onu kronik çocuk ihmalkârlığıyla suçlamışım gibi hafifçe kızararak "Dün akşam dışarıdaydık," dedi. "Ama 23.00'te eve geldik. Isabel o sırada buzdolabını karıştırıyordu."

Kız yine iPad'ine döndü.

"Patsie otobüsün epey kalabalık olduğunu söyledi. Bir grup yabancı değişim öğrencisi varmış."

Isabel bana baktı. "Evet, ne olmuş?"

Ninova

"Sasha'nın otobüsten inince nereye gittiğini gördün mü?" Tekrar ekranına döndüğünde bakışlarını yakalamaya çalışarak başımı eğdim.

"Isabel!" dedi annesi sertçe. "Bu önemli bir konu... Arkadaşın *kayıp*."

Kız önce annesine, sonra bana baktı. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Bu kızdan çok daha iyi yalancıların yüzünde.

"Pekâlâ, Isabel," dedim, "gizlediğin şey her neyse bana söylemelisin. Hemen."

Endişelenmeye başladı. "Ama söz verdim..."

"Umurumda değil. Bilmem gerekiyor."

Yüksek sesle iç çekti. "Bakın, galiba Sash erkek arkadaşıyla buluşacaktı, tamam mı? Annesine Patsielerde kalacağını söylemişti ama biz pizzacıdayken fikrini değiştirdi. Bence onunla buluşacaktı. Bunu aslında *söylemedi* ama Pats ve ben böyle düşündük. Annesine söylemeyelim diye bize söz verdirtti."

Bunların hiçbirinin şaşırtıcı olduğunu söyleyemezdim. Ama tedirginliğimi giderecek bir bilgi de değildi.

"Fikrini değiştirmeden önce onu arayan oldu mu? Veya bir mesaj filan geldi mi?"

Omuz silkti. "Belki de. Evet, aslında sanırım mesaj geldi."

"Erkek arkadaşının ismi ne?"

"Size *dedim* ya, bize söylemedi. Bir erkek arkadaşı olduğunu kabul bile etmedi. Ama kesinlikle bir işler dönüyordu. Günlerdir bir şeyler gizliyordu."

Bunu söyledikten sonra yanakları kızardı. Annesi ona gülümsedi. "Endişelenme, tatlım. Gayet iyi gidiyorsun. Öyle değil mi, Dedektif Bey?"

"Ashley Brotherton ismi sana tanıdık geliyor mu Isabel?"

Gözleri büyüdü. "Hayır, gelmesi mi gerekiyor?"

"Peki ya Faith Appleford?"

"Hayır."

Biraz öne doğru oturdum. "Bak, bu gerçekten önemli. Sasha'nın otobüsten indikten sonra ne yaptığını bilmediğini söyledin. Tekrar düşünüp, şimdi hatırladığın bir şey olup olmadığını bana söyleyebilir misin?"

Gözlerimi gözlerine diktim. Ne demek istediğimi biliyordu, *İlk seferinde yalan söylediğine dair bahse girebilirim ama sana bir şans daha veriyorum.*

Daha da kızardı ve başını olumlu anlamda salladı. "Orada park etmiş bir araba vardı sanki. Sasha'yla buluşmak için bekleyen yani. Ona nereye gideceğini sorup durduk ama sadece gülümsedi ve yakında öğreneceğimizi söyledi."

"Ama Sasha otobüsten indiğinde birini görmedin?"

Başını iki yana salladı. "Sadece koşarak sokakta ilerlediğini ve çok mutlu olduğunu gördüm." Gözleri doldu. "İyi olacak, değil mi? Bir şey söylemem gerekirdi, biliyorum ama söz vermiştim..."

Annesi yanma koşup ona sarıldı, saçlarını okşamaya başladı. "Sorun yok, tatlım, bilemezdin ki."

Biraz bekledim, sonra biraz daha. Sonunda Isabel sakinleşmiş gibi görününce ona otobüs biletini saklayıp saklamadığını sordum.

Hafifçe burnunu çekti. "Attım galiba."

Annesi nazikçe omzuna dokundu. "Niçin odana çıkıp bir bakmıyorsun? Belki hâlâ çantandadır."

"Ama saati zaten söyledim..."

"Ondan değil," dedim. "Bilette saat dışında bilgiler de olur. Otobüs şoförünün kim olduğu gibi."

Pembe uçlu kâküllerini gözlerinin önünden uzaklaştırdı. "Peki," dedi sonunda. "Bir bakayım."

Beş dakika sonra mutfağa dönüp bana bir kâğıt parçası uzattı.

"Sadece bunu bulabildim."

Buruşmuş ve mürekkebi akmıştı ama hâlâ okunabilir durumdaydı.

"Bu harika, Isabel. Tam olarak buna ihtiyacımız vardı."

***

Trafik ışığı değiştiğinde Gislingham sola sinyal verdi ve Windermere Caddesi'nin sonundaki ekip aracının arkasında durdu. Summertown Lisesi'ndeki Ev'le buluşmaya giderken ev kontrollerinin nasıl gittiğine bir bakmaya karar vermişti. Pek bir şey beklediği yoktu, hatta hiçbir şey beklemiyordu çünkü Sasha'yla ilgili bir gelişme olsaydı arayıp ona haber verirlerdi ama tüm boktan işleri üniformalılara bırakmış gibi görünmek istemiyordu.

Bir kadın memurla konuşan yetkili komiseri birkaç metre ileriden fark etti. Gis onu gayet iyi tanıyordu. Güvenilir biriydi.

Yanına giderek, "Yeni bir şey var mı, Barnetson?" diye sordu.

Adam dönüp baktı, sonra başını iki yana salladı. "Buradaki işimiz bitti sayılır. Blakelerin evi ile otobüs durağı arasındaki herkesle konuştuk. Birkaç kişi fotoğraftan Sasha'yı tanıdı ama sadece onu daha önce buralarda gördükleri için. Dün gece onu gören ya da şüpheli bir şey fark eden olmamış." Ayaklarının dibindeki plastik torbayı gösterdi. "Olukları ve banketleri de inceledik ama bulduğumuz tek şey her zamanki boklar işte. Adli tıpa göndereceğim fakat pek umutlu değilim."

Gis torbaya baktı. Fastfood paketleri, bira kutuları ve köpek pisliğiyle dolu poşetler. "Alan Challow buna bayılacak."

Barnetson'ın yüzünde çarpık bir tebessüm belirdi. "Ah, bilemiyorum. Çürüyen cesetlerden sonra onun için hoş bir değişiklik olabilir."

"Peki ya şimdi ne olacak?"

"Marston İskele Yolu'nun her iki tarafını da incelemeye başlayan bir saha ekibi var. Daha sonra oraya uğrayacağım ama en son aldığım habere göre onlar da bir şey bulamamışlar."

Gislingham gökyüzüne baktı. Rüzgâr az önce hızlanmıştı ve yağmur yaklaşıyordu.

"Umarım çizme giymeyi unutmamışlardır," dedi.

***

Jayne Ayre @NotthatJaneEyre 15.07
#Oxford Cherwell Yolu'nda neler olup bittiği konusunda bilgisi olan var mı? Orada bir sürü polis aracı park hâlinde.

Alicia Monroe @Monroe51098 15.09
@NotthatJaneEyre adlı kişiye yanıt olarak
Ben Thirlmere Sokak'ta yaşıyorum. Az önce birkaç polisin Windermere Caddesi'ndeki evleri gezip insanlarla konuştuğunu gördüm. #Oxford

Mariza Fernandes @Brazilia2012 15.11
@NotthatJaneEyre ve @Monroe51098 adlı kişilere yanıt olarak
Buraya da geldiler. Bir kızı soruyorlar. Galiba kayıpmış. #Oxford

Alicia Monroe @Monroe51098 15.19
@NotthatJaneEyre ve @Brazilia2012 adlı kişilere yanıt olarak
Ah, hayır... yine mi! Zavallı ailesi ☹ #kayıp #Oxford

Jayne Ayre @NotthatJaneEyre 15.22
@Brazilia2012 ve @Monroe51098 adlı kişilere yanıt olarak
Şimdi @OxfordNewsOnline ve @BBCMidlandsBreaking'e baktım. Henüz hiçbir şey yok.

Oxford's News @OxfordNewsOnline 15.26
@NotthatJaneEyre @Brazilia2012 ve @Monroe51098 adlı kişilere yanıt olarak
Kızın ismini ve yaşını biliyor musunuz?

Mariza Fernandes @Brazilia2012 15.32
@OxfordNewsOnline @NotthatJaneEyre @Monroe51098 adlı kişilere yanıt olarak
Sacha galiba. Kendisini tanımıyorum. Resimde 15 yaşında gibi duruyordu.

Oxford's News @OxfordNewsOnline 15.39
@NotthatJaneEyre @Brazilia2012 @Monroe51098 adlı kişilere yanıt olarak
SON DAKİKA #Oxford Marston bölgesinde bir genç kızın kaybolduğuna dair bilgiler geliyor. Bölge sakinleri kızın 15 yaşında olabileceğini düşünüyor. Gelişmelerden haberdar edeceğiz.

***

Adam Fawley
4 Nisan 2018
15.45

Evden çıkıp arabamın yanına giderken telefonum çaldı.

Harrison bilgi istiyordu.

"Az önce Isabel Parker'la konuştum, efendim. Sasha Blake'in dün gece erkek arkadaşıyla buluşmuş olabileceğini düşünüyor. Ama korkarım ki kim olduğuna dair bir bilgisi yok, ne ismi ne adresi ne de başka bir şey."

Öfkeyle iç çektiğini duydum. Onu anlayabiliyordum.

"Peki Blake'in babası. Onunla ilgili bir gelişme var mı?"

"Batı Yorkshire Polisi'ni bilgilendirdik. Yoldalar. Kızın oraya gittiğini umuyoruz."

"Kızını kendi evine götürdüğünü annesine haber vermiyorsa çok boktan bir baba olmalı."

"Biliyorum, efendim. Ama anne ve baba birbirinden kesinlikle hoşlanmıyor..."

"Bu bir mazeret değil," diye çıkıştı.

Merkezde kaynayan dedikodu kazanına göre Harrison epey fena bir boşanma süreci geçirmişti. Belki de tepkisinin sebebi buydu.

"Şu an için sadece tahmin yürütüyoruz, efendim. Sasha ona annesinin haberi olduğunu söylemiş olabilir. Aklı başında bir kıza benziyor ama işine geldiğinde yalan söylediğini de biliyoruz."

Harrison anladığını belirten bir sesle burnundan soludu. Ergenlik çağında çocukları vardı, hâliyle konuya hâkimdi. "Her neyse, umarım babasıyladır. Ve bunu sırf kızın iyiliği için de istemiyorum."

Benim iyiliğim için de istiyordu. İma ettiği şey buydu.

"Peki, bir sonraki adım ne, Adam?"

"Leeds tarafından da elimiz boş dönersek Bayan Blake'le birlikte basın açıklaması yapacağım."

"Güzel. Akşam haberlerine yetişmesini sağla."

***

Müdür, kalabalık personel odasına bir kadın ve erkeği getirdiğinde, Graeme Scott kahve sırasındaydı.

Önündeki öğretmen kısık bir sesle, "Kim bunlar ya?" diye sordu. Bu dönem yeni başlamıştı ve bu ilk işiydi. Ev idaresi veya son zamanlarda adına her ne diyorlarsa o dersi veriyordu. İlk geldiği zamanlarda Scott arkadaşça davranmak adına onunla konuşmaya kalkmıştı ama kadın ona pek yüz vermemişti. "Eğitim Standartları Dairesi'nden gelmiyorlardır, değil mi?"

Scott başını iki yana salladı. "Hayır, öyle olsa bizi bilgilendirirlerdi. Ama zaten müfettiş gibi görünmüyorlar."

Yine de ortada ciddi bir şeyler olduğu belliydi. Müdür ellerini birbirine vurup sessizlik rica etti.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama korkarım ki endişe verici bazı haberler var. On birinci sınıflardan Sasha Blake

Ninova

bugün okula gelmedi ve dün geceden beri onu gören olmamış, telefonuna da cevap vermiyor. Yanımdakiler Dedektif Çavuş Gislingham ve Dedektif Komiser Everett. Sasha'nın arkadaşları ve öğretmenleriyle konuşmak istiyorlar. Bu yüzden onlara yardım etmek ve bu zor zamanda öğrencilere destek olmak için elinizden geleni yapmanızı rica ediyorum. Söylememe gerek yok elbette, herhangi bir panik havası oluşmasını istemiyoruz, bu yüzden bizim sakin kalmamız çok önemli. Ne derler bilirsiniz, ortalığı velveleye vermeyelim."

Graeme Scott, yüzünü ekşitme dürtüsünü bastırdı. Bu kadar da klişe olunmazdı.

Müdür, hemen yanında duran adama döndü. "Bir şey eklemek ister misiniz, Dedektif Bey?"

Tıknaz, hemen hemen orta boylu, saçı yavaştan kelleşmeye başlamış bir adamdı. Scott'a göre biraz "keyifli" biriydi. Bu tipten adamlarla daha önce de karşılaşmıştı, klasik kısa boy kompleksli erkek. Kadına gelince, son derece rüküştü. Düz ayakkabılar, darmadağınık saçlar. *Bunun bir mazereti olamaz,* diye düşündü Scott, *bu devirde olamaz.*

Adam, odadakilere göz gezdirerek, "Müdürün söylediklerine katılıyorum," dedi. "Lüzumsuz paniğe sebep olmak istemiyorum ama olabildiğince bilgi toplamamız çok önemli. Kız öğrenciler bir kadınla konuşmayı tercih ederse Dedektif Everett burada. Açıkçası söyleyeceklerim bu kadar."

Zil sesi, hava saldırı sireni gibi çınladı. Ardından öğretmenler eşyalarını toparlamaya başladı. Her zamanki gibi odaya "yapılacak çok fazla iş, yapmak için de çok az zaman var" havası hâkimdi. Fakat şimdi buna bir huzursuzluk, tedirginlik de eklenmişti.

Scott, çantasını omzuna atarken, *Bir kahve bile içemedim be,* diye düşündü. İki polis kapının yanında duruyordu. Scott, yanlarından geçerken gözlerine bakmamaya dikkat etti.

***

Oxford Otobüs Şirketi şoförü Charlie Higgins'le telefon görüşmesi
4 Nisan 2018, 16.15
Görüşmeyi yapan DK A. Baxter

AB: Dönüş yaptığınız için teşekkürler, Bay Higgins. Mesajımızı aldınız sanıyorum?
CH: Dün geceyle ilgiliydi, değil mi?
AB: Söz konusu otobüs, Summertown'dan 21.45 gibi hareket etti. Sanırım araçta güvenlik kameranız yok?
CH: Hayır, maalesef yok. Ne öğrenmek istiyordunuz?
AB: Size bazı fotoğraflar göndereceğim. Fotoğraflardaki kişilerden herhangi birini tanıyıp tanımadığınızı söyleyebilir misiniz?
[Arka planda hışırtılar duyulur, sonra Higgins telefona döner]
CH: O seferde bir sürü çocuk olduğunu hatırlıyorum. Bazısı yabancıydı. On beşten büyük gözükmemelerine rağmen çoğu da sarhoştu. Ama zamane çocukları işte...
AB: Yani serserilik yapanlar mı vardı? Bunu mu demek istiyorsunuz?
CH: Tam olarak öyle değil. Çoğunlukla kızlar vardı. Ama gürültülüydü. Kesinlikle gürültülü bir yolculuktu.
AB: Fotoğraftaki kızları çıkaramadığınızdan emin misiniz?
CH: Saçlarında pembe boya olanı hatırlıyorum. Evet, bana saati sormuştu. Headington'a girdiğimiz sıradaydı.
AB: Tam saati hatırlıyor musunuz?
CH: Onu beş geçe olmalı. Evet. Kesinlikle bu kızdı.

AB: Ama diğerlerini hatırlamıyorsunuz?
CH: Maalesef, hayır. Ama zaten bu çocukların hepsi birbirine benziyor, öyle değil mi?
AB: Çok yardımcı oldunuz, Bay Higgins. Eğer başka bir şey hatırlarsanız lütfen hemen bizimle iletişime geçin.
CH: Bunları niçin sorduğunuzu söylemediniz.
AB: Kızlardan biri kayboldu. Ve onu en son sizin sürdüğünüz otobüsteyken görmüşler.
CH: Hadi ya! İnsanı düşündürüyor tabii.
AB: Evet, Bay Higgins, kesinlikle öyle.

***

Adam Fawley
4 Nisan 2018
16.25

Toplantı odasına girdiğim anda ellerinde bir şey olduğunu anladım. Somer ve Baxter'ın bana dönüp bakması, yüzlerindeki ifade...

"Leeds'ten bir haber mi aldık?"

"Henüz değil, efendim," dedi Somer. "Ama Blakelerin evinde bir şey buldum."

Hemen önünde, masanın üzerindeydi. Kanıt torbasının içinde.

Bir paket kondom.

Yarısı kullanılmış bir paket.

"Sasha'nın yatağının altına bantlanmıştı," dedi Somer. "Arkadaşları haklıymış, görüştüğü biri var. Annesinin bilmesini istememesi de şaşırtıcı değil."

"Pekâlâ, yani artık *ne* yaptığını biliyoruz. Peki kiminle yaptığını bilmeye yakın mıyız?"

Somer başını iki yana salladı. "Eğer bir günlüğü varsa odasında bulamadım. Ama bir kavanozun içinde bir sürü kalem

vardı, yani muhtemelen günlük gibi bir şeyi var ama yanından ayırmadığını tahmin ediyorum."

"Peki ya defterler? Ders kitabı filan? Ben okuldayken kızların sürekli kitapların kenarına erkeklerin ismini yazıp yanlarına kalp çizdiklerini hatırlıyorum. Kızlar hâlâ böyle yapıyor mu?"

Somer elinde olmadan gülümsedi. "Aradım ama maalesef öyle bir şey bulamadım."

"Sosyal medyada da bir şey yok," diye araya girdi Baxter. "Bunu direkt söyleyebilirim."

"Bayan Blake kızın bilgisayarına bakmamız için izin verdi mi?"

Somer başıyla onayladı. "Ama şifresinin ne olduğuna dair hiçbir fikri yok."

Baxter ağır ağır iç çekti ve alete uzandı. "Hadi bakalım ufaklık, yüzüme gülüver."

***

Çavuş Karen Bonnett, üniformasını düzeltip kapı ziline uzandı. Bugün için yapmayı planladığı şey tam olarak bu değildi ama hırsızlarla uğraşmaktan iyiydi. Veya okul yoluyla. Ya da trafikle. Trafikten herkes nefret ederdi. Hemen arkasındaki Memur Mansour'un ağırlığını bir ayağından diğerine verip ayakkabılarını betona sürttüğünü duyabiliyordu. Eğitimini yeni bitirmişti ve Bonnett onun daha önce hiç böyle bir şey yapmadığına bahse girebilirdi.

"Kıpırdanıp durma," diye tısladı. "Bizi amatör sanacaklar."

Arkasındaki ses hemen kesildi. Ama şimdi kapının diğer tarafından daha farklı ve yüksek sesler geliyordu. Bir bebek ağlıyordu. Hem de avazı çıktığı kadar.

Kapı yavaşça açıldı ve bir eşofman altı ile siyah tişört giymiş kadın başını uzatıp onlara baktı. Tüm yeni annelerin ister istemez edindiği bir alışkanlıkla, omzuna yasladığı yüzü

Ninova

kızarmış bebeğin sırtını ovalıyordu. Bonnett bu hareketi iyi bilirdi, sonuçta dört çocuğu vardı. Yorgun ve uykusuz olmakla birlikte karşısındaki güzel bir kadındı ama yaşı yirmi beşten büyük olamazdı. Muhtemelen bebeğin babası olan Jonathan Blake'ten en az yirmi yaş küçüktü. *İlkinden dersini almayıp tekrar evlenenlerden biri işte,* diye düşündü Bonnett. Kendince vadesini dolduran önceki eşini, yirmili yaşlarında genç bir kadın ve yepyeni bir aile için bırakıp giden orta yaşlı heriflerden biri daha.

"Ne istiyorsunuz?"

"Bayan Barrow? Rachel Barrow? Ben Çavuş Karen Bonnett. Bir dakikalığına içeri girebilir miyiz?"

Kadının gözleri büyüdü. "Ne oldu? Jon mu? Başına bir şey mi geldi?"

"Öyle bir şey değil. Endişelenmenize hiç gerek yok. Fazla vaktinizi almayacağız."

Kadın bir adım öne çıkıp sokağı baştan aşağı inceledi. Yoldan geçen birkaç kişi sokağın karşısında durmuş, gizlemeye çalışmadıkları bir merakla onları izliyordu.

"Peki," dedi kadın hızlıca. "Ama sadece bir dakikalığına. Bebeğimi emzirmem gerekiyor."

Oturma odasına, Bonnett'in daha önce defalarca gördüğü, bebeğe-rağmen-bir-düzen-olsun çabasının yarattığı o darmadağın hava hâkimdi. Açık kahverengi kanepelerin ömrünün çok uzun olmayacağı kesindi. Krem rengi saten yastıklar çoktan bebek bezi paketleri, ıslak mendiller ve bir kenara atılmış sarı ve beyaz bebek tulumlarından nasibini almıştı. Ama kadına hakkını vermek gerekirdi, en azından çabalıyordu.

Mansour, kendisine bir şey denilmemesine rağmen koltuğa oturunca Bonnet ona bir bakış attı ama plazma televizyona bakmakla çok meşgul olduğundan kendisi bunu görmedi. Bonnett iç çekti. Kadından da aynı karşılığı almayı umarak gülümsedi ama Rachel'ın yüz ifadesi değişmedi.

"Bana meselenin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Sasha'yla ilgili," dedi Bonnett. "Partnerinizin kızı."

Rachel kaşlarını çattı. "Ne olmuş ona?"

Karakolda Bonnett'a *Happy Valley* dizisinde Sarah Lancashire'ın canlandırdığı polis karakterinden esinlenerek "Cawood" diyorlardı. Aralarında bir benzerlik olduğu kesinlikle su götürmezdi. Her şeyden önce ikisi de sarışındı ama fazlası da vardı. Zor durumlara karşı dayanıklı olmaları, açıkgözlülükleri, davalarından asla vazgeçmemeleri ve akıllarındaki şeyi dosdoğru söylemeleri.

"Sasha burada mı, Bayan Barrow?"

"Ne demek *Sasha burada mı?*" diye soruyla karşılık verdi Rachel. "Tabii ki *burada değil.* Onunla tanışmadım bile."

Bonnett odaya bakındı. "Ama Bay Blake tanıştı, değil mi? Kısa süre önce."

"Nasıl yani?.."

"Fotoğraflar, Bayan Barrow. Şurada, gümüş çerçeveli olan mesela. O Sasha, değil mi? Buradan bakınca bile bir bebekten çok daha büyük olduğu anlaşılıyor."

Kadın kucağındaki bebeği biraz yukarı kaldırdı. "Neden Sasha'nın fotoğrafı onda olmasın ki? Bu bir sır değil. Bu konuyu aramızda konuştuk. Jon, kızını görmek istedi. Çok uzun zamandır ayrı kaldıklarını söylemişti."

"Peki neden birdenbire şimdi fikri değişti? Bunca yıldan sonra?"

"Bebekten dolayı. Jon düzgün bir aile olmaya çalışmamız gerektiğini düşündü. Sasha'nın bir kardeşi olduğunu bilmemesi haksızlık olurdu. Özellikle de şimdi, kendi kararlarını verebilecek yaşa gelmişken."

"Bay Blake şu an nerede, Bayan Barrow?"

Kadın hafifçe kızardı. "Güneyde. Berkshire'da. Jon, bir ilaç firmasının satış müdürü. Bu arada, buraya neden geldiğinizi hâlâ söylemediniz."

Ninova

"Sasha Blake kayıp. Son zamanlarda babasıyla görüştüğü için Thames Valley Polis Teşkilatı burada olup olmadığını kontrol etmemizi istedi."

Kadının gözleri büyüdü ve bebeğini sıkıca kavradı. Bebekse ağlamaya başladı.

"Evinizi kontrol edebilir miyiz, Bayan Barrow?"

Kadın bir anlığına tereddüt etse de başıyla onayladı.

Bonnett'in manalı bir bakış attığı Mansour, aceleyle ayağa kalkıp koridora gitti. Kısa bir süre sonra merdivenlerdeki ayak seslerini duydular.

"Bir şey bulamayacak," dedi Rachel sertçe. "Size söyledim, Sasha burada değil. Buraya hiç gelmedi. Jon onunla Oxford'da görüştü."

"Az önce Bay Blake'in Berkshire'da olduğunu söylediniz. Oxford'a pek de uzak değil. Sasha'yla buluşmayı düşünüyor muydu? Onunla görüşmeyi deneyeceğine dair bir şey söyledi mi?"

Rachel tekrar kızardı. "Aslında öyle bir şeyler demişti ama bir sonuca varıp varmadığını bilmiyorum. Ona sormanız gerekiyor."

"Kendisine ulaşmayı denedik," dedi Bonnett soğuk bir sesle. "Ama iş yerinin bize verdiği numaraya ulaşılamıyor."

Rachel sehpanın üzerindeki cep telefonuna uzandı. "Benimki sessizdeydi," dedi ekranına bakarak. "Bebeği uyutmaya çalışıyordum." Bonnett'e baktı. "Jon'dan gelen bir şey yok ama annesi dört kez aramış. Onunla da mı konuştunuz?"

"Konuşmamız gerekti. Bay Blake'in adresini öğrenmeye çalışıyorduk."

Rachel iç çekti. "Şimdi bütün gün kafamı ütüleyecek."

"Bugün Bay Blake'le hiç iletişim kurdunuz mu?"

Rachel başını iki yana salladı. "Bütün sabah sürecek bir toplantısı olduğunu ve bir şeye ihtiyacım olursa e-posta göndermemi söyledi. İsterseniz onu arayabilirim."

"Hayır, hayır," dedi Bonnett hızlıca. "Bunu yapmamanızı tercih ederiz. Biz kendimiz iletişime geçeriz. Hangi şirketle toplantısı olduğunu biliyor musunuz?"

"Dexter Masterson. Reading kasabasındaki özel hastane grubu. Numaralarını bulabilirim. Jon'la böyle tanışmıştık, birlikte çalışıyorduk..."

Eminim çalışmışsınızdır, diye düşündü Bonnett. "Gerek yok, Bayan Barrow," dedi ince bir gülümsemeyle. "Siz merak etmeyin. Buradan sonrasını biz hallederiz."

***

"Nasıl gidiyor?"

Gis, Everett'ın geçici olarak yerleştiği Summertown Lisesi sekreter ofisinin kapısındaydı. Kızlardan oluşan bir kuyruk, bütün gün Everett'la konuşmak için odaya girip çıkmıştı ve burası artık bir günah çıkarma kabinini andırıyordu. Ama kimsenin itiraf edecek pek bir şeyi yoktu. Ev'in topladığı bilgiler de işlerine yarayacak gibi değildi. Okul arkadaşlarına göre Sasha Blake, "gerçekten iyi" ve "zeki ama havalı" bir kızdı. "Gerçekten güzel" olduğu ve "herkesin onun gibi görünmek istediği" söyleniyordu, ayrıca "çok popülerdi, özellikle de erkekler arasında" ama kimse erkek arkadaşının ismini veremiyordu, en azından okuldan biri olmadığına emindiler. Isabel ve Patsie'nin de söz konusu erkek arkadaşın ismini bilmediği düşünüldüğünde, bu pek de şaşırtıcı değildi. Kısacası, görünüşe göre herkes Sasha'dan hoşlanıyordu ama hiç kimsenin onun nerede olabileceğine dair bir fikri yoktu.

Everett, Gis'e bakıp iç çekti. "Bir sürü bilgi edindim ama yine de elde var sıfır gibi. Sende ne var ne yok?"

Gis omuzlarını silkti. "Al benden de o kadar. Öğretmenlerin hiçbiri erkek arkadaşı olduğunu düşünmüyor. Biri hariç

Ninova

hepsiyle konuştum, o da migreni tuttuğu için eve gitmiş ama onunla da yarın konuşuruz artık."

"Yarın mı?"

"Evet, az önce Baxter'dan telefon geldi. Reading'e gidiyoruz. Jonathan Blake'le görüşmeye."

***

"Az önce Jonathan'ın lanet olasıca annesi beni arayıp Sasha'ya ne olduğunu sordu... sanki her şey *benim* suçummuş gibi. Ne demeye bana onu arayacağınızı söylemediniz ki?"

Somer dudağını ısırdı. "Gerçekten üzgünüm, Fiona," dedi telefonu biraz kendine yaklaştırarak. "Eski kayınvalidenle konuşan biz değildik, Batı Yorkshire Polisi'ydi."

Fakat bu bir mazeret değildi, böyle bir şey olabileceğini düşünmeleri gerekirdi. Şu an Fiona Blake'in polislere güvenmesi gerekiyordu, arkasından iş çevirip başına dert açtıklarını düşünmesi değil. Somer, kendisine bakan Baxter'a, *Görünüşe göre çuvalladık,* diyen bir bakış attı.

"Sanırım Batı Yorkshire polisi, Jonathan'ın adresine ulaşmak için annesiyle konuşmuş. Kendi adına bir evi yok..."

"Muhtemelen şu lanet kadınının sırtından geçindiği içindir, artık her kimse. Eminim ondan gençtir... Haklıyım, değil mi?"

"Maalesef bu konuda bir fikrim yok..."

"Onu öldürürüm... Bunca yıl varlığım hiç umursamadıktan sonra gelip Sasha'yı aldıysa, yemin ederim ki onu öldürürüm..."

Somer derin bir nefes aldı. Sasha'nın çoktan babasıyla görüştüğünü söylememeye gayret ediyordu çünkü bu, Fiona Blake'in şu an duymak isteyeceği son şeydi. Veya sondan ikinci.

"Orada değil, Bayan Blake."

"Ne?"

"Sasha orada değil. Batı Yorkshire Polisi evi aradı. Bay Blake de orada değildi."

"İyi de nerede bu herif? Sasha'yı kaçırdı, değil mi?.."

"Ortada böyle bir sonuca varmayı gerektirecek hiçbir şey yok. Bay Blake bu sabah Reading'de bir iş toplantısındaymış. Şirketi arayıp orada olduğunu kontrol ettik ve şu an iki memurumuz kendisiyle konuşmak için yolda."

Somer, kadının kesik kesik alıp verdiği nefesleri duyabiliyor, göğsündeki ağrıyı, boğazındaki kuruluğu hayal edebiliyordu.

"Bayan Blake... Fiona... Benim için söylemesi kolay, biliyorum ama lütfen sakin olmaya çalışın. Sasha döndüğünde size ihtiyacı olacak. Sizin güçlü olmanıza ihtiyacı olacak."

Fiona derin bir nefes aldı. "Peki. Ama beni arayacaksınız, değil mi? Jonathan'la konuşur konuşmaz."

"Elbette. Tabii ki arayacağım."

***

Dexter Masterson'ın resepsiyonu kalabalık olsa da Gislingham ve Everett'ın masadaki kadına Jonathan Blake'i sorması gerekmedi. Daha döner kapı arkalarından kapanmadan Jonathan ayağa kalkıp karşılarına dikildi.

"Üç saattir burada oturuyorum. Ne haltlar oluyor?"

Gis odaya göz gezdirdi ve Blake'i uzak bir köşedeki boş kanepeye yönlendirdi. Jonathan Blake'in üzerinde gri renkli dar kesim bir takım elbise vardı. Beyaz gömlek, uçuk renkli ipek kravat, çok hafif de bir kirli sakal. *Biraz fazla çabalıyorsun, değil mi dostum,* diye düşündü Gislinham. Tıpkı Karen Bonnett gibi o da bu tür adamları daha önce görmüştü.

"Biraz oturalım, olur mu Bay Blake? Size bir bardak su getirmemi ister misiniz?"

"Su filan istemiyorum. Neler olduğunu bilmek istiyorum. Bir *müşterinizin* gelip *polis* sizinle konuşmak istediği için binalarında kalmanız gerektiğini söylemesi ne kadar utanç verici, haberiniz var mı?"

"Çok üzgünüz, Bay Blake," dedi hiç de üzgün görünmeyen Gislingham. "Dilerseniz onlarla konuşabilirim."

"Gerek yok. Yeterince olay yarattınız zaten."

Gis derin bir nefes aldı. "Konu kızınız, Bay Blake. Korkarım ki kendisi kayıp."

Blake ağzı açık hâlde bakakaldı. "*Ne?* Sasha *kayıp* mı? Ne zaman oldu bu?"

"Dün gece, saat on civarı. En son Windermere Caddesi'nin sonunda otobüsten inerken görülmüş."

"Ne bok yemeye bu bana daha önce söylenmedi?"

"Bu sabaha kadar kayıp ihbarı yapılmadı," dedi Everett. "O zamandan beri de sizi arıyoruz."

Blake bembeyaz oldu. Gözlerini zemine dikti. İki memur bakıştılar ve Everett bir kaşını kaldırdı.

"Bildiğimiz kadarıyla Sasha dün gece bir arkadaşının evinde kalacakmış," diye devam etti Gislingham. "Ama sonra fikrini değiştirmiş. Arkadaşları bunun sebebini bilmiyorlar. *Siz* biliyor musunuz, Bay Blake?"

Jonathan kısa bir anlığına başını kaldırıp ikisine baktı, ardından gözlerini tekrar yere çevirdi.

"Evet." Yutkundu. "Benimle buluşacaktı."

***

Marston İskele Yolu'ndaki arama ekibi barakaların oradaki otoparkta mola vermişti. Biri termos çayı elden ele dolaştırıyor, birkaç kişi de çikolata yiyordu ama herhangi bir keyif emaresi yoktu. Zor bir gün olmuş, günün yarısını ayak bileklerine kadar çamur içinde geçirmişlerdi. Arazi bile onlara düşman gibi görünüyor, ıslak kil ayaklarını aşağıya çekip enerjilerini tüketiyordu. Cherwell nehir kıyısının birkaç noktasında âdeta su patlamaları olduğundan ekibin yarısı balıkçı çizmesi giymişti. Dalgıçların çağırılması gerektiğini düşünüyorlardı. Çavuş Barnetson gök-

yüzüne baktı, çiseleyen yağmur gittikçe şiddetleniyordu. Fakat hemen harekete geçerlerse bir saat kadar daha idare edebilirlerdi.

"Pekâlâ," dedi rüzgâra karşı sesini yükselterek, "hava tamamen kararmadan önce bir kez daha deneyelim. Gece daha da soğuk olacak, bu yüzden Sasha yaralı bir hâlde dışarıda bir yerlerdeyse onu bulmamız lazım."

***

"Yani saat 20.30 gibi Sasha'ya iş yemeğinizin erken bittiğini haber veren bir mesaj attınız."

"Evet," dedi Blake. "Reading'de olduğumu biliyordu ve onu görmeye çalışacağıma söz vermiştim, bu yüzden belki buralardadır diye mesaj attım."

"Anlıyorum," dedi Gislingham. "Arkadaşlarıyla konuştuğumuzda bize bir mesajdan sonra fikrini değiştirip Patsie'nin evinde kalmaktan vazgeçtiğini söylediler."

Blake telaşlı görünmeye başladı. "Yani işte..."

"*Yani işte* ne, Bay Blake?"

"Annesi Patsie'de kalacağını düşünüyorsa geceyi otelimde geçirebileceğini söyledim. Onu saat 22.00'de otobüs durağından alacağımı söyledim."

Önce Gislingham'a, sonra Everett'a baktı. "Bakın, öyle *şüpheli* filan bir durum yok. O benim *kızım*."

"Bebekliğinden beri neredeyse hiç görmediğiniz kızınız."

"Ne olmuş yani? Ben hâlâ onun babasıyım. Ayrıca ses tonunuzu da esefle kınıyorum. Ben pedofili *değilim*."

"Otelde nerede kalacaktı pek?" diye sordu Gislingham sakince. "Onun için ayrı bir oda tutacak mıydınız?"

Blake kıpkırmızı oldu. "Hayır. Bu bir servete mal olurdu."

"Yani odanızda ayrı bir yatak vardı?"

"*Hayır*," dedi Blake alay eder gibi bir havayla. "Ama çok ilginçtir ki odada bir *koltuk* vardı. Ben koltukta yatacaktım."

Ninova

Everett arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Peki sonra ne oldu? Sasha otele hiç gelmedi, değil mi?"

Blake derin bir nefes aldı. "Hayır. Otel personeli de bunu doğrulayacaktır."

Orada oturup gözlerini adama diktiler ve beklediler. *Hadi ama,* diye düşündü Gislingham, *çıkar ağzındaki baklayı.*

"Bakın," dedi sonunda. "Bir işim çıktı, tamam mı? Birlikte yemek yediğim kişilerden biri aradı ve bir şeyler içmek istedi. Önemli bir müşteriydi, hayır diyemedim."

Ve eminim ki hayır diyememek senin için hiç zor olmamıştır, diye düşündü Gislingham. Bu çok önemli müşterinin cinsiyetine dair iddiaya girebilirdi.

"Yani Sasha'ya tekrar mesaj atıp onu başınızdan savdınız, öyle mi?" diye sordu Everett. "Daha iyi bir teklif aldığınız için?"

Blake cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Telefon şirketinizle görüşebiliriz," diye devam etti Ev. "Eğer böyle yaptıysanız bunu onaylayabilirler."

"O zaman öyle yapmanızı ve yakamdan düşmenizi öneririm," diye çıkıştı Blake, Ev'e ters ters bakarak.

"Müşterinizin ismi ne?" diye sordu Gis not defterini çıkararak. "Kayıtlar için soruyorum."

Blake tereddüt etti. "Amanda Forman. Ama eğer çok gerekli değilse bu konuyla ilgili onu rahatsız etmenizi istemem."

Tabii istemezsin, diye düşündü Gis.

"Peki Sasha'ya saat kaçta mesaj attınız?"

Blake omuz silkti. "Amanda 21.45 gibi aradı, Sasha'ya hemen sonrasında mesaj atmışımdır."

Fakat Gis'in gayet iyi bildiği üzere o saatte Sasha'nın telefonu çoktan kapanmıştı. Sasha bu mesajı hiç görmemişti. Cherwell Yolu'nda otobüsten inip karanlıkta tek başına, hiç gelmeyecek babasını mı beklemişti yani?

Bir sessizlik oldu. Blake endişeli ve huzursuz görünüyordu ama Gislingham onun yalan söylediğini düşünmüyordu. Sadece

yaptıklarının eşinin kulağına gitmesinden korkuyordu. Onu bu kadar tedirgin eden şey buydu işte. On dokuz saattir kayıp olan kızı değil.

"Korkarım ki *Amanda*'yla konuşmak zorunda kalacağız," diye devam etti Gis. İsmi söylerken sesine elinden geldiğince aşağılama katmıştı. "Söylediklerinizi doğrulaması için ona ihtiyacımız olacak. Belki DK Everett'a kendisinin iletişim bilgilerini verebilirsiniz."

Blake numarayı yazarken Gislingham, *İşte şimdi gerçekten duvara tosladın, değil mi,* diye düşündü. Adamın elleri titriyordu. Ardından Gislingham ayağa kalktı, Everett de onu izledi. "Ama merak etmeyin, efendim, eşinize söylemeyeceğiz. Tabii mecbur kalmazsak."

***

Adam Fawley
4 Nisan 2018
17.32

"Ne durumdayız, Çavuş?"

Saat beş buçuk olmuştu, toplantı odasındaydık. Twitter, kaybolan kıza dair dedikodularla çalkalanıyordu ve ben yarım saat kadar sonra kameraların karşısına çıkacaktım. Bu yüzden elimde söyleyebileceğim bir şeyler olmasını gerçekten çok istiyordum.

Gis başını kaldırıp baktı. Elinde bir liste vardı, bu iyiye işaretti. Ama kaşlarını çatıyordu, ki bu da kötüye işaretti. "Sasha'nın erkek arkadaşının izini sürme konusunda şansımız yaver gitmedi."

Baxter'a kısa bir bakış attı. "Tabii kızın telefonu bizde değil, bu da işleri epey zorlaştırıyor ve bilgisayarının şifresini de henüz kıramadık ama daha sadece birkaç saattir elimizde..."

"Sosyal medyada da hâlâ bir şey yok mu?"

"Hayır," dedi Baxter. "Hiçbir şey yok."

Everett'a döndüm. "Peki ya Ashley Brotherton?"

Ev başını iki yana salladı. "Kontrol ettik ama bir şey çıkmadı. Görünüşe göre dün iş yerinde elini kesmiş ve gece ona kadar acil serviste dikiş atılmasını beklemiş."

Kaşlarımı çattım. Bana göre Ashley Brotherton hâlâ şüpheliydi. "Hastane bunu onayladı mı?"

"Henüz değil efendim ama otoparklarındaki güvenlik kamerası kayıtlarını istedik. Görünüşe göre şantiyedeki ustabaşı onu hastaneye getirmiş ama Brotherton'ın panelvanıyla gitmişler, yani doğru söyleyip söylemediğini görüntü kayıtlarından öğrenebiliriz. Ama bana kalırsa doğru söylediğini göreceğiz."

Yüzünde *ben demiştim* diyen ve sinirlerimi kaldıran bir ifade vardı. Ama belki de bana öyle geliyordu.

"Peki ya Jonathan Blake?"

"Bir şey çıkmadı," dedi Gis. "Birlikte içki içtiği *müşterisiyle* konuştuk, kadın onunla olduğunu onayladı. Gerçi bu olaya bulaştırıldığı için siniri fena bozuldu, yani Blake'in onunla iş yapabileceğini pek sanmıyorum..."

"*Malum* işin aksine tabii," dedi Quinn sırıtarak. "Sanırım onu çoktan halletmiştir."

Quinn'i duymazdan gelerek, "Jonathan'ı Faith'e yapılan saldırıyla ilişkilendirecek herhangi bir şey yok," diye devam etti Gislingham. "Öncelikle o sabah için sağlam bir tanığı var, Swindon'da bir müşterisiyle görüşüyormuş."

Kalkıp odanın başına doğru yürüdüm ve karşısında durup gözlerimi beyaz tahtaya diktim. İki kızın resimlerine baktım. Hâlâ iki resmin arasındaki beyaz alanı dolduracak bir şey bulamamıştık.

"İkisinin birbirlerini tanımadıklarından yüzde yüz emin miyiz?" diye sordum arkama dönmeden.

"Evet, efendim," dedi Somer. "Faith'e sordum."

Ninova

Keçeli kalemi alıp Faith'in resminin etrafına yavaşça bir daire çizdim. Sonra bir tane de Sasha'nınkine. İki dairenin kesişimiyle oluşan ortadaki kısmın içine de bir soru işareti koydum. Ardından bir adım geri çekilip kalemin kapağını yerine taktım.

"Sasha'nın, erkek arkadaşının yanında olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye sordu Somer ağır ağır.

"Umarım öyledir. Umarım o ikisi sorumsuzluğun dibine vurarak ergen seksi yapıyordur ve daha ara vermemişlerdir. Ama biz en kötüsünü varsaymak zorundayız. Her zaman en kötüsünü varsaymak zorundayız. Ne olursa olsun."

***

MERKEZ CEZA MAHKEMESİ

Old Bailey
Londra EC4M 7EH

SAYIN HÂKİM HEALEY HUZURUNDA

K R A L İÇ E
GAVIN FRANCIS PARRIE'YE KARŞI

BAY R. BARNES ve BAYAN S. GREY,
savcılık adına duruşmaya katıldı.
BAYAN B. JENKINS ve BAY T. CUTHBERT,
davalı adına duruşmaya katıldı.

---

9 Kasım 1999, Salı
[18. Gün]

ADAM FAWLEY kürsüye çağırıldı
BAY BARNES tarafından sorgulandı

Ninova

S: İsminiz ve rütbeniz lütfen.
C: Dedektif Çavuş 0877 Fawley, Thames Valley Polis Teşkilatı.

S: Sanıyorum ki 4 Eylül 1998 tarihindeki saldırı girişiminden sonra Bayan Sheldon'ı sorgulayan sizdiniz?
C: Evet, bendim.

S: O sırada zaten Yol Kenarı Tecavüzcüsü vakasında çalışıyordunuz, değil mi?

BAYAN JENKIS: Sayın Hâkim...

BAY BARNES: Savunmadan gelen itirazı kabul ediyorum, Sayın Hâkim. DÇ Fawley, medyanın "Yol Kenarı Tecavüzcüsü" lakabını taktığı cinsel saldırganı yakalamak için hâlihazırda çalışıyor muydunuz?
C: Evet. Bayan Sheldon'a yapılan saldırı, bu vakadaki üçüncü suçtu.

S: Bu saldırının aynı adamın işi olduğundan emin miydiniz?
C: Kesinlikle emindim. İzlediği yol, hareket tarzı aynıydı. Plastik torba, kablolarla bağlama... Her şey uyuşuyordu..

S: Ama bildiğim kadarıyla DNA bulunmadı?
C: Hayır. Failin, biyolojik iz bırakmama konusunda çok dikkatli olduğuna inanıyoruz.

S: Peki bunu nasıl yapmış olabilir?
C: Mesela eldiven giyerek, prezervatif kullanarak. Ayrıca kurbanlarından ikisini kardeşinin panelvanıyla kaçırdığına ve kadınların DNA'sının

arabaya geçmemesi için zemine plastik örtü serdiğine inanıyoruz.

S: Bahsettiğiniz araçta söz konusu iki kadına ait herhangi bir DNA bulunmadığı için mi?
C: Evet. Araçta sadece Bay Parrie, kardeşi ve kardeşinin daha önceden birlikte çalıştığı iki meslektaşının DNA'sı vardı. Bay Parrie dışındakiler potansiyel suçlu olarak sorgulandı ve suçsuzlukları ispatlandı.

S: Bayan Sheldon'a dönelim, kendisi Bay Parrie'yi teşhis edebildi mi?
C: Görsel olarak hayır. Saldırganının yüzünü hiç görmemişti.

S: Peki ya panelvanı?
C: Onu da görmemiş. Adam arkasından yaklaşıp başına plastik poşet geçirmiş.

S: Ama Bay Parrie'yi başka bir şekilde teşhis edebildi, değil mi? Öyle ki bu teşhis, sonunda onun tutuklanmasına yol açtı?
C: Evet.

***

Adam Fawley
4 Nisan 2018
18.27

Fiona Blake, basın açıklamasını gayet iyi idare etti. Bir polis memurunun normalde yapması gerekenden çok daha fazla basın açıklaması yapmıştım ama daha önce bu kadar düzgün ve profesyonelce üstesinden gelen birini görmemiştim. Somer,

Windermere Caddesi'ne doğru arabada ilerlerken ondan bunu yapmasını istemenin bile Fiona için ipleri koparma riski doğurabileceği konusunda beni uyarmıştı ve ne demek istediğini biliyordum. Bazı insanlar için basın açıklaması gibi bir şey, gerçeğin kafalarına denk etme ânı olabiliyordu. Eşleri, çocukları, arkadaşları, anneleri ya da babalarının eve geç kalmış veya ulaşılamıyor değil, kaybolmuş olduğu gerçeği ve bir daha hiç geri gelmeyebilecekleri bir anda apaçık karşılarında beliriyordu. Fakat Fiona Blake için durum hiç de böyle gibi değildi. Basın açıklamasını çok sakin karşıladığını söylemek de haksızlık olurdu gerçi. Sadece durumu olduğu gibi kabul etmişti, kızını dünyadan geri istemek için bir şans olarak. Bugün öğleden sonra Fiona'yla bir saat boyunca oturmuş ve onun ne söylemesi gerektiği, benim ne söyleyeceğimi ve basını nasıl idare edeceğimizi konuşmuştuk. Fiona tüm bu süre boyunca dinleyip sorular sormuştu, gözleri kuru ama buğuluydu.

Ve şimdi de Kidlington medya merkezinde, kameraların, ışıkların ve kalabalığın karşında hâlâ aynıydı. Açık ve net bir sesle konuşmuş, insanların gözlerinin içine bakmıştı. Sakıngan hareketler, göz kaçırmalar, bedenimizin bize ihanet edip de istemediğimiz şeyleri belli etmesi gibi bir şey yaşanmamıştı. En son burada oturup kayıp bir çocukla ilgili bilgilendirme yaptığım zamanı ve Mason ailesinin her hareketinde duyduğum içgüdüsel huzursuzluğu hatırladım. Ama şu an durum hiç de böyle değildi. Ve odanın ortasında duran Bryan Gow'u gördüğümde, yaptığı tek şey başını sallamaktı: *Bu kadın doğruyu söylüyor.* Sanki bunu bilmiyormuşum gibi.

Şimdi konuşma sırası bana gelmişti.

"Sasha'yla veya nerede olabileceğiyle ilgili herhangi bir bilginiz varsa lütfen acilen bizimle iletişime geçin. St. Aldate's Polis Merkezi'ne gelebilir, daha önceden verdiğimiz numarayı arayabilir veya Thames Valley Polis Teşkilatı sosyal medya

Ninova

hesapları üzerinden bize ulaşabilirsiniz. Crimestoppers[12] aracılığıyla isminizi vermeden de bizimle irtibata geçebilirsiniz." Durakladım ve arkamdaki ekranda gözüken Sasha'nın fotoğrafına döndüm. Fotoğrafı annesi seçmişti. İkisi birlikte, güneşin altında gülüyorlardı.

"Tekrar ediyorum, Sasha sadece on beş yaşında. Çok sevilen bir kız ve annesi evine dönmesini her şeyden çok istiyor."

Odaya bir kez daha göz gezdirdikten sonra tekrar sandalyeme oturdum.

Odanın ortasındaki bir adam elini kaldırdı. "*Reading Chronicle*'dan Paddy Neville. Bunun bir kaçırılma olduğunu gösteren bir şey var mı?"

"Şu aşamada herhangi bir şeyi eleyebilecek durumda değiliz ancak şu an için bir kaçırılma olduğunu gösteren kanıtımız yok."

"Son zamanlarda buna benzer başka bir olay oldu mu, Dedektif Amir?" Bunu soran bir başka gazeteciydi. Sakallı, gözlüklü, örgü kravat takan bir tip. Onu tanımıyordum. Adını da söylemedi.

"Hayır."

"Sadece Thames Valley için mi konuşuyorsunuz yoksa daha geniş bir alan için mi?"

Gözümü ona diktim. "Bildiğim kadarıyla hiç yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Peki ya 1 Nisan'da yaşanan olay?"

Diğer gazeteci bozuntuları ona bakmaya başladı. Şimdi hepsinde bir kıpırdanma, bu işte göründüğünden daha fazlası olabileceğine dair bir his vardı. Açıkladığımızdan daha fazlası olduğuna dair. Ve muhabir bozuntularının en sevdiği şey, po-

12 İnsanların suç faaliyetlerine dair anonim bilgiler sağlamasına yardımcı olan bir topluluk programı olup genellikle kâr amacı gütmeyen gruplar veya polis tarafından yönetilmektedir. Acil durum telefon numarası sistemlerinden ya da polisle iletişime geçmenin diğer standart yollarından farklı çalışır. *–ç.n.*

lislerin gizlediği şeylerdi. "Ne olayı?" diye yükselen mırıltıları duyabiliyordum. "Neden bahsettiğini biliyor musunuz?" Yüzlerine bakılırsa yerel kanallardan bazıları, dışarıdan gelen birinin kendilerini alt etmesine epey sinirlenmişti, özellikle de BBC Oxford'dan gelen adam. Kürsünün diğer ucundaki Harrison, bacağını aşağı yukarı sallamaya başladı. Harrison'ın gerginliğini döşeme tahtalarından hissedebiliyordum ama neyse ki kürsüdeki örtünün ve "Thames Valley Polis Teşkilatı: Suçla, düzensizlikle ve korkuyla savaşır" yazan büyük levhanın arkasında kaldığından basın bunu göremiyordu. İçimden bir ses, o levhada yazan maddelerden sonuncusu konusunda pek de başarılı olamadığımı söylüyordu.

Odadaki uğultular artarken aynı adam "Dedektif Amir Fawley?" dedi. "1 Nisan Pazartesi günü genç bir kızla ilgili bir olay yaşandı mı yaşanmadı mı?"

"Bir olay oldu, evet. Ama kendisi ciddi bir zarar görmedi."

"Bir dakika," diye çıkıştı ön sıradaki kadınlardan biri. "*Ciddi* bir zarar görmedi... Ne kadar yapmacık bir açıklama bu böyle?"

Haklıydı. Bazı insanlar doğuştan palavracıdır, geri kalanımız ise palavra sıkmak zorunda kalır.

"İki olay arasında bir bağlantı olduğunu gösteren herhangi bir kanıt yok..."

Örgü kravatlı tip, gözlüğünü burnuna doğru ittirdi. "Yani *henüz* bir kanıt yok mu demek istiyorsunuz?"

Harrison'ın bacak sallaması şiddetlendi.

Örgü kravatlı, notlarına bir göz attı ama bu sadece gösterişti. Neler döndüğünü o da biliyordu ben de.

"Kaynaklarıma göre, 1 Nisan günü saldırıya uğrayan kurbanın evi ile Sasha Blake'in evi arasında bir kilometre bile yokmuş." Bana baktı. "Söz konusu dedektiflik işleri olunca benim bir amatör olduğum çok açık tabii ama bu bana şüpheli bir *bağlantı* gibi geldi."

Bu lafın üzerine gülenler oldu. Fakat sert, kuru bir gülüştü bu. Odanın havası değişmişti ve Fiona Blake'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Kendisine bu diğer kızla ilgili niçin bir şey söylemediğimizi merak ediyordu. Niçin bu olayın tekrarlanmaması için bir şey yapmadığımızı...

Örgü kravatlı hâlâ bana bakıyordu. Oda sessizliğe gömüldü.

"Ama belki de ben yanlış anlamışımdır," dedi. "Siz söyleyin dedektif... neticede bu sizin işiniz, benim değil."

Dikkatle bana bakıyor, tepkimi izliyordu. Son sözü kesinlikle bir mesajdı, oldukça incelikle örtülmüş bir mesaj. Bu adam işini iyi biliyordu.

"Söylediğim gibi, bu iki olay arasında bir bağlantı olduğuna inanmak için hiçbir sebebimiz yok. Bu durumun değişmesi hâlinde, elbette ki uygun zamanda bir duyuru yaparız."

Odanın her tarafında havaya kalkan eller vardı ama örgü kravatlı o kadar kolay pes etmeyecekti.

"Şu ilk olay... Kurbanın bir panelvanla kaçırıldığı doğru mu?"

Duraksadım. Sadece iki saniyeliğine... ama daha uzun sürdü gibi geldi.

"Evet," dedim. "Bildiğimiz kadarıyla işin içinde bir panelvan var."

Alınan ani nefeslerin neredeyse hepsi duyulabiliyordu. Ön sıradaki kadın bana ters ters baktı. Herkes telaşla not alıyordu. Örgü kravatlı hariç herkes. Derdini daha iyi anlatamazdı, benim yaptığım tek şey, onun zaten bildiği bir şeyi doğrulamak olmuştu.

Hemen ardından makineli tüfek gibi birbiri ardına sorular yükseldi, kimse sırasını bekleme zahmetinde bulunmuyordu.

"*Ne tür bir panelvan?*"

"*Diğer kız kimdi?*"

"*Neden bunu daha önce öğrenmedik?*"

Bir elimi havaya kaldırdım. "Az önce söylediğim gibi, bu iki olay arasında..."

Ninova

"...bir bağlantı olduğuna inanmak için herhangi sebebiniz yok," dedi hâlâ ayakta olan örgü kravatlı. "Biliyorum. İlk söylediğinizde de duymuştum. Ama şurası da kesin ki aklı başında herkes, en azından *kontrol etmeye* değer bir şey olduğunu düşünecektir..."

"Ediyoruz zaten," dedim hızlıca. Biraz fazla hızlıca. Ne kadar rahatsız ve tedirgin olduğumu belli etmemeliydim. "Ama, *eminim siz de biliyorsunuzdur* ki hâlâ devam eden bir soruşturmayı tehlikeye atabilecek herhangi bir bilgiyi açıklamam doğru olmaz."

Başını aşağı yukarı salladı ve pis bir gülümseme yavaş yavaş yüzüne yayıldı. "Sanırım bu *kontrolün,* benzer yöntemlerin görüldüğü başka olayları da kapsadığını varsayabiliriz?"

Tamamen ona dönüp yüzüne baktım. Gözümün ucuyla, bana bakan Harrison'ı hâlâ görebiliyordum. Bana bakmasının sebebi, şu an incecik bir buzun üzerinde olmamdı. Bunu o da ben de çok iyi biliyorduk. Yalan söyleyemezdim ama bu pişkin gazeteci bozuntusuna söylemek zorunda olduğumdan fazlasını da söyleyecek değildim.

"Tabii ki."

Yavaşça başını salladı. "Sanırım bu, geçmiş vakalar için de geçerli, değil mi? Hatta *teorik olarak* resmî açıdan kapanmış davalar için de?"

Durup bir kaşını kaldırdı. Beni kışkırtıyordu.

"Dedektif Amir Fawley sorunuza cevap verdi," dedi Harrison hızlıca. "Sanırım artık toplantıyı sonlandırabiliriz. Bu arada, *hepinize* tek önceliğimizin –*benim* tek önceliğimin– Sasha Blake'i sağ salim bulup ailesine kavuşturmak olduğunu da hatırlatayım. Bu süreçte Bayan Blake'in mahremiyetine saygı göstermenizi rica ediyoruz."

Odanın boşalması beş dakika sürdü. Ve bu süre boyunca o gazetecinin gözlerini üzerimde hissettim.

Biliyordu. Tabii ki biliyordu lanet olasıca. Ama daha fazla üstelemesine yetecek kadar bilgisi yoktu. Henüz yoktu.

Resepsiyona döndüğümde onu belli ki kendisini bekleyen bir kadının yanına giderken gördüm. İkisi kısa süreliğine bir şeyler konuştuktan sonra kalkıp kapıya doğru ilerlediler, başları birbirlerine doğru eğilmişti. Kadının açık kahverengi saçları bir tokayla ensesinde tutturulmuştu. Krep tabanlı ağır çizmeleriyle tuhaf bir uyum içinde olan kırışık, sıradan giysileri vardı. Bir yerlerden tanıdık geliyordu.

Ama iyi anlamda değil.

***

"Neden bana söylemediniz?" Fiona Blake o kadar sinirliydi ki güçlükle konuşabiliyordu. Hiddet âdeta bedeninden dışarı yayılıyordu.

Somer bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı fakat sonra vazgeçti. Kadının öfkesini anlayabiliyordu ama bunun ne işe yarayacağından emin değildi. Duyma mesafesinde kimlerin olduğunu kontrol etmek için gerginlikle etrafa bakındı. Böyle durumlarda ortalıkta dolanıp kulak kabartırlarsa bir şeyler yakalayıp herkesten önce haber yapabileceklerini düşünen bir iki gazeteci mutlaka olurdu. Fiona'nın koluna girip onu koridorun aşağısındaki tanık odasına götürdü. Kapı kapanır kapanmaz Fiona kolunu hışımla çekip kurtardı ve Somer'a döndü.

"Beni oraya, tüm o *akbabaların* karşısına oturttunuz... Onların sorularını cevaplayıp hayatıma burunlarını sokmalarına izin verdiniz... Ama bana *başka bir kız* daha olduğunu söylemek aklınıza bile gelmedi, öyle mi?"

"Nasıl göründüğünün farkındayım ama..."

"Ama ne? *Ama ne?*"

Ninova

Somer tereddüt etti. "Diğer olay. Bunun bir nefret suçu olduğunu düşünüyoruz. Bu yüzden basına herhangi bir şey söyleme konusunda temkinli davranıyoruz."

Fiona ona dik dik baktı. "Nefret suçu... *Nefret suçu* da ne demek?"

Somer, Fiona'nın da aynısını yapacağını umarak bir sandalyeye oturdu. Ancak Fiona'nın oturmak gibi bir niyeti yoktu.

"Saldırıya uğrayan kız... cinsiyet uyum sürecinde."

Fiona bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra durup nefes aldı. "Cinsiyet uyum süreci mi? Kendisi erkek mi yani? Bunu mu demek istiyorsunuz?"

Somer başıyla onayladı. Konu bu kadar basit değildi elbette ama Fiona zaten yeterince şeyle uğraşıyordu. "Kendisi trans bir kız, evet. Hedef alınmasının arkasındaki sebebin bu olduğunu düşünüyoruz. En azından ilk başta böyle düşündük. Şimdi çok da emin değiliz."

Fiona yavaşça oturdu, içinde yanan öfke ateşi sönüvermişti. "Ne oldu peki?"

"Bir panelvanla kaçırılıp Marston İskele Yolu'ndaki barakaların oraya götürüldü. Saldırgan, ellerini bağlayıp başına plastik poşet geçirdi."

Fiona'nın yüzü seğirdi.

"Kızın iç çamaşırını indirmiş ama o sırada sirenleri çalan bir polis aracı geçince korkup kaçtığını düşünüyoruz."

Fiona başını kaldırıp baktı, gözleri büyümüştü. "Yani kızı orada öylece bırakmış mı? O hâlde?"

Somer başıyla onayladı. "Kız bir şekilde kurtulmayı başardı. Bir taksici onu alıp evine bırakmış."

Fiona derin bir nefes aldı. "Zavallı kız, korkudan ödü kopmuş olmalı."

"Öyle. Ama çok cesur bir kız. Kendisinin mahremiyetini korumaya çalışıyoruz. Elimizden geldiğince."

Fiona başını salladı. "Elbette," dedi hızlıca. "Bunu bana söylemeliydiniz. Anlardım. Eğer Sasha'nın başına böyle bir şey geldiyse..."

Fakat kızının adını anmak ona fazla geldi. Dudağını ısırsa da gözyaşları yine de döküldü.

"Sizce aynı adam olabilir mi?"

Somer derin bir nefes aldı. "Şu an herhangi bir seçeneği eleyemiyoruz."

"Peki o kızı götürdüğü yer... Sash orada olabilir mi?"

Somer başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Devriye ekibimizin ilk baktığı yerlerden biri orasıydı." Uzanıp kadının elini tuttu. "Ama pes etmiyoruz. Sabahın ilk ışıklarında yine aramalar başlayacak. Onu bulacağız, Fiona. Onu bulacağız."

***

Abby Michelson @Hopscotch22098 19.07
#Oxford civarında saldırıya uğrayan genç kız hakkında bilgisi olan var mı? Zavallı #SashaBlake değil, daha önce gerçekleşen bir olay. Az önce @ThamesValleyPolice mensubu bir adamın televizyonda bahsettiğini gördüm

Jimmy Post @JJP098456 19.09
@Hopscotch22098 adlı kişiye yanıt olarak
Ben de gördüm... Panelvanla kaçırılan kızı diyorsun, değil mi? Haberlerde bununla ilgili bir şey gördüğümü hatırlamıyorum

Rona Mitchell @Corona1966765 19.11
@JJP098456 ve @Hopscotch22098 adlı kişilere yanıt olarak
☹ Şu hesabı etiketleyelim de bir şey biliyorlar mı görelim: @StaySafeinOxford #Oxford

Stay Safe in Oxford @StaySafeinOxford 19.15
@Corona1966765 @JJP098456 @Hopscotch22098 adlı kişilere yanıt olarak
Burada gördüklerimizden daha fazlasını duymadık. Haber yayınlarını kontrol edeceğiz. Bu olayın ne zaman ve nerede gerçekleştiğini bilen var mı?

Micky F @BladeGamer 19.16
İnternette #SashaBlake adlı kızın resmini gördüm... Sapığın teki tarafından kaçırılmasına şaşmamalı. O giydiği kıyafetle resmen buna davetiye çıkarmış

Scott Sullivan @SnappyWarrior 19.17
@BladeGamer adlı kişiye yanıt olarak
👍 Haklısın dostum... Aptal karı, fahişe gibi görünüyor

Rona Mitchell @Corona1966765 19.17
@BladeGamer @SnappyWarrior adlı kişilere yanıt olarak
Bunlar iğrenç laflar! Kendinizden utanmalısınız. Hiç kimse saldırıya uğramayı ya da kaçırılmayı hak etmez, ne giyerse giysin. Ve o fotoğrafta kızın üzerindekiler de gayet normal #SashaBlake

Scott Sullivan @SnappyWarrior 19.17
@Corona1966765 @BladeGamer adlı kişilere yanıt olarak
Al işte bir tane daha... Siktiğimin solcu lezzoları her boka burunlarını sokuyor

Micky F @BladeGamer 19.17
@Corona1966765 @BladeGamer adlı kişilere yanıt olarak
Bunun gibi kaltaklar hiçbir boktan anlamıyor, sonra da oraları buraları kesildiğinde bizim gibi adamları suçluyorlar

Janine Wheeler @MuddyBarvellous 19.18
@StaySafeinOxford @Corona1966765 @JJP098456 @ Hopscotch22098 adlı kişilere yanıt olarak

Arkadaşımın sevgilisi polis. Görünüşe göre şu diğer kız bağlanmış ve başına poşet geçirilmiş. Feci sapıkça şeyler.

Susan Hardy @LivingmyBestlife5761 19.19
@MuddyBarvellous @Corona1966765 @JJP098456 @ Hopscotch22098 adlı kişilere yanıt olarak
Siktir... şu Yol Kenarı Tecavüzcüsü denen herifin yaptığı gibi mi? Hatırladınız mı? 1998 veya 1999 olması lazım. O zamanlar Oxford'da yaşamıyordum ama haberlerde gördüğümü hatırlıyorum.

Rona Mitchell @Corona1966765 19.19
@LivingmyBestlife5761 @MuddyBarvellous @JJP098456 @ Hopscotch22098 adlı kişilere yanıt olarak
Ah, Tanrım, haklısın. Şimdi internetten baktım. Resmen aynısı #SashaBlake #YolKenarıTecavüzcüsü

Stay Safe in Oxford @StaySafeinOxford 19.22
Bu haftanın başında #Oxford sınırlarında, #SashaBlake isimli genç kızın kaybolmasından (ya da olası kaçırılmasından) önce gerçekleşen çok ciddi bir #saldırı olayına dair duyumlar alıyoruz. Şu an @ThamesValleyPolice ile iletişim hâlindeyiz, öğrendiğimiz her şeyi burada ve Facebook sayfamızda paylaşacağız. Bu sırada kendinizi koruyun ve #güvendekalın

***

"İdare edebileceğinden emin misin?" diye sordu Somer, el frenini çekip Fiona Blake'e dönerek. Windermere Caddesi 87 numaranın önünde üniformalı bir memur vardı ve sokağın karşısına da iki canlı yayın aracı park etmişti ama görüşüne göre basın, düşünceli davranarak mesafesini koruyordu. Şimdilik.

"Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin. Ne zaman istersen, tamam mı? Sadece yanında birinin olması için bile olsa."

Fiona başını aşağı yukarı salladı. "Teşekkür ederim ama muhtemelen idare ederim. Yasmin çok yardımcı oluyor ve Patsie de bu gece bizde kalacak. Onun evde olması iyi gelecek. Sessizce bir köşede oturup ne yapacağımı düşünmekten daha iyi."

Somer başını salladı. "Çok iyi bir kıza benziyor."

"Öyledir. Hepsi öyle."

Fiona arabadan inerken Somer, "Bir gelişme olursa arayacağıma söz veriyorum," dedi.

***

Charlotte Collyer'la telefon görüşmesi
5 Nisan 2018, 08.15
Görüşmeyi yapan DK E. Somer

ES: Ben Dedektif Komiser Erica Somer, santralin dediğine göre bizimle paylaşmak istediğiniz bilgiler varmış.

CC: Dün televizyonda şu Sasha Blake olayını gördüm. O civardan çok geçerim, Marston İskele Yolu'ndan yani. Okul, iş ve spor salonunun konumundan dolayı.

ES: Bir şey mi gördünüz? Sasha'yı mı gördünüz?

CC: Üzgünüm ama kendisini hiç görmedim. Şu Twitter'da konuşulan diğer kızla ilgili aradım. 1 Nisan'da panelvanla kaçırılan. Düşünüyordum da kesinlikle aynı gündü.

ES: Ne aynı gündü?

CC: Pilates dersime biraz gecikmiştim. Normalde en az on beş dakika önce orada olurum. Saati de bu yüzden hatırlıyorum. Saatime bakıp durmuştum, telaşlıydım, nasıldır bilirsiniz

işte. Pardon, gevezelik ediyorum. Demek istediğim şu, galiba o sabah bir panelvan gördüm. Geçen pazartesi yani. Sirenleri açık bir polis arabası geçtiği için herkes yavaşlamıştı, sonra bir fren sesi duydum. Yolun diğer tarafından hızla bir panelvan geliyordu.

ES: Ne taraftan geldiğini gördünüz mü?

CC: Hayır, üzgünüm.

ES: Barakaların oradan olabilir mi?

CC: Tanrım... Olay orada mı olmuş? Yani evet, orası olabilir. Göremeyecek kadar gerideydim.

ES: Şoförü gördünüz mü?

CC: Pek sayılmaz. Gerçi galiba şapka gibi bir şey vardı başında.

ES: Beyzbol şapkası gibi mi?

CC: Evet, o tür bir şey. İyice aşağı çekilmişti.

ES: Sürücünün beyaz veya siyahi olup olmadığını gördünüz mü?

CC: Kesinlikle beyazdı ama başka bir şey söyleyemem. Her şey çok hızlı olup bitti.

ES: Peki ya panelvan? Onunla ilgili ne hatırlıyorsunuz?

***

"Bu kadar mı yani? Hepsi bu mu?"

Somer omuzlarını silkti. "Üzgünüm."

"Peki," dedi Baxter ağır bir iç çekişle, "tekrar söyler misin?"

"Beyaz bir panelvan, yan tarafında da kabuk şeklinde bir logo."

"Ama bir şirket ismi filan yok?"

Somer başını iki yana salladı. "Gördüğü kadarıyla yok. Her şey çok hızlı olup bitmiş. Arayan kişi bu kadarını gördüğü için bile şanslı sayılırız."

"Peki şu akaryakıt istasyonu logosundaki gibi bir kabuk muymuş?"

"Hayır, daha ziyade salyangoz kabuğu gibi dedi."

Baxter kaşlarını çattı. "Güvenlik kamerası görüntülerinde öyle bir şey yoktu ama sanırım bu hiçbir şeyi kanıtlamaz." Tekrar iç çekti. "Pekâlâ, sen bana bırak. Sasha'nın bilgisayarının şifresi konusunda hâlâ bir şey yapamadım zaten. Can sıkıntımı umutsuz ve son derece zor bir başka görevle hafifleteyim madem..."

Somer gülümsedi. "Ben sana bir çay getireyim."

"Üç şeker," diye seslendi arkasından Baxter. "Bir de Twix."

***

Fiona kâselere mısır gevreği doldururken başını kaldırıp baktığında Patsie'nin mutfak kapısında olduğunu gördü. Pijamaları hâlâ üzerinde, telefonu da elindeydi. Ama bu hiç de anormal bir şey değildi. Telefonu hep elindeydi. *Sasha da hep böyleydi...*

"Böyleydi" değil, dedi kendi kendine, *"böyle". Sasha da hep böyle.*

"Üzerine süt mü istersin yoksa yoğurt mu, Pats?"

Patsie omuz silkmekle yetindi. Fiona, gözlerinin altındaki morlukları görünce ona yeterince uyuyup uyumadığını sormak istese de bu dürtüsünü bastırdı. Patsie'nin annesi değildi sonuçta. Gerçi zaman zaman, özellikle de son birkaç aydır Patsie'nin burada geçirdiği saatler düşünülürse, annesi sayılabilirdi de. Sasha birkaç kez Denise'in yeni erkek arkadaşıyla ilgili bir sorun olabileceğini ima etmişti ve Fiona bunun doğru olup olmadığını Patsie'ye sorma konusunda kararsız kalmıştı. Denise'in özeline karışmak istemiyordu. Şimdi de kendi başında fazlasıyla sorun vardı zaten.

Kâseleri masaya götürüp oturdu. Aç değildi, o malum günden beri aç hissetmiyordu ama yemek yemezse Sasha'ya bir faydası dokunmayacaktı. Kendi kendine bunu söyleyip du-

ruyordu. Bir de Sasha döner dönmez kırmızı şarabı azaltacağını. O döndüğü zaman bunu yapmak kolay olacaktı ama şu gün şu saatte Fiona'nın sinirlerini yumuşatan tek şey şaraptı. Patsie yavaşça masaya gelip sandalyelerden birine geçti, sonra da uzanıp masanın ortasındaki süt kutusunu aldı. Fiona'nın durgunluğu ona da bulaşmış olmalıydı çünkü Patsie başını kaldırıp gülümsedi. Zayıf, cesur, hüzünlü bir gülümsemeydi. Fiona, gözlerini yakan yaşları hissederek uzanıp Patsie'nin elini tuttu. *Tanrı'ya şükür ki sen varsın,* diye düşündü. *Tanrı'ya şükür ki buradasın. Çünkü sen olmasaydın şu an beni dolaba gidip bir şişe daha açmaktan alıkoyacak hiç kimse olmazdı.*

***

Everett birinci kattaki kadınlar tuvaletinde yalnızdı ve aynadaki yansımasına gözlerini dikmişti. Sol gözünün ortasında, evden çıktığından beri giderek kötüleşen tuhaf bir bozulma vardı. Bulanıklık veya çift görme değildi, anlaşılması daha zor bir şeydi. Sanki orada bir boşluk varmış gibi hissediyordu ama bu hiç mantıklı değildi ve bir başkasına nasıl bir his olduğunu tarif etmesi imkânsızdı. Yine de oradaydı işte. Aslında migreni yoktu ama yaşadığının ona benzer bir şey olduğunu düşünüyordu. Başı ağrımıyordu, en azından Nurofen almasını gerektirecek türden bir şey değildi. Yanıp sönen ışıklar da yoktu, sadece belli belirsiz ama ağır bir huzursuzluk hissi vardı. Kapıdan sesler geldi ve ardından Somer içeri girdi. Ev'i görünce gülümsedi ama arkadaşının yüzündeki bir şey donup kalmasına sebep oldu.

"İyi misin?"

Everett en iyi gülümsemesini takındı. "Evet, sadece biraz garip hissediyorum. Dün akşam yediğim köriden dolayı olmalı."

Somer hafifçe kaşlarını çattı. Everett'ın daha önce köri yediğini hiç görmemişti. "Emin misin?"

Ninova

Ev başıyla onayladı. "Kesinlikle. Sen nasılsın peki, her şey yolunda mı?"

Somer çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bizim zavallı Baxter'ın başına yine boktan bir iş açtım. Karşılığında damardan şekerleme talep ediyor."

Everett kendini zorlayarak gülümsedi. "Bu sefer ne oldu?"

"Faith'in kaçırıldığı sabah Marston İskele Yolu'nda beyaz panelvan gören yeni bir tanık çıktı. Aracın üzerinde bir logo olduğu hatırlıyor ama bu Baxter'a pek bir şey sunmuyor. Yani *kabuk gibi bir şey* neredeyse her şey olabilir."

Everett, Somer'a döndü. "Ne tür bir kabukmuş?"

"Salyangoz kabuğu gibiymiş. Aklıma gelen tek şey *The Magic Roundabout*'daki[13] Brian..." Somer aniden durdu. "Ne oldu?"

Ev, cebinden telefonunu çıkarıp internette bir şeyler arattı, sonra telefonunu Somer'a doğrulttu. "Bu olabilir mi?"

Somer'ın gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım. Siktir... evet."

Ev derin bir nefes aldı. "Bunu şu tanığa e-posta olarak gönder de bir sor bakalım. Sonra da Fawley'yi bulmamız lazım."

***

Adam Fawley
5 Nisan 2018
09.19

Kapı zili çaldığında duştaydım. On dakika sonra alt kata indiğimde Alex su ısıtıcısıyla oyalanırken Somer ve Everett mutfakta duruyordu, rahatsız oldukları çok belliydi. Telaşlanmak pek Alex'e göre bir tavır değildi ama şu an telaşlı olmasının bir sebebi vardı. Misafir beklemiyordu ve bedenini saran dar tulumu, hamile olduğunu resmen göze sokuyordu. Göz göze

13 Brian isimli bir salyangoz karakteri olan, çocuklara yönelik eski bir animasyon dizi. –*ç.n.*

geldiğimizde Somer hemen bakışlarını kaçırdı, yüzü kızardı. Birkaç gün önce söylediği şeyi hatırlamış olmalıydı. İnsanların hayatlarındaki tüm gerçekleri söylememe nedenleri hakkında dediklerini.

"Ah, Adam... İşte buradasın," dedi Alex büyük bir rahatlamayla. "Sizi yalnız bırakayım."

Mutfağın kapısı kapanır kapanmaz, "Efendim," dedi Somer, "geçen gün... öyle demek istememiştim."

"Unut gitsin, önemli değil. Ne oldu?"

"Bir şey bulmuş olabiliriz," dedi Everett. "Ashley Brotherton'ı hatırlıyor musunuz?"

Kaşlarımı çattım. "Onu elemiştik sanki."

"Evet, öyle yapmıştık."

"Ne değişti peki?" Önce Somer'a, sonra Everett'a baktım. "Suç mahallinde olmadığına dair kanıtı vardı, değil mi? Lanet *panelvanının* tanığı vardı."

"Bu sabah bir kadın aradı," dedi Somer. "Faith'in saldırıya uğradığı sabah, Marston İskele Yolu'nda bir panelvan görmüş. Aracın beyaz olduğu ve yan tarafında kabuğa benzeyen bir logo bulunduğu dışında pek bir şey hatırlamıyor. Baxter peşine düştü ama görünüşe göre onca süre boşa kürek çekti. Ama sonra..."

"Sonra Erica bana logodan bahsetti," dedi Everett. Telefonunu çıkarıp bana uzattı. Ekranda bir panelvan resmi vardı. Yan tarafındaki logo bir kabuk olmasa da kadının aklında niçin öyle kaldığını anlayabiliyordum, özellikle de sadece bir anlığına görmüşse. Araçtaki logo, kocaman kıvrık boynuzlu bir koç kafasının ön profilden yapılmış bir çizimiydi. Altında da Enid Blyton kitaplarından fırlamış gibi görünen, nergislerle çevrili beş parmaklıklı bir kapı vardı.

Ramsgate Onarım Şirketi. Ashley Brotherton'ın çalıştığı yer.

"Bunu tanığa e-posta olarak gönderdim," dedi Somer, "ve gördüğü aracın bu olduğundan epey emin. Yüzde yüz diyemiyor ama büyük oranda emin."

Ninova

"Ve o sabah Marston İskele Yolu'ndaki tek Ramsgate panelvanı da Ashley Brotherton'ın kullandığıydı," diye hatırlattı Everett. "Geri kalanların hepsinin nerde olduğunu kesin olarak biliyoruz."

"Ama onun aracı olsa bile," dedi Somer, "saldıran kişi Ashley olamaz. Headington krematoryumunda onu gören elli kişi var."

"Yani ya aynı anda iki farklı yerde olmanın bir yolunu bulmuş ya da panelvanı birine ödünç vermiş."

"En bariz açıklama bu," dedi Ev. "Gerçi bana o gün başka kimsenin o panelvanı kullanmış olamayacağını kesin olarak söylemişti."

"Demek ki değer verdiği biri... Uğruna yalan söylemeye hazır olduğu biri. Belki bir akrabası? Arkadaşı? Belki de Sasha'nın hâlâ kimliğini belirleyemediğimiz sevgilisidir. Belki de iki kız arasındaki bağlantı budur."

"İlla sevgilisi olması gerekmiyor," dedi Somer. "Sadece bir iki kez görüştüğü, arabasına binmekte sorun olmayacağını düşündüğü biri de olabilir."

"Ya da ona öylece arkadan saldırıp sokaktan sürükleyerek kaçırmıştır," dedi Ev sert bir sesle. "Tıpkı Faith'e yaptığı gibi. İkisini de *tanıyor* olması gerekmiyor. Kızlar sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş olabilirler."

Ben bundan o kadar emin değildim.

"Sasha için konuşacak olursak, evet, kesinlikle. Tesadüf olmalı, onun o gece tam olarak orada olacağını kimse biliyor olamaz. Ama Faith olayı başka, bana kalırsa önceden tasarlandı. Bence ona saldıran kişi bunu oldukça dikkatli planladı, kendine ait bir aracı kullanmamak da pekâlâ bu plana dâhil olabilir."

Everett başıyla onayladı. "Eğer izini kaybettirmek istiyorsa neden olmasın."

"Bu durumda önümüzde iki ihtimal var," dedi Somer. "Ya Brotherton o gün panelvanını kimin aldığını *gayet iyi* biliyor ve

onu koruyor ya da konuya dair hiçbir fikri yok. Günün büyük bir kısmında cenazede olduğundan bu da epey mümkün."

Isıtıcıdaki su kaynamıştı ama çay içmekle ilgilenmiyordum. "Pekâlâ, o zaman ifadeye çağıralım. Görgü tanığının söyledikleri, onu sorguya çekmemiz için yeterli bir neden."

Ev hafifçe kızararak, "Brotherton'ın sabıka kaydının temiz olduğunu da unutmamalıyız," diye ekledi. "Hız cezası bile almamış. Anladığım kadarıyla adam sadece dedesine bakıyor ve işine gidip geliyor..."

"Daha iyi. Kaybedecek çok şeyi var."

***

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte, Sasha Blake'i arama çalışmaları tekrar başladı. O zamandan bu yana geçen birkaç saat içinde yorucu ve beyhude bir çalışma süregelmişti. Çavuş Barnetson, nehir boyunca çalışan ekibi yönetiyordu ve kuzeydeki arazileri araştıran iki ekip daha vardı. En azından artık basının soluğu enselerinde değildi. *Oxford Mail*'den biri Yol Kenarı Tecavüzcüsü hakkında bir yorum yapması için onu pusuya düşürmeye çalışmıştı ama Barnetson aptal değildi. Akşam haberlerine çıkacak bir şeyler söylemeye hiç niyeti yoktu.

Cep telefonu, kalçasına baskı uygulayarak titremeye başladı. Eldivenini çekip çıkardı ve yağmurluğunun altına uzanıp telefonunu eline aldı.

"Barnetson? Ben Gislingham, bir kontrol etmek istedim. Bir şey bulabildiniz mi?"

"*Bulduğum* tek şey ıslak ayaklarım ve donmuş kıçım. Sorduğun için sağ ol ama."

"Peki ya basın?"

"Otoparkta birkaç yazar bozuntusu ile bir ya da iki kameraman var ama onları şeridin ardında tutuyoruz. Şu an gördüğüm kadarıyla taşaklarına kadar çamura batmaya gönüllü değiller.

Ninova

Hiç değilse hava bu konuda bizden tarafa. Gerçi bunun ne kadar hızlı değişebileceğini ikimiz de gayet iyi biliyoruz."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Gazetecilerle dolu bir arama bölgesi, tek bir anlama gelebilirdi.

***

Adam Fawley
5 Nisan 2018
11.48

Kendisine çay teklif ettik ama istemedi.

"Dedem işe adli tıpı karıştırabileceğinizi söyledi. Bardaktan parmak izimi filan alabileceğinizi. Dikkatli olmamı tembihledi."

Karşısındaki sandalyeye oturarak "Biz de dikkatli olmaya çalışıyoruz," dedim. "Özellikle dikkatli olduğumuz bir husus da bulgularımızı kontrol etmek."

Kafası karışmış gibiydi. "Anlamıyorum."

Dosyamı açtım. Ashley dosyaya hızlı bir bakış attıktan sonra bana döndü. Gözlerinde bir şey parıldar gibi oldu.

"Meslektaşım DK Everett'a 1 Nisan sabahı büyükannenizin cenazesinde olduğunuzu söylemişsiniz."

"Evet... dediğim gibi..."

"Siz Headington'da, cenazede olduğunuz sırada aracınıza kimsenin erişimi olmadığını da söylemişsiniz."

Kaşlarını çattı. "Evet, ne olmuş yani?"

Ona kısa bir bakış attım. "Bu da işleri karıştırıyor. Şöyle ki bir görgü tanığı çıkıp o sabah Marston İskele Yolu'nda sizin panelvanınızı gördüğünü söyledi. Belki bunu anlamama yardımcı olabilirsiniz?"

Brotherton ağzını açıp tekrar kapadı. "Bir avukata filan ihtiyacım var mı?"

"Eğer isterseniz size bir avukat çağırabiliriz," dedim. "İhtiyacınız olduğunu düşünüyorsanız."

Gözlerimi dikip ona baktım, o da aynı şekilde karşılık verdi. Gözlerini ilk kırpan o oldu.

"Evet," dedi. "Galiba bu iyi bir fikir olacak."

***

Ashley Brotherton'la görüşme
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
5 Nisan 2018, 12.42
Görüşmeyi yapan DA A. Fawley, DK E. Somer ve J. Hoskins (avukat)

AF: Evet, Bay Brotherton, avukatınız gelmeden önce de söylediğim gibi, Dedektif Everett'a 1 Nisan sabahı panelvanınızı kimsenin kullanmış olamayacağını söylemişsiniz ama aracınız, Marston İskele Yolu'nda bir vatandaş tarafından görüldü. Bu durumu bize açıklayabilir misiniz?
AB: Yanlış görmüş olmalı.
AF: Tanığın yanıldığını mı söylüyorsunuz?
AB: Öyle olmalı.
AF: Görülen panelvan sizinki olmalı.
AB: Ramsgate'in bir sürü panelvanı var. Herhangi biri olabilir.
ES: Ramsgate'ten aldığımız bilgilere göre diğer tüm araçların o tarihte nerede oldukları biliniyor. O sabah saat sekizde hepsi Bicester bölgesindeymiş.
AB: Şimdi düşündüm de Martyn izindeydi. O olabilir.
ES: Martyn?
AB: Martyn Ramsgate.
ES: Patronunuzun oğlu mu?
AB: Evet.
ES: Tekrar kontrol edeceğiz ama Pauline Ramsgate'e göre tüm panelvanlar işbaşındaymış.

AB: E yani, kendi oğlu için yalan söyleyecektir sonuçta.
AF: Peki siz kimin için yalan söylersiniz, Bay Brotherton?
AB: Ne biçim soru bu böyle?
ES: Daha önce panelvanınızı birine ödünç verdiniz mi hiç?
AB: Hayır.
AF: Anahtarlarınıza erişebilecek biri var mı?
AB: *Hayır.* Daha önce diğer kadına da söylediğim gibi, hayır.
AF: Pekâlâ, Bay Brotherton. Şimdilik burada bırakalım. Memurlarımız size daha rahat edebileceğiniz bekleme odasını gösterecekler.

***

Adam Fawley
5 Nisan 2018
12.58

Üniformalı polis memuru, Brotherton ile avukatını dışarı çıkarttı ve kapı arkalarından kapanır kapanmaz Somer bana döndü. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Ne mi düşünüyorum? Tamamen yalan söylediğini *düşünüyorum.*"

Somer başıyla onayladı. "Biliyorum... katılıyorum. Ama nedenini anlayamıyorum. Her iki saldırı için de çok sağlam tanıkları var ve bunu biliyor. Her iki olay için de ona bir şey yapamayız, o zaman ne diye başka birini korumak için bu kadar büyük bir risk alıyor?"

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Hemen yanımızdaki görüşme odasından boğuk sesler geliyordu. Orada her kim varsa belli ki işler kızışıyordu.

"Belki de görgü tanığı panelvan konusunda yanılmıştır," dedi Somer sonunda. "Logo konusunda tam olarak emin olmadığını söylemişti."

Görgü tanığı ifadeleri genelde güvenilmezdi. Bunu hepimiz biliyorduk.

"Pekâlâ, Martyn Ramsgate'in o sabah nerede olduğunu teyit edelim. Kendisinin bu olayla bir ilgisi olmadığına dair evim üzerine bahse girerim ama yine de kontrol etmemiz lazım."

Somer başıyla onaylayıp not aldı.

"Bir de etrafta soruşturalım, bakalım Brotherton'ın arkadaşlarından bir şey çıkacak mı? Ve aracın tam kapsamlı adli tıp incelemesi için Ramsgate'ten izin alın."

***

Ev, sandviç almak için odadan çıktığında, ön kapıdan gelen soğuk cereyanın altında, resepsiyondaki sert plastik sandalyede oturan yaşlı adamı gördü.

"Bay Brotherton?" dedi. "Ben Verity Everett. Beni hatırladınız mı?"

Adam ona alıngan bir bakış attı. "Tabii ki hatırladım. Bunak değilim."

Kucağında bir gazete açıktı ve Everett, adamın ellerinin hafifçe titrediğini görebiliyordu.

"Saatlerdir burada olmalısınız. Bir şey ister misiniz? Çay getirebilirim."

Adam kaşlarını çattı. "Üç bardak içtim zaten. Ash'in işi daha ne kadar sürecek?"

"Emin değilim. Görüşmeyi yapan ben değildim."

Adam saatine baktı. Kayışı yılan derisi, kadranı uzun yıllar kullanılmaktan sararmış eski moda bir saatti. "Yarım saat sonrası için doktor randevum var ve şimdiden geç kaldık. Ash beni götüreceğini söylemişti."

Ninova

"Ah," dedi Everett. "Bilmiyordum. Kontrol edeyim."

Everett ön masadaki telefondan Somer'ı aradı ve adamın yanına döndüğünde yüz ifadesi pek mutlu değildi. "Korkarım ki torununuzun görüşmesi hâlâ devam ediyor. Panelvanı da adli inceleme için alıkonuldu."

Yaşlı adam kaşlarını çattı. "E, ben hastaneye nasıl gideceğim? Buradan otobüs durağına gitmem bile yarım saat sürer."

En azından bu, Everett'ın yardımcı olabileceği bir şeydi.

"Bana bir dakika verin, size araç ayarlayayım."

***

Ashley Brotherton'la görüşme
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
5 Nisan 2018, 13.50
Görüşmeyi yapan DA A. Fawley, DK E. Somer ve J. Hoskins (avukat)

AF: Bay Brotherton, az önce Ramsgate'le tekrar görüştük ve 1 Nisan sabahı tüm panelvanların kesinlikle Bicester'da olduğunu onayladılar. Martyn Ramsgate tatildeymiş ama o önceki haftaymış, kendisi ve panelvanı 1 Nisan sabahı saat 08.00'de oteldeymiş. Bu yüzden size tekrar soruyorum, panelvanınızı başka kim kullanmış olabilir?

AB: Yorum yok.

[*Avukatına döner*]

Bunu söyleyebilirim, değil mi?

AF: Bunu söyleyebilmek ile söylemenin iyi bir fikir olması arasında büyük bir fark var.

JH: Amir Bey...

AF: Çekincenizi gerçekten anlamıyorum. O sabah büyükannenizin cenazesinde olduğunuzu biliyoruz, Sasha Blake kaybolduğunda da John

Radcliffe Hastanesi'nde olduğunuzu gösteren güvenlik kamerası kayıtları var. Lütfen bana yardımcı olun çünkü gerçekten anlamıyorum.

AB: Orası beni ilgilendirir, değil mi?

AF: Bu şekilde oynamak istiyorsanız elbette, karar sizin. Ama şunu da bilmelisiniz ki Ramsgate Onarım'dan panelvanı incelemek için izin aldık.

AB: Bunu yapamazsınız... O lanet araç bana ait!

ES: Korkarım ki yapabiliriz, Bay Brotherton. Aracın kayıtlı sahibi şirket, siz değilsiniz.

AB: Ama içinde özel eşyalarım var...

ES: Bu herhangi bir fark yaratmaz. Üzgünüm.

AF: Daha önceki parmak izi ve DNA örneği ricamızı da tekrarlamak isterim. Bilgilendirildiğiniz gibi, bu tamamen gönüllü bir şey, sadece sizi soruşturmadan eleyebilmemiz için. İsterseniz Bay Hoskins'le bu konuda ayrıca görüşebilirsiniz.

AB: [*avukatıyla konuşur*]
Peki, tamam.
[*Duraksar*]
Ama sadece diğer şeyi bırakırsanız veririm, tamam mı? Ancak panelvanımı bırakırsanız size parmak izimi veririm.

ES: Maalesef işler bu şekilde yürümüyor, Bay Brotherton.

AB: O zaman siktirin gidin!

JH: [*müvekkilini sakinleştirir*]
DNA örneği ve parmak izinin alınmasını kabul ediyoruz. Sanırım sonrasında müvekkilim evine gitmekte özgür olacak?

AF: Vakti gelince gidebilir. Ancak panelvan, adli incelemeye tabi tutulacak. Müvekkilinizin otobüse binmesi gerekiyor.

***

Adam Fawley
5 Nisan 2018
14.09

Birlikte merdivenlerden çıkarken, "Hâlâ yalan söylediğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Somer.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bu sefer doğruyu söyledi. Gerçi bu, yardımcı olmak istemesinden ziyade bir şeyleri gizlemek istemesinden kaynaklanıyor."

Somer başıyla onayladı, ne demek istediğimi anlamıştı. "O panelvanda bir şey olmalı. Suç göstergesi olabilecek bir şey. Bu yüzden bizi vazgeçirmeyi bu kadar istedi."

"Umalım da öyle olsun. Bir de bulabileceğimiz herhangi bir DNA örneğinin veri tabanında kayıtlı olması için dua etmemiz lazım. Çünkü aksi takdirde hiçbir yere ulaşamayacağız. Yine."

***

"Memur Atkins sizi hastaneye götürüp geri getirecek, Bay Brotherton. Ön tarafa bir araç getiriyor."

Everett, yaşlı adamın kalkmasına yardımcı olmak için elini uzatsa da adam istemedi. "Teşekkür ederim, genç hanım ama eğer yardım almaya başlarsam çok geçmeden yardımsız hiçbir şey yapamaz olurum."

Everett gülümsedi, adam ona kendi büyükbabasını hatırlatmıştı. O da tam bir huysuzdu.

Yağmur durmuş olsa da dışarısı soğuktu ve yaşlı adamın montu yeterince kalın görünmüyordu.

Everett sessizliği bozma ihtiyacı hissederek, "Eminim araç birazdan burada olur," dedi.

Adam ona döndü. "Teşekkürler. Bu kadar zahmet etmenize gerek yoktu ama ettiniz. Minnettarım. Bir de Ash'e hastaneden

çıkınca buraya geleceğimi söyleyin. Birinin onunla ilgilenmesi lazım," dedi.

"Kendisinin avukatı var, Bay Brotherton."

Adamın gözleri kısıldı. "Avukatın sağlayacağı desteğin saati iki yüz pounda mal olur. Ben birinin onu gerçekten umursamasından bahsediyorum. Ve bunu yapabilecek tek kişi de benim."

***

Adam Fawley
5 Nisan 2018
16.16

"Emin misin peki?"

Telefonda Challow'la konuşuyordum. Ekibin geri kalanı masamın etrafında toplanmıştı, haberlerin iyi olmadığını ses tonumdan anlayabiliyorlardı.

Telefon konuşmamı bitirip onlara döndüm. "Şimdiye kadar Ashley Brotherton'ın panelvanında kullanılmış bir prezervatif ve kareli battaniye üzerinde bir miktar meni bulmuşlar. Belli ki bizim Brotherton, bir kıza iyi vakit geçirtmeyi biliyormuş."

Quinn'in yüzü düştü. "Bu kadar mı yani?"

"Bir de içinde on beş gram marihuana bulunan bir plastik poşet bulmuşlar. Çocuk Koruma Hizmetleri bununla uğraşmaya zahmet etmez bile."

"Aracı aranacak diye neden bu kadar korktuğunu açıklar," dedi Somer uysalca. "Belki bunların hiçbirinin Faith'le alakası yoktur. Ya da Sasha'yla. Çocuk sadece aracında uyuşturucu bulacağız diye korkmuş."

"Ve sonuç olarak da işini kaybetmekten," diye mırıldandı Ev.

Ev resmen Ashley Brotherton hayran kulübü üyesi gibi davranıyordu ama nedenini bir türlü anlayamıyordum. Diğer yandan, Somer'ın haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım, açıkçası ben de aynı sonuca ulaşmaktan çok uzak değildim.

"DNA örneği alıyorlar ama sonuçları ancak bir iki gün sonra görebileceğiz."

"Peki ya parmak izleri?" diye sordu Gislingham. Her zamanki gibi iyimserdi.

"Bir şey yok. Yarım yamalak birkaç iz varmış ama Brotherton'ınkiler dışında işe yarar bir şey yokmuş. DNA'sını, barakaların orada bulduğumuz Tesco poşetindeki profillerle karşılaştıracağız ama pek umutlu değilim. Bir fikri olanınız varsa, kulağım sizde."

Quinn'in aksiliği üzerindeydi. "Yani o küçük huysuz piçi evine mi göndereceğiz?"

Omuz silktim. "Başka seçeneğimiz yok."

"Peki ya alçı tozu?" diye sordu Somer. "O panelvanda bolca olmalı."

"Güzel soru. Ve evet, varmış. Ama kimyasal formülasyonu tam olarak belirlemeleri vakit alacak. Bir de Challow bana inşaat şirketlerinin genellikle az sayıdaki büyük toptancılardan alçı tedarik ettiğini söyledi, yani Ramsgate'in kullandığı malzeme eşi bulunmaz bir şey değil. Hâliyle, panelvandakiler Faith'in ayakkabılarında bulduklarımızla uyuşsa bile bu tek başına tutuklama için yeterli olmaz."

"Brotherton da aracını kimsenin ödünç almadığı konusunda ısrar etmeye devam edecek," dedi iç çekerek.

Baxter kaşlarını çattı. "E haklı ama, değil mi? Yani panelvanın anahtarı ya üzerindeydi ya da evindeydi. Onun haberi olmadan birisi nasıl almış olabilir ki?"

Ev omuzlarını silkti. "Belki de bir saksının altında filan evin yedek anahtarı vardı? Benim büyükbabam öyle yapardı."

"Blackbird Leys'te mi?" dedi Quinn, inanmadığını belli ederek. "Dalga geçiyor olmalısın. Öyle bir yerde dışarıya anahtar bıraksalar ev ânında talan edilir."

"Hayır, edilmez," dedi Everett. "Oradaki insanlar birbirlerini kolluyorlar. Bay Brotherton da onlardan biri."

Ayağa kalktım. "En azından bu, cevaplayabileceğimiz bir soru. Öğrenelim bakalım, olur mu?"

***

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Arama alanındaki Barnetson dizlerine kadar kirli nehre girmiş ve her adımında dengesini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Elindeki çubukla dengesini sağlarken balıkçı çizmelerinin altında kayan çamuru hissediyor, temkinli adımlarla ilerliyordu. Cherwell şimdi yer yer kenarlarından taşıyor, sağanağın altında her nefeslerinde havaya buharlar saçan ineklerin bulunduğu, her iki kıyıda uzanan arazilere kahverengi çamurlar akıtıyordu. Su çok yükseldiğinden her türlü çerçöp, ölü yaprak ve gezi teknelerinin atıkları akıntı yönünde döne döne süzülüyor ve sarkan ağaç dallarına takılıyordu. Barnetson birkaç metre ileride bir bisiklet, alışveriş arabası ve dallara takılıp beyaz kabarcıklarla çevrelenmiş birkaç eski poşet görebiliyordu. Poşetlerden biri ağaçlardan birinin gövdesine yapışmıştı, diğerininse içinde bir şey vardı...

Hayır, diye düşündü Barnetson.

Lütfen.

Hayır.

***

Adam Fawley
5 Nisan 2018
17.22

Oraya ilk varan ben değildim. Colin Boddie'nin arabasını görebiliyordum ve Olay Yeri İnceleme aracı da çoktan gelip park etmişti. Ancak iki teknisyen, aracın içinde oturmuş bekliyordu. Dokunulmadan önce olay yerini görmek isteyeceğimi biliyorlardı. Bozulmadan önce...

Arabadan inerken paltomun yakasını kaldırdım, böylesi şiddetli bir yağmurun tanınmamamı sağlayacağını umuyordum ama medya mensupları bir şeyler döndüğünü çoktan anlamıştı. Alanda çok fazla polis vardı. Ne kadar her şey yolunda numarası yaparsak yapalım, olayın anlaşılması an meselesiydi.

Neyse ki orada öylece durup eliyle gösterecek kadar akılsız olmayan üniformalı memur beni doğru tarafa yönlendirdi. Çok geçmeden botlarım çamura battı. Dik durabilmek için mücadele veriyordum, mecazi anlamda yeterince boka batmıştık zaten. Biraz ilerideki beyaz çadırı, etrafa dağılmış arama ekibi personelini ve hiç kıpırdamadan durup kendisine yaklaşmamı izleyen Barnetson'ı görebiliyordum. Yüzünde kasvet dolu bir ifade vardı.

"O olduğundan emin miyiz?" diye sordum yanına gelince.

Başını onaylar anlamda salladı. "Üzerindeki kıyafetlere dayanarak, emin olabileceğimiz kadar eminiz, efendim."

"Başka bir şey bulduk mu?"

"Yakın çevrede bir silah yok ama kızın suya nerede girdiğini bilmiyoruz, hâliyle her yerde olabilir. Aynı zamanda bir çanta veya telefon da ortada yok." Gözünü bana dikti. "Kızın iç çamaşırı da yok. Vücudunun durumu... Kendisine ne yapıldığı fazlasıyla aşikâr."

Güçlükle yutkundum. Kendimi profesyonel koruma kalkanlarımı açmaya zorladım. Sonra aklıma böyle bir lüksü olmayan Sasha'nın annesi geldi. Bir de kızını daha yeni bulmuş olan babası. Onun yerinde ben olsaydım, bir kızım olsaydı ve böyle bir şey yaşasaydım ne yapardım, ne hissederdim diye merak ettim. Sonra da ani bir aydınlanmayla belki zaten bir kızım vardır diye düşündüm.

Olay Yeri İnceleme çadırının loş ışığında ilk görebildiğim şey, yere çömelmiş vaziyetteki Colin Boddie ve azalan ışıkta parlayan beyaz olay yeri inceleme tulumu oldu. Ona seslendiğimde ayağa kalkıp bana döndü ve cesedi işaret etti.

Ninova

Nehir alıp götürdüğünden üzerinde kan yoktu ama hasar vardı. Zalimce, acımasızca, tekrar tekrar verilen, zaman ve kasıt gerektiren bir hasar. Çıplak bacaklarında düzinelerce kesik ve sıyrık, kıyafetlerinde de aynı şiddetin nehir sularında solmuş lekeleri. Umutsuzca kurtarmaya çalıştığı bilekleri, kablolarla kesilip şişmişti. Ve daha da kötüsü, bütün bunlardan daha da kötüsü, ensesinde sıkıca düğümlenen, beyin, kemik ve saç karmaşasını yarı şeffaflıkla saran plastik poşetti.

Plastik poşet. Kablolar. Bunu bekliyordum beklemesine ama yine de karnıma tekme yemiş gibi oldum.

"Çok fena dayak yemiş," dedi Boddie usulca. "Ama bunu anlamak için bir patoloğa sormak gerekmiyor zaten."

"Lütfen bu yaraların en azından bazılarının öldükten sonra olduğunu söyle."

Yüzünü buruşturdu. "Bazısı öyle. Ama torbanın bağlanma şekline bakılırsa oksijensizlikten bayılmış olabilir. Darbeleri o aşamadan sonra aldığını ummak zorundayız. En azından yüzündekileri."

***

Sesli Mesaj

Memur Terry Atkins

Mobil

Transkript:
"DK Everett? Ben Memur Atkins. Beyefendiyi sağ salim evine bıraktım. Dediğiniz gibi, kendisinin güvenliğini kontrol ediyormuş gibi yaparak etrafa bakındım ve kesinlikle yedek anahtarları var. Arka

Ninova

kapının orada, gevşek bir fayansın altında. Umarım bu bilgi işinize yarar."

***

Nina Mukerjee, Clive Conway'le Olay Yeri İnceleme aracının arkasından ekipmanları indirirken yanlarından geçen uzun boylu üniformalı memura bakıp, "Kızı bulan kişi o olmalı," dedi.

Conway, Nina'nın bahsettiği kişiye baktı. Adam beline kadar çamura bulanmıştı. "Barnetson o. Zavallı herif. Durum daha boktan olamazdı."

Cinayet Masası'ndan gelen bir grup memur birkaç metre ileride toplanmıştı. Nina, Barnetson'ın onların yanına gitmesini izledi.

"Fawley de pek mutlu görünmüyor," dedi.

Clive, dönüp bakmaya zahmet etmeyerek, "E, şaşırdın mı?" diye karşılık verdi. "Şu an onunkiler gibi Hugo Boss ayakkabı giyiyor olmak istemezdim."

"Basının boktanlığı onun suçu değil. Ya da insanların televizyonda gördükleri zırvalıklara dayanarak vaka çözme süreleri konusunda saçma sapan beklentilerinin olması."

"Sadece o değil," dedi Clive dönüp bakarak. "Başka bir davayla ilgili laflar dönüyor... Fawley'nin yıllar önce kodese tıktığı birinin davası. Görünüşe göre tesadüf denemeyecek kadar çok benzerlik varmış. Şimdi bir de üstüne *bu*."

Nina'ya anlamlı bir bakış attıktan sonra dönüp son çantayı da aldı ve aracın kapılarını çarparak kapattı.

"Fawley'nin sahte kanıt filan kullanacağını gerçekten düşünüyor olamazsın."

Nina, Dedektif Amir Fawley'yi çok iyi tanıdığını söyleyemezdi, en azından kişisel olarak tanımıyordu. Ama kendisinin profesyonelliği konusunda bir kez olsun ufacık bir şüpheye düşmemişti. Veya dürüstlüğü konusunda.

Conway omuzlarını silkti. "Komplo olması gerekmiyor. Eski usul bir sıçıp batırma da olabilir."

Otoparkın diğer ucunda canından bezmiş üniformalı memurlar, basın mensuplarını polis şeridinin arkasında tutmaya çalışıyordu ama her hâlükârda bu gece haberlerde Fawley'nin görüntüleri olacaktı. *Tabii bizim de,* diye düşündü Nina. Beyaz tulum daima dikkat çekerdi. Ta ki cenaze levazımatçıları gelene kadar.

Kendini toparlayıp görevine odaklandı. "Pekâlâ, plan nedir?"

"Arama ekiplerinden biri, kıyıda sürüklenme izlerine benzeyen bir şey bulmuş. Kızın suya girdiği yer orası olabilir."

Nina gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Eğer yerler kuru olsaydı ayak izi, kan, DNA örneği ararlardı ama şimdi ne yapacaklardı?

Clive, aklından geçenleri anlayarak yüzünü buruşturdu. "Biliyorum ama rahat bir hayat isteseydik bu lanet işe hiç bulaşmazdık, değil mi?"

***

Adam Fawley
5 Nisan 2018
17.50

Arabama binip Somer'ı aradım. Böyle bir şeyi bekliyor olmalıydı, bir noktada hepimiz bekliyorduk, ama bir şeyden korkmakla o şeyin gerçekleştiğini öğrenmek arasında dünyalar kadar fark vardı ve bunu en çok hisseden de Somer olacaktı.

"Somer? Marston İskele Yolu'ndayım. Onu bulduk."

Nefes aldı. Ardından verdi. Sasha hayatta olsaydı şimdiye kadar bunu söylemiş olurdum.

"Bak, üzgünüm ama Fiona'yla konuşma işini sana bırakacağım."

Bu sefer başka bir seçeneğim olmadığını gayet iyi biliyordum. Şefle konuşmalıydım, hem de bir an önce. Bu haberin yayılması saatler değil dakikalar sürecekti ve yayıldığında da gözler Yol Kenarı Tecavüzcüsü davasına dönecekti. Parrie'nin avukatları da bununla ilgileneceklerdi tabii.

"Bir an önce Harrison'ı bilgilendirmem gerekiyor, bu yüzden Windermere Caddesi'ne sen gidebilir misin? Basın burada tepemizde ve Fiona'nın ben oraya gidemeden öğrenmesinden korkuyorum. Mümkünse Ev'i de yanına al."

"Ona ne söylememi istiyorsunuz?"

Sesi kupkuru ve kısmen boğuktu.

"Resmî olarak henüz kimliğini tespit edemediğimizi söyle ama kurbanın yaşma ve nerede bulunduğuna bakılırsa başka biri olması pek mümkün görünmüyor."

"Peki, anladım. Hazırlanmasını sağlarım. Ama eminsiniz, değil mi efendim? Hiç şüphe yok mu yani?"

"Hayır. Üzgünüm ama herhangi bir şüphe olduğunu sanmıyorum. Kesinlikle Sasha."

"Anlaşıldı, efendim. Bana bırakın." Şimdi sesi daha güçlüydü. İçindeki polis galip gelmişti. En azından şimdilik. "Teşhis için onu getirmemi ister misiniz?"

"Açıkçası, sanırım..."

Tekrar nefes aldığını duydum, bunun ne demek olduğunu biliyordu.

"Diş kayıtları en iyi seçenek olabilir diyelim. Hepimizin iyiliği için."

***

BBC News
5 Nisan 2018 | Son güncelleme 18.24

SON DAKİKA: 15 yaşındaki Oxfordlu kayıp kızı arama çalışmalarında bir ceset bulundu.

Oxford'un Marston bölgesi sakinleri, kaybolan genç Sasha Blake'in, en son görüldüğü yere yakın bir açık alanda bulunmuş olabileceğini bildirdi. Son bir saat içinde çok sayıda kişi Cherwell Nehri'nin kenarına kurulmuş beyaz polis çadırının fotoğraflarını paylaştı. Bir cenaze levazımatçısı minibüsünün oraya yakın bir otoparkta görülmesi de bir ceset bulunmuş olma ihtimalini güçlendirdi.

Thames Valley Polisi'nden henüz bir açıklama yok. *Konuyla ilgili daha fazla haber alınca bilgi vereceğiz.*

25 yorum

Sylvia_Meredith_245
Gerçekten korkunç... Gencecik bir yaşam başlamadan bitivermiş. Kalbim ailesi için atıyor.

Shani_benet_151
Benim kızım, Sasha'yla aynı okula gidiyor... Sınıf arkadaşları kendini kaybetmiş durumda. Çok popüler ve çok yetenekli bir kızdı. Hatta önümüzdeki yaz Vogue'da staj yapacaktı. Yüzlerce başvurunun arasından seçilmişti...

Amber_Saffron_Rose
Okulda anma töreni yaparlar, değil mi?

Johnjoe_84_Wantage
Annesi haberlerde tek başınaydı. Babası olacak adam nerelerde, bunu bilmek istiyorum işte. Bu işte kesin bir parmağı var. Bekleyin de görün

Shani_benet_151
Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Sen salça olmadan da ailesinin ve arkadaşlarının fazlasıyla sıkıntı yaşadığını anlamıyor musun? Ya bu yazdıklarını okurlarsa, bu hiç aklına gelmiyor mu? Ne dediğine dair HİÇBİR FİKRİN YOK, bu yüzden kapa çeneni

Johnjoe_84_Wantage
Söylediğim şeyin hoşuna gitmemesi, doğru olmadığı anlamına gelmez. Haklı olup olmadığımı göreceksin

***

Everett ile Somer, Windermere Caddesi'ne girer girmez çok geç kaldıklarını anladılar. Basın mensupları, evin karşısında sıra olmuştu bile. Kapıya çevirdikleri kameralarıyla, polis memurları, akrabalar veya bir kurye için hazırda bekliyorlardı. Fiona Blake'i kapının önüne getirdiği sürece kim olacağı umurlarında değil. Bazıları da Sasha'ya ait olabilecek her şeye odaklanıyordu. Hemen köşede görünen bisiklet, yatak odasının penceresindeki bir çıkartma gibi. Evin içinde bir yaşam belirtisi yoktu, üst ve alt kattaki tüm perdeler çekiliydi ancak kaldırımdaki polislerin arkasında hâlâ bir kalabalık vardı ve bitişik evlerin üst katlarındaki komşular daha iyi görebilmek için uğraşıyordu.

Arabanın motorunu durduran Somer, "Lanet akbabalar!" dedi. "Verdikleri zararı fark etmiyorlar mı?"

"Umurlarında değil ki," dedi Ev, pencereden dışarı bakarak. "Nezaketin, iyi bir hikâyenin önüne geçmesine niye izin versinler?"

The Sky muhabiri canlı yayında konuşuyordu. Önceden çalışılmış bir dönüşle arkasındaki evi işaret etti.

"*Thames Valley Polisi henüz bir açıklama yapmadı ama on beş yaşındaki Sasha'nın cesedinin, kırk üç yaşındaki annesi Fiona Blake'le birlikte yaşadığı, şu an arkamda gördüğünüz evden üç kilometre kadar ileride bulunmuş olabileceğine dair spekülasyonlar artıyor.*"

Ev, direksiyonu biraz fazla sıkı tutan Somer'a baktı.

"Bak Erica, biliyorum, benim için söylemesi kolay ama bu meseleyi fazla kişiselleştirmemeye çalış. Bunun gibi vakalar... eğer izin verirsen seni darmadağın eder. Ama Fiona'nın ihtiyacı olan şey bu değil. Bunu yapan piçi bulmamıza ihtiyacı var. O kadar. O herifi bulup içeri tıkmamıza ve çıkmadığından emin olmamıza ihtiyacı var."

Somer başıyla onayladı. "Biliyorum. Özür dilerim. Ben öyle yapmak..."

"Sorun değil. Özür dilemene gerek yok. En azından benden." Emniyet kemerini çözüp kapının koluna uzandı. "Pekâlâ. Şu pisliklere hadlerini bildirmenin vakti geldi."

***

Adam Fawley
5 Nisan 2018
18.54

"Başka bir seçeneğim yok, Adam. Bunu anlamalısın."

Başımla onayladım. Gerçi bir yanım tam olarak anlamıyordu. Öfkeli, savunmacı, *ciddi-olamazsın* diyen yanım.

"Peki, ne önerirsiniz, efendim?"

Ninova

Harrison'ın gözleri kısıldı. Belli ki ses tonumdan pek hoşlanmamıştı. Ama umurumda bile değildi. Sesim kızgın çıkıyorsa sebebi öyle olmamdı.

"Basın bürosundan, Yol Kenarı Tecavüzcüsü davasının gayriresmî olarak gözden geçirileceğini teyit eden bir açıklama hazırlanmasını talep ettim. Halkın polise olan güveninin devamlılığını sağlamak amacıyla son olaylar ışığında kanıtların yeniden değerlendirilmesinin akıllıca olacağına inandığımı belirten bir açıklama. Ve eğer Ceza Mahkemeleri İnceleme Komisyonuna resmî bir başvuru yapılmasının uygun olacağı ortaya çıkarsa..."

"Ah, Tanrı aşkına..."

"Hadi ama, Adam. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki böyle bir hikâyede erken davranmak daha iyi olur. Twitter'da çoktan yayıldı bile."

"Gavin Parrie'nin masum olduğunu gerçekten düşünüyor olamazsınız, değil mi? Başından beri suçlunun başka biri, gözden kaçmış biri olduğunu... ve bunca yıl sonra tekrar başladığını..."

"Önemli olan *benim* ne düşündüğüm değil, Adam. Doğru olanı yaptığımız görülmeli. Ve eğer..."

"*Eğer* mi? Eğer ne? Eğer ben yanıldıysam, sıçıp batırdıysam mı? Bunu mu demek istiyorsunuz?"

Harrison masasının üzerindeki bir şeyle oynamaya başladı. Gözlerimin içine bakmaktan kaçınmasını sağlayacak her şeyi yapardı şu an. "Böylesi bir tavır takınmanın hiçbir faydası dokunmaz. Emniyet Müdürü'nün bizden suçla ilgili değerlendirdiğimiz tüm alternatif teorileri göstermemizi istemesi son derece makul olur."

Eğer öfkeden deliye dönmüş olmasaydım kahkahalarla gülerdim. Açıkçası, neredeyse gülmeye başlayacak kadar sinirliydim de. Ama böyle bir durumda gülmem, iyice boka batmama sebep olurdu.

Bir sessizlik oldu. Öfkeli, sinir bozucu bir sessizlik.

Harrison tekrar arkasına yaslandı. "Bu arada, takdir edersin ki vakayı başka birine vermek zorundayım."

"*Başka* birine mi?"

"Artık bu vakayla uğraşamazsın, Adam. Bu çok açık bir çıkar çatışması. Eminim sen de görebiliyorsundur."

"Kime peki? Kime vereceksiniz?"

"Nitelikli Suçlar biriminden Ruth Gallagher. Appleford/Blake soruşturmasını o üstlenecek ve Emniyet Müdürü'nün Parrie davasını incelemesi için seçeceği kişiyle birlikte hareket edecek."

Daha kötüsü olabilirdi. Hatta çok daha kötüsü olabilirdi. Gallagher'la sadece şu tuhaf polis sosyalleşme etkinliklerinden birinde karşılaşmıştım ama hakkında söylenenler duymuştum. Kurnaz ve taviz vermeyen biriydi ama işinde de iyiydi. Ayrıca adil biriydi. Bir şeyi nasıl görüyorsa olduğu gibi söylerdi.

"Tabii ayrıca Parrie'nin avukatlarını da bilgilendirmem gerekiyor."

Bir şey demedim. Düzgün bir şey söyleme konusunda kendime güvenmiyordum ve çalan telefon da beni kurtarmış oldu.

Harrison ahizeyi kavrayıp kulağına götürdü. "Rahatsız edilmek istemediğimi söylemiştim," diye bağırdı. Sonra durup bana bir bakış attı, ardından gözlerini benden uzaklaştırdı. "Kendisine şu anda yapacak bir açıklamamız olmadığını ama vakti geldiğinde bir basın açıklaması yapılacağını söyle."

Ahizeyi yerine bıraktı ve bana sıkıntılı bir bakış attı.

"Arayan," dedi, "Jocelyn Naismith'miş."

***

Dışarıda yağan yağmur hiçbir hafifleme belirtisi göstermiyordu ancak morgda havanın görülebileceği bir pencere yoktu. Her zaman olduğu gibi odada ışık biraz fazla parlaktı ve neon lambalar, yavaş mırıltıların ve birbirine çarpan metallerin tıkırtılarının

Ninova

altında uğulduyordu. Odada iki Olay Yeri İnceleme görevlisi ve delillerle ilgilenen bir memur vardı. Bir de Cinayet Masası ekibinden gelen tek kişi olarak Gislingham. Diğerlerine, sıranın kendisinde olduğunu söylemişti ve onların da zaten işleri başından aşkındı ama Gislingham'ın gelmelerini istememesinin gerçek sebebi, kadınların bunu görmesini istemiyor olmasıydı. Ve evet, bunu dile getirmiş olsaydı cinsiyetçi ilan edileceğini biliyordu ama ona kalırsa yaptığı şeye "düşünceli olmak" denirdi.

"Ah, yalnız geldiniz galiba?" dedi odanın diğer tarafındaki Colin Boddie. Asistanı, arkasına geçmiş önlüğünü bağlıyordu.

"Çok işimiz var."

Boddie ona ters bir bakış attı. "Bizim de öyle. O zaman başlayalım, olur mu?"

***

Odada çıt çıkmıyordu.

Somer'ın söyleyecek sözü kalmadığından beri içeriye sessizlik hâkimdi.

Fiona Blake ne bir şey sormuş ne de bir şey söylemişti. Kendini kaybetmiş veya öfkelenmiş de değildi. Soğuk ve perdeleri çekili odada öylece oturuyordu. Gözyaşları yüzünden süzülüyordu ama silmekle uğraşmıyordu bile. Somer daha önce kimseyi bu kadar sessiz, bu kadar durgun görmemişti. Kimseyi bu kadar acı çekerken görmemişti.

Onlar orada otururken hava gitgide kararıyor ve dışarıdan kaldırımı döven yağmurun gürültüsü ile basın mensuplarının alçak sesleri geliyordu. Mutfakta ise Sasha'nın hıçkıra hıçkıra ağlayan ve bir türlü sakinleşmek bilmeyen arkadaşını avutmak için elinden geleni yapan Everett'ın sesi duyuluyordu.

***

Adam Fawley
5 Nisan 2018
19.05

"İsmini bilmiyorum... Kim o?"

Arabada telefonla konuşuyordum. Otopark ile bina arasındaki yaklaşık elli metreyi koşarak geçmeme rağmen sırılsıklam olmuştum ama Alex'le konuşmam gerekiyordu ve kuru kalmaktan ziyade mahremiyet istiyordum.

Basın açıklamasında gördüğüm, bir yerden tanıdığımı düşündüğüm o kadın...

"Jocelyn Naismith, Tüm Gerçek için çalışıyor."

Başka biri olsa açıklamak zorunda kalırdım. Yani adalet sisteminin dışından biri olsa. Ama eşim avukattı. Tüm Gerçek grubunu da gayet iyi biliyordu. Bu grup, yanlış kanıtlarla hüküm giyen insanlar için kampanyalar yürütüyor, adaletsizliği engellemek için ısrarla mücadele ediyordu. Alex de neredeyse tam on yıldır onların çalışmalarını takip ediyor ve destekliyordu. Ama bu sefer durum farklıydı. Bu sefer, olay hassas noktamıza temas ediyordu.

"Parrie davasını mı ele almışlar? Gerçekten mi?" Sesi normalden bir ya da iki ton daha yüksekti. Endişenin tonuydu bu. Ve çok hızlı nefes alıyordu ki bu hiç iyi değildi.

"Öğrendiğim kadarıyla Parrie'nin avukatları onlara daha önceden de ulaşmış ama her seferinde reddedilmişler."

"Şimdiye kadar," dedi Alex sertçe. "Yani her şeyi yeni baştan inceleyecekler... Her şey kurcalanıp didik didik edilecek. Ve sonra da şu yeni vakalara bakmaya başlayacaklar. Bahsettiğin *benzerlikler...*"

Pek adil davranmıyordu ama onu suçlayamazdım.

"O bilgilere erişimleri yok, Alex. Soruşturması devam eden vakalara bakamazlar."

Bu doğruydu. En azından şimdilik.

Ninova

Ona cevap verme fırsatı tanımadan, "Ayrıca henüz Sasha Blake'in otopsi raporu gelmedi," diye devam ettim hızlıca. "Eğer şanslıysak raporda şu Parrie saçmalığından tamamen kurtulmamızı sağlayacak bir şey çıkar."

Ve dava incelemesini de başlamadan durdurur. Ama ya otopsi sonuçları yanıldığımı kanıtlarsa? Sadece şu anki vakada, bu son saldırılarla ilgili değil daha önce de yanıldığımı. Ta en başından beri yanıldığımı.

O zaman ne olacak?

***

Boddie, poşeti keserek çıkartıp kanıt olarak etiketlemesi için Olay Yeri İnceleme teknisyenlerinden birine verdi. Yüzünde maske olsa da Gislingham kadının ne kadar sarsıldığını görebiliyordu. Gis, "eşek sudan gelinceye kadar dövülmek" tabirini binlerce kez duymuştu, hatta hiç düşünmeden kullanırdı da. Ama böyle bir şeyi hiçbir zaman görmemişti. Gerçekten görmemişti, en azından böylesini. Sasha Blake bir taraftan neredeyse normal görünüyordu ama diğer yandan...

Yutkundu ve Somer ile Everett'ın bu görüntüyü görmek zorunda kalmadıklarına bir kez daha şükretti. Sasha'nın yüzünün yarısı, gördüğü şiddetin ağırlığıyla parçalanmış, göz çukuru paramparça olmuş ve kemik parçaları, nehir suyuyla şişip lekelenmiş etinden dışarı çıkmıştı. Annesinin fotoğraflarında gördüğü Sasha, herkesin aradığı Sasha... asla geri dönmeyecekti. Boddie'nin ekibinin, ölüleri yaşayanların görmesi için uygun hâle getirme becerisi efsaneviydi ama bu... bu onların becerilerini bile aşıyordu.

"Sadece yumrukla yapılmış olamaz, değil mi?" diye sordu Gislingham yavaşça.

"Hayır," dedi Boddie, ışığı yaklaştırıp daha iyi görebilmek için eğilerek. "Kesikler bıçakla yapılmış ama diğer darbeler için

başka bir şey kullanılmış. Olay yerinde silah olarak kullanılmış olabilecek herhangi bir şey bulamadınız sanırım?"

Gislingham başını iki yana salladı. "Henüz bulamadık."

"Ben olsam köşeli bir şey arardım. Keskin ama düzgün olmayan bir şey. Belki bir beton veya taş parçası... Ne demek istediğimi anlamışsındır."

Gis derin bir iç çekti. Bu, nehrin kıyısında duran herhangi bir şey olabilirdi. Hem katilin kullandığı şey oradaysa bile bu saatten sonra bulma ihtimalleri var mıydı?

"Galiba DNA bulmayı da umamayız," dedi, öğürme dürtüsünü bastırarak. "Katilin DNA'sını yani."

Boddie başını iki yana salladı. "Maalesef. Su onun icabına bakmış. Sadece DNA'nın da değil, deri kalıntılarının filan da. Veya alçı tozunun." Bir kaşını kaldırdı. "Yani örnek olarak söylüyorum."

***

"Bana söyleyebilir misin... o... şey yapmış mı?"

Somer, ne demek istediğini biliyordu. Fiona çökmüş kaygılı gözlerini Somer'a dikmiş, on beş yaşındaki kızının tecavüze uğramadığını duymak için âdeta yalvarıyordu.

"İnternette bir şeyler gördüm... İnsanlar bunu yapanın Yol Kenarı Tecavüzcüsü olabileceğini, onun geri döndüğünü söylüyorlar. Lütfen, bana gerçeği söyle... O muydu? Bilmem lazım..."

Somer dudağını ısırdı. Fiona gerçeği öğrenmek istediğini düşünüyordu ama gerçek onu rahatlatmayacaktı. Gerçek, sadece üzüntüye ve acıya götüren, tek yönlü, acımasız bir yoldu.

Somer, Sasha'nın ne hâlde bulunduğunu gayet iyi bilmesine rağmen, "Bana kimse bir şey söylemedi," dedi. "Emin olmamız biraz vakit alabilir. Ama inan bana, bunun Yol Kenarı Tecavüzcüsü'yle bir ilgisi olduğunu gösteren hiçbir delil yok.

Ninova

Dedektif Amir Fawley, o adamın hapiste, ait olduğu yerde olduğundan emin."

Fiona başını sallayarak onayladı, sonra bir kez daha gözleri doldu. "Ben sadece kaldırabileceğimden emin değilim... Eğer... eğer onun başına böyle bir şey..."

Somer uzanıp Fiona'nın soğuk, kuru ellerini kavradı. "Lütfen... Kendine olasılıklarla işkence etme."

Zaten yakında her şey onun için fazlasıyla kötü olacaktı.

"Yapamıyorum," dedi Fiona sesi çatlayarak, "Bunu düşünmeden edemiyorum. O adamın ellerinin kızımın üzerinde olduğunu, ona dokunduğunu... O iğrenç... iğrenç..."

Fiona sonunda kendini koyuverince Somer hemen yanına oturup ağlayan kadına sarıldı.

"Her ne olursa olsun," diye fısıldadı, "ben buradayım. Yanındayım."

***

Toplantı odasındaki telefon çaldığında saat neredeyse sekiz olmuştu. Arayan, girişteki memurdu. Birisinin bilgi vermek için geldiğini söylemişti. Sasha Blake vakası hakkında.

Quinn sesli bir iç çekti ve odaya baktı. Maalesef etrafta işi üzerine yıkabileceği biri yoktu. Ceketini sandalyesinin arkasından çekip aldı ve alt kata indi.

***

"Ah, Çavuş, tekrar gelmeniz iyi oldu."

Gislingham kapıyı arkasından kapattı. "Patron aradı. Cevap vermek zorundaydım. Bu kadar uzun süreceğini tahmin edemedim."

Ceset şimdi yüzüstü yatıyordu ve boynundan aşağısı örtülmüştü. Kafasının arkasında ıslak saçlar ve yapışkan beyin

dokusu birbirine karışmıştı. Başının tepe noktasına yakın bir yerde ise kafa derisinin kafatasından sarktığı, diğer kısımlara göre daha soluk ve daha çiğ bir parça vardı.

"Olay yerinde tahmin etmiştim," dedi Boddie, Gislingham'ın bakışlarını fark edip, "ve haklıymışım. Saçının büyük bir kısmı koparılmış. Ölmeden önce."

Masanın üzerine eğilip örtüyü kaldırdı ve bir çaylak olmamasına, bunu daha önce defalarca yapmış olmasına rağmen Gislingham başını çevirdi.

"Senin de bildiğin gibi, iç çamaşırı ortada yok," diye devam etti Boddie. "Vajinal sıvı örneği aldım ama bir işe yarayacağını sanmıyorum."

"Suda olduğu için mi?" diye sordu Gislingham, gözlerini Boddie'ye sabitleyerek. "Yoksa adam prezervatif kullandığı için mi?"

Boddie omuz silkti. "İlki kesinlikle, ikincisi ise büyük ihtimalle."

"Ama tecavüze uğradığı kesin mi?"

Boddie somurttu. "İşaretler o yönde. İç çamaşırının olmaması, kalçalarındaki çizikler... Ama DNA olmadan yüzde yüz emin olamayız."

Önce kıza, ardından Gislingham'a baktı. Sonra da nazikçe cesedi tekrar örttü.

***

Quinn, kıçını kaldırıp buraya gelmesine değdiğini düşünüyordu. Danışmadaki "bilgi kaynağı" yirmi beş yaşlarındaydı. Kestane rengi ipek gibi saçları atkuyruğu yapılmıştı. Altında "mini" olmasına ramak kalmış bir deri etek vardı. Quinn, masadaki memurun pişmiş kelle gibi sırıtmasını görmezden gelmeyi tercih ederek dikkatle cep telefonuna bakan kadının oturduğu yere doğru ilerledi.

Ninova

"Hanımefendi?"

Kadın başını kaldırıp gülümsedi. "İsmim Nicole. Nicole Bowen."

"Galiba bizimle paylaşacağınız bilgiler varmış. Sasha Blake'le ilgili."

"Evet," dedi kadın, Quinn'e kendinden emin bir ifadeyle bakarak. "Onu görmüş olabilirim."

Quinn kadının yanına oturup iPad'ini çıkardı ve sisteme yeni bir veri girişi yapmaya koyuldu.

Kadın, Quinn'in ne yazdığını görmeye çalışıyordu. "Polislerin hâlâ not defteri ve ucu çiğnenmiş, ucuz tükenmez kalem kullandıklarını düşünüyordum."

"Bazıları öyle yapıyor," dedi Quinn soğuk bir sesle. "Ben onlardan değilim."

"Tüm hayallerimi yıktınız. Televizyondaki suç programlarına bir daha aynı gözle bakamayacağım."

Bir kez daha gülümsedi. Bacak bacak üstüne atmıştı ve parmakları dizinin üzerinde geziniyordu.

"Ne görmüştünüz, Bayan Bowen?"

"Lütfen ama, *Nicole*," dedi kadın ismini vurgulayarak. Bunu söylerken öne doğru eğilmişti. Quinn, kadının saçının kokusunu alabiliyordu.

"Pekâlâ, *Nicole*. Sasha'yı ne zaman gördünüz?"

"Galiba iki hafta kadar önceydi. Yanında iki kız vardı."

Quinn dikkatle ona bakıp arkasına yaslandı. "Yani kendisi kaybolmadan on gün önce. Bunun konuyla ne gibi bir ilgisi olacağını düşündünüz?"

Kadın kızardı. "Şey... ben sadece..."

Quinn gözlerini kıstı. Nasıl bir oyun oynuyordu bu kadın? Yoksa Quinn'le mi oynuyordu? "Onu gördüğünüz filan yok, değil mi?"

Kadın çenesini kaldırdı. "Hayır, gördüğümden eminim..."

"Kimsiniz siz, Bayan Bowen? Tabii gerçek adınız buysa."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Quinn ayağa kalktı. "Basın mensubusunuz, değil mi?"

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır, değilim... Yani sandığınız gibi değil..."

Quinn gerçekten sinirlenmişti. "Yaptığınız şeyin *tamamen* etik dışı olduğunu bilmiyor musunuz? Polisin vaktini boşa harcamanızdan bahsetmiyorum bile, ki üşenmesem bunun için sizi tutuklayabilirim. Ama editörünüze şikâyet etmekle yetineceğim. Kimin için çalışıyorsunuz?"

Kadın ayağa kalkıp cebinden bir yaka kartı çıkardı. Üstünde resmi olan kartta ismi de yazıyordu. Alt kısımda ise şunlar yazılıydı: "Yapımcı Asistan, Polymus Stüdyoları."

Bunu gören Quinn şaşkınlıkla olduğu yerde kaldı. "Sinema sektöründe misiniz?"

Kadın başını iki yana salladı. "Televizyon aslında."

"Anlamıyorum. Bunun Sasha Blake'le ne ilgisi var?"

Kadın kartını kaldırdı. "Tüm Gerçek hakkında bir program yapmakla görevlendirildik."

Quinn yüzünü buruşturdu. "Ah, Tanrı aşkına. O işe yaramaz sözde hayırseverler mi?"

"Açıkçası bazı korkunç adli hataları düzelttiler..."

"Ve bunu yaparken de bir sürü iyi polisin kariyerini mahvettiler. Sizin gibiler bu işlerin nasıl olduğunu bilmez..."

Quinn tam dönüp gidiyordu ki kadın uzanıp kolunu tuttu. "Beni dinleyin lütfen. Sadece beş dakikalığına. Size bira ısmarlayabilirim."

Quinn tereddüt etti. Bir an için şu aptalların neler planladıklarını öğrenmek faydalı olabilir diye düşündü. Hiç belli olmaz, Fawley ona teşekkür bile edebilirdi.

"Lütfen?"

***

Ninova

Bu sırada Baxter, boğazına kadar evrak işlerine gömülmüştü. Bugün ilk kez Yol Kenarı Tecavüzcüsü davasının transkriptlerine bakacak vakti bulmuştu ama şimdi eve gitmeden önce çalışabileceği sadece bir saati vardı. Eşi şu vücut dengeleme kurslarından birindeydi, yani eve geç dönerse haberi olmayacaktı. Buzdolabında kendisini bekleyen kinoa ve avokado salatası da pek çekici değildi zaten.

Kalın dosyayı açıp okumaya başladı. Şu âna kadar gördüklerine bakılırsa, Gis'in teorisi son derece mümkündü. Potansiyel bir taklitçinin, Parrie'nin yöntemini uyguluyor olabileceğini gösteren fazlasıyla detay vardı. Baxter not almaya başladı ama geçirdiği uzun gün birden etkisini göstermeye başlayınca kısa süre içinde kendisini esnemesini bastırırken buldu. Bu durum, kendisini kötü hissetmesine sebep oldu çünkü okuduğu şey sıkıcı değildi, tamamıyla korkunçtu. Oturuşunu biraz dikleştirip tekrar başladı. İşte o zaman dikkatini bir şey çekti. Gözlerini kırpıştırıp baktı ve tekrar okudu. Sonra bilgisayarının başına geçip hızlı bir veri tabanı araması yaptı. Gördüklerini transkripttekilerle karşılaştırdı, ardından arkasına yaslanıp uzun, yavaş bir nefes aldı.

Bu konuda haklı çıkmayı hiç ama hiç istemiyordu.

Öte yandan... haklıydı.

***

Teknik olarak görev başında değildi, dolayısıyla bir bira içmesinde de hiç sakınca yoktu ama Quinn yine de tanıdığı biriyle karşılaşma ihtimali olmayan bir barı tercih etmişti. Öte yandan burası öyle bir yerdi ki TripAdvisor'da yakın çevredeki en kötü barı aratsa buradan daha beterini bulamazdı. Köşede gevezelik eden tek kollu bir serseri vardı, barın yanında kızarmış domuz derisi cipsleri asılıydı ve kapalı mekânlarda sigara içmek on yıldan uzun bir süredir yasak olmasına rağmen tavan sigara dumanından

sararmıştı. Şu Bowen denilen kadın da etrafa bakıp Quinn'in ona bir şey söylemeye çalıştığını anlasa çok daha iyi olacaktı.

Gerçi hakkını vermek lazım, kadın buradan pek de ürkmüş gibi değildi. Öyle ki içki alabilmek için bar taburelerindeki üç inşaatçıya meydan bile okumuştu. Masaya dönüp içkileri bıraktığında adamlar hâlâ ona bakıyordu.

"Pekâlâ," dedi Quinn bardağını eline alarak, "dökül bakalım. Bu sefer doğruyu söylemeni istiyorum."

"Yol Kenarı Tecavüzcüsü davası," dedi kadın. "Bu davaya odaklanıyoruz. Programda yani. Davayı biliyorsun, değil mi?"

Quinn ona sert bir bakış attı. Oltaya gelecek değildi. Kadın onu enayi mi sanıyordu?

Bowen konuşmaya devam etti. "Planımız, tüm yeniden yapılandırmalar ve bazı ünlü konuşmacılar da dâhil olmak üzere, Tüm Gerçek soruşturmasını takip eden, bilgi verecek birilerine ulaşmak. Eski yargıçlar, Olay Yeri İnceleme görevlileri, psikologlar. Bilirsin işte. Jocelyn bu işe fazlasıyla hazır ve hatta bizzat Gavin Parrie'yi de dâhil edebiliriz... BBC'nin geçen yıl benzer bir şey için hapishanedeki bir telefon görüşmesini kaydetmesine izin verilmişti..."

Quinn, kadının sözünü kesti. "Parrie davası yirmi yıl önce kapandı. Neden şimdi harekete geçtiniz?"

Kadın, Quinn'in kasıtlı olarak anlamıyormuş gibi yaptığını fark ettiyse bile yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. Hemen ardından yanaklarına renk geldi, mesleki tutkunun kızarıklığı.

"Şu son iki vaka çok açıkça bu davaya yeni bir ışık tutuyor, değil mi? Ayrıca zamanlama da gerçekten daha iyi olamazdı. Gavin Parrie'nin şartlı tahliye duruşması yaklaşıyor. Bir de tabii kendisinin başından beri masum olduğunu iddia etmesi var. Bu konuda hiç tereddüt etmedi. Bu da çok ilginç bir bakış açısı oluşturuyor."

"Suçluların hepsi masum olduklarını söyler," dedi Quinn yavaşça.

Ninova

Nicole Bowen bir kaşını kaldırdı. "Söyleyebilirler ve bazen de haklıdırlar."

"Evet, tabii," diye karşılık verdi Quinn. Bira çoktan başına vurmuştu. Öğle yemeği yememişti ve içmesi gerekenden çok daha hızlı içiyordu.

Belki kadın da bunu fark etmişti çünkü oturduğu yerde biraz ileri doğru hareket etti. "Şu Yol Kenarı Tecavüzcüsü vakasının tekrar incelenmesi... O iş nasıl gidiyor?"

Quinn kaşlarını çattı. Bu, onun için yeni bir bilgiydi. "Bunu sana kim söyledi?"

Kadın omuz silkti. "Ah, bilirsin işte. Dedikodular." Eğilip Quinn'e yaklaştı. "İnclemenin ne zaman olacağını biliyor musun? Çünkü bunu da programa dâhil edebilirsek *harika* olur." Gülümsedi. "Hiç televizyona çıktın mı? Şu kadarını söyleyeyim, kameralar sana *gerçekten* bayılacaktır..."

"Bu tür soruşturmalar... gizli olur. *Eğlence* malzemesi de değildir."

Kadın başını iki yana salladı. "Konu o değil. İnsanların kendileri için neler yapıldığını bilmeye hakları yok mu? Vergilerinin nerelere harcandığını görmeye? Şimdi bir de yeni kanıtlar var..."

"O kadarını bilmiyorsun. O kadarını *biz* bile bilmiyoruz."

Kadın tekrar arkasına yaslandı ve bu sefer Quinn'i daha soğuk bakışlarla süzdü. "Ve bir de Adam Fawley var."

Quinn'in gözleri kısıldı. "Ne olmuş Adam Fawley'ye?"

"Davaya o bakmıştı, değil mi?"

Quinn bilmiyormuş gibi yapmaya çalıştı ve muhtemelen bunu istediğinden daha iyi başardı. "Öyle miymiş?"

Kadının ağzının kenarında küçük, keskin bir gülümseme belirdi. "*Eminim sen de biliyorsundur ki* Parrie davasının başındaki dedektif oydu. Rütbesi seninkiyle aynıydı, Dedektif Çavuş. Daha doğrusu, eski rütbenle aynıydı."

Bowen maden suyu dolu bardağını eline aldı. Quinn ise gözlerini ona dikti. Kadının bunu bilmemesi gerekirdi... Acaba

başka ne biliyordu? Bir şüpheliyle yattığı için rütbesinin düşürüldüğünü öğrendiyse...

Quinn'in huzursuzluğunun Bowen'i eğlendirdiği çok açıktı. Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Eminim ki kamuoyu, Adam Fawley'nin niçin Sasha Blake soruşturmasına atandığını bilmek ister. Çünkü ortada bariz bir çıkar çatışması var."

Quinn kaşlarını çattı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Bowen ona inanmayan gözlerle bakıyordu. "Ah, *hadi ama.* Cidden bilmediğini söylüyor olamazsın. Fawley hakkındaki gerçeği bilmiyor musun?"

Quinn bir şey bilmediğini gizleyemeyince Bowen ona anlamlı bir bakış attı. "Öyleyse sana duruşma raporlarına iyice bakmanı öneririm." Eğilip masaya bir kartvizit bıraktı. "Baktığında da beni ara."

***

MERKEZ CEZA MAHKEMESİ

Old Bailey
Londra EC4M 7EH

SAYIN HÂKİM HEALEY HUZURUNDA

K R A L İ Ç E
GAVIN FRANCIS PARRIE'YE KARŞI

BAY R. BARNES ve BAYAN S. GREY,
savcılık adına duruşmaya katıldı.

BAYAN B. JENKINS ve BAY T. CUTHBERT,
davalı adına duruşmaya katıldı.

Ninova

10 Kasım 1999, Salı
[19. Gün]

ADAM FAWLEY tekrar kürsüye çağırıldı
BAYAN JENKINS tarafından sorgulandı

S: Çavuş Fawley, dün Bay Barnes'a anlattığınız olaya dönmek istiyorum. Özellikle de müvekkilimin tutuklanmasına yol açan olay dizisine. 3 Ocak 1999 günü saat 11.45'te, Bayan Sheldon'ın sizi aradığını söylemiştiniz.
C: Evet.

S: Sizi cep telefonunuzdan aradı sanırım?
C: Evet.

S: Öyle bir durumda kendisinin 999'u arayacağı düşünülebilirdi.
C: Sanmıyorum.

S: Onun durumundaki biri, normalde öyle yapmaz mı?
C: Saldırı girişiminden sonra kendisiyle görüşen memur bendim. Beni aramayı tercih etmesinin sebebinin bu olduğunu düşünüyorum ama daha detaylı bir yanıt için kendisine sormanız lazım.

S: Ve bu aramanın sebebi, kendisine saldıran adamı teşhis ettiğini düşünmesiydi.
C: Doğru.

S: Peki, sizin de söylediğiniz gibi kendisi adamın yüzünü hiç görmediyse bunu nasıl yapmış olabilir?
C: Kokusunu tanımış. Çevre yolundaki bir istasyonda benzin almak için sıraya girmiş ve çok belirgin bir koku fark etmiş. Aşırı keskin,

tatsız bir kokuymuş, fazla olgunlaşmış meyve gibi.

S: Arkasında duran adamdan mı almış kokuyu?
C: Evet.

S: Ve daha önceden de bu kokuyu aldığını fark etmiş, öyle mi?
C: Evet. Sırada dururken birdenbire çok korktuğunu söyledi ama nedenini anlaması birkaç dakika sürmüş.

S: Diğer kurbanlardan herhangi biri böyle bir kokudan bahsetmiş miydi?
C: Hayır. Ama onların başlarına sıkıca plastik poşet bağlanmıştı. Bayan Sheldon'ın durumunda ise fail, poşeti tam olarak başına geçiremeden olay yerinden kaçtı. Bunun, olayı açıkladığı sonucuna ulaştık. Ayrıca Bay Parrie'nin tip 1 diyabet hastası olduğunu öğrendik. Bu hastalık, iyi idare edilemezse bazen nefeste belirgin bir kokuya yol açabiliyor. Bayan Sheldon'ın tarif ettiğine çok benzeyen bir kokuya.

S: Bayan Sheldon sonra ne yapmış?
C: Gördüğü kişiyi istasyonun girişine kadar takip etmiş ve sonra da arabasıyla adamın panelvanının peşine düşmüş.

S: Kendisini ciddi anlamda tehlikeye atmış, öyle değil mi?
C: Öyle. Çok cesur davranmış.

S: Sonra ne olmuş?
C: Bay Parrie'nin Botley Yolu'nun dışındaki bir garajın önüne park edip içeri girdiğini görmüş. O noktada da beni aradı.

S: Siz de yardım gönderdiniz, doğru mu?
C: Evet. Ayrıca kendisine kalabalık bir yere gitmesini ve destek gelene kadar orada kalmasını söyledim.

S: Öyle mi yaptı peki?
C: Evet. Yakınlardaki bir süpermarkete gitti ve ben de yaklaşık yarım saat kadar sonra kendisiyle orada buluştum.

S: Peki, bu sırada müvekkilim neredeydi?
C: Olay yerine ulaştığımızda Bay Parrie, Fox & Geese adındaki bara gitmişti. Garajı ve panelvanı adli tıp testleri için emniyet şeridiyle çevirdik, kendisini de sorgulamaya götürdük.

S: Bazı insanlar, tüm bunları oldukça zayıf temelli bir gerekçeye dayanarak yaptığınızı düşünebilir. Kötü kokuya dayanarak bir adamı tutukladınız.
C: Uğradığı saldırıdan hemen sonra Bayan Sheldon'la konuştuğumda kendisinin zeki, dikkatli ve ifade gücü yüksek biri olduğunu fark ettim. Saldırganı teşhis etme ihtimalinin ciddiye alınması gerektiğine de böylece karar verdim. Daha sonra garajda bulunan eşyalar da bunu doğruladı zaten.

S: Neydi bu eşyalar, Çavuş Fawley?
C: Sakıncalı olarak değerlendirilen bir miktar pornografi.

BAY BARNES: Jüri üyeleri, önünüzdeki dosyanın 17. maddesinde, söz konusu eşyaların üzerinde mutabık kalınan listesi var. Hem iddia makamı hem de savunma makamı, bu eşyaların garajda bulunduğunu kabul etmektedir.

BAYAN JENKINS: Garajda başka ne keşfedildi, Dedektif Fawley?

C: Saldırılarda kullanılanlarla aynı renk ve türde birçok kablo.

S: Ama duruşmanın başlarında anlatıldığını duyduğumuz, Bayan Donnelly'den alınan mücevher bulunmadı, değil mi?

C: Hayır.

S: Bay Parrie'nin diğer kurbanlarla bir bağlantısı olduğunu gösteren bir şey bulundu mu?

C: Hayır.

S: Ama çok önemli bir şey daha bulundu, değil mi?

C: Evet. Olay Yeri İnceleme ekibi, Bayan Sheldon'ın üç tel saçını buldu. Bu saç tellerinin ona ait olduğu, DNA testiyle doğrulandı.

S: Saç kökü hâlâ mevcut olduğu için test yapılabildi sanırım. Bu da saçın kesilmeyip koparıldığını gösteriyor.

C: Doğru.

S: Bayan Sheldon'ın, sizi aradıktan sonra polisler gelene kadar garaja girmediğinden emin misiniz?

C: Ben orada değildim. Ama böyle bir şey yaptığını gösteren hiçbir kanıt yok.

S: Ama eğer girdiyse saç tellerini oraya kendisi yerleştirmiş olabilir, değil mi? Özellikle de müvekkilimi suçlamak için.

C: Teorik olarak öyle ama...

S: Bunu yapmak için gerekçesi olduğunu kabul etmeniz gerekiyor. Müvekkilimin sadece kendisine tecavüz etmeye kalkışmakla

kalmadığını, ayrıca bu olayın ardından başka kadınlara da vahşice saldırdığını düşünüyordu. Onun tutuklanmasını istemesi çok doğal.

C: Saldırı gerçekleştiği zaman Bayan Sheldon'ın saçları uzundu. Garajda bulunan saç tellerinin uzunluğu, 25 santimden fazlaydı. Söz konusu olaylar sırasında ise Bayan Sheldon saçlarını kısacık kestirmişti. Kendisi, Bay Parrie'yi suçlamak için saçlarını koparıp garaja koymak istese bile saçı bir işe yaramayacak kadar kısaydı.

S: Şimdilik son bir soru daha soracağım, Çavuş Fawley. Az önce yine o gün sizi aradığından bahsettiniz. 999'u ya da herhangi bir polis servisini aramak yerine doğrudan sizi aramış.

C: Evet, dediğim gibi.

S: Peki cep telefon numaranızı nasıl buldu?

BAY BARNES: Sayın hâkim, izin verirseniz araya gireceğim. Çavuş Fawley, Bayan Sheldon saldırıya uğradıktan sonra kendisiyle görüştüğünü ve ona kartını verdiğini zaten söylemişti.

BAYAN JENKINS: Bu doğru mu, DÇ Fawley?

C: Evet, Bayan Sheldon'a o zaman kartımı vermiştim.

***

"Dün geceye kadar ben de bilmiyordum."

Baxter, Quinn, Everett ve Somer, sabahın sekizinde St. Aldate's Polis Merkezi'nin hemen yanındaki kafede, genellikle yarısı boş olup şu an dördü dışında hiç kimsenin olmadığı üst katta, pencereden en uzak köşede, mekândaki tek radyatörün

yanında yer alan masadaydılar. Aralarında mahkeme tutanaklarından oluşan bir dosya yığını vardı.

"Savunma makamı belli ki bir şeyler olduğunu düşünmüş," dedi Baxter. "Ellerinde saldırmaya yetecek bir şey olmamasına rağmen."

"Şu Bowen denen kadın da kesinlikle bir şeyler döndüğünü düşünüyordu," dedi Quinn. "Bizi tam bir eşek sürüsü gibi gösterdi bu arada."

"Kendi adına konuş," dedi Baxter hırçın bir sesle.

"Hadi ama," dedi Ev, kasvetli bir ifadeyle kahvesine bakarak. "Bu tavrın hiçbir faydası yok. Birbirimizin yanında olmalıyız. Ne yapacağımızı çözmeliyiz."

"Pek bir şey yapabileceğimizden emin değilim," dedi Somer, "doğruca sormak dışında."

"Ama bunu Gis'in yapması gerekmez mi?" diye sordu Ev. "Üstümüz olarak."

"Yani, ona bu yüzden daha fazla para veriyorlar," diye homurdandı Quinn alaycı bir sesle.

"Neyi benim yapmam gerekmez mi?"

Hepsi birden dönüp baktığında Gislingham'ın kapıda olduğunu gördüler. Pek de mutlu görünmüyordu.

"Bugünün cumartesi olduğunu biliyorum ama elimizde lanet bir cinayet vakası var. Toplantı odasında in cin top oynuyor. Burada boş boş oturmuş ne halt ediyorsunuz?"

Birbirlerine baktılar, ardından Quinn, Baxter'ı dürtüp ona anlamlı bir bakış attı. *Elinde kanıt olan sensin... ona sen söyle.*

Baxter boğazını temizledi. "Parrie duruşmasının kayıtları, Çavuş. Bilmeniz gereken bir şey var."

***

Ninova

Tarih: 06 Nisan 2018 Cumartesi, 08.25 **Önem: Yüksek**
Gönderen: AlanChallowCSI@ThamesValley.police.uk
Alıcı: DAAdamFawley@ThamesValley.police.uk, CID@ThamesValley.police.uk

Konu: Vaka numarası 1866453 Blake, S

Ashley Brotherton'la ilgili hızlı bir bilgilendirme. Test sonuçlarını aldık. Brotherton'ın panelvanının arkasında Faith Appleford'un ve Sasha Blake'in DNA'sı yok. Prezervatifte bulunan kadın DNA'sı da Blake ile uyuşmuyor. Ayrıca Brotherton, Faith Appleford saldırısında kullanılan plastik poşette bulunan erkek profillerinden hiçbiriyle eşleşmiyor.

AC

***

Adam Fawley
6 Nisan 2018
09.35

Ben vaka odasına girdiğimde Gis çoktan ekip toplantısını başlatmıştı. Arka tarafta bekledim ama ortamda pek olumlu bir hava olmadığını anlayabiliyordum. Ashley Brotherton'ın iş arkadaşlarıyla yapılan ilk görüşmelerde umut verici bir şüpheliye rastlanmamıştı ve olay yerinden gelen haberler de pek iç açıcı değildi. Ana yola görgü tanıkları için ilan asılmıştı. Bununla birlikte cinayet silahı şöyle dursun, Sasha'nın çantasından veya telefonundan da hâlâ hiçbir iz yoktu. Sasha'nın düşündüğümüz yerden nehre düştüğü de kesin değildi. Yağmur, köpekler dâhil herkesi alaşağı ediyordu.

Gislingham tüm bunları düzgünce özetledi. Son zamanlarda bu konuda gayet uzmanlaşmıştı, bu yüzden bu kadar gergin olması beni şaşırttı. Belki de otopsiye tanık olmak zorunda

kaldığı için gergindi. Yine de en azından iyi bir karar vererek normalde bu ekipte olmayan üç dedektifi vakaya almıştı. Gis haklıydı, olabildiğince fazla insana ihtiyacımız vardı.

Gis raporunu bitirene kadar bekledikten sonra ön tarafa doğru ilerleyip yanına gittim.

"Pekâlâ millet, şu an ihtiyacımız olan şey bu olmasa da Harrison'ın pazartesi sabahı basın açıklaması yapacağını bilmeniz gerekiyor. Yol Kenarı Tecavüzcüsü davası da gözden geçirilecek. Şimdilik sadece gayriresmî bir inceleme olacak ama bunun Ceza Mahkemeleri İnceleme Komisyonuna sevkle sonuçlanmayacağının garantisi yok."

Herkes nasıl tepki vereceğini bilemeyerek birbirine kaçamak bakışlar attı. Ortada bir problem olabileceğini bilmek ile yetkililerin bunu kamuoyuna açıklayacağını öğrenmek bambaşka şeylerdi. Bu, bir fark yaratırdı. Rahatlama oranları, kariyerler, hatta sadakat için bile. En azından onların yerinde ben olsam böyle düşünürdüm. Ve hiç şüphesiz ki bu odada kesinlikle dile getirilmeyen bir şeyler vardı.

"Bunun herkesin üzerinde ekstra baskı yaratacağını ve medyada çok fazla şey olacağını biliyorum. Hepsi kışkırtıcı ve çoğu Alastair Osbourne hakkında olacak. Ya da benim hakkımda. Ama hiçbiri *sizin* hakkınızda olmayacak. Bu yüzden sadece işinize odaklanın ve o saçmalıkların dikkatinizi dağıtmasına izin vermeyin. Ayrıca iyi niyetli görünseler bile lanet olasıca gazetecilerle konuşmayın. Sonu iyi olmaz."

"Açıkçası, efendim," dedi Gislingham. "O konuyla ilgili..."

Tam araya girecektim ki açılan kapı bana engel oldu. İçeri giden kadın orta boylarda, bir deri bir kemikti ve sade, tüvit bir döpiyes giymişti. Onu son gördüğümden bu yana saçı kısalmış, rengi de açılmıştı. Lia Williams'a benziyordu. En az onun kadar açık, pozitif ve kendinden emindi. Şu an benim olmadığım her şeydi yani.

Ekiptekilere baktım. "Millet, bu Dedektif Amir Ruth Gallagher. Blake ve Appleford soruşturmalarının başında artık o olacak."

Odadakiler birbirlerine kaçamak bakışlar atarken nefes alıp verişleri duyulabiliyordu. Gallagher'a dönen ve benim görmemi istemedikleri bakışları... İki kat şaşkınlık, bir parça da utanç... Sanırım bunu beklemek gerekirdi ama dürüst olmak gerekirse böyle bir durumda ne "beklemek" gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Benim için de yeni bir durumdu, daha önce bir vakadan alındığım olmamıştı hiç.

Gallagher'ın bakışlarını yakalayınca onu öne çıkmaya davet ettim. "Bir şey söylemek ister misin?"

Odada biraz ilerledi. "Henüz değil sanırım. Öncelikle vaka notlarına bakıp bilgi edinmeliyim. Parrie davasıyla ilgili de öğrenmem gereken epey şey var. Ama bu ekibin muhteşem bir namı var, sizlerle çalışmak için sabırsızlanıyorum."

Hakkını vermem gerek, gayet iyi idare etmişti. Ağırlığını ortaya koymadı, zorlamadı. Alçakgönüllü ama profesyoneldi. İK'nın da diyeceği gibi "kapsayıcıydı". Fakat odadaki tedirgin havayı da fark etmiş olacak ki bir adım öne çıktı. "Bir konuda net olalım. Kimse Dedektif Amir Fawley'nin yanlış bir şey yaptığını ya da Gavin Parrie'nin haksız yere mahkûm edildiğini söylemiyor. Ancak son zamanlarda basın ve sosyal medyanın her gün tepemizde olmasının nasıl bir şey olduğunu da hepimiz biliyoruz. Bu hiç adil değil ve tam bir karın ağrısı ama maalesef ki durum böyle."

Gülümsemeye çalıştı, ben de aynısını yaptım.

Derin bir nefes aldım ve göğsümün sıkıştığını hissettim. Çünkü sonunda oraya ulaşmıştım işte. Gerginliğin zirve noktasına. Geri dönülmez noktaya.

Ekibe döndüm. "Bir şey daha var. Biliyorum, daha önce söylemem gerekirdi ama işlerin bu noktaya gelmeme ihtimali

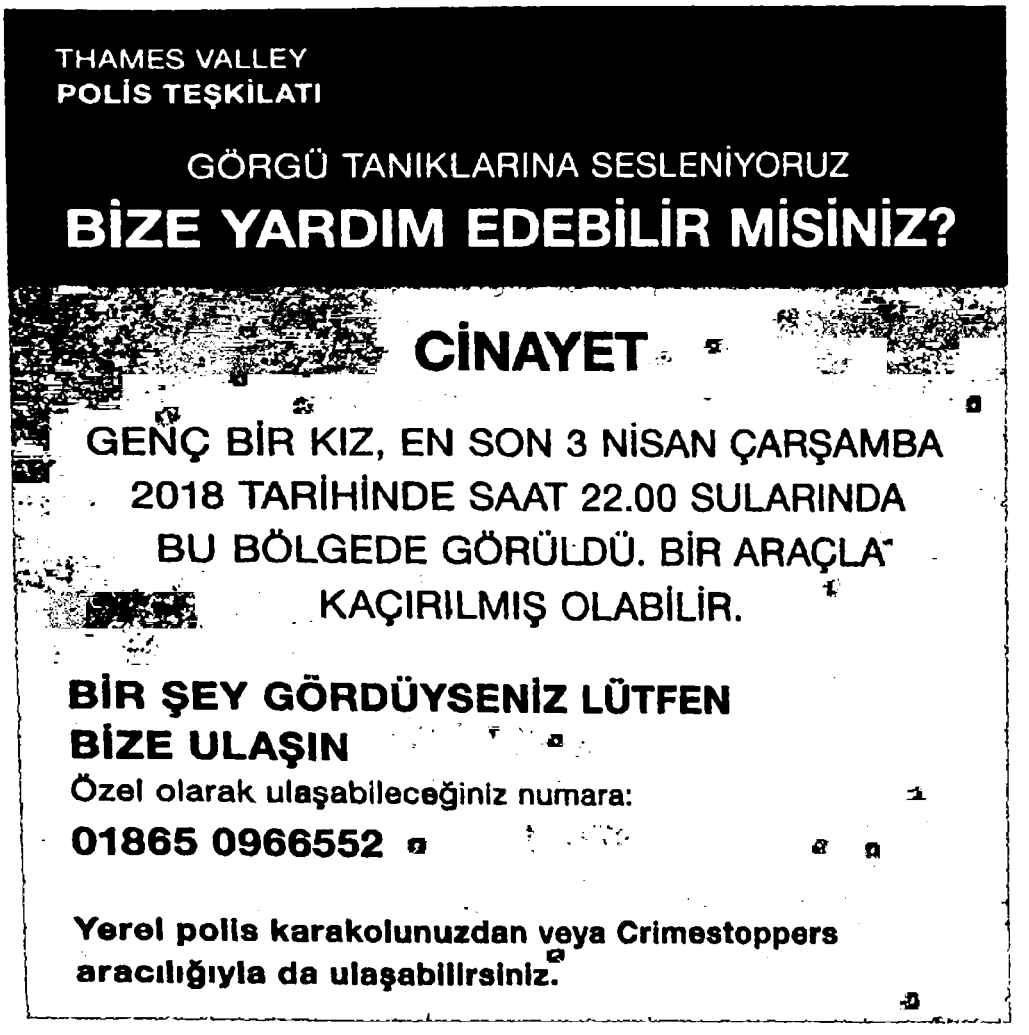
vardı. Her neyse, umarım niçin söylemediğimi anlarsınız. Parrie'nin saldırdığı kadınlardan biri... İsmi Sandie Sheldon'dı."

Bir tuhaflık vardı, yüzlerinden anlayabiliyordum.

"Kendisi saldırıdan iki yıl sonra evlendi. Benimle. Sandie Sheldon... *Alexandra* Sheldon... benim eşim."

Gis boğazını temizledi. "Evet, efendim," dedi sessizce. "Biliyoruz."

***

THAMES VALLEY
POLİS TEŞKİLATI

GÖRGÜ TANIKLARINA SESLENİYORUZ

BİZE YARDIM EDEBİLİR MİSİNİZ?

CİNAYET

GENÇ BİR KIZ, EN SON 3 NİSAN ÇARŞAMBA 2018 TARİHİNDE SAAT 22.00 SULARINDA BU BÖLGEDE GÖRÜLDÜ. BİR ARAÇLA KAÇIRILMIŞ OLABİLİR.

BİR ŞEY GÖRDÜYSENİZ LÜTFEN BİZE ULAŞIN

Özel olarak ulaşabileceğiniz numara:

01865 0966552

Yerel polis karakolunuzdan veya Crimestoppers aracılığıyla da ulaşabilirsiniz.

***

Adam Fawley
6 Nisan 2018
09.52

"*Biliyoruz* da ne demek?"

Gis mahcup bir ifade takındı ama yalnızca bir anlığına. Daha ziyade rahatsız olmuş gibiydi. Ve hayal kırıklığına uğramış.

Kahretsin.

"Bize Parrie'den ilk bahsettiğinizde," dedi Gis, "biz düşündük ki... daha doğrusu, *ben* düşündüm ki... Bir taklitçiyle karşı karşıyaysak, herhangi birinin sadece mahkeme kayıtlarını okuyarak Parrie'nin yöntemini ne kadar detaylı öğrenebileceğini bilmemiz gerekeceğini düşündüm."

Onun yerinde olsam ben de tam olarak bunu yapardım. Ama ihtiyacım yoktu tabii. Ben zaten oradaydım.

"İşte o zaman fark ettik. Savunma avukatı ona Alexandra diyordu."

"O zamanlar Sandie kısaltmasını kullanırdı," dedim sesim çatlayarak. "Artık öyle yapmıyor."

Somer'a baktım. Hiç değilse bu kadarını anladığını görebiliyordum. Burada olsa Faith Appleford da anlardı. Yeni bir başlangıç yapma ihtiyacı. Yeni bir isim, temiz bir sayfa. Unutmak için bir fırsat.

"Bize söylemeliydiniz," dedi Ev usulca. "Sizin tarafınızda olurduk."

Şimdi değiller miydi yani, bunu mu demek istiyordu?

Güçlükle yutkundum.

"İhanete uğramış gibi hissediyorsanız özür dilerim. Size daha önce söylemem gerektiğini biliyorum. Ama eşimi korumak istedim. Hepsi bu. Kendimi ya da lanet kariyerimi değil. *Eşimi*."

Gallagher'a dönünce ne kadar rahatsız olduğunu fark ettim. Şu anda bu odada olmamak için her şeyi yapabilirdi. "Bu artık senin vakan... Müdahale etmeyeceğim. Ama şu piç kurusunu

yakalamak benim için hâlâ önemli. Bu yüzden, bana ihtiyacın olursa söyle, tamam mı?"

Başıyla onayladı. "Tabii," dedi. "Söylerim."

***

Gislingham, kapının Fawley'nin ardından kapanmasını izledi. Hemen sonrasında herkesin bakışları Gis'ten Gallagher'a ve sonra tekrar Gis'e yöneldi.

Peki şimdi ne olacak? diye düşündü Gis. Anlamıyor değildi. Eğer aynı şey Janet'in başına gelse onu korumak için elinden ne geliyorsa yapardı. Ama yine de...

"Çavuş?" dedi Gallagher, Gislingham'a anlamlı bir bakış atarak. Belli ki ondan sakin kalmasını ve önlerine yığılan onca boka aldırmadan işine devam etmesini bekliyordu.

Gis, çaktırmadan iç geçirdi, onunki de şanstı işte. Bu Gallagher denilen kadının iyi bir namı vardı ama işler sarpa sarana kadar kimsenin gerçekten iyi olup olmadığını bilmek mümkün değildi.

"Pekâlâ," dedi Gis derin bir nefes alarak. "Yapabileceğimiz en iyi şey, işimize bakmak. Bu lanet davayı bir an önce çözüme kavuşturmalıyız."

Eline kalemi alıp beyaz tahtanın başına geçti. "Bana göre, şu an için dört olasılığımız var. Bir: Faith ile Sasha'nın başına gelenlerin –plastik poşet, kablolar, Faith'in koparılan saçı– Gavin Parrie'yle hiçbir ilgisi yok. Sadece lanet bir tesadüf."

Sessizlik. Ekiptekilerin tamamı, Fawley'nin tesadüflerle ilgili ne düşündüğünü biliyordu. Ama bu sefer durum farklıydı. Bu sefer tesadüf, Fawley'yi sıkıntıdan kurtarabilecek tek şeydi.

"İki," dedi Gis. "Faith ile Sasha'ya saldıran kişi, Yol Kenarı Tecavüzcüsü'nden başkası değil. Bu da demektir ki gerçek katil sadece yakalanmamayı başarmakla kalmamış, hiç sorgulanmamış bile. Ki böyle şeyler olabiliyor, hepimiz biliyoruz."

"Lanet olasıca Peter Sutcliffe mesela," diye mırıldandı Quinn.

"Ama bu durumda niçin Gavin Parrie tutuklandığı anda saldırılar durdu ve bu herif son yirmi yıldır neredeydi?" Ses tonu Gislingham'ın bu teoriyle ilgili düşüncelerini ele veriyor olmalıydı ama bu durum onun umurunda bile değildi.

Tekrar tahtaya döndü. "Üç: Faith ve Sasha'ya saldıran şahıs, Parrie'nin bir tanıdığı. Onu işlemediği bir suç nedeniyle mahkûm edilmiş gibi göstermeye çalışan biri. Ve tüm bunların şu an gerçekleşmesinin sebebi ise Parrie'nin şartlı tahliyesi. Bir de şu Tüm Gerçek'tekiler birden burunlarını sokmaya başladılar. Hepimiz, bunun *nereye* varabileceğini biliyoruz."

Baxter, *Making a Murderer*[14] ile ilgili bir şeyler mırıldandı ve diğerleri de ona katıldı.

Fakat Quinn kuşkucu yaklaşıyordu. "Bu biraz abartılı değil mi? Parrie'yi kurtarmak için kim bu kadar zahmete girer ki? Böyle şeyler anca filmlerde olur"

Ev ona katıldı. "Sadece Faith olayı olsa ben de öyle düşünebilirdim ama Sasha? Saldırı belki anlaşılabilir ama sırf Parrie'yi temize çıkarmak cinayet işleyecek kadar ileri giderler mi? Hem de gerçekten canice bir cinayet. İnsanın kendi ailesinden biri bile böyle bir şey yapmaz."

"Aile her şeyden önce gelir," diye mırıldandı Baxter, "ama o kadar da değil tabii."

Gis omuz silkti. "Size katılıyorum ama yine de bu ihtimali ciddiye almamız gerekiyor. En azından aksi ispatlanana kadar."

"Parrie'yi ziyaret edenleri kontrol edeceğim," dedi Everett. "Patron onun nerede olduğunu söylemişti? Wandsworth muydu?"

Ruth Gallagher, bu "patron" ifadesini fark ettiyse de hiç renk vermedi. "Aslında o bilgi bende var," dedi ve bir dosya açtı. "Dedektif Amir Fawley zaten istemişti."

---

14 *Bir Katil Yaratmak*, suç temalı bir belgesel dizi. *–ç.n.*

Gallagher kalkıp dosyayı Everett'a verirken tuhaf denilebilecek bir sessizlik oldu ve Gis, bir an için konuşmayı onun devralıp almayacağını merak etti ama Gallagher yerine dönüp Gis'e bir baş işaretiyle devam etmesini söyledi.

"Pekâlâ, Ev," diye devam etti Gis, "Belki onu ziyaret edenlerin, Faith ve Sasha'nın saldırıya uğradığı günlerde nerede olduklarını kontrol edebilirsin. Onları eleyebilmemiz için yani."

"Peki ya arkadaşları? Eski iş arkadaşları?" dedi Asante. "Ailesi aracılığıyla birilerine mesaj göndermiş olabilir. İlla ziyaretine gelen biri olması gerekmiyor."

"Bu kadarı gerçekten sadece filmlerde olur," dedi Quinn, bu sefer oldukça yüksek bir sesle.

"İlk olarak en yakınlarından başlayalım," dedi Gislingham sertçe. "Bakalım bu bizi nereye götürecek."

Tahtaya "4" yazdı ve tekrar onlara döndü. "Sonuncu ama hiç de hafife alınmayacak olasılık da taklitçi meselesi. Baxter'ın dava raporlarını incelemesinin sebebi de buydu zaten."

Baxter söze girdi. "Evet, doğru. Kısaca söylemek gerekirse, Parrie'nin yöntemine dair tüm detaylar raporlarda mevcut. Saç, alçı tozu, kablolar ve plastik poşet. Ve tüm bunları basın da biliyor. Olayın ne kadar uzun zaman önce gerçekleştiği düşünüldüğünde, tüm bunları toplamak biraz uzun sürebilir ama gerçekten azmeden biri doğru bilgilere ulaşabilir."

"Sasha'nın erkek arkadaşı peki?" dedi Somer. "Onunla ilgili durum ne?

"Hâlâ arıyoruz," dedi Baxter ifadesiz sesle. "Ben şahsen öyle birinin olup olmadığından şüphelenmeye başladım."

Baxter'a bakarak, "Evet," dedi Gislingham sertçe, "arıyoruz. Sasha'nın odasındaki yarısı boş prezervatif kutusu kendi kendine kullanılmadı. Sen bu konuyla ilgilenebilir misin, DK Somer?"

Somer başıyla onayladıktan sonra Gis tekrar odadakilere döndü. "Şimdilik başka bir şey var mı?"

Ninova

Bir şey varsa bile hiç kimse Gallagher'ın karşısında dile getirmek istemiyor gibiydi.

***

Adam Fawley
6 Nisan 2018
14.49

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Başımı kaldırıp kapımda duran Ruth Gallagher'a baktım. Bir eli hâlâ kapı kolundaydı.

Arkama yaslandım. Bir şeyi böldüğü filan yoktu, son yarım saattir aynı rapora bakıyordum ve daha ilk paragrafın ötesine geçememiştim.

Elimle içeri girmesini işaret ettim. "Tabii."

"Gerçekten iyi bir ekibin var," dedi otururken.

"Öyledir."

Masamın üzerine kalın bir dosya koydu. "Blake ve Appleford vakalarını okuyordum. Yardım isteyebilirsin demiştin... Bu teklif hâlâ geçerli mi?"

Başımla onayladım ama temkinli görünüyor olmalıydım çünkü aceleyle sözüne devam etti. "Bak, bunun çok boktan bir durum olduğunu biliyorum ama umarım benim böyle bir şey olmasını istemediğimin farkındasındır. Dosyadan anladığım kadarıyla Alastair Osbourne, iyi bir kıdemli soruşturma memurunun yapacağı her şeyi yapmış. Tıpkı senin gibi. İşinde usta birinin başka bir sonuca varabileceğini hiç sanmıyorum."

Demek ki dosyayı *gerçekten* okumuştu. Sadece hemen söylemek istememişti. Ona olan saygım kesinlikle arttı.

"Bak, neden burada olduğunu biliyorum. Eşimle ilgili, duruşma tutanaklarında yazanlarla ilgili bir şeyler sormak istiyorsun. Savunma avukatı sadece olta atıyor, beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. Alex ve ben, dava kapandıktan çok

sonra ilişki yaşamaya başladık. Saldırıya uğradığı sırada birisiyle nişanlıydı. Olaydan birkaç hafta sonra ayrıldılar, adam tüm bunları kaldıramadı. Alex'le konuşursan o da bunları doğrular. Ama buna gerek kalmamasını tercih ederim."

"Bunun gerekeceğini sanmıyorum," dedi doğrudan gözlerimin içine bakarak. "Ama sağ ol."

Arkama yaslandım. "Pekâlâ. Ne konuşmak istiyordun?"

Ayağa kalktı. "Seni bilmem ama sağlam bir kahve içmem lazım. Sonrasında başlayabiliriz."

***

Fiona Blake, kapalı perdelerinin önünde, karanlıkta tek başına oturuyordu. Köşedeki televizyon açıktı ama izliyormuş gibi yaptığı program biteli çok olmuş, kanalı değiştirmekle de uğraşmamıştı. Önündeki tabakta duran çoktan soğumuş öğle yemeğine dokunmamıştı. Pek kullanmadığı bir sürahiye tıkıştırılmış kocaman zambak demetinin ağır kokusunu alabiliyordu, çiçekleri hiç sevmezdi ama getiren Isabel'di ve onu üzmek istemediği için atmamıştı. Yaşadıkları onca şeyden sonra kızların hiçbirini üzmek istemiyordu. Sosyal hizmetler görevlisi mutfaktaydı. Hiç şüphe yoktu ki kendisine lanet bir fincan daha çay yapiyordu. Adamın çıkardığı sesler, Fiona'nın sinirini fazlasıyla bozuyordu.

"Bayan Blake?"

Fiona yavaşça dönüp kapıda tereddüt ederek duran Patsie'ye baktı. Saat dördü geçmesine rağmen üzerine hâlâ sabahlık vardı ve duş alma zahmetine bile girmemiş birinin o bulanık görünümüyle duruyordu. Fiona onu bugün ilk kez görüyordu.

Fiona hafifçe kaşlarını çattı. "İyi misin, Pats?"

Kız bir adım ilerledi. Fiona artık kesinlikle emindi, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

"Ben, Iz ve Leah," dedi Patsie. "Konuşuyorduk da..."

Ninova

Fiona elindeki bardağı bıraktı. "Evet?" dedi dikkatlice.

"Sash kaybolduğunda yapılan açıklamayı tekrar izlediğimde aklıma geldi. Onu gören varsa iletişime geçmelerini istedikleri kısım..."

Fiona güçlükle nefes alarak bekledi. Patsie bir şey mi hatırlamıştı? Veya Isabel?

"Şu gazeteci... Panelvanla kaçırılan başka bir kız olduğundan bahsediyordu." Yanakları kızarmaya başladı. "Daha önce söylemek istemiştik ama..."

"*Ama ne?*" diye sordu Fiona. Yeterince hava alamıyormuş gibi hissediyordu. "Söyler misin, Patsie?"

Patsie bakışlarını yere çevirdi. "Iz diyor ki aynı kişi olamaz çünkü şey bir panelvan değildi..."

Fiona ayağa kalkıp Patsie'nin koluna yapışarak onu sarsmaya başladı. "*Ne? Neden bahsediyorsun sen?*"

***

Adam Fawley
6 Nisan 2018
16.52

Ruth Gallagher, kahvesini sütsüz ve şekersiz içiyordu. Görünüşe göre kahvesi gibi konuşmalarını da tatlandırıcısız seviyordu. Doğruca konuya girdi ve zor sorular sorduğunda, zor cevapları da kaldırabiliyordu.

Parrie davası üzerine konuşmayı bitirdiğimizde birbirimize isimlerimizle hitap ediyorduk ve Harrison'ın tahmin ettiğimden daha iyi bir insaf sarrafı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Sonunda kalemini kaldırıp not defterini kapadığında, "Ekip toplantısı nasıl geçti?" diye sordum. Başından beri ona bunu sormaya can atıyordum ama paranoyak gibi görünmek de istemedim.

"Çavuş Gislingham gayet iyi idare etti. Gerçi sonrasında onunla konuşup yeniden yapılanmaya gitme fikrini düşünmesini önerdim, Sasha Blake vakası için yani."

Başka bir deyişle, ekibin karşısında onu küçük düşürmeyerek kenara çekip konuşmuştu. Bu kadından gerçekten hoşlanmaya başladım, ki bu, bugün başıma gelen en iyi şeydi. Rekabet çok güçlü değildi gerçi.

"Harrison destek olmayı kabul etti mi?"

Bana tatsız bir bakış attı. "Sana bir iyilik borçlu olabileceğini söyledim diyelim."

Eh, tabii ki öyleydi.

"Denemeye değer," diye devam etti, "özellikle de elimizde bu kadar az şey varken. Ayrıca dikkatleri dava incelemesinden de uzaklaştırır, ki bu da kötü bir şey değil."

Tam kahveme uzanıyordum ki başımı kaldırıp ona baktım ama herhangi bir ironi ifadesi göremedim. Ne ses tonunda ne de bakışlarında bir şey vardı.

"DÇ Gislingham yarın için organize etmeye çalışacak."

Kalkıp gitmesini bekledim ama yerinden kıpırdamadı. Aksine gülümsedi. Gülümsedi ve arkasına yaslandı. "Evet, şu lanet dosyaları aradan çıkardığımıza göre, esas bilmek istediğim mevzuya gelelim. Yani o dosyalara nelerin girmediğine. Gerçekte neler olduğunu bilmek istiyorum."

Ben de ona anlattım. Gerçeği, sadece gerçeği.

Ama tamamını değil.

***

Gallagher evinin kapısını açtığında yüzüne tedirgin bir ifade hâkimdi. Bir elinde şekerleme kutusu, diğerinde de bez vardı. Yanağına da una benzeyen bir şey sürülmüştü.

"Üzgünüm," dedi Somer. "Çoktan eve gittiğinizi söylediler, aramayı denedim ama..."

Gallagher güldü. "Pardon. Kızımı almak için dönmem gerekti. Sonra da bir şeyler pişirelim diye tutturdu. Telefonumu üst katta bırakmış olmalıyım." Bir adım geri çekildi. "İçeri gelsene."

Somer çekingen görünüyordu. "Eğer uygun değilseniz..."

Gallagher eliyle hayır dercesine bir hareket yaptı. "Önemli olmasa buraya gelmezdin."

Mutfak, evin arka tarafındaydı. Bir tepsi kapkek, ızgaranın üzerinde soğumaya bırakılmıştı ve fırında bekleyen bir tepsi daha vardı. Sıcak bir havası olan mutfak çikolata kokuyordu. Sekiz yaşlarında küçük bir kız büyük ahşap masaya tünemiş, keklerin üzerine dikkatlice açık mavi çiçek şekerlemelerden yerleştiriyordu. Küçücük yüzü konsantrasyonla gerilmişti. Yakınlarda bir yerden televizyon sesi geliyordu. Bir futbol stadyumu kükremesi.

"Oğlum tekvando kursunda," dedi Gallagher, ellerini önlüğüne silerek. "Futbol holiganı olan kocam."

Buzdolabına gidip bir şişe şarap çıkardı. "Arabayla mı geldin?"

Somer başıyla onayladı.

Gallagher, bir kadehe bolca, diğerine de az miktarda şarap koyup ikinci kadehi Somer'a uzattı. "Pekâlâ, ne söyleyecektin?"

"Fiona Blake aradı. Patsie Webb ona bir şey söylemiş... Daha önce söylemediği bir şey."

Gallagher bir kaşını kaldırdı. "Evet?"

Somer, küçük kıza bir bakış atıp ses tonunu alçalttı. "Sasha'nın öğretmenlerinden biri ona biraz fazla ilgi gösteriyormuş. Adamın ismi Graeme Scott."

"Eliza," diye kızına seslendi Gallagher, "babana bir kek götürsene."

Kız başını kaldırıp baktı. "Ben de bir tane yiyebilir miyim?"

Gallagher başıyla onayladı. "Sadece bir tane ama."

Kız odadan çıkınca Gallagher tekrar Somer'a döndü. "Sasha'nın öğretmenleriyle zaten konuşmamış mıydık?"

Somer somurtup başını iki yana salladı. "Scott *hariç* hepsiyle konuştuk. DÇ Gislingham'a verilen bilgiye göre kendisi o gün başı ağrıdığı için eve gitmiş."

Gallagher'ın yüzünde şüpheci bir ifade belirdi. "Demek başı ağrıyormuş. Ne kadar da inandırıcı."

"Biraz soruşturdum," dedi Somer. "Görünüşe göre migreni varmış, daha önce de böyle durumlar yaşanmış. Yani doğru olabilir."

Gallagher fırınının başına gidip kekleri kontrol etti, sonra tekrar Somer'a döndü. "Patsie tam olarak ne demiş?"

"Söylediğine göre bu Scott denen adam bir süredir Sasha'ya sırnaşıyormuş ama kızlar sadece gülüp geçmişler. Sasha'yla bu konuda dalga geçiyorlarmış, adamın bir ucube olduğunu söylüyorlarmış filan. Genç kızlar nasıldır bilirsiniz. Adama Sivilceli Scotty diye isim takmışlar."

Gallagher kederle gülümsedi. "Tanrım, neyse ki bir daha asla on beş yaşında olmayacağım. Sasha'nın bu konudan birine bahsedip bahsetmediğini biliyor muyuz?"

"Annesine kesinlikle bahsetmemiş, görünüşe göre diğer öğretmenlerine de."

"Adamla ilgili ne biliyoruz? Sabıka kaydına bakılmıştır herhâlde."

Somer başıyla onayladı. "Evet, dikkat çeken bir şey yok." Çantasından bir dosya çıkarıp Gallagher'a uzattı. En üste tutturulmuş fotoğrafta otuzlu yaşlarının sonlarında bir adam vardı. Çok kötü görünen biri değildi ama ezik, ürkek bir havası vardı.

"Kesinlikle biraz umutsuz görünüyor," dedi Gallagher. "Ama tehlikeli birine de benzemiyor, birilerine gerçekten zarar verebilecek biri gibi değil. Ergenlik çağındaki kızların zaman zaman olgun adamlara ilgi duyabildiklerini biliyorum," dedi yüzünü asarak, "ama eğer Sasha'nın hâlâ bulamadığımız erkek

Ninova

arkadaşı bu adam çıkarsa çok şaşırırım. Bana sorarsan, bu adam kesinlikle genç kız mıknatısı olabilecek biri değil."

Somer'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Ev de hemen hemen aynı şeyleri söylemişti.

Gallagher sayfanın geri kalanına göz gezdirdi. "Yalnız yaşıyor, hiç evlenmemiş, sabıka kaydı yok. Park cezası bile almamış." Somer'a baktı. "Bunu Bryan Gow'a gönderdik mi?"

Somer başıyla onayladı. "Pazar gününe kadar izinde ama elinden geldiğince hızlı bakıp bana dönüş yapacak. Bir şey daha var. Scott'ın kullandığı araca baktık." Gallagher'a sıkıntılı gözlerle baktı. "Minibüs gövde tipi bir arabası var, Morris Traveller."

Gallagher durumu hemen anladı. "Panelvandan küçük ama eğer başına bir poşet geçirilse ve arka tarafa fırlatılsan aradaki farkı anlayabilir misin? Ben olsam anlayabileceğimden emin değilim."

Somer başını iki yana salladı. "Ben de öyle. Faith, içinde bulunduğu aracın çok da büyük olmadığını söylemişti."

"Doğru," dedi Gallagher keskin bir sesle. "Adamın adresini biliyor muyuz?"

"Bu da başka bir mesele. Grasmere Yolu 73."

Sadece ismi bile yeterliydi. Orası Lakes bölgesindeydi. Applefordların eviyle arasında sekiz yüz metre bile yoktu. Blakelere ise daha yakındı.

"Aman Tanrım," dedi Gallagher. "Aman Tanrım..."

"Baxter, Sasha'nın yanı sıra Faith'le de bir bağlantısı olup olmadığını görmek için adamın mesleki kayıtlarına ulaşmaya çalışıyor. Belki de Faith'in gittiği okullardan birinde çalışmıştır."

Gallagher başını salladı. "İyi iş. Ben de tam olarak aynısını yapardım."

Beklenmedik övgü karşısında Somer biraz kızardı. "Oradan bir şey çıkmasa bile adam Faith'i sokakta defalarca görmüş olabilir. Summertown Lisesi'ne giderken önünden geçtiği otobüs durağı, Faith'in her gün kullandığı durak."

"Peki ya şu eski saldırılar," dedi Gallagher şarabından bir yudum alarak, "Yol Kenarı Tecavüzcüsü'nün yaptıkları... Scott'm o olaylarla bir alakası olup olmadığına da bakabilir miyiz?"

"1998'de on sekiz yaşındaydı," dedi Somer. "Yani evet, bakabiliriz."

"Pekâlâ," dedi Gallagher. Aniden oturma odasından bir bağırış yükseldi, belli ki biri gol atmıştı. "Scott'la ilgili bilinmesi gereken her şeyi öğrenelim. Doksanlı yılların sonundan beri nerelerde yaşadığını, çalıştığı yerleri ve arabasının arkasında alçı olup olmadığını. Bir de onu Parrie'nin kurbanlarından herhangi biriyle ilişkilendiren bir şey olup olmadığına bakalım."

Somer son sözleri not alıp onayladı... Gallagher hâlâ Fawley'nin tarafındaydı. En azından şimdilik.

"Umarım bir şeyler buluruz çünkü şu anda adamın ne evi ne de arabası için arama iznimiz var ve çıkartmamız da pek mümkün görünmüyor." Gallagher kadehini masaya bırakıp ayağa kalktı. "Ama bu, kendisiyle şöyle güzel bir sohbet etmemize engel değil."

"Onu merkeze getirmemizi ister misiniz?"

Gallagher başını aşağı yukarı salladı. "Evet, isterim. Dedektif Quinn'le birlikte gidin."

Somer kaşlarını çattı. "Quinn mi? Yani olur tabii," dedi hızlıca, "ama nedenini anlamadım..."

Gallagher gülümsedi. "Herkesin bir uzmanlık alanı var, DK Somer. Bay Scott'ın kendini huzursuz hissedeceğinden emin olmak istiyorum. Ve içimden bir ses, DK Quinn'in bunu gayet iyi başaracağını söylüyor."

***

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

MERKEZ CEZA MAHKEMESİ

Old Bailey
Londra EC4M 7EH

SAYIN HÂKİM HEALEY HUZURUNDA

K R A L İÇ E
GAVIN FRANCIS PARRIE'YE KARŞI

BAY R. BARNES ve BAYAN S. GREY,
savcılık adına duruşmaya katıldı.

BAYAN B. JENKINS ve BAY T. CUTHBERT,
davalı adına duruşmaya katıldı.

---

11 Kasım 1999, Perşembe
[20. Gün]

JENNIFER GODDARD kürsüye çağırıldı
BAY BARNES tarafından sorgulandı

S: Tam adınız Jennifer Goddard mı?
C: Evet.

S: Kızınız Emma, 14 Kasım 1998 tarihinde cinsel saldırıya uğradı. Doğru mu?
C: Evet.

S: Emma o sırada sizinle mi yaşıyordu?
C: Evet. Sadece on dokuz yaşındaydı. O zamanlar Headington'da yaşıyorduk. Olanlar yüzünden daha sonra Wantage'a taşındım.

S: Söz konusu günün akşamında, Emma her zamanki saatinde mi evde olacaktı?
C: Evet. JR'de çalışıyordu.

S: John Radcliffe Hastanesi'nde mi?
C: Evet. Ebelik eğitimi alıyordu. Arayıp da geç kalacağını söylemediği sürece daima saat altı buçuk-yedi gibi eve gelirdi.

S: O akşam sizi aramadı mı?
C: Hayır. Bu yüzden saat sekize kadar gelmeyince endişelenmeye başladım.

S: Polisi aradınız mı?
C: Evet, ama daha sonra. Boşuna telaşlandığımı düşünmelerinden korktum.

S: Polisi aradığınızda ne oldu?
C: Birini göndereceklerini söylediler. İşte o zaman kötü bir şeyler olduğunu anladım. Sonra üniformalı bir kadın geldi. Onlarla gitmem gerektiğini söylediler. Em saldırıya uğramış ve acil servisteymiş.

S: Ona ne olmuş?
C: Bana ilk başta söylemediler. Hastaneye geldiğimizde söylediler. Tecavüze uğradığını o zaman öğrendim.

S: Saldırının kızınız üzerinde nasıl bir etkisi oldu, Bayan Goddard?
C: Perişan oldu. Dışarı çıkmayı bıraktı, sadece tek başına da değil, benimle veya arkadaşlarıyla bile. Çok korkuyordu. Aralığa kadar odasından neredeyse hiç çıkmadı. Hastaneden ona hastalık izni verdiler ama ben bir daha hiç geri dönemeyecek diye

endişelenmeye başlamıştım. Bebeklerin etrafında olmayı kaldıramayacağını söyledi. Bu onu çok üzerdi.

S: Peki, geçtiğimiz yıl 24 Aralık'ta ne oldu?
C: İşten eve döndüğümde onu yatakta buldum. İlaç içmiş. İlaç ve votka. Beni sevdiğini ve üzgün olduğunu ama artık dayanamadığını söyleyen bir not yazmış. Ama üzgün olması gereken kişi o değil. Üzgün olması gereken şu herif... oradaki piç kurusu... Gavin Parrie...

BAYAN JENKINS: Sayın Hâkim...

HÂKİM HEALEY: Bayan Goddard, bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum ama kendinize hâkim olup sadece size sorulan sorulara cevap vermeniz gerçekten önemli. Anlıyor musunuz?

BAYAN GODDARD: Evet, sayın hâkim.

BAY BARNES: Kızınız intihar girişiminde başarılı oldu mu, Bayan Goddard?
C: 999'u aradım ve onu John Radcliffe Hastanesi'ne kaldırdılar ama daha ambulanstayken bana durumunun belirsiz olduğunu söylediler.

S: Peki, hastaneye gittiğinizde ne oldu?
C: Doktor bir saat sonra beni görmeye geldi. Ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını ama işe yaramadığını söyledi. Bazı hemşireler ağlıyordu. Em'i tanıyorlardı...

***

Dışardan bakınca polis oldukları anlaşılmıyordu. Her şeyden önce kadın çok güzeldi. Öte yandan adam, Scott'ın her zaman sinirini bozan o kendini beğenmiş kasıntı bakışlarını üzerine dikmişti. Onun gibi adamlar, ne kadar şanslı olduklarını bilmezlerdi.

"Buyurun?" dedi Scott, kapıyı elinden geldiğince az aralayarak.

"Dedektif Komiser Erica Somer," dedi kadın. "Bazı sorulara cevap verebileceğinizi umuyoruz. Sasha Blake hakkında."

"Yarını bekleyemez mi?"

Kadının yanındaki adamın tepeden bakan bir tavrı vardı. Sanki Scott'ın bilmediği bir şey biliyordu. "Maalesef ki hayır. İsterseniz burada konuşabiliriz veya St. Aldate's Polis Merkezi'ne gelebilirsiniz. Seçim sizin."

Scott tereddüt etti. Hangisi daha kötüydü? Onu o küçük ve iğrenç sorgu odalarından birine tıkmalarına izin vermek mi yoksa evini hor görüp tuvalete gitme bahanesiyle eşyalarını karıştırmaları mı? Sokağı yukardan aşağıya süzdü. Etrafta kimseler yok gibiydi. Karşısındaki polislerin arabaları da sivil araçtı. En azından karşı komşusu olan o meraklı inek, neler olduğunu anlamayacaktı.

"Bana beş dakika verin," dedi Scott. "Hazırlanayım."

***

Graeme Scott'la görüşme
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
6 Nisan 2018, 19.55
Görüşmeyi yapan DK E. Somer ve DK G. Quinn

ES: Başlamadan önce size bu akşam buraya geldiğiniz için teşekkür etmek istiyorum, Bay Scott. Özellikle de bu kadar geç bir saatte, davetimize hızla icabet ettiğiniz için.

GS: Bana pek de bir seçenek sunmadınız. Ama elbette ki yardımcı olabilmek için her şeyi yaparım. Bu çok korkunç bir durum. Sasha'nın annesi için yani.

ES: Sasha'nın resim öğretmeni miydiniz?

GS: Evet. Son iki yıldır.

GQ: Yani o on üç yaşındayken öğretmenliğini yapmaya başladınız.

GS: Evet. Çok yetenekli bir öğrenciydi. Ona sürekli üniversite sınavına girmesi gerektiğini söylerdim.

ES: Onu cesaretlendiriyordunuz yani?

GS: Elbette. Bu benim işim.

GQ: Peki ona ekstra ders mi veriyordunuz? Özel ders gibi mesela?

GS: [*Güler*]
Özel sektörde değilim ben. Sadece gelişmesi için elimden geleni yapıyordum.

GQ: Bizim edindiğimiz izlenim de kesinlikle buydu.

GS: [*Kaşlarını çatar*]
Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Ben sadece ilgi, alaka gösteriyordum. Öğretmeni olarak.

ES: Bize söylenenlere göre bundan çok daha fazlası varmış. Hatta duyduklarımız, fazlasıyla uygunsuz bir durumun söz konusu olduğunu düşündürüyor.

GS: Bekleyin bir dakika...

ES: Siz kaç yaşındasınız? Otuz sekiz mi? Sasha on beş yaşındaydı.

GS: Sandığınız gibi bir şey kesinlikle yok. Bakın, böyle bir şeyi nereden duydunuz bilmiyorum ama... hayır, bir dakika... Gayet iyi biliyorum. Patsie ve Isabel'den, değil mi? Bir de Leah. Boşboğazlık edip duruyorlardı...

ES: "Boşboğazlık" derken, Bay Scott? Sanırım o kelimenin anlamı, "bilgi ifşa etmek" olmalı, değil mi? Özellikle de insanların genellikle

bilinmesini istemedikleri bilgileri. Sırlar gibi.

GS: [*Yüzü kızarır*]
Öyle bir şey demek istemedim... Ortada ifşa edilecek bir şey yok. Ortada genel olarak *hiçbir şey yok.*

ES: Ama siz olmasını isterdiniz, değil mi? Sonuçta Sasha çok hoş bir kızdı.

GS: Kendisi *on beş yaşındaydı.* Öyle bir şey yasal bile olsa, ki değil, etik olmazdı. O çok yetenekli bir öğrenciydi. *Hepsi bu.*

GQ: Faith Appleford diye birini tanıyor musunuz?

GS: [*kaşlarını çatar*]
Pardon?

GQ: Faith Appleford. O da yetenekli bir öğrenci. Hem de çok yetenekli.
[*Bir fotoğraf uzatır*]

GS: Benim öğrencim değil. Kendisini tanımıyorum.

ES: Eskiden farklı bir ismi vardı. Belki bu, size bir şeyler hatırlatır?

GS: Size söyledim, kendisini tanımıyorum. Bakın, sizin için fark etmiyor olabilir ama benim yapmam gereken işler var.

GQ: Çok vaktinizi almayacağız. Ayrıca yardım etmek istediğinizi söylediniz.

GS: [*Duraksar*]
Peki. On dakika sonra gidebileceğim sürece devam edebiliriz.

ES: Sasha'yı tanıyan herkese, çarşamba akşamı nerede olduklarını soruyoruz. Siz de nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz? Kayıtlar için.

GS: Evdeydim. Çoğu akşam evde olurum.

ES: Yanınızda biri var mıydı?

GS: Hayır. Sınavları okuyordum. Bir sürü kâğıt var, tahmin bile edemezsiniz.

GQ: Herhangi birini aradınız mı? Veya sizi arayan oldu mu?

GS: Hatırladığım kadarıyla hayır.
ES: Peki ya 1 Nisan sabahı? O zaman neredeydiniz?
GS: Pardon ama Sasha'yla ilgili konuştuğumuzu sanıyordum.
ES: Sadece kayıtlar için soruyoruz, Bay Scott.
GS: Geçen pazartesi oluyor, değil mi? Dersteydim.
GQ: Öyle mi? Summertown Lisesi'nden edindiğimiz bilgilere göre, pazartesileri ilk iki dersiniz boşmuş ve genellikle saat on birden sonra geliyormuşsunuz.
GS: [*kızarır*]
Evet... şey... hafta sonları uzakta oluyorum. Brecon Beacons'ta bir kır evim var. Pazartesi sabahı dönmek daha iyi oluyor. Daha az trafik var.
ES: Geçtiğimiz hafta sonu kır evinizde miydiniz?
GS: Hayır, değildim.
GQ: Yani pazartesi sabahı evde miydiniz? İşe erken gidip şu bahsettiğiniz sınav okuma işini bir an önce halletme fırsatını kullanmadınız mı?
GS: Bakın, eğer illa bilmeniz gerekiyorsa, o gün okula saat on ikiden sonra gittim. Malum sebepten dolayı.
ES: Üzgünüm, Bay Scott, sizi anlamıyorum.
GS: O gün lanet 1 Nisan'dı, değil mi? Ve inanın bana, bu zamana kadar bana fazlasıyla aptalca şaka yapıldı. Geçen sene o küçük pisliklerden biri arabamın her tarafına tıraş köpüğü sıktı. Temizlemem bir saatimi aldı, hem de bütün okulun önünde. Ona eğer arabanın boyasına zarar verdiyse, kendisini okuldan attırmak için elimden geleni yapacağımı söyledim.
ES: Anlıyorum. Peki kim yapmıştı? Arabanıza kim köpük sıkmıştı?
GS: [*Duraksar*]
Onuncu sınıflardan biri.

ES: Ve bu geçen sene olmuştu, değil mi? Yani Sasha'nın sınıfından biri olmalı.

GS: [*Duraksar*]
Evet.

ES: "Ona söyledim" dediniz. Sasha'dan mı bahsediyordunuz?

GS: Patsie'den. Açıkçası 35'i zar zor hak eden ödevine 52 vermiştim ve o da intikam alıyordu işte. O tam bir kinci baş belası, hep de öyle olmuştur. Isabel ve Leah'yla birlikte oğlanları kışkırtır. Sasha hiç öyle değildi ama. Yani onların *yanında dururdu* ama utandığı belliydi. Diğer üçüne benzemezdi. O üçü bomboş tipler. Hiçbirini Modern Sanat Müzesi'nde göremezsiniz mesela.

ES: Şu Pembroke Caddesi'ndeki müze mi?

GS: [*Duraksar*]
Evet, oraya sık sık giderim. Üyeyim.

ES: Sasha'yı orada gördünüz galiba?

GS: [Kızarır]
Bir ya da iki kez görmüşlüğüm var.

ES: Anlıyorum.

GS: Hayır, anlamıyorsunuz. Düşündüğünüz gibi değil...

GQ: Ne düşünüyormuşuz?

GS: Onu gizlice *takip* falan etmiyordum. Birkaç kez orada karşılaştık işte. Müzede sergilenen bazı şeyleri görmesini önermiştim. Hoşuna gideceğini düşündüğüm şeylerdi. Neyse, bitti mi artık?

ES: Evet, sanırım şimdilik bu kadar, Bay Scott. Görüşme saat 20.17'de sona ermiştir.

***

"Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmadım."

Konuşan Gislingham'dı. Quinn ve Somer, bitişikteki odada görüşmeyi kamera kaydından izleyen ekibin yanına gitmişti.

Baxter omuzlarını silkti. "Bana zavallı herifin teki gibi geldi. Yani birini kaçırdığını falan sanmıyorum. O yürek yoktur onda."

"Eminim birilerini izlemeyi seviyordur ama," dedi Ev sertçe. "Bahse girerim evi porno doludur."

"Belki de bu yüzden resimle ilgileniyordur," dedi Quinn. "Memeler, kalçalar falan."

"Arabasını aramamızı da istemedi," dedi Gislingham. "Saklayacak bir şeyi yoksa neden istemesin ki?"

Ev bunun üzerine düşündü. "Belki de Sasha'yı bir keresinde evine filan bırakmıştır? Aslında tamamen masum olmasına rağmen arabasında Sasha'nın DNA'sını bulmamızdan korkmuş olabilir."

"Eğer koltukta bulursak, masumdur," dedi Quinn. "Ama arka tarafta bulursak iş değişir."

Bir sessizlik oldu. Hepsi Faith'e olanları düşünüyordu. Scott'ın arabasının arkasında Faith'in DNA'sını bulup bulamayacaklarını.

"Aklıma bir şey geliyor ama..." dedi Somer yavaşça. "Çok uzak bir ihtimal..."

"Söyle bakalım," dedi Gislingham.

"Sasha ve Faith arasında hâlâ bir bağlantı bulamadık, değil mi? Ve Graeme Scott ile Faith arasında da bir bağlantı yok. Tabii birbirlerine çok yakın yerlerde oturmaları dışında."

"Sırf o bile yetebilir."

"Biliyorum, Çavuş. Scott'ın Modern Sanat Müzesi'nde Sasha'yı görmesi... Tekrar kontrol etmem lazım ama Faith'in odasındaki panoda o müzeden alınmış bir kart gördüğüme eminim. Gittiği bir sergiden olmalı. Manolo Blahnik sergisi."

Odadaki erkeklerin çoğu boş gözlerle ona baktı.

"*Ayakkabılar*," dedi Everett. "Son derece şık ve pahalı *ayakkabılar*. Eminim Quinn de o markayı biliyordur, değil mi?"

Görünüşe göre biliyordu ama itiraf etmeye niyeti yoktu.

"Yani sence Scott, Faith'i orada görmüş olabilir mi?" diye sordu Gislingham, Quinn'i kurtararak.

Somer başını salladı. "Olabilir, değil mi? Ve eğer gördüyse, onu evine kadar takip etmesi de çok kolay olurdu. Nerede yaşadığını öğrenince de..."

Gislingham sert bir hareketle başını salladı. "Piç kurusunun tek yapması gereken beklemekti."

***

Adam Fawley
6 Nisan 2018
20.55

Kapıyı açtığımda karşımda görmeyi beklediğim kişi o değildi. Her şeyden önce, elinde pizza kutusu yoktu. Yine yağmur yağıyordu ve Ruth Gallagher'in sırılsıklam olmuş saçı başına yapışmıştı.

"Şemsiyemi yanıma almalıydım," dedi kuru bir gülümsemeyle. "Bir türlü öğrenemedim."

Geri çekilip kapıyı iyice açtım. "İçeri gelsene. Yemek sipariş etmiştim, her an gelebilir. İstersen bana katılabilirsin."

Başını hızla iki yana salladı. "Hayır... sağ ol ama hayır. Dönmem gerekiyor. Sormak istediğim bir şey vardı, yüz yüze konuşsak daha iyi olur dedim."

"Şu taraftan," deyip oturma odasının olduğu tarafı işaret ettim.

Yağmurluğunu ve ayakkabılarını çıkarıp çoraplı ayaklarıyla peşimden geldi.

Oturma odasının boş olduğunu ben biliyor olsam da Gallagher buna şaşırmış gibiydi.

Ninova

"Eşim bugün erken yattı," dedim otururken. "Bu aralar fazla yorulmaması gerekiyor."

Bir anda korkmuş gibi göründü, sanki bilmediği bir şeyler olduğundan şüphelenmişti.

"Hamile," dedim. "Yirmi üç haftalık."

"Gözlerinin içi gülmek" ifadesini binlerce kez duymuştum ama hiç şu an gördüğüm kadar hızlı ve güçlü bir versiyonunu görmemiştim. Ruth âdeta mutlulukla ışıldadı.

"Ah, çok sevindim... Çok güzel bir haber bu."

"Teşekkürler. Şu Parrie davasının tekrar hortlamasından dolayı biraz sıkıntı yaşadık."

Şimdi de endişelenmiş görünüyordu. "Ah, elbette. Çok kötü bir zamanlama."

Ona bir kadeh şarap koydum, az olmasını istedi.

"Bana ne soracaktın?"

Cebinden telefonunu çıkardı ve aradığı şeyi bulana kadar parmağını üzerinde gezdirdi.

"Şu adam," deyip telefonunu bana uzattı. "İsmi Graeme Scott. Onu tanıyor olabilir misin?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Hiç tanıdık gelmedi. Kim o?"

Yüzündeki parıltı kayboldu, şimdi sadece yorgun görünüyordu. Yorgun ve keyfi kaçmış. "Sasha Blake'in öğretmenlerinden biri. Ve büyük ihtimalle de sapığı."

"Onu öldüren kişi olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Appleford saldırısından sonra Gow'un sana verdiği profile uyuyor diyelim. Neredeyse *çok fazla* uyuyor açıkçası."

Eğer ona uyuyorsa, Yol Kenarı Tecavüzcüsü profiline de uyuyor demektir. Bana doğruca söylemesine gerek yoktu, bu adamın şüpheli olduğunu düşünüyordu.

"Kaç yaşında?" diye sordum ona bakarak.

"Yeterince büyük. Ama şu an için yirmi yıl önce nerede yaşadığını bilmiyoruz."

"O zamanlar ismi hiç duyulmamıştı. En azından bu kadarını söyleyebilirim."

İç çekti. "Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm ama yine de sormam gerekiyordu."

Şarabını bitirip kalkmaya hazırlandı. "Gitmem gerek. Fen dersi ödevi beni bekler." Hızlıca gülümsedi. "Oğlumun yani, benim değil. Tabii gelecekte seni de böyle ödevler bekliyor."

Çoğu insan böyle bir şey söylemezdi. Çoğu insan, bana Jake'i hatırlatacak diye korkardı. Son iki yılda böyle düşünen bakışlarla defalarca karşılaştım. Ama sanırım artık karşılaşmayacaktım. Belki de her şey gerçekten de değişecekti. Bu düşünce, birdenbire vuran temiz deniz havası etkisi yarattı.

***

Saat on biri geçiyordu ve Fiona Blake yatmaya giderken Sasha'nın odasının kapısının altından hâlâ ışık vuruyordu. İlk başta tereddüt etti, sonra hafifçe kapıyı tıklattı ama bir karşılık alamadı. *Patsie ışık açıkken uyuyakalmış olmalı ama daha sonra rahatsız olacak*, diye düşündü. Sasha da böyleydi, yatağında kitap okumayı severdi ama okurken sızıverirdi.

Kapıyı yavaşça itip açtı. Patsie yatağa yanlamasına uzanmıştı, yüzü diğer tarafa dönüktü. Sasha'nın eski oyuncak ayısını göğsüne bastırmıştı. Her ne kadar onun kendi kızı olmadığını bilse de bu benzerlik Fiona'nın kalbini sıkıştırdı. Aynı atkuyruğu, aynı pijamalar... Patsie de aynı pijama takımından almış olmalıydı. Fiona buna hiç şaşırmazdı çünkü Sasha ile Patsie ayrılmaz ikiliydi. Acaba Patsie hatıra olarak Sasha'nın eşyalarından bazılarını almak ister mi diye düşündü. Kıyafetleri küçük gelirdi ama makyaj malzemeleri, çantaları ve ayakkabıları vardı. Ne de olsa Sasha'nın artık onlara ihtiyacı yoktu. Bu eşyaların başka birini mutlu etmesi kesinlikle güzel bir şey olurdu. Özellikle de Sasha'yı seven birini.

Patsie bir şey almak istemezse Fiona onları bağışlayabilirdi. Bu odanın bir mabede dönmesini istemiyordu. Hiç değişmeden kalan, tozlanan, kapıyı her açtığında daha soğuk, daha kasvetli ve daha uzak gelen bir yere dönüşmesini istemiyordu. Patsie'nin burada olması da bu yüzden hoşuna gidiyordu. Odayı sıcak, hayat dolu tutuyordu. *Canlı* tutuyordu.

Fiona hızlıca yatağa doğru ilerledi, ışığı kapattı ve parmak uçlarında odadan çıkıp kapıyı arkasından nazikçe çekti.

***

"Hayır, sorun değil. Eğer o tarihte ülkede değilseniz Hudut Muhafaza Dairesi'nden kontrol edebilirim."

Everett telefonu kapatıp yüzünü buruşturdu. Bu sabah iki fincan kahve içmişti ama daha şimdiden bir taneye daha ihtiyaç duyuyordu.

"Sıkıntı mı var?" diye sordu Somer.

"Yani şöyle diyelim, Gavin Parrie'nin ailesi, Parrie'yi ilk başta içeri tıkan insanların, nerede olduklarını teyit etmelerini istemesinden pek memnun olmadılar."

Somer da duydukları karşısında yüzünü buruşturdu. "Eminim olmamışlardır."

Everett arkasına yaslandı. "Bana sorarsan Parrie'nin bir tetikçi tutması fikri saçmalıktan ibaret. İngiltere'de *The Sopranos* çekiyoruz sanki."

Somer sırıtıp ekranına döndü. Televizyonda yapılacak canlandırmayla ilgili basın ofisiyle iletişimdeydi. Sasha'ya yeterince benzeyen bir kız bulmakta güçlük çekiyorlardı ama sınıf arkadaşlarından biri gönüllü olmuştu. Daha doğrusu, annesi yapmıştı bunu. Kısacası, görünüşe göre, kadın bu olayın minik kızının büyük çıkışı olabileceğini düşünüyordu. Biricik Jemima'sı oyuncu olmak istiyordu. *Ah şu insanlar,* diye düşündü Somer, her geçen gün onu daha da şaşırtıyorlardı.

Everett'a bakarak, "Onunla ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu sonunda, "Gallagher'la ilgili yani."

"İyi birine benziyor. Adil. Zeki. Eğer merak ettiğin buysa Fawley'nin ayağını kaydırmak istediğini filan sanmıyorum."

"Evet, ben de öyle bir izlenime kapılmadım. Zavallı adam... bunu hak etmedi."

Ev başını kaldırıp baktı. "Evet, aynen öyle. Bir de eşinin neler yaşadığını düşünsene. Sanki çocuğunu kaybetmek fazlasıyla kötü bir şey değilmiş gibi bir de şimdi geçmişin izleri peşini bırakmıyor."

Somer dudağını ısırdı. Alex Fawley'nin başına gelenler aklından çıkmıyordu. O adam gerçekten şey yapmamış olsa bile...

"Ve kabul edelim ki," dedi Everett, Somer'ın düşüncelerini bölerek, "Fawley'yi gayet iyi anlayabiliriz. Onun yerinde kim olsa, o herifi içeride tutmak isterdi."

Fakat zaten bütün mesele de buydu.

***

Tarih: 07 Nisan 2018 Cumartesi, 11.15 **Önem: Yüksek**
Gönderen: DKGarethQuinn@ThamesValley.police.uk
Alıcı: DCChrisGislingham@ThamesValley.police.uk,
CID@ThamesValley.police.uk
CC: DARuthGallagher@ThamesValley.police.uk

Konu: Graeme Scott – ACİL

Brecon Beacons'taki belediyeden az önce haber aldım. Scott'ın kır evinin adresini öğrendik. FFrwdgrech (evet, böyle yazılıyor) diye ıssız bir yere yakın. 1995'ten beri onunmuş. Önemli nokta şu ki geçen yılın sonlarına doğru bazı iç duvarların yıkılmasını da içeren, oldukça kapsamlı birtakım tadilat çalışmaları için imar izni başvurusunda

bulunmuş. Ve son yapı denetim görevlisine göre işi bizzat Scott yapıyormuş.

Onu tekrar görüşmeye alacağız. Ayrıca kır evi, Oxford'daki evi ve arabası için arama iznine de başvurdum. Sanırım yakında çıkar.

GQ

***

Graeme Scott'la görüşme
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
7 Nisan 2018, 14.50
Görüşmeyi yapan DÇ C. Gislingham, DK G. Quinn ve Bayan D. Owen (avukat)

CG: Kayıtlara geçsin, Bay Scott bugün 13.15'te, Sasha Alice Blake'in kaçırılması ve öldürülmesi olayıyla bir ilgisi olduğu şüphesiyle buraya getirildi. Bay Scott'ın Oxford'daki evinde ve arabasında tam teşekküllü bir adli arama yapılmakta olup Dyfed-Powys Polisi de Galler'deki mülkünde benzer bir arama çalışması yürütmektedir. Görüşmede Bay Scott'a, avukatı Bayan Deborah Owen eşlik etmektedir.

GS: Size zaten söyledim, bunların hiçbiriyle en ufak bir alakam yok. Çarşamba akşamı evimdeydim ve Sasha Blake'e elimi bile sürmedim. Faith Appleton mıdır nedir, o kızı hayatımda hiç görmedim, duymadım...

CG: [*Bir fotoğraf uzatır*]
Faith'in evi ile sizin eviniz arasında bir kilometre bile yok ve kendisi Cherwell Yolu'ndaki otobüs durağını kullanıyor. Adını bilmeseniz bile onu oralarda görmüş olmalısınız.

GS: [*Fotoğrafı iter*]
Size zaten söyledim... Kendisini ömrümde hiç görmedim.

CG: Galler'deki şu kır eviniz... Tadilat yapıyormuşsunuz galiba?

GS: [*Temkinli bir sesle*]
Evet, ne olmuş?

CG: Tadilatı kendi başınıza mı yapıyorsunuz?

GS: Başka türlüsüne param yetmiyor.

CG: Elektrik tesisatı ve alçı kaplama gibi uzmanlık isteyen işleri de mi siz yapıyorsunuz?

GS: Evet, tek tük yardım alarak. Ama neye ulaşmaya çalıştığınızı anlamıyorum...

CG: Faith Appleford'un kıyafetlerinde adli analiz yaptığımızda alçı tozu izlerine rastladık. Sizin aracınızın arkasında da tam olarak aynı maddeyi bulacağımızdan şüpheleniyorum.

GS: Bulacağınızdan eminim. Ama bu sadece alçı kaplama yaptığımı kanıtlar. Orada bulamayacağınız şeyse Faith denen kızın veya Sasha Blake'in DNA'ları. Tabii siz yerleştirmezseniz. *Çünkü ikisi de arabama hiç binmedi...*

CG: Faith bize içinde bulunduğu aracın zemininde gevşek bir kaplama olduğunu söylemişti. Saldırganın, fiziksel bir kanıt oluşmasını engellemek adına aracın zeminine plastik veya muşamba serdiğini düşünüyoruz. Yani söz konusu kızların DNA'sını aracınızda bulamasak bile bu durum onların orada hiç bulunmadıklarını kanıtlamaz.

DO: Bu bir *kanıt* değil, Çavuş.

CG: Değil. Ama bu bir kanıt.
[*Bir kanıt torbası gösterir*]
Tanıdık geldi mi, Bay Scott?

GS: [*Sessiz kalır*]

CG: Bay Scott?
GS: [*Sessiz kalır*]
CG: Kayıtlar için söylüyorum, gösterilen eşya bir saç tokası. Rengi pembe, ortasında küçük bir çiçek ve pırıltılı bir kumaş parçası var. Sizin böyle bir eşyanız olması bizi çok şaşırttı, Bay Scott.
GS: [*Sessiz kalır*]
CG: Kızınız var mı? Veya kız yeğeniniz?
GS: Olmadığını gayet iyi biliyorsunuz.
CG: Öyleyse bunu nasıl açıklayacaksınız?
DO: Bu nerede bulundu, Çavuş?
GQ: Bay Scott'ın Summertown Lisesi'ndeki dolabında. Müdür, bize arama izni verdi.
GS: Yerde bulmuştum, tamam mı?
DO: Bu eşyanın söz konusu kızlardan birine ait olduğu kanıtlandı mı?
GQ: DNA testi sonuçlarını bekliyoruz ama Sasha'nın annesi, kızının kesinlikle böyle bir tokası olduğunu söylüyor ve şu an o tokayı hiçbir yerde bulamıyormuş. Yani bana sorarsanız, Sasha'nın tokası olması kuvvetle muhtemel.
GS: Dediğim gibi, yerde buldum. Dersten sonra okulda bulmuştum. Bu yüzden dolabımdaydı.
CG: Sasha'nın olduğunu biliyor muydunuz?
GS: [*Telaşlanır*]
Bilmiyorum. Emin değilim.
CG: Ona neden vermediniz peki? Veya neden kayıp eşya kutusuna koymadınız?
GS: Bilmiyorum. Bakın, muhtemelen öyle cebime koymuşumdur işte. Unutmuştum zaten.
GQ: Hiç sanmıyorum, dostum.
GS: Ben sizin "dostunuz" falan değilim...
GQ: Cebinizden çıkarıp dolabınıza koymuşsunuz. Gün içinde muhtemelen defalarca açıp baktığınız dolaba. Yani pek de "unutulmuş" bir şey olamaz sanki.

DO: Her ne olursa olsun, bu söylediklerinizSasha Blake'in trajik ölümüyle müvekkilim arasında bir bağlantı olduğunu kanıtlamaz. Bu tokanın -tabii Sasha Blake'e ait olduğunun kanıtlandığını varsayarsak- müvekkilimde olması, *ancak* Blake kaybolduğunda bu tokayı takıyorsa konuyla ilgili bir anlam ifade edebilir. Buna dair bir kanıt var mı elinizde?

CG: [*Duraksar*]
Hayır, yok.

DO: Ama kaybolduğu zaman ne giydiğine dair size bir tarif yapılmıştır. Saç tokasından bahseden oldu mu?

CG: [*Duraksar*]
Hayır.

DO: Bu durumda elinizde çok az kanıt olduğunu söyleyebilirim. Açıkçası tutuklama için yeterli bir gerekçe göremiyorum.

CG: Suçun ciddiyeti, müvekkilinizin Sasha Blake'le olan ilişkisi ve Faith Appleford'un evine olan fiziksel yakınlığını göz önünde bulundurarak kendisini soruşturmalar devam edene kadar gözaltında tutacağız.

GS: Benim gerçekten bir *şüpheli* olduğumu mu söylüyorsunuz?

GQ: Öyle olmadığınızı doğrulamak istediğimizi söylüyoruz.

DO: Müvekkilimle özel olarak konuşabilir miyim?

CG: Elbette. Görüşme, saat 15.10'da sona ermiştir.

***

"Ne düşünüyorsun, Bryan?" diye sordu Gallagher.

Sorgu odasının bitişiğindeki odadaydılar. Profil uzmanı, not defterine gözlemlerini yazıyordu.

Gow, gözlüğünü burnunun üstüne doğru ittirdi. "Sanırım Bay Scott, Sasha'yla bir tür ilişki içinde olduğuna gerçekten inanmış olabilir. Tek yapması gerekenin beklemek olduğuna ve onları kendilerini tutmak zorunda bırakan tüm engellerin eninde sonunda mucizevi bir şekilde ortadan kalkacağına da."

"Kızın reşit olmaması gibi küçük bir problemin de sanırım," dedi Gallagher sertçe.

"Aynen öyle. Gerçi bu sadece adamın içine düştüğü yanılgıyı daha da körüklemiş olabilir. Scott, kendi kendine ilişkilerini bu yüzden gizli tutmak zorunda olduklarını söylüyor olabilir. Kızın neden insanların içinde onunla konuşmadığını filan kendince böyle açıklıyordur. Elbette ki böyle durumlarda sorun, adam sevdiği kadının onun duygularına karşılık vermediği ve hiçbir zaman da vermeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldığında ortaya çıkar. Bu tür bir reddedilme yaşandığında işler hızla kızışabilir. Hem de müthiş bir hızla."

"Yani eğer o gece Sasha'yı otobüs durağında gördüyse..."

"Beklediği ânın geldiğini düşünmüş olabilir. Duygularını ona açmak için mükemmel bir fırsat... Sonra da kızın ona karşısında bir sapık varmış gibi dehşet içinde baktığını görmüş olabilir."

"Veya kız gülüp onunla dalga geçmiş olabilir," dedi Gallagher.

Gow başıyla onayladı. "Tabii bu daha da kötü olurdu. Adamın dünyası başına yıkılmıştır ve kız karşısında kahkahalarla gülüyordur. Kendini kaybedip saldırmış olabilir..." Omuzlarını silkti, daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Buna ek olarak," dedi Gallagher, "adamın aracı zanaat ve dekorasyon malzemeleriyle dolu. Bıçaklar da dâhil. Kızı öldürmeyi önceden planlamamış olabilir ama bunu yapmak için ihtiyaç duyabileceği her şey arabasında mevcuttu."

Gow hızlıca not aldı. "İlginç. Bunu bilmiyordum."

Tekrar Gallagher'a döndü. "Ama tüm bunlarla ilgili çok bariz bir problem var. Ki eminim siz de farkındasınızdır. Faith Appleford."

"Biliyorum," dedi Gallagher iç çekerek. "Scott'ın Sasha'ya olan takıntısını güçlü delillerle ortaya koysak bile Faith'e neden saldırdığını açıklamakta zorlanıyoruz. Ya da başka birine."

Gow başını salladı. "İşinin ehli bir savunma avukatı da bunu hemen fark edecektir. Ve haklı da olur. Peki, Faith'e Scott saldırmadıysa kim saldırdı? İki farklı adamın aynı anda, aynı bölgenin sınırları içinde, neredeyse aynı yöntemlerle farklı saldırılar gerçekleştirme ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu söylememe gerek yok."

Ekranda Scott, dikkatli bir ifadeyle avukatıyla konuşuyor ve meramını vurgulamak için masaya vuruyordu.

"Böyle bir şeyi sence daha önce de yapmış mıdır?" diye sordu Gallagher.

"Birini gizlice takip etmeyi mi? Söylemesi zor. İlla bir cevap vermem gerekirse hayır derdim sanırım. Çünkü böyle bir şey çalışma kayıtlarında olurdu."

Gallagher hâlâ gözlerini ekrana dikmiş vaziyetteydi. "Öyleyse bir daha da yapma fırsatı bulamaması için elimizden geleni yapsak iyi olur."

Scott'ın avukatı ayağa kalkmış, dikkatlerini çekmek için kameraya elini sallıyordu.

Gow başıyla ekranı gösterdi. "Görünüşe göre avukatın söyleyecek bir şeyi var. Veya Scott'ın."

***

"Anlaşılan o ki suç mahallinde olmadığına dair kanıtı varmış," dedi Gallagher ekiptekilere bakarak. "En azından Faith vakasında. O kaçırıldıktan on dakika kadar sonra, Graeme Scott, Cherwell Yolu'nda bir yerden süt alıyormuş. En azından öyle

olduğunu iddia ediyor. Ve dahası da var, kredi kartıyla ödeme yapmış, yani kaydı olmalı."

Odadakilere baktı. Yorgun, bitkin ve hiçbir yere varamadıklarını söyleyen gözlere. Bu durumu bir an önce tersine çevirmesi gerekiyordu.

"Bu yüzden yapacağımız ilk iş, bu iddianın doğruluğunu kontrol etmek." Gislingham'a döndü. "Bu arada, laboratuvardan bir haber geldi mi?"

Gis ona döndü. "Scott'ın arabasında bulunan bıçakları ve alçı tozunu inceliyorlar. Ayrıca DNA'sını da barakaların orada bulunan Tesco poşetiyle karşılaştırıyorlar. Buna öncelik vermelerini istedim."

"Peki," dedi Gallagher canlı bir sesle ve yine ekibe döndü. "Onlar işlerini yaparken, biz de kendi işimize devam edelim. Scott'ın Faith olayıyla ilgili gerekçesini kontrol etmekle kalmayacağız, aynı zamanda Sasha'nın kaybolduğu gece gerçekten evinde olup olmadığını öğrenmek için telefon kayıtlarına da bakacağız. Ashley Brotherton'ın bilinen iş arkadaşlarına bakmaya devam edeceğiz çünkü şimdilik onu da tam olarak eleyemedik. Bunların hiçbiri atla deve değil millet, bu yüzden bir an önce halledelim, olur mu?"

***

Hava kararır kararmaz televizyon canlandırması başladı. Somer ve Everett, Cherwell Yolu'na gittiklerinde kaldırım boyunca uzanan hatırı sayılır bir kalabalık çoktan oradaydı. Işıklar ve kameralar kurulmuş, otobüs şirketi aracı da yüz metre ileriye park edilmişti. Şoför, birkaç üniformalı memurla konuşuyordu.

Everett, BBC ekibinin yanına doğru ilerledi ama Somer yerinden kıpırdamadı. Etraftakilerin yüzlerini inceliyor ve Fiona Blake'in, ona verdiği tavsiyeye uyup gelmediğini umuyordu. Eğer Sasha kayıp olsaydı bunun bir anlamı olurdu ama artık bir

önemi kalmamıştı. Bu canlandırma, kadına sadece acı verirdi. Üstelik kızını kaybetmenin acısına ek olarak bir de eski kocası vardı. Somer, kamera karşısında röportaj veren Jonathan Blake'i görebiliyordu. Hemen arkasında da belli ki birlikte yaşadığı kadın kucağında bir bebek sallıyordu. Blake dikkatli bir ifadeyle konuşuyordu, kaşlarının arası endişeyle kırışmıştı. Biraz ileride, kameraların arkasında Sasha'nın arkadaşları duruyordu. Somer onların gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. Ebeveynleri bu konuda isteksizdi ve kızlar öyle kötü bir durumdaydı ki onları zorlamak zalimlik olurdu. Ama bir yandan da televizyona çıkmaları kesinlikle fark yaratırdı. Isabel'in saç boyası, Patsie'nin kırmızı deri ceketi akıllarda kalmış olabilirdi. Fakat Somer'ın da çok iyi bildiği gibi, bir polis soruşturması için mantıklı olan bazı şeyler, o olayı gerçekten yaşayan insanlarda farklı etkilere neden olabilirdi. Özellikle de on beş yaşında olan ve en yakın arkadaşı canavarca hislerle öldürülmüş çocuklar için. Somer uzaktan baktığında bile Patsie'nin ağladığını, Isabel ile Leah'nın birbirlerine sarıldıklarını görebiliyordu. Sasha'yı oynayan kız da işleri kolaylaştırmıyordu. Kıyafetleri, çantası ve özenle yapılmış saçlarıyla Sasha'ya o kadar benzemişti ki durum sinir bozucuydu. *İyi ki Fiona Blake burada değil,* diye düşündü Somer.

"Erica?"

Somer bu sesi bir yerden tanıyordu ve arkasına döndüğünde karşısında Faith Appleford'un durduğunu gördü. Solgun ve en son görüştüklerindeki hâlinden daha zayıf görünüyordu ama sakin duruyordu, ki şartlar göz önünde bulundurulduğunda bu, mucize gibi bir şeydi.

"Buraya geleceğini bilmiyordum."

"Gelmemiz gerekir diye düşündük. Böylesi daha doğru olur gibi geldi." Omuzlarını silkti. "Açıklaması zor."

"Ne demek istediğini anladım," dedi Somer. "Nasılsın? Birkaç gün önce aradığımda çok konuşamadık, kusura bakma..."

"Hiç sorun değil," dedi Faith hızlıca. "Yoğun olduğunuzu biliyorum. Çok daha iyiyim. Böyle söylemenin, tüm *bunlar* karşısında kulağa korkunç geldiğini biliyorum." Hafifçe yüzü kızardı. "Sanırım ne kadar şanslı olduğumu fark ediyorum. Gerçekten şanslıydım."

Somer hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "Haklısın, öylesin. Bunu sakın unutma. Seni bekleyen mükemmel bir gelecek var."

Şimdi Diane Appleford'u da görebiliyordu. BBC karavanının biraz ilerisinde, Nadine'in yanında duruyordu.

"Ve tüm bunlar çok korkunç olsa da," dedi Faith usulca, "en azından başıma gelenleri tanıdığım birinin yapmadığını gösteriyor."

Somer, Faith'e katılmak istiyordu ama bunu yapabileceğinden pek emin değildi. Son gelişmelerden sonra sanki başladıkları yere dönmüşler gibi hissediyordu.

Otobüsün motoru bir anda çalışarak Somer'ı bir şey deme mecburiyetinden kurtardı. Otobüsün kapısı tıslayarak açıldı ve iki kız içeri girdi, önce "Sasha", sonra da Isabel. Leah ve Patsie kaldırımda durmuş izliyor, gözleri parıl parıl parlıyordu. Patsie'nin annesi olduğu anlaşılan bir kadın, uzanıp kolunu kızın omzuna attı ama Patsie onu kabaca uzaklaştırdı.

Somer, Faith'e döndü. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Faith omuzlarını silkti. "Tabii."

"Kaçırıldığın aracın panelvan olmayabileceğini söylemiştin. Sence bir tür araba olabilir mi? Hatta oldukça küçük bir araba?"

Faith'in gözleri kocaman açıldı. "Kim olduğunu buldunuz mu?"

"Aklımızda biri var ama şu an için sadece bu kadarını söyleyebilirim."

"Arabayı inceletemez misiniz? Adli tıp incelemesi filan?"

"O sabah için tanığı olduğunu iddia ediyor ama henüz teyit edemedik. Bu arada evet, araba üzerinde adli tıp incele-

mesi yapılıyor. Eğer hatırladığın başka bir şey varsa gerçekten çok işe yarar."

Faith'in canının sıkıldığı her hâlinden belliydi. "Gerçekten üzgünüm ama emin olamıyorum işte. Yardım etmek istiyorum fakat..."

"Merak etme," dedi Somer hızlıca. "Sorun değil. Anlıyorum."

Faith kameraların oradaki kalabalığa doğru baktı. "Ah, bazı arkadaşlarım şurada. Gitsem olur mu? Onlarla buluşacağımı söylemiştim."

Somer, bakışlarını takip etti. İki kız, Faith'e el sallıyordu. Biri, Somer'ın okul kantininde konuştuğu Jess Beardsley'di.

"Arkadaş edinmene çok sevindim. Bu gerçekten harika. Hem Jess de gerçekten iyi birine benziyor."

Faith biraz utangaçça gülümsedi. "Evet, tüm bu boktan durumun tek iyi getirisi oldu o. Jess'in erkek kardeşi de transmış. Bunun sorun olmadığını söyledi."

Sadece birkaç kelime ama dünyalara bedel bir kabul edilme. Başka bir hayat ihtimali.

Somer, Faith'in gidişini ve arkadaşıyla kucaklaşmasını izledi. Belki de gerçekten bunca acının iyi bir getirisi olmuştu. Her şeye rağmen.

***

Sasha, otobüsün uzaklaşmasını izledi. Sonra da sundurmanın altına geçip banka oturdu. Telefonuna baktı, ardından tekrar ayağa kalktı. Sokağa bakındı, endişeli bir ifadesi vardı. Görünüşe göre birisini arıyordu.

Ardından tüm ışıklar sönüverdi.

***

Kameralar durdu ve Sasha'yı canlandıran kız dönüp övgü beklentisiyle annesine baktı. Belki de övgü almayı hak ediyordu, belki de temsil ettiği kıza gerçekten çok benzemişti çünkü Patsie ve Leah birbirlerine kenetlenmiş hüngür hüngür ağlıyorlardı ve otobüsün kapıları açıldığında Isabel sendeleyerek inip kendini gözyaşları içinde Yasmin'in kollarına bırakıvermişti. Everett, sanki bir depremzedeymiş gibi kızın omuzlarına bir battaniye örtüp onu güvenli bir alana götüren kadını izliyordu. *Bu benzetme belki de doğru sayılır,* diye düşündü çünkü bu üç kızın içine düştükleri felaket, güvenebileceklerini sandıkları her şeyi mahvetmişti. Bu güven yeniden inşa edilebilse bile bir kez kırılmasının getirdiği acı daima kalacaktı.

Birkaç metre ileride, Jonathan Blake bir grup gazeteciyle tekrar konuşuyordu. *Belli ki kameralar çok hoşuna gitmiş,* diye düşündü Everett küçümser bir tavırla, sonra da bu kadar alaycı olduğu için kendine kızdı. Muhabir bozuntularından biri araya girip Blake'e yeni ailesiyle bir poz verip veremeyeceğini sorduğunda Blake kısa süreli bir kararsızlığın ardından kız arkadaşını yanına çağırdı. "Rach? Seni ve Liam'ı da çekmek istiyorlar."

Kameraman, çifte ve çocuklarına kalabalığın önünde poz verdirirken gazeteci, "Harika," dedi. "Sasha'nın hiç tanıyamadığı küçük kardeşi. Editörüm buna bayılacak."

***

Saat 08.00'de kocası işe gittiğinde Alex Fawley kendini zorla duşa atmadan önce yarım saat daha yatakta vakit geçirmeye karar vermişti. Duşa girmeden önce suyu ve tazyiki kontrol etti. Ne çok sıcak, ne de çok yoğundu. Vücudunu dikkatle sabunlayıp içinde çocuğu olan karnını okşadı. Bebek, dokunuşuna tepki verince gülümsedi. Merak etme. Her şey yolunda. Ve çok uzun bir zaman da kalmadı. Sadece on yedi hafta daha. Yüz on dokuz gün...

Suyu kapatıp dikkatli hareketlerle duştan çıkana kadar çalan telefonu duymadı. Cep telefonuydu, mutfakta bırakmış olmalıydı. Dikkate almamaya karar verdi ve saçını sarmak için havlusuna uzandı. Telefon sonunda sustu ama yaklaşık otuz saniye sonra tekrar çalmaya başladı. Bu sırada Alex alt kata inip telefonuna doğru ilerlerken arayanın Adam olduğunu düşünmüştü. Muhtemelen iyi olup olmadığını kontrol etmek için arıyordu. Fakat telefonu eline aldığında ofisinin numarasıyla karşılaştı. Tam dört kez aramışlardı.

"Alo? Sue? Ben Alex... Bana mı ulaşmaya çalışıyordun?"

Belli ki öyleydi. Alex'in en büyük müvekkillerinden biriyle ilgili arıyordu. *Şirketin* en büyük müvekkillerinden biriyle ilgili. Dava için verilen süre bitmek üzereydi, vergilerle ilgili bir sorun vardı, Alex'in yerine bakan ortağı hastalanmıştı ve daha bir sürü şey...

Alex iç çekti, iş yerine gitmesi gerekecekti. Eğer şanslıysa sadece birkaç saat sürerdi ve Adam eve gelmeden önce dönmüş olurdu. Hatta bilmesine gerek bile yoktu.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Duştan yeni çıktım, en kısa sürede orada olurum."

"Ah, *teşekkür ederim*," dedi asistan nefes nefese. Alex, onun kesinlikle çok zeki ve çok hırslı biri olduğunu hatırlattı kendine ama hâlâ korkunç derecede tecrübesizdi. "Çok naziksin."

"Hiç sorun değil," dedi Alex, hissettiğinden daha neşeli konuşmaya çalışarak. "Sen bir saat daha idare et. Elimden geldiğince çabuk geleceğim."

***

Ruth Gallagher, en son ne zaman Alan Challow'un ofisine gittiğini hatırlayamıyordu. Altı ay önce miydi? Daha mı fazla olmuştu? Geçen yıl üç veya dört cinayet soruşturması yürütmüştü ama adli tıpla genellikle daha düşük rütbeli dedektif-

Ninova

ler ilgilenirdi. Alan Challow da normalde dedektif amirlerin yanına giderdi, tam tersi olmazdı. Hâliyle Gallagher'ın onun yanına davet edilmesi anormal bir durumdu, en azından böyle denilebilirdi. Challow'un söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu düşünmek istiyordu ama Nitelikli Suçlar Departmanında geçirdiği onca yılın ona öğrettiği bir şey varsa o da fazla umutlanmaması gerektiğiydi.

Kapıyı tıklattığında cevap veren olmadı, içeri girdiğindeyse ofiste kimsenin olmadığını gördü. İçerisi tam olarak hatırladığı gibiydi. Otopark manzarası, titizlik derecesinde düzenli masa, herhangi bir kişiselleştirmeden uzak bilgisayar. Ruth, detaylarda önemsiz görünen şeylerdeki anlamı fark etme konusunda iyiydi. Geçici ekibinin personel dosyalarına ek olarak masalarındaki döküntülerden de çok şey öğrenmişti. Gislingham'ın monitörünün kenarına yapıştırılmış bebek resimleri, Everett'ın özenle baktığı saksı bitkisi, Somer'ın masasındaki kendisine çok benzeyen ve muhtemelen kardeşi olan bir kadının fotoğrafı, Quinn'in masasının dağınıklığı ve Baxter'ın masasının altındaki çöp kutusuna gizlenmiş çikolata ambalajları. Fawley'ye gelince, onun da masasında bir fotoğraf vardı. Güneşten yanmış ve çıplak ayaklı eşi ile oğlu, arkalarında saçlarına kızıllık veren ve aralarındaki benzerliği daha da çarpıcı hâle getiren gün batımıyla bir sahilde poz veriyor. Jake Fawley biraz çekingence gülümsüyor... Ölümünden önceki yaz çekilmiş olmalıydı.

"Beklettiğim için kusura bakma," dedi Challow, arkasından gelip kapıyı kapatarak. Bir elinde termal kahve fincanı vardı.

"Yüz yüze konuşursak daha rahat olur diye düşündüm." Eliyle Gallagher'a sandalyeyi gösterip masasına döndü ve yerine oturdu.

Challow'un çekmecesinden bir tatlandırıcı kutusu çıkarıp içinden dikkatlice üç tane almasını izleyerek, "Ne konuşmak istiyordun?" diye sordu Gallagher.

"Önce sıkıcı konuları aradan çıkaralım. Graeme Scott'tan aldığımız örnekleri Faith Appleford saldırısında kullanılan plastik poşetle karşılaştırdık ve hiçbir parmak izi eşleşmesi olmadı. Erkek DNA'sı ona ait değil ve adamın aracında Faith'in DNA'sı da yoktu."

"Onu zaten Faith olayından elemiştik. Sunduğu mazeret doğru çıktı. Peki ama Sasha olayı?"

"Evi, kır evi ve arabasındaki bıçakların hiçbiri saldırı silahı değil ve bu yerlerden hiçbirinde Sasha'nın DNA'sı da yoktu. Üzgünüm."

"Arabanın hem arka hem de ön koltuklarını kontrol ettiniz mi?"

Challow ona klasik bakışlarından birini attı. "İşimi nasıl yapacağımı biliyorum."

"Pardon... Sasha'yı belki evine bırakmıştır diye konuşmuştuk da. Ama şimdi söylediklerine bakılırsa..."

Challow başını iki yana salladı. "Çok düşük ihtimal. Bir arabayı o kadar iyi temizlemek son derece zor ve görünüşe bakılırsa Scott çok uzun zamandır arabasını temizlettirmiyor."

Gallagher iç çekti. "Pekâlâ, öyleyse onu Sasha vakasından da eleyebiliriz. Sanki söyleyeceğin başka şeyler de vardı?"

"Ah," dedi Challow, kaşığı dikkatlice bir peçetenin üzerine bırakarak. "Çok daha ilginç bir şey var. Poşeti de inceledik."

"Peki," dedi Gallagher yavaşça.

"Geçen hafta poşetteki DNA profillerini inceledik ama veri tabanında bir eşleşme çıkmadı. Öte yandan, yapmadığımız bir şey vardı."

"Neymiş o?"

"Profilleri birbirleriyle karşılaştırmak." Gallagher'ın yüzünün hâlini görünce, "Bunu yapmamamız bir hata değildi," diye ekledi hemen, "bu hiçbir zaman standart protokol olmadı. Aslında Nina, biz Scott üzerinde çalışırken bir kez daha kontrol etmeseydi..."

"Seni anlamıyorum..."

"Poşette bulduğumuz iki DNA profilinin... Bağlantılı olduklarını gördük."

"Neyle bağlantılı?"

Challow arkasına yaslandı. "Birbirleriyle. Neredeyse kesin olarak anne ve kız DNA'sı."

Gallagher'ın canı sıkıldı, Challow'un çok ilginç dediği şey bu muydu yani? "Bu pek işimize yaramaz ama, değil mi? Poşete herhangi birinin dokunmuş olabileceğini biliyorduk. Sokaktan veya çöp kutusundan alınmış olabilir, neredeyse herkes dokunmuş olabilir. Açıkçası..."

Fakat Challow başını iki yana sallıyordu. "O kadar basit değil işte. Profiller sadece birbirleriyle bağlantılı değil. Kurbanla da bağlantılı."

Gallagher'ın gözleri büyüdü. "*Faith*'le mi bağlantılılar?"

Challow başıyla onayladı. "Mahkemede sunabilmek için gerçek örneklere ihtiyacımız var ama ben kesinlikle eminim. O poşete daha önce Diane ve Nadine Appleford dokunmuş."

***

Adam Fawley
8 Nisan 2018
11.46

"Ben Adam Fawley... Eşimin burada olduğunu söylediler."

Bunları güçlükle söyleyebildim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum. Yol boyunca kendime söylediğim şey...

Resepsiyon masasındaki hemşire bana bir bakış attı, ardından önündeki listeyi kontrol etti. "Ah, evet," dedi net bir sesle. "Sanırım Dr. Choudhury kendisinin yanında. Bir dakika bekleyin." Masasında duran telefonu alıp bir numara çevirdi.

Beynim âdeta serbest düşüşe geçmişti. Kadın gözlerime bakmıyordu... Gülümsemiyordu da... Her şey yolunda olsa bana bakıp gülümsemez miydi? Yoksa... yoksa...

Telefonu kapattı. "Koridorun sağ tarafında. 156 numaralı oda."

Alex bir hastane önlüğüyle yatakta oturuyordu. Ve bir an için görebildiğim tek şey solgun yüzü, yaşlarla dolan gözleriydi...

"Ah, Adam, çok üzgünüm."

Yanına nasıl gittiğimi bilmiyorum çünkü bacaklarım çalışmıyordu, ciğerlerim de durmuştu...

"Beni aradılar... ofisinden... Orada olduğunu ve bayıldığını söylediler... Onlara yanılıyor olmaları gerektiğini söyledim. O lanet ofisin yakınlarında bile olamazdın..."

"Eşiniz bayılmış, Bay Fawley," dedi doktor usulca. Orada olduğunu fark etmemiştim bile. Dönüp doktora baktım.

"Ne olur ne olmaz diye bazı testler yaptık, şimdilik her şey yolunda görünüyor."

Ona son anda cezası iptal edilmiş bir idam mahkûmu gibi baktım.

Başını salladı. "Bebek gayet iyi. Ama eşinizin kendi sağlığını çok daha fazla ciddiye alması gerekiyor. Özellikle de düzgün beslenmeye ve daha çok dinlenmeye dikkat etmeli."

Alex'in elini kavradım. Parmakları buz gibiydi.

"Bugün neden işe gittin ki? Sabah bir şey dememiştin."

"Acil bir durum vardı... Sue beni aradı... Üzgünüm, çok üzgünüm."

Gözyaşları akmaya başladı ve yüzünü buruşturdu. "Sonra da işte bu oldu ve ben sandım ki... sandım ki..."

Onu kendime çekip kollarımla sardım, saçlarını okşadım. "Sorun yok. Bebek iyi. *Sen* iyisin."

"Şu an ihtiyacınız olan şey *dinlenmek*, Bayan Fawley," dedi doktor. "Eşinizle konuşmam gerekiyor."

Ninova

"Merak etme," diye fısıldadım. "Hemen döneceğim. Rahatlamaya çalış."

Koridora çıktığımızda Choudhury bana döndü.

"İçeride söylediğiniz gibi, bir sorun yok, değil mi? Bana söylemediğiniz bir şey var mı?"

Adam başını iki yana salladı. Sanırım güven verici görünmeye çalışıyordu ama pek işe yaradığı söylenemezdi. "Tansiyonunu izlemeye devam etmemiz gerekecek ama kendisi son derece endişeli ve şu anda beni esas düşündüren şey bu. En azından önümüzdeki iki hafta boyunca tamamen dinlenmesi gerekiyor. Ayrıca kesinlikle stres yapmamalı."

"Bunun için uğraşıyorum..."

"Uğraştığınıza eminim. Ama biraz daha ısrarcı olmanız lazım. Eşinizin özel doktoruyla da konuştum. Öğrendiğim kadarıyla daha önce psikolojik tedavi görmüş. En son 2016'da."

Bakışlarımı kaçırıp derin bir nefes aldım. "Oğlumuz... intihar etmişti. İkimiz için de zor bir süreçti. Özellikle Alex için."

"Anlıyorum." Sesi şimdi daha yumuşaktı. "Peki daha önce?"

"O tamamen farklıydı. Depresyondan ziyade anksiyete içindi."

"Nasıl bir anksiyete yaşadığını hatırlıyor musunuz? Biliyorum, uzun zaman olmuş..."

Elbette hatırlıyordum. Nasıl *hatırlamayabilirdim* ki...

"Uyku sorunları yaşıyordu, günde bir ya da iki kez panik atak geçirirdi. Bir de hâlsizlik. Bunun gibi şeyler." Yutkundum. "Zaman zaman kâbuslar."

Dehşet içinde ve çığlık çığlığa uyanır, ter içinde olurdu. Gözleri bir madde bağımlısınınkiler gibi büyürdü. Canımı yakacak kadar sertçe bana kenetlenirdi...

"Ama bu seferki öyle bir şey değil. Şu an sadece bebek için endişeleniyor."

Doktor gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Belli ki kendimi pek net ifade edememiştim.

"Şu ilk sefer... o zaman bir sebebi vardı."

***

"Siktir! Bu durup dururken filan mı çıktı ortaya?"

Konuşan Quinn'di. Ekip, toplantı odasında bir araya gelmişti.

"Peki Challow kesinlikle emin mi?" diye sordu Gis. "Yani olaya atlamadan önce emin olsak iyi olur."

Gallagher iç çekti. "Olabildiğince emin. Hem Diane hem de Nadine o poşete dokunmuş."

"Yani Challow ne diyor?" diye sordu Somer. "Faith'e bunu *annesi* mi yapmış? Öz *kardeşi* böyle bir şeyi.... böyle bir şeyi..."

"Bir ilgileri olup olmadığını *bilmiyoruz*," dedi Gallagher hemen. "Şu an için bu sadece bir teori. Saldırganın, Appleford-ların çöpe attığı bir poşeti bulmuş olması da olası. Çok düşük bir ihtimal de olsa..."

Fakat hiç kimse buna inanmamıştı, Gallagher, yüzlerinden anlayabiliyordu. Tabii ki inanmazlardı.

"Bildiğimiz bir şey var," dedi Baxter, "o da Diane Appleford'un o sabah nerede olduğu. Kızı saldırıya uğradığında kadının nerede olduğunu tam olarak biliyoruz ve orası, Marston İskele Yolu'ndaki barakalar değil. Bir de şu lanet panelvan var. Kadın panelvanı nereden bulmuş olabilir ki?"

Ev başını iki yana salladı. "Esas neden böyle bir şey..."

"Nadine de sadece on beş yaşında," dedi Quinn. "İster panelvan, ister araba, ister tank olsun, araç kullanmış olamaz."

"Biriyle birlikte olabilir ama, değil mi?" dedi Quinn'e dönen Baxter. "Annesi değil, başka biriyle. Araba kullanacak yaşta olan biriyle. Poşeti de rahatlıkla evden almış olabilir."

Ev'in gözleri büyüdü. "Gerçekten Nadine'in böyle bir şey yapmış olabileceğini mi düşünüyorsun? Tanrı aşkına."

Baxter omuzlarını silkti. "Durumu başka nasıl açıklayabiliriz ki?"

"Okulla konuşabilirim," diye öneride bulundu Gis. "Söylediği gibi Nadine'in o sabah gerçekten okulda olup olmadığını kontrol etmiş oluruz."

"Evet, öyle yap," dedi Gallagher. "Ama tedbirli ol lütfen. Eğer bu duyulursa kıyamet kopar."

***

Adam Fawley
8 Nisan 2018
13.10

E-postalarıma bakmaya çalışıyordum ama hastanelerin üzerimde öyle bir etkisi var ki beynimi uyuşturuyorlardı. Kas hafızası gibi bir şeydi, donmuş hatıralardan kaynaklı istemsiz bir spazm. Jake'i tıpkı burası gibi yerlere götürmek zorunda kaldığımız onca zaman aklıma geliyordu. Kendisine zarar verdiğinde, onu durdurmayı başaramadığımızda... Tedbirli bakışlar, dikkatli sorular. *Bunu daha önce de yapmış mıydı? Aile hekiminizle görüşebilir miyiz?* Tekrar tekrar aynı şeyler. Açıklayamadığımız, anlamayı bile umamadığımız bir şey karşısında âdeta felç olmuştuk.

İşe odaklanmaya çalışmaktan vazgeçip telefonumu yanımdaki sandalyeye attım. Alex yatakta biraz kıpırdandı ama uyanmadı. Huzurlu görünüyordu, haftalardır olmadığı kadar huzurlu. Doktorların ona sakinleştirici verip vermediklerini merak ettim. Karşımda, duvara montelenmiş bir televizyon vardı. Kumandayı alıp televizyonu açtım, sesini olabildiğince kıstım. Yerel haberler vardı. Sasha'nın son görüldüğü ânın canlandırmasını bir kez daha yayınlıyorlardı. Arkadaşları, babası ve babasının yeni ailesi. Daha önce de görmüştüm ama o sırada yemek yapıyordum ve dikkatim dağınıktı. Şimdi ilk defa gerçekten izledim.

***

Gislingham telefonu kapatıp Gallagher'a döndü. "Summertown Lisesi'nin müdürüyle konuştum. Faith'in saldırıya uğradığı sabah Nadine Appleford okuldaymış."

"Şükürler olsun..."

Ama Gis'in söyleyecekleri bitmemişti. "Sorun şu ki okula saat kaçta geldiğinden emin değiller. Sabah yoklamasını kaçırmış ama saat 11.15'te oradaymış, o gün ilk dersi bu saatte başlıyormuş. İlk başta hasta olduğundan gelmemiş olabileceğini düşünmüşler, şu mide virüsü salgını var ya."

"Sabah yoklaması kaçtaymış?"

"Dokuza on kala. Kendisiyle konuştuğumuzda Diane Appleford, işe giderken Nadine'i saat sekizi biraz geçe okula bıraktığını söylemişti."

"Yani neredeyse bir saat kadar önce oradaymış ama yine de sabah yoklamasını kaçırmış," dedi Gallagher düşünceli bir sesle.

Odadakilere göz gezdirip Everett'a odaklandı. "Söylesene, Faith saat kaçta kaçırılmıştı?"

Everett ona baktı. "Saat dokuzda evden çıkmış, yani dokuzu on geçe veya çeyrek geçe kaçırılmış olmalı."

"Peki şu taksi şoförü saat onu kaçta almış?"

"On biri yirmi geçe," dedi Gislingham. "Aşağı yukarı. Ama saldıran kişi her kimse, o zamana kadar çoktan gitmiş. Yani Nadine'in bu işte bir parmağı varsa rahatlıkla dersine yetişmiş olabilir. Panelvanı her kim kullanıyorsa Nadine'i de okula bırakmıştır."

Gallagher beyaz tahtadaki haritaya döndü. Faith'in nerede yaşadığını, nerede kaçırıldığını ve nerede bulunduğu gösteren raptiyelere bir kez daha baktı.

"Yani annesi onu saat sekiz gibi okula bırakıyor, orada şu gizemli suç ortağıyla buluşuyor ve birlikte Rydal Yolu'na gidip Faith'e saldırıyorlar. Öyle mi?"

Gis ayağa kalkıp Gallagher'ın yanına gitti. Bir an için tereddüt ettikten sonra Summertown Lisesi'nin olduğu yeri gösterdi.

"Ya da okuldan direkt barakaların oraya gitmiş olabilir. Arada bir kilometre bile yok."

Gallagher hâlâ tahtaya bakıyordu. "Her ne şekilde hareket etmiş olursa olsun, işin içinde biri daha olmalı. O kişinin kim olduğunu bulmak zorundayız."

***

Yol boyunca ikisi de bir şey söylemedi. Bu vakanın nasıl ilerleyeceğine dair ne düşünmüş olurlarsa olsunlar buraya, her şeyin başladığı yere tekrar dönecekleri akıllarının ucundan bile geçmemişti.

Somer arabayı kenara çekti ve ikisi de bir an için öylece oturup eve baktı. Bir yaşam belirtisi yoktu ve Somer kısmen de olsa içeride kimsenin olmamasını umuyordu. Fakat bunun sadece kaçınılmazı ertelemek olacağını da biliyordu.

Everett'a dönüp, "Tanrı aşkına, Faith'e ne diyeceğiz?" diye sordu Somer. "Bunu öğrenmeden de başa çıkması gereken yeterince fazla şey yok mu zaten? Bu, aileyi darmadağın edebilir."

Ev uzanıp Somer'ın omzuna dokundu. "Felaket senaryoları kuruyorsun. Ayrıca olabilecek en kötü şey bile olsa, bu *senin* suçun olmayacak. Hem unutma, Nadine'in bir şey yapıp yapmadığını bilmiyoruz. Okula geç kalmasının tamamen masum bir açıklaması da olabilir."

"Ah, hadi ama Ev, buna gerçekten inanıyor olamazsın."

Everett omuzlarını silkti. "Sorana kadar öğrenemeyiz, değil mi? Bildiğim tek şey, bunu yapmak zorunda olduğumuz ve Faith'in bu durumu anlamasını sağlayabilecek tek kişi de sensin."

Arabadan inip yavaşça eve doğru yürüdüler. Basamağa geldiklerinde Everett dönüp Somer'a baktı ve ardından zile bastı.

Diane Appleford, onları gördüğüne şaşırmıştı. "Ah, merhaba," dedi. "Sizi beklemiyorduk. Maalesef Faith burada değil. Şu yeni arkadaşının evine gitti. Jess'ti galiba."

Everett, Somer'ın rahatladığını hissedebiliyordu. Yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. "Nadine evde mi, Bayan Appleford?"

"Nadine mi? Evet, yukarıda, odasında. Niçin onunla konuşmak istiyorsunuz?"

"Yeni bir şey çıktı, Bayan Appleford. Lütfen Nadine'i bir dakikalığına aşağı çağırabilir misiniz?"

Kadının kaşları hafifçe çatıldı. "Peki."

Merdivenlerin başına gidip yukarı seslendi. "Nadine? Orada mısın?"

Beklediler ama herhangi bir hareket sesi gelmedi.

"Nadine!" diye bu sefer daha yüksek sesle seslendi Diane. "Aşağı gelebilir misin, tatlım?"

Sonunda bir yaşam belirtisi duyuldu. Yatak gıcırtısı, bir kapının açılması. Bir süre sonra Nadine merdivenlerin üst kısmında göründü. Onları görünce hafifçe geri çekildi. Ve Somer'ın kalp atışları hızlandı.

"Onların burada ne işi var?"

"Seninle biraz konuşmak istiyorlar, tatlım. Aşağı gelebilir misin?"

Her bir basamakta duraksayarak, yavaşça merdivenlerden inmeye başladı.

"Konu neydi?" diye sordu alt kata ulaşır ulaşmaz.

"Laboratuvardan yeni bilgiler geldi," dedi Everett. "Bu yüzden bazı şeyleri kontrol etmemiz ve bazı kişilerle tekrar konuşmamız gerekiyor."

Bunu duyunca Nadine biraz rahatlamış gibi göründü. "Peki, ne bilmek istiyorsunuz?"

"Bizimle birlikte karakola gelsen daha iyi olur. Annenle birlikte."

"Onun gelmesini istemiyorum," dedi Nadine hızlıca. "Kendi başıma gelebilirim."

"Neler oluyor?" diye sordu Diane önce kızına, sonra Everett'a bakarak. "Beni endişelendiriyorsunuz."

"Sadece Nadine'le biraz sohbet etmek istiyoruz, Bayan Appleford. Çok uzun sürmez."

Başka ne diyebilirdi ki? *Kızınız bütün gece karakolda kalabilir. Bu ciddi bir mesele gibi görünüyor.*

"Ben kendim gidebilirim," dedi Nadine inatçı bir tavırla. "Annemi istemiyorum. *Bebek* değilim ben."

"Sen gidip montunu al, orasını konuşuruz," dedi Diane. Nadine önce tereddüt etti, ardından dönüp tekrar yukarı çıktı.

***

Nadine Appleford'la görüşme
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
8 Nisan 2018, 18.15
Görüşmeyi yapan DA R. Gallagher, DK V. Everett ve Bayan S. Rogers (atanmış Refakatçi)

RG: Kayıtlar için söylüyorum, Bayan Sally Rogers, görüşmeye Bayan Appleford'un Refakatçi'si olarak katılıyor. Nadine tutuklu değil ve kendisine ne zaman isterse annesini çağırabileceği ve bir avukat isteyebileceği söylendi. Bayan Diane Appleford, bitişik odadan görüşmeyi izliyor. Evet, Nadine, niçin burada olduğunu merak ediyor olmalısın.

NA: [*Omuz silker*]

RG: Sana söyleyeyim, ablanın başına geçirilen poşette çeşitli testler yapıldı ve üzerinde DNA bulundu.

NA: [*sessiz kalır*]

RG: Kimin DNA'sının bulunmuş olabileceğine dair bir fikrin var mı?

NA: [*bakışlarını kaçırır*]

Nereden bilebilirim?

RG: Bundan kesinlikle emin misin?

NA: Bakın, üzerime gelmeyi kesin... Bilmediğimi söyledim.

RG: Maalesef ki bir şeyler bildiğini düşünüyorum, Nadine. DNA hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum ama DNA'ya bakılarak bir insanın cinsiyeti anlaşılabilir. İki kişinin akraba olup olmadığı da DNA'larından anlaşılabilir. Bazı ekstra testler yaptık, söz konusu poşete, akraba olan iki kişi tarafından dokunulmuş. Bu iki kişinin anne kız oldukları neredeyse kesin.

NA: [*kollarını kavuşturur*]
Eee?

RG: Hangi anne kızdan bahsediyor olabileceğimizi biliyor musun?

NA: Size söyledim, ben hiçbir şey bilmiyorum. Bana niçin bunu sorup durduğunuzu anlamıyorum.

RG: [*bir kâğıt uzatır*]
Burada sonuçlar yazıyor, Nadine. Bu sonuçlar, söz konusu anne ile kızın kim olduklarını kesin olarak gösteriyor. Sensin, Nadine. Sen ve annen.

NA: Hayır, biz değiliz... olamayız. Bir yanlışlık olmalı.

RG: Dediğim gibi, yanlışlık olma ihtimali söz konusu değil. Bu yüzden sana tekrar soracağım. Ablana neler olduğuna dair bize ne söyleyebilirsin?

NA: [*huzursuzlanır*]
Size söyledim... Ben değildim.

RG: O poşetin neden ablana yapılan saldırıda kullanıldığını açıklayamıyor musun?

NA: Bunu nereden bilebilirim ki? Birisi bir yerde bulmuş olmalı.

RG: Bunun çok ama çok düşük bir ihtimal olduğunu söylemeliyim.
NA: Size söyledim... hiçbir şey bilmiyorum...
SR: Sanırım bu konuyu bıraksak iyi olacak, Dedektif Amir.
RG: Faith'in saldırıya uğradığı sabah neredeydin, Nadine?
NA: Okuldaydım. Söylemiştim zaten.
RG: Panelvan kullanan birini tanıyor musun?
NA: Hayır.
RG: Belki bir steyşın, 4x4. Bu tür bir arabası olan birini tanıyor musun?
NA: Hayır.
RG: Ablanla ilişkiniz iyi mi?
NA: Bunun konuyla ne ilgisi var?
RG: Senin yaşlarındayken bazen kız kardeşimin saçını başını yolmak isterdim. Beni sinir ederdi. Senin de hiç böyle hissettiğin oldu mu?
NA: Hayır.
RG: Onun yüzünden okulunu değiştirmek zorunda kaldığında bile mi? Tüm arkadaşlarından ayrılmak zorunda kaldığında bile mi? Bunlar senin için zor olmalı.
NA: O kadar da kötü değildi. Hem zaten yeni arkadaşlar edindim.
RG: Faith saldırıdan dolayı çok üzgündü, değil mi?
NA: Evet, ne olmuş?
RG: O zamandan beri her şey onun için çok zor olmalı.
NA: Öyledir herhâlde.
RG: Eminim ki sen böyle bir şey olsun istememişsindir.
NA: Bunu ben yapmadım... Size zaten söyledim. Olayın benimle hiçbir alakası yok. [*ağlayacak gibi olur*] Neden bana bunu sorup duruyorsunuz?

RG: Okulundakilerle konuştuk ve ablanın saldırıya uğradığı gün sabah yoklamasında orada olmadığını söylediler. Saat 11.15'te Coğrafya dersindeymişsin ama o saatten önce nerede olduğunu bilmiyorlar. Bunu bize açıklayabilir misin?

NA: [*sessiz kalır*]

RG: Barakaların orada mıydın, Nadine? Ablanın başına gelenlerle bir ilgin var mı?

NA: [*sessiz kalır*]

VE: Bütün suçu üstlenmen gerekmiyor, Nadine. İşin içinde başka birinin de olması gerektiğini biliyoruz. Panelvanı kullanan biri. Kim o, Nadine? Onu neden koruyorsun?

NA: [*refakatçiye döner*]
Eve gidebilir miyim?

RG: Korkarım ki gidemezsin, Nadine. Daha değil. Ama istersen ara verebiliriz.

SR: Bence bu çok iyi bir fikir.

VE: Görüşmeye saat 18.35'te ara verildi.

***

"Televizyon programı izlemek gibiydi resmen," dedi Quinn. "Neydi şu program? Hani şu insanların yalan söyleyip söylemediklerine baktıkları?"

"*Faking It*,"[15] dedi Somer.

"Ama haklıyım, değil mi?" dedi Quinn, ona dönerek. "Sesli olarak bir şey dememiş olabilir ama beden dili resmen bas bas bağırıyordu. Eğer kız Pinokyo olsaydı, burnu Birmingham'a kadar uzamıştı."

---

15 Suçlularla yapılan görüşme kayıtlarının incelendiği ve beden dilinden yalan söylenip söylenmediğinin anlaşılmaya çalışıldığı İngiltere yapımı bir televizyon programı. *–ç.n.*

Ninova

"Olabilir," dedi Gislingham yavaşça, "ama o panelvanı kimin kullandığını öğrenemedik, değil mi?"

***

Blackbird Leys'te yağmur yağıyordu. Bardaktan boşanırcasına dökülen, ısrarcı ve iç karartıcı yağmur, etrafı daha da can sıkıcı bir hâle getiriyordu. Everett, Mini Cooper'ını bir sokak lambasının altına park etti, sonra yakasını kaldırıp Brothertonların evine doğru koşarak ilerledi. Kapının açılması uzun sürdü.

"Ne istiyorsun?" diye sordu yaşlı adam. Üzerinde hâlâ aynı bej pantolon vardı, bununla birlikte belinde bir önlük, bir elinde de fırın eldiveni göze çarpıyordu. "Ashley burada değil."

"Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm, Bay Brotherton. Sadece hızlıca bir şey sormak istiyordum. Ashley'ye değil, size."

Adam uzun uzun baktı. "Bu *resmî* bir sorgulama mı?"

Everett hafifçe kızardı. Çünkü adam haklıydı, buraya geldiğini hiç kimseye söylememişti. Yüzünde kederli bir ifade belirdi. "Tam olarak değil."

"Vereceğim cevap, Ash'in başına bela mı olacak?"

"Hayır," dedi Everett hızlıca. "Hayır, öyle olmayacağından eminim. Aslında ona yardımcı bile olabilir."

Adam bir adım geri çekildi. "Öyleyse içeri girsen iyi olur. Orada şifayı kapacaksın."

***

Somer'ın aradığı adresi bulması, özellikle de karanlıktan ve yağmurdan dolayı, biraz zaman aldı ama en sonunda Iffley Yolu'nun hemen dışındaki modern apartmanın önüne park etti. Daire numarasını kontrol ettikten sonra botlarıyla yerdeki su birikintilerinde şıpırtılar çıkararak giriş kapısına doğru ilerledi.

Zili çaldı ve hemen ardından diyafondan bir ses duyuldu. "Kim o?"

"Erica Somer. Jess, sen misin?"

Bir duraksama oldu. "Size bu adresi kim verdi?"

"Faith'in annesi. Faith'in bu akşam buraya geldiğini söyledi. Kendisi burada mı?"

Binanın kapısı açıldı ve kürklü parkalara sımsıkı sarınmış iki kız dışarı çıktı. İkisi de gülüyordu. Somer kapı kapanmadan önce içeri dalmak için çok güçlü bir istek duysa da kendisini bunu yapmamaya zorladı. Jess ve Faith'in, kontrolün onlarda olduğunu düşünmeleri gerekiyordu.

Diyafona döndü. "Sadece Faith'in iyi olup olmadığını kontrol etmek istemiştim."

Bir sessizlik oldu, ardından kapı açıldı.

"Yukarı gelin."

Daire en üst kattaydı. Asansör çalışmadığından Somer doğru kata geldiğinde yavaşlamıştı. Öte yandan, kapı çoktan açılmıştı ve Jess eşikteydi. Saat dokuzu yeni geçmişti ama üzerinde pijama ve bir erkeğe aitmiş gibi görünen desenli, uzun bir sabahlık vardı.

Somer'ı gördüğünde bir kaşını kaldırdı. "Bu şekilde görüşmeyi bırakmalıyız."

Bir elinde fincan vardı, üzerinden buhar yükseliyordu. Kahve değildi, bitki çayı gibi bir şeydi.

"O nasıl?" diye sordu Somer.

Jess yüzünü astı. "Çok iyi değil."

Seslerini alçak tutuyorlardı. Sanki içeride hastaları varmış gibi.

"Yirmi dakika kadar önce annesi aradı," diye devam etti Jess. "Nadine'i *tutukladığınızı* söyledi."

Somer iç çekti. "Üzgünüm... Gerçekten pek bir seçeneğimiz yoktu. Şu an elimizdeki kanıtlarla başka bir şey yapamazdık."

Ninova

"Öncesinde fena değildi ama annesinin telefonundan beri durmaksızın ağlıyor. Nadine'in ona böyle bir şey yapmış olabileceğine inanamıyor."

"Onun yapıp yapmadığını henüz bilmiyoruz."

Jess omuzlarını sikti. "Yapmış olabileceğini düşünüyorsunuz, yoksa onu sorgulamazdınız. Kız kardeşiniz var mı?"

Somer ilk başta tereddüt etse de başıyla onayladı. "Evet, var."

"Öyleyse nasıl hissettiğini tahmin edebilirsiniz."

***

"Adını bilmiyorum," dedi Bay Brotherton, poşet çayı fincanından çıkarıp çöp kutusuna atarken.

"Ama Ashley'nin kesinlikle bir sevgilisi var yani?"

Yaşlı adam homurdandı. "Daha ziyade *vardı* bence. Tüm bunlar başladıktan sonra kızdan haber aldığını sanmıyorum."

Everett'ın dedektif antenleri bu sözlerin üzerine titreşmeye başladı. Bir anlamı olmayabilirdi ama diğer yandan da...

Kendisine uzatılan fincanı alırken, "İsmi ne?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Ashley, kız arkadaşlarını buraya getirmez."

Ev'in canı sıkıldı. "Yani onu hiç görmediniz mi?"

Adam biraz bisküvi bulabilmek için dolabı karıştırdı ve bir paket üzümlü kurabiye buldu. Everett, paketin ne zamandır orada olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

Adam yavaşça masaya dönüp oturdu. "Bir ya da iki kez uzaktan görmüştüm. Birkaç ay önceydi galiba. Ama bana arkası dönüktü. Kahverengi, uzunca saçları vardı."

Yani herhangi biri olabilir, diye düşündü Everett. Ama aynı zamanda Nadine Appleford da olabilir.

"Bir şey hatırlıyorum ama," dedi adam, kurabiye paketini Everett'a uzatarak. "Ashley ona araba kullanmayı öğretiyordu."

***

Somer, Faith'in karşısındaki tekli koltuğa oturdu. Faith, kollarını bacaklarına sarmış, yanağını dizlerine dayamıştı. Omuzlarına da kareli bir battaniye örtülmüştü.

"Nasılsın?" diye sordu Somer usulca.

Faith cevap vermedi. Somer, kızın yüzündeki gözyaşlarını görebiliyordu.

"Nasıl olduğuna bakmak için geldim. Maalesef şu an sana söyleyebileceğim pek bir şey yok."

Faith, Somer'ın orada olduğunu yeni fark etmiş gibi oldu. Başını kaldırıp gözlerini elinin tersiyle sildi. "Annem, poşetin bizim evden alındığını söyledi."

Somer iç çekti. "Biliyorum. Bu durumu hâlâ açıklığa kavuşturamadık. Maalesef Nadine pek bir şey söylemiyor."

Faith başını tekrar indirdi. Somer, kendisini sevmesi gereken biri tarafından ihanete uğradığını öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Hem de bu kadar zalimce ve kasıtlı bir ihanete uğramanın.

"Nadine'in arkadaşlarını tanıyor musun?"

Faith ona dönüp başını iki yana salladı.

"Panelvanı olan birini tanıyor mu? Veya kaçırıldığın araba olabilecek bir aracı olan birini?"

Yine başını iki yana salladı ve tekrar ağlamaya başladı. Hafif hafif sallanıyordu, elleriyle dizlerini sıkıca kavramıştı.

"Çok üzgünüm, Faith ama sormak zorundaydım."

Jess kanepede Faith'in yanına geçip bir elini nazikçe omzuna koydu. "Yiyecek bir şeyler ısıtıyorum," diye fısıldadı. "Peynirli makarna, en sevdiğin."

Faith cevap vermedi ama omzundaki eli itip uzaklaştırmadı da.

Ninova

Birkaç dakika sonra Somer kapıda durup onlara baktığında hâlâ aynı pozisyonda oturuyorlardı. İçerideki tek ses, cama vuran yağmurun tıkırtısı ve ocağın hafif hafif tıslamasıydı.

***

Tarih: 8 Nisan 2018 Pazar, 21.55 **Önem: Yüksek**
Gönderen: DKVerityEverett@ThamesValley.police.uk
Alıcı: DARuthGallagher@ThamesValley.police.uk

Konu: Ashley Brotherton – ACİL

Nadine olayıyla ilgili canımı sıkan bir şeyler vardı, ben de gidip Ashley'nin dedesiyle tekrar konuştum. Bana, Ashley'nin araba kullanmayı öğrettiği bir kız arkadaşının olduğunu söyledi. Otoparklara filan gidiyorlarmış. Bay Brotherton, kızın adını bilmiyor ve çok genel bir tarif verebildi ama kesinlikle Nadine olabilir.

Yani sadece 15 yaşında olması ve ehliyetinin olmaması panelvan süremeyeceği anlamına gelmiyor. Ve eğer Ashley'nin kız arkadaşıysa evlerinin arka tarafındaki yedek anahtardan da haberi olabilir.

Bana kalırsa, Faith'in saldırıya uğradığı sabah Nadine otobüse atlayıp oraya gitmiş ve Ashley ile dedesi cenazedeyken panelvanı "ödünç almış" olabilir. Zamanlama gerçekten çok sıkıntılı ama bence olayın bu şekilde gerçekleşmiş olma ihtimali var. Bay Brotherton, o sabah cenaze arabaları için yer olsun diye Ashley'nin panelvanı yan sokağa bıraktığını söyledi, ki bu da birinin kimse fark etmeden aracı almasını epey kolaylaştırır.

Çok uzak ve çılgınca bir ihtimal olduğunun farkındayım ama yine de olası. Görgü tanığının, panelvan şoförü hakkında ne söylediğini unutmayın. Yüzünü kapatacak bir şapka taktığından bahsetmişti. Eğer o kişi Nadine'se bu çok mantıklı. Ne kadar küçük olduğunu insanların fark etmesini istememiştir.

Ayrıca bu, bize suç ortağının kim olduğunu neden söylemediğine dair de gayet iyi bir sebep vermiş olur. Bunu yapamaz çünkü zaten suç ortağı filan yoktu.

VE

***

"Dedektif Komiser Everett? Ben Ruth Gallagher, şimdi e-postanı okudum."

Gallagher arabasında, Summertown'daki trafik lambalarının orada, araç hoparlöründen telefonla konuşuyordu. Everett'ın, sadece yüz metre kadar ilerideki evinde, boştaki eliyle bir kâseye kedi maması koyduğunu bilmiyordu.

"Harika bir önsezin var, tebrik ederim."

"Teşekkürler... Öyle bir anda aklıma geldi. *Eğer birisi Ashley'nin panelvanını ödünç aldıysa, neden sevgilisi olmasın? Neden Nadine olmasın?* diye düşündüm."

"Zamanlama işi sıkıntılı ama dediğin gibi, mucizevi bir şansla otobüsü tam zamanında yakalamış olmalı. Bir de sadece gidip Blackbird Leys'ten panelvanı almakla kalmamış, sonra tekrar oraya götürüp bırakmış ve ardından okula dönmüş olması gerekiyor."

"Biliyorum fakat arada sadece sekiz kilometrelik bir mesafe var. Tüm bunları yapmak imkânsız değil."

"Bunu bizzat test etmemiz gerekebilir ancak her şeyin bir sırası var. Ashley'yle konuştun mu?"

Gallagher arka planda belli belirsiz bir inilti duydu, bir bebek sesi gibi değil de daha ziyade kedi sesi gibiydi. Bilhassa ısrarcı bir kedi.

"Kendisine ulaşmaya çalıştım," dedi Everett, sesini biraz yükselterek, "ama elini kestiği için çalışamıyor diye arkadaşlarıyla Blackpool'a gitmiş. Maalesef telefonuna cevap vermiyor."

"Dedesinden onu aramasını istedin mi? Bilmediği bir numaradansa dedesine cevap vermesi daha olası."

"Evet, istedim ama sesli mesaja düştü. Adam yarın sabah ilk iş tekrar deneyeceğini söyledi. Gerekirse oraya tekrar gidip adamdan gözümün önünde aramasını isterim."

***

Adam Fawley
9 Nisan 2018
08.25

Hastaneye döndüğümde Alex hâlâ uyuyordu. Fakat yatağın yanındaki sandalyeye oturduğumda hafifçe kıpırdanıp gözlerini açtı. Sabahın ilk saatlerinde kalbimi yerinden oynatan o tatlı, miskin gülümsemesi yüzünde belirdi.

"Sizin işte olmanız gerekmiyor mu, Dedektif Amir Fawley?"

"Sanırım bensiz de idare edebilirler."

Dün yerel İşitme Engelliler Kulübü'nde polisin hassas tanıklarla nasıl ilgilendiğine dair bir konuşma, bugün de Cuttleslowe Ortaokulu'nda bir kariyer oturumu vardı. Bunlar önemli şeylerdi ve birileri tarafından yapılması gerekiyordu. Sadece bu kişinin ben olmamasını tercih ederdim.

Alex yavaşça doğruldu ve yatak örtülerini kendine çekti. Hiç düşünmeden, içgüdüsel olarak. Sanki bebeği korumak istiyordu, benden bile. Koridordan kahvaltı arabasının sesini duyabiliyordum.

Uzanıp elini tuttum. "Çok kalamayacağım ama daha sonra tekrar uğrarım. Yakamı kurtarır kurtarmaz."

Gülümsedi ama bu seferki hüzünlü ve ince bir gülümsemeydi. "Biraz ironik oldu. Yıllardır geç saatlere kadar çalışmamanı istedim, şimdi sürekli erkenden eve geliyorsun ve bu tamamen benim hatam."

"Senin hatan filan *değil* ve şans bizden yana olursa bu durum çok uzun sürmeyecek. Ruth Gallagher'ın Sasha Blake vakasında birini tutuklamak üzere olduğuna dair bir şeyler duydum. Öğretmenlerinden biriymiş. Adam 1990'ların sonunda Kuzey Galler'deymiş, yani suçlu oysa bizim bulamadığımız bir Parrie şüphelisi olması mümkün değil. Bunu unutmamaya çalış, olur mu?"

"Ondan hoşlandın, değil mi?" diye sordu. "Şu Ruth Gallagher'dan."

"Evet, hoşlandım. İşinde gayet iyi ve bu konuda gösteriş yapmıyor. Onları tamamen farklı yöntemlerle çalışmaya zorlamadan ekibe istediğini yaptırmayı da başardı. Bu kolay bir iş değil."

"Quinn'e bile mi?" diye sordu Alex.

"Quinn'e bile. Muhtemelen kadının ergen bir oğlu olduğu ve onun üzerinde kullandığı tekniği uyguladığı içindir."

Birbirimize bakıp gülüştük. Alex'in yanaklarına biraz daha renk geldiğine kendimi inandırmaya çalıştım. Belki de sadece bana öyle gelmiyordu, gerçekten gelmişti.

Elini son kez sıkıp ayağa kalktım.

"Adam?" dedi ben kapıya ulaştığımda. Ama ona döndüğümde fikrini değiştirmiş gibi görünüyordu.

"Bir şey yok," dedi. "Sonra söylerim."

***

"Elimizdekiler şimdilik bu kadar," dedi Ruth Gallagher. "Everett çok iyi bir iş çıkardı ama Ashley'yle konuşana kadar bunların hepsi bir varsayım."

Sabah toplantısındalardı ve herkes oradaydı. Beklenti duygusu, en az ofisteki makineden gelen kahve kokusu kadar somuttu. Belki de sonunda bu lanet davayı gerçekten çözeceklerdi.

"Nadine ne dedi?" diye sordu Gislingham.

"Hiçbir şey," dedi Gallagher. "Şaşırtıcı da değil. Annesi de Ashley Brotherton diye birini hiç duymadığını ve Nadine'in bir erkek arkadaşı olmadığını söylüyor. Ama ergenlik çağında çocuğu olan her ebeveynin bileceği gibi, bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Hâl böyleyken ve elimizde de başka bir şey olmayınca Nadine'i kefaletle serbest bırakıp evine göndermekten başka bir seçeneğim yoktu."

Quinn ayağa kalkıp beyaz tahtaya gitti. Dışarıdan alınmış, düzgün bir kahvesi olan tek kişi oydu ki bu hiç şaşırtıcı değildi. Bir süreliğine fotoğraflara baktı, ardından ekibe döndü. "Bana sorarsanız, bu konuda tamamen yanlış iz üzerindeyiz."

Kimsenin sana sorduğu yok, diye düşündü Everett. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Quinn'in klasik çomak sokmalarıydı işte.

"Niçin böyle düşünüyorsun?" diye sordu Gallagher sakince.

"Yani Nadine'e bir baksanıza. Ashley Brotherton onu kesinlikle aşıyor. Öyle bir kıza dönüp bakmaz bile."

Bunun üzerine odada hafif bir hareketlenme oldu. Bazıları böyle düşünüyor olabilirdi ama sadece Quinn bunu açıkça dile getirebilirdi.

Gallagher tasvip etmeyerek baktı. "Bu meslekte öğrendiğim bir şey varsa DK Quinn, o da bir soruşturmayı kendi kişisel varsayımlarınıza dayandırırsanız burnunuzun boktan çıkmayacağıdır."

Somer ve Everett bakıştılar. İkisi de ilk kez kadın bir dedektif amirle çalışıyorlardı ve belli ki bunun gayet iyi tarafları vardı.

"Şimdi tamam mıyız?" diye devam etti Gallagher odadakilere bakarak. "Dedektif Quinn'in kuruntuları ne olursa olsun, Nadine ile Ashley Brotherton arasında bir bağlantı olduğunu varsayacağız. Ta ki olmadığı kanıtlanana kadar. Ve bu sırada Nadine'in 1 Nisan sabahı Blackbird Leys'e gidip dersi için okula dönmesinin fiziksel olarak mümkün olup olmadığını çözmeye çalışacağız. Otobüs yolculuğunu test etmek için gönüllü olan-

lara ödül olarak brownie vereceğim, kimse gönüllü olmazsa kurbanımızı ben seçerim."

***

Adam Fawley
9 Nisan 2018
10.05

Arabamı otoparka park ettiğim anda onu gördüm. Herhangi bir yerde gözden kaçması zor biriydi ama burada onu görmemek imkânsızdı. Girişin hemen önündeydi. Bir omzunda postacı çantası vardı ve koyu kızıl uzun saçları gösterişli bir atkuyruğu yapılmıştı. Dizlerinin üstüne uzanan önden bağcıklı çizmeleri ve baldırlarının yarısına kadar inen bir eteği vardı. Ben arabayı kilitlerken iki kez saatine baktı. Ardından beni gördü.

"Dedektif Amir Fawley," dedi hızlıca bana doğru yürüyerek. Sesini soru sorar gibi yükseltmemişti, kim olduğumu biliyordu.

"Meşgulüm. Basın bürosuyla görüşün."

Tam yolumun üstünde durdu. "Görüştüm zaten. Bana bir şey söylemiyorlar."

"Açıkçası ben de size bir şey söylemeyeceğim. Zaten artık benim vakam da değil. Sizin de bildiğiniz üzere."

Tekrar yürümeye başladığımda beni takip etti. "Ama siz hâlâ bir parçasısınız. Eğer katili bulurlarsa bunun Parrie davası üzerinde doğrudan bir etkisi olacak. Ben de bu konu üzerinde çalışıyorum..."

"Bakın... İsminiz neydi?"

"Bowen. Nicole Bowen."

"Bu, Dedektif Amir Gallagher'ın soruşturması. Onunla konuşun."

Yüzünü buruşturdu. "Konuştum. Bana defolup gitmemi söyledi."

Bunun üzerine gülmeden edemedim. Sonra kadının omzunun üstünden bir arabanın sinyal verip otoparka girdiğini gördüm. İki kapılı kırmızı bir Jaguar'dı, bu arabayı daha önce de gördüğümden neredeyse emindim. Arabayı kimin sürdüğünü gördüğümde bu önsezi doğrulandı. Victoria Parker'dı, Isabel'in annesi. Ve şu lanet olasıca Nicole Bowen'ın bu kadına yaklaşmasını istemiyordum.

Arkamı dönüp yürümeye başladımda Bowen beni izlemeye devam etti. "Bir dedikodu duydum," dedi. "Birini tutukladığınızı söylüyorlar. Blake cinayeti için."

Durup ona döndüm. "Bunu size kim söyledi?"

Bana bir adım yaklaştı. "Söylenenlere göre öğretmenlerinden biriymiş. Graeme Scott galiba?"

Yüzümü gerektiği kadar hızlı kontrol edemedim. Nicole, boş atıp dolu tuttuğunu anladı. Otoparkın diğer tarafında Victoria Parker, çoktan arabasını kilitlemiş ve bana doğru yürümeye başlamıştı.

"Demek doğru," dedi Bowen gözlerime dikkatle bakarak. Bildiğim bir şey varsa o da bu kadının adli muhabirlik kariyeri yapmak istiyorsa duygularını belli etmeme konusunda biraz daha çalışması gerektiğiydi. Yüzündeki o çok bilmiş sırıtışın sinir etmeyeceği polis olamazdı.

"Bakın Bayan Bowen, burada durup doğru düzgün bilgilere dayanmayan saçma spekülasyonlarınızı dinlemekten daha önemli işlerim var. Eğer işinizi kaybetmek istemiyorsanız bu yaptığınızı halkın karşısında yapmayı veya o lanet belgesellerinize koymayı düşünmeyin bile. Anlatabildim mi? Güzel. Şimdi izin verirseniz yapacak işlerim var."

Artık yüzümde nasıl bir ifade varsa kadın bu sefer beni takip etmeye kalkmadı. Victoria Parker, giriş kapısında duruyordu ve ben yaklaşırken bir kaşını kaldırdı. "Sorun mu var?"

"Basın," dedim. "Bu tür vakalarda böyle mesleki tehlikeler olabiliyor maalesef. Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Şu korkunç Sasha Blake olayı... Okuldaki dedikodular iyice kontrolden çıktı." Biraz utanmış gibi oldu. "Yani ben genellikle öyle durup dedikodu filan yapmam ama... Leah Waddell'in annesiyle konuşurken bir anda aklıma geldi. Daha önce tamamen unutmuştum fakat..."

Şimdi de biraz kızardı. "Üzgünüm, gevezelik ediyorum, değil mi? Muhtemelen önemli bir şey değildir."

"Bayan Parker, bu meslekte öğrendiğim bir şey varsa o da şudur: İnsanlar karakola gelmek için çaba sarf ediyorlarsa mesele genellikle *önemlidir.* Bu yüzden içeri geçip bana düşündüğünüz şeyin neyle ilgili olduğundan bahsetseniz iyi olur, ben de size konuşabileceğiniz birini bulurum."

Gözleri büyüdü. "Sizinle konuşamaz mıyım?"

Başımı iki yana salladım. "Resmî olarak hayır. Ben artık bu soruşturmanın bir parçası değilim. Ama Dedektif Çavuş Gislingham'la konuşabilirsiniz. Veya bir kadınla konuşmayı tercih ederseniz Dedektif Komiser Somer var."

Önce tereddüt etse de başıyla onayladı. "Peki. Ama sadece yarım saatim var. Isabel'e markete gittiğimi söyledim. Buraya geldiğimi bilmesini istemedim."

***

Gallagher'ın otobüs işini kimsenin üstüne yıkmasına gerek kalmamıştı çünkü Asante gönüllü oldu. Bunun üzerine ekiptekilerin sırıtışlarıyla ve Quinn'in duyulabilir bir sesle "yalaka" diye mırıldanmasıyla karşılaşmış olsa da Asante umursamamıştı. Bu tür konularda her zaman saygılı davranırdı. Ayrıca yağmur da nihayet durmuştu ve biraz temiz hava almayı tercih ederdi.

Arabasını Summertown Lisesi'nin yakınındaki bir ara sokağa park edip otobüs durağına yürüdü. Beş dakika içinde, şehir merkezine giden bir otobüs gelecekti.

Ninova

***

Adam Fawley
9 Nisan 2018
10.26

Toplantı odasının kapısını açtığımda Gislingham'ın ön tarafta durmuş beyaz tahtayı işaret ettiğini gördüm. Diğerleri onun etrafında toplanmıştı. Hepsi de ayaktaydı. Ve şu kadarını söyleyeyim, vakaya dair moral durumunun anlık bir göstergesi olarak ekiptekilerin oturmak yerine ayakta olması genellikle iyidir.

İnsanların başları kapıya döndü ve gelenin ben olduğumu gördüler.

"Son gelişmelerin üzerinden geçiyorduk, efendim," diye söze girdi Gis.

Ön tarafa doğru ilerledim. "Böldüğüm için üzgünüm ama bu bekleyemez. Aşağıda ifadesi alınması gereken bir tanık var."

Gislingham hafifçe kaşlarını çattı. "Hangi konuda ifadesi alınacak?"

"Sasha Blake. Ve Graeme Scott."

***

Graeme Scott'la Görüşme
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
9 Nisan 2018, 11.52
Görüşmeyi yapan DK G. Quinn, DK A. Baxter ve Bayan D. Owen (avukat)

DO: Sanırım şimdiye kadar müvekkilimin sunduğu kanıtı kontrol etme fırsatınız olmuştur, bu yüzden bu sorgunun niçin olduğunu anlayamadım.
GQ: Cherwell Yolu'ndaki market bize 1 Nisan sabahının kasa fişlerini ulaştırdı. Hâliyle müvekkilinizin sabah 09.16'da süt satın aldığını teyit ettik.

DO: Yani kendisi Faith Appleford'a saldırmış olamaz. Müvekkilimin arabası üzerinde yapılan adli test sonuçlarını aldınız mı?

GQ: Aldık.

DO: Ve? Ah, Tanrı aşkına, Dedektif, ağzınızdan cımbızla laf alıyoruz.

GQ: Bay Scott'ın arabasında Faith Appleford'dan veya Sasha Blake'ten bir iz yok.

GS: [*ellerini masaya vurur*]
Size söylemiştim zaten, benim bu olayla hiçbir ilgim...

DO: Bu durumda, şu an burada ne işimiz olduğunu açıklayabilir misiniz?

GQ: Bu, başka bir olayla ilgili. Sasha'nın ölümünden birkaç gün önce gerçekleşmiş bir olay.

GS: Dediğiniz şey hakkında hiçbir fikrim yok.

GQ: 17 Mart Cumartesi sabahı saat 10.45 civarında neredeydiniz, Bay Scott?

GS: Bilmiyorum.

GQ: Emin misiniz? O sabah Walton Sokağı'nda olduğunuzu hatırlamıyor musunuz? Blavatnik binasının orada olduğunuzu? Çünkü sizin orada olduğunuzu söyleyen bir görgü tanığı var.

***

Adam Fawley
9 Nisan 2018
12.17

Kapıyı açtığımda Somer'ın çoktan orada olduğunu ve ekrandaki görüntüyü izlediğini gördüm.

"Kusura bakma, burada birinin olduğunu bilmiyordum."

Aslında benim orada olmamam gerekiyordu ki bunu Somer'ın da bildiğine emindim. Bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama sonra vazgeçti. Ekrana yaklaştığımda hafifçe kaşlarımı çattım.

"Görüşmede sadece Quinn ve Baxter mı var? Gallagher katılmak istemedi mi?"

Ona bakınca kıpkırmızı olduğunu fark ettim. "Ah," dedi, "Dedektif Amir Gallagher söylemedi mi?"

"Neyi söylemedi mi?"

"Scott'ı eledik. Arabasında Faith'in veya Sasha'nın DNA'sı yoktu. O değilmiş."

Yüzümü göremesin diye tekrar ekrana döndüm. Gallagher'ın beni kasıtlı olarak karanlıkta bırakmadığını biliyordum ama sonuçta kimse aptal gibi görünmekten hoşlanmazdı. Özellikle de kendi ekibinin karşısında. Benim ekibim. Gallagher'ın değil *benim*. Kendisi o lanet dosya yığınını Nitelikli Suçlar Departmanı'na götürdükten çok sonra bile bu işi yürütmeye ben devam etmek zorunda kalacaktım.

"Eminim ki size söylemek istemiştir, efendim. Sadece bu sabah... işler biraz çığırından çıktı diyelim."

"Sorun değil, Somer. Gerçekten." Ama dönüp ona bakmadım. Bakmayacaktım da. En azından yüzümdeki kızgınlığın azaldığını hissedene kadar. Fakat sonra, tam karşımdaki şeyi fark edip tekrar ona döndüm.

"Pardon ama anlamadım. Eğer Gallagher, Scott'ı elediyse neden onu tekrar sorguluyorsunuz?"

Bu sefer doğrudan bana baktı. "Dedektif Gallagher, onu takip etme suçundan dolayı tutuklamak istiyor olabilir."

Kaşlarımı çattım. "Takip ettiği kişi ölmüş olmasına rağmen mi? Bunu kanıtlamak kolay olmayacak."

"Biliyorum, efendim ama adamın aynı şeyi tekrar yapmasından endişeleniyor. Bir de öğretmen olduğu düşünüldüğünde..." Omuzlarını silkti. "Dedektif Gallagher, Bayan Parker'ın bize söylediklerinin, Çocuk Koruma Hizmetleri'ni bir bakmaya değer olduğuna ikna etmeye yeteceğini umuyor."

Tüm bunlar gayet mantıklıydı. Ama "bize" demesi hâlâ üzücüydü. Çünkü Victoria Parker beni görmeye gelmişti ama

ben bu işin bir parçası değildim. Şu an onlar ve ben vardı, "biz" yoktu.

Somer tekrar ekrana dönüp iç çekti. "Bir tanık olsa bile yine de bu bir *o şunu dedi, bu bunu dedi* vakası olacak."

Hâlâ ekrana bakıyordum.

"Blavatnik'i bir ara bakalım," dedim yavaşça. "Güvenlik kamerası görüntülerini iste."

***

GQ: Evet, şimdi hatırladınız mı, Bay Scott?
GS: Galiba oraya gitmiş olabilirim. Jericho'da çok sık alışveriş yaparım.
GQ: Dediğim gibi, Blavatnik binasının dışında görülmüşsünüz. Nereden bahsettiğimi biliyorsunuz, değil mi?
GS: Tabii ki biliyorum...
DO: Bunun konuyla ne ilgisi var, Dedektif?
AB: Tanığımız, Bay Scott'ı söz konusu sabah o binanın dışında görmüş. Arabasında oturuyormuş.
DO: Bir insanın arabasında oturması yasalara aykırı bir şey değil. Elinizde başka bir şey kalmadı diye park ihlallerine mi başvuruyorsunuz?
GQ: Tanığımıza göre o sabah Sasha Blake de Walton Sokağı'ndaymış. Ama siz bunu zaten biliyordunuz, değil mi Bay Scott?
GS: Size söyledim... Oraya hafta sonları sık sık giderim.
GQ: Tanığımız, Blavatnik'in karşısındaki bir kafedeymiş, kızını bekliyormuş. Cam kenarındaki masada oturuyormuş ve tam da sizinkine benzeyen bir arabanın yolun diğer tarafına park etmiş hâlde olduğunu hatırlıyor.

Şunu kabul edelim, burada öyle herhangi bir arabadan bahsetmiyoruz. Sizin arabanız, oldukça karakteristik bir araç.

DO: Ama benzersiz değil sonuçta. Tanığınız, arabayı kimin kullandığını da görmüş mü? Açıkçası bundan şüpheliyim.

GQ: Ah, gayet iyi görmüş. Tanıdığı biriymiş zaten. Kızının öğretmeni.

DO: [*duraksar*] Yine de...

GQ: Şimdi şu soruya geri dönelim, olur mu Bay Scott? 17 Mart Cumartesi sabahı neredeydiniz?

***

Adam Fawley
9 Nisan 2018
12.56

Somer, dizüstü bilgisayarındaki dosyayı açıp gösterirken, "Görüntüleri hemen gönderdiler," dedi. "Baxter görünce aklını oynattı resmen."

Nedenini görebiliyordum. Görüntüler sadece yüksek çözünürlüklü olmakla kalmayıp tamamen renkliydi de. İnsanların yüz hatları ve ifadeleri son derece net görülebiliyordu. Kamera, Blavatnik binasının önündeki geniş meydana ve hemen karşıdaki Walton Sokağı'na bakacak açılarla ayarlanmıştı. Ekranın sol alt köşesinde tarih vardı: 17.03.18.

Somer oynatma tuşuna bastı ve 10.04'e ilerledi. Blavatnik'in kapısının orada birkaç öğrenci neşeli ve enerjik tavırlarla sohbet ediyordu. Karşı taraftaki kaldırımda yaşlıca bir adam alışveriş arabasını itiyordu. Neredeyse iki büklüm olmuş, nereye gittiğini görebilmek için başını yana eğmişti. Kafede ise Victoria Parker kahve alma sırasındaydı ve sonrasında cam kenarındaki masaya oturdu. Telefonunu çıkarıp ekranına dokunmaya başladı, arada bir başını kaldırıp yola bakıyordu. Saat 10.14'te, soluk mavi

bir Morris Traveller sokağın karşısında durdu. Şoför arabayı durdurdu ama araçtan inmedi. Sokağın etrafına bakındıktan sonra bir dergi çıkarıp açtı.

"*Takipçilik Hobisi* filan okuyor herhâlde," diye mırıldandım somurtarak.

Somer dönüp baktı ama bir şey demedi.

Görüntüyü tekrar ileri aldı, sonra sol taraftan bir kızın yaklaştığı anda durdurdu.

"Bu Sasha," dedi. "Şehir merkezinden gelmiş gibi görünüyor."

Kafenin önünden geçen kızın pembe çantasını omzuna atmasını izledik. Püsküllü ceket, bere ve bir çift siyah yarım bot giymişti. Gördüğümüz mesafeden ve şapkasının altında kalan saçlarıyla, rahatsız edici derecede Somer'a benziyordu. Yüzüne bakılırsa bu durum Somer'ın da dikkatinden kaçmamıştı. Videodaki Victoria Parker başını kaldırıp baktı ve bize söylediklerinin kesinlikle doğru olduğunu anladım. Kendisi o gün Sasha'yı ve Greame Scott'ı görmüştü.

Geri alıp tekrar izledik, sonra bir kez daha. Sasha'nın yoldan gelen arabaların arasından hızlıca geçip doğruca Blavatnik binasına yönelmesine ve kameranın tam altında gözden kaybolmasına baktık. Görüntüyü her geri alıp baktığımızda arabadaki adamın dergisini indirip dikkatle kıza baktığını açıkça gördük. Birkaç dakika sonra Isabel, Leah ve Patsie, Sasha'nın geldiği tarafta görünüp kafenin önünde durdular. Victoria Parker da ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başladı.

Somer duraklatma tuşuna basıp bana döndü.

"Pekâlâ," dedim. "Scott'ın avukatı olsaydım bunun tamamen tesadüf olduğunu iddia ederdim. Onu takip filan etmiyordu, sadece alışverişe çıkmıştı ve bir de ne görsün, Sasha da oradaymış."

"Ama mesele de bu işte," dedi Somer, "Alışveriş yapmıyor, hiçbir şey almamış. Arabasından inmemiş bile. Orada olmasının tek bir sebebi var, o da Sasha Blake."

Ninova

"Eğer bu doğruysa önceden planlanmış olmalı, değil mi?"

Başını sallayarak onayladı.

"Peki, Sasha'nın orada olacağını nereden biliyordu? Tam olarak orada ve o saatte?"

"Açıkçası, sanırım buna verecek bir cevabım olabilir." Telefonunu çıkarıp bir internet sayfası açtı. "Blavatnik'in sitesine şöyle bir baktım da o gün orada herkese açık bir konferans varmış galiba. *Rönesans Floransa'sında Sanat ve Güç.* Tam da Scott'ın Sasha'ya bahsetmiş olabileceği bir şey. Onu *teşvik ettiğini* zaten söylemişti, manyak sapık."

Onu sadece yarım kulak dinliyordum. Görüntüyü geri alıp tekrar inceledim.

"Şuraya bak," dedim durdurup elimle göstererek. "Gördün mü?"

Belli ki görmemişti çünkü biraz yaklaştı.

"Tam Sasha karşıya geçmeden önce. Şuradaki kadın, bisiklet süren."

En az elli, belki de elli beş yaşındaydı. Uzun, sarı saçları ve turkuaz ceketi vardı. Sasha'nın aksi yönünde ilerliyordu, bu yüzden kalabalık kaldırımda yan yana geçmek zorunda kaldıkları bir nokta vardı. Birkaç dakika sonra kadın aniden durup bir şeye bakakaldı, açıkça irkildi ve sonra dönüp yolun karşısına geçen Sasha'ya baktı. Ardından başını iki yana sallayıp yoluna devam etti.

"Scott'a mı baktı o?" diye sordu Somer.

"Sanmıyorum. Scott yolun diğer tarafında, kadının görüş alanında olamaz. Ve sadece arabasında öylece oturuyor. Kadının verdiği gibi bir tepkiye sebep olacak bir şey yok ortada."

Somer ekrana iyice yaklaştı. "Victoria telefonla konuşuyor, hiçbir şey görmemiştir. Lanet olsun."

"Genel olarak pek bir şey göremezdi zaten. Kafedeyken göremezdi. Açılar uygun değil."

"Bisikletli kadının peşine düşebiliriz," dedi Somer, "ama bunca zaman geçmiş, bulmamız zor olur..."

"Buna gerek yok. O kadın her ne gördüyse OUP[16] binasının hemen dışındaymış. Eminim onların da güvenlik kamerası vardır."

***

Bir haftadan uzun süredir ilk kez yağışsız bir öğleden sonraydı ve Ursula Hollis bunun tadını çıkarmaya karar verdi. Günlerdir sokağın sonundan ileriye gitmemişti ve artık iyice canı sıkılmaya başlamıştı. Yaşlı labradoru bu durumdan pek şikâyetçi değildi ama uzun bir yürüyüş ikisine de iyi gelirdi. Kapının yanındaki askıdan tasmayı aldı ve köpeği güç bela ayağa kalkarken gülümsedi. Köpeğin neredeyse iç çektiği duyulabiliyordu.

"Hadi ama, Bruno, o kadar da kötü değil. Sadece şöyle bir yürüyüp döneceğiz. Hem belki tavşan bile görürüz."

Tavşanlar şöyle dursun, Bruno herhangi bir şeyi kovalamayalı çok uzun zaman olmuştu. Son zamanlarda o çikolata rengi burnunun etrafında gümüşi tüyler belirmişti. Ursula, Bruno öldüğü zaman onsuz ne yapacağını düşünmemeye çalışarak köpeğinin kulaklarının arkasını kaşıyıp alnına hızlıca bir öpücük kondurdu.

Hava düzelmesine rağmen dışarıda neredeyse kimseler yoktu. Beş dakika içinde sadece yeşil elektrik kutusunun içindeki kablolarla karmaşık bir şeyler yapan görevli ile 4 Numara'da oturan ve çöp kutularıyla boğuşan Jenny'yi görmüştü.

Kavşağa yaklaştığında şişme montunun fermuarını biraz daha yukarı çekip Mill Yolu'na doğru ilerledi.

***

16 Oxford University Press. *–ç.n.*

Ninova

Adam Fawley
9 Nisan 2018
13.13

"OUP'de hiçbir şey yok muymuş yani?"

Takdire şayan bir sürprizle, Somer peşinde benimle birlikte ofisine girdiğinde Gallagher ne şaşırdı ne de endişelendi. Eğer tam tersi konumlarda olsaydık, ben bu kadar iyimser olabilir miydim emin değildim.

Somer başını iki yana salladı. "Olayın üstünden baya geçti, güvenlik kamerası kayıtlarını o kadar uzun süre saklamıyorlarmış. Zaten kameranın doğru yöne baktığından da emin değiller."

Gallagher arkasına yaslandı ve omuzları hafifçe düştü. "Yani kendisini arayıp bulmak dışında o kadının ne gördüğünü öğrenmemizin bir yolu yok. Ki bulup sorsak bile önemli bir şey çıkmayabilir. Tek tekerlekli bisiklet süren birini veya geçen hafta *Oxford Mail*'de çıkan şu ördeği filan görmüş olabilir."

Burası böyle bir şehirdi işte. Geçen hafta Woodstock Yolu'nda zürafa gibi giyinmiş bir herif görmüştüm. *#SadeceOxfordda* diye hashtag bile vardı. Yani evet, boşa kürek çekiyor da olabilirdik. Ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyordu. Walton Sokağı'ndaki o kadın bir şey görmüştü. Bisiklet sürerken duraksayacak kadar şaşırmasına neden olan bir şey. Ve gördüğü şeyin ne olduğuna dair içimde birdenbire buz gibi bir his belirdi.

Somer'ın yüzünden ümitsizlik akıyordu. "Yapabileceğimiz başka bir şey olduğunu sanmıyorum."

Ona baktım, sonra Gallagher'a döndüm. "Hayır," dedim. "Bir şey var."

***

Graeme Scott'la görüşme
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
9 Nisan 2018, 14.05

Görüşmeyi yapan DA R. Gallagher, DK E. Somer, Bayan D. Owen (avukat)

RG: Kayıtlar için söylüyorum, bu görüşmeyi Dedektif Amir Ruth Gallagher ve Dedektif Komiser Erica Somer gerçekleştirmektedir. Umarım öğle yemeğinizin tadını çıkarmışsınızdır, Bay Scott. Belki şimdi Dedektif Komiser Quinn'le tartıştığınız konuya dönebiliriz. Sizinle yapılan son görüşmeden sonra Blavatnik Fakültesi'nin söz konusu sabaha ait kamera kayıtlarına ulaştık. Kamerada oldukça net görülüyorsunuz.

DO: Bu görüntüleri paylaşacağınızı umuyorum?

RG: Elbette. Evet, Bay Scott, şimdi o sabahı hatırlıyor musunuz?

GS: Orada olduğumu söylediğinize göre demek ki oradaymışım.

ES: Blavatnik'te Sasha'nın da katıldığını düşündüğümüz bir konferans vardı. Rönesans Floransa'sına dair bir konferans. Bu size bir şey çağrıştırıyor mu?

GS: Şimdi siz söyleyince aklıma geldi, galiba o konferanstan Sasha'ya bahsetmiştim. Blavatnik'in e-posta listesindeyim.

ES: Yani Sasha'nın orada olacağını biliyordunuz.

GS: Elbette orada olacağını *bilmiyordum*. Sadece ona bahsetmiştim. Öğrencilerim bana sosyal hayatlarıyla ilgili bilgi vermiyor, Dedektif.

RG: Ama Sasha'nın oraya gitme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordunuz, değil mi? Sizin de orada olmak isteyeceğiniz kadar yüksek bir ihtimal. Ne olur ne olmaz diye.

GS: Daha önce de dediğim gibi, Jericho'dan sık sık alışveriş yaparım.

ES: Ama yapmadınız. Arabanızdan inmediniz bile. Orada öylece oturdunuz. Ve izlediniz.

GS: *İzlemedim.* Sapık filan değilim ben...
RG: Belki değilsinizdir. Ama yine de onu izliyordunuz. Benim şu an bilmek istediğim şey, Bay Scott, *tam olarak* ne gördüğünüz.

***

Adam Fawley
9 Nisan 2018
14.37

"Ona inanacak mıyız? *Gerçekten* ona inanacak mıyız?"

Somer'ın yüzünü daha önce hiç bu kadar solgun gördüğümü hatırlamıyordum. Gallagher'la birlikte sorgu odasından çıktığından beri volta atıp duruyor, gerginliğini ve şüphelerini yürüyerek hafifletmeye çalışıyordu. Gallagher'ın durumu ise tam tersiydi. Masaya kurulmuş, neredeyse hiç kıpırdamamıştı ama odanın diğer ucunda olmama rağmen zihninde kopan fırtınaları fark edebiliyordum.

Somer, Gallagher'a dönüp sorusunu yineledi. "İnanacak mıyız? Bu çılgınca..."

"Ama mümkün," dedi Gallagher usulca. "Öyle olduğunu sen de biliyorsun."

"Sadece buna dayanarak insanları sorguya çekemeyiz. Doğru olsa bile... Yalan söylemiyor olsa bile, ki şu an yalan söylemek için gayet iyi bir sebebi var..."

Derin bir nefes aldım. "Yalan söylediğini zannetmiyorum. Bence doğruyu söylüyor."

Gallagher bana baktı. "Ama Somer'ın haklı olduğu bir nokta var, değil mi? Adam doğruyu söylese bile, onun sözünden daha fazlasına ihtiyacımız var. Elimizde kamera görüntüleri veya şu görgü tanığı olmadan..." Çaresizce omuzlarını silkti. "Sıkışıp kalmış durumdayız."

Ben bundan o kadar emin değildim.

Ayağa kalkıp ceketimi aldım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Scott'ı burada tutun. Konuşmam gereken birisi var."

***

Bruno, bara giden sapağa yaklaştıklarında hızlanmaya başladı. Burada daha fazla çalı, daha fazla çer çöp ve daha fazla ilginç koku vardı. Ursula, onu özellikle çok sevdiği bir sokak lambasından sürükleyerek uzaklaştırmak zorunda kalınca Bruno aniden sıçrayıp yarısı siyahımsı suyla dolu bir çukura girdi. Ursula, çukurun kenarına gidip baktığında Bruno'nun bir şeyi çekiştirdiğini görüp kaşlarını çattı. Hiç de Bruno'luk bir tavır değildi bu, aylardır böyle bir şey yapmamıştı. İlk başta ne tuttuğunu göremedi ama sonra Bruno hareket edince pembe bir şey göründü. Gördüğü şey karşısında Ursula hafifçe irkildi, yıllar içinde bağırsakları çıkarılmış bir sürü sıçan görmüştü ama şekli böyle olan bir şey... bu renkte bir şey...

Birkaç dakika sonra telefondaydı.

"Thames Valley Polisi mi? İsmim Ursula Hollis. Şu kız... Sasha Blake için arıyorum. Sanırım buraya gelseniz iyi olacak."

***

Adam Fawley
9 Nisan 2018
15.45

Görüntü kaydını tekrar izledik, sonra kadın sandalyesine oturdu. Yetmişlerindeydi, kısa ve dolaşık beyaz saçları, oldukça yıpranmış bir lacivert hırkası vardı. Yüzü ise hiç yıpranmış görünmüyordu. Uzun süredir karşılaştığım en keskin gözlü kişiydi. Onu ilk gördüğümde Alex'e, bana seksenlerdeki televizyon dizisinde izlediğimiz Bayan Marple'ı oynayan kadını hatırlattığını söylemiştim.

Ninova

"Bir amatör için oldukça iyi bir vuruş," dedi hafifçe bana dönerek. Hareket ederken zorlandığını fark edip beni daha rahat görebilmesi için biraz öne doğru oturdum. "Belki de profesyonel eğitim almayı düşünmelisiniz. Sizin meslekte işe yarayabilir gibi görünüyor."

Gülümsedim. "Bana öğretmeye söz verirseniz olur. Ama haklıyım, değil mi? Bundan bahsediyorsunuz?"

Bana ağır bir bakış attı. "Korkarım ki öyle. Az önce gördüklerime bakılırsa burada çok yanlış bir şeyler var, Dedektif. Çok ama çok yanlış."

***

Ev, Marston eteklerindeki yeni bir binaydı ve Somer'ın hiç sevmediği Poundbury tarzında eski görünecek bir mimariyle tasarlanmıştı. Düzenli ve bakımlı bir evdi ama şaşırtıcı derecede cansızdı. Kapıyı açan kadın için de aynı özellikler hemen hemen geçerliydi.

"Bayan Webb? Ben Dedektif Komiser Erica Somer, yanımdaki da Dedektif Komiser Everett. Patsie'yle konuşabilir miyiz?"

Denise Webb kaşlarını çattı. "Blakelerin evinde değil mi?"

"Hayır. Bayan Blake'i aradık ama Patsie'yi görmediğini söyledi."

"O zaman buradadır," dedi Denise. "İçeri girin."

"Onu bugün görmediniz mi?"

Kadın omuzlarını silkti. "Ergenler nasıldır bilirsiniz. Eğer onları yemek vakitlerinde görüyorsanız şanslısınız demektir."

Koridordan geçip mutfağa kadar kadını takip ettiler. Evde garip bir hava vardı. Sanki eşyalar tam yerleştirilmemiş, içeride de tam olarak birileri yaşamıyormuş gibiydi. Gerçek bir ev değil de film setiydi sanki. Monotonluk yaratması için özenle seçilmiş renkler de hiç yardımcı olmuyordu.

"Uzun zamandır burada mısınız?" diye sordu Somer.

"Birkaç yıl oldu. Kocam bizi terk ettiğinden beri buradayız."

Somer dudağını ısırdı, bu meslekte insanın kırabileceği çok fazla pot vardı. "Özür dilerim."

"Hayat devam ediyor işte," dedi kadın. "İnsanın başka seçeneği yok. Özellikle de çocuklarınız varsa."

"Patsie'nin kardeşleri mi var?"

"Abisi var. Ollie. Cardiff'te üniversitede. Mühendislik okuyor."

Everett etrafa bakındı. "Sadece iki kişi için büyük bir ev."

Kadın omuzlarını silkti. "Arada bir erkek arkadaşım geliyor ama Patsie buradansa arkadaşlarının evinde daha fazla vakit geçiriyor."

Kısa bir anlığına sesinde hüzün belirse de kadın hemen eski hâline dönüp omuzlarını silkti. "Dediğim gibi, hayat devam ediyor. Patsie'nin odası üst katta. Çıkarsanız görürsünüz."

Merdivenler, âdeta ayaklarını yutacakmış gibi duran boz kahverengi kalın bir halıyla kaplıydı. Sessizce merdivenleri çıkarken İkea ve Victoria Döneminden kalma desenlerin tuhaf bir karışımı olan tabloların yanından geçtikçe evdeki tuhaf boğukluk hissi iyice güçleniyordu. Somer kaşlarını çattı. Eve bir türlü ısınamıyordu. Pahalı sarı röfleleri ve Boden marka bluzuyla Denise Webb, genç ve çekici bir anne gibi görünüyordu fakat Somer arkasına dönüp baktığında kadının kazağının altından ensesine doğru uzanan yılan dövmesinin kıvrımlarını görmüştü.

Merdivenlerin sonuna geldiğinde Somer durup etrafa bakındı ama Ev çoktan onun koluna dokunup bir yeri işaret ediyordu. Sol taraftaki odanın kapısı aralıktı. Boyutuna bakılırsa belli ki kadının yatak odasıydı. Yatak topluydu ama etrafa saçılmış kıyafetler vardı. Erkek kıyafetleri. Ancak Somer'ın beklediği türden kıyafetler değildi. Takım elbise veya gömlekler yoktu; tişörtler, işçi pantolonları ve alet kemeri vardı. Bir de çelik başlıklı işçi botları.

"Belki de Patsie'nin birden kendi evinde değil de başka yerlerde vakit geçirmeye başlaması tesadüf değildir," dedi Ev alçak sesle.

Bakıştılar.

"Unutturma da Sasha'nın kaybolduğu akşam bu herifin nerede olduğunu kontrol edelim," dedi Somer usulca.

Ev'in gözleri büyüdü. "Yani sence..."

"Hayır, öyle düşünmüyorum. Sadece tüm detaylara bakmak istiyorum, hepsi bu. Sırf bazı rutin kontrolleri yapmadık diye sonradan sıkıntı yaşamak istemeyiz."

Fawley'nin adını bile anmamıştı ama zaten buna gerek yoktu.

Sahanlığın diğer tarafında muhtemelen Patsie'nin odasının kapısı vardı. Kapının üst pervazından bir boncuk perde sarkıyordu ve Somer ile Everett'ın yaklaşmasıyla salkımlar hafifçe sallandı.

"Beni geçmişe götürdü," dedi Ev. "Büyükannemde de vardı bunlardan. Hâlâ satıldıklarını bilmiyordum."

Somer bir adım yaklaşıp salkımlardan birine uzandı. Pembe, gümüş ve mavi boncuklar vardı, saydam ve parıltılıydılar. Ve ağırlardı. Beklediğinden çok daha ağır.

"Kapı açıldığında sağlam bir gürültü çıkarıyor olmalılar," dedi.

Ev ona katıldı. "Belki de amaç budur," dedi alçak sesle. "Kapıda kilit yok."

Bu durumun sebep olabileceği şeyler ikisinin de hoşuna gitmedi ama yeterince bilgi sahibi olmadan bir sonuca varmamaları gerekiyordu. Somer bir elini kaldırıp kapıyı tıklattı. "Patsie? Ben DK Somer, içeri girebilir miyiz?"

Ayak sesleri duyulduktan kısa bir süre sonra kapı açıldı. Kot şort ve siyah Ariana Grande tişörtü giymiş Patsie, çorapsız ayaklarıyla karşılarındaydı. Gözlerinin etrafı morarmış gibi görünüyordu.

"Ne istiyorsunuz?"

"Bazı yeni bilgiler edindik. Beklemediğimiz şeyler öğrendik. Sıkıcı olduğunu biliyoruz ama sana birkaç soru sormamız gerekiyor."

Patsie'nin gözleri kısıldı. "O ucube Scott'la ilgili, değil mi?"

"Üzgünüm, Patsie ama burada konuşma iznimiz yok. Seni St. Aldate's Polis Merkezi'ne götürmemiz ve görüşmeyi kaydetmemiz gerekiyor."

Patsie gözlerini devirdi. "*Cidden mi?*"

"Üzgünüm. Önemli olmasaydı istemezdik."

Kız iç çekti. "Tabii, tabii. Anlıyorum. Ama o ucubeyi içeri atacağınıza dair bana söz vermeniz lazım, tamam mı?"

***

Patsie Webb'le görüşme
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
9 Nisan 2018, 16.45
Görüşmeyi yapan DK V. Everett, DK E. Somer, Bayan D. Webb (annesi)

ES: Evet, Patsie, bazı sorulara cevap vererek bize yardımcı olabileceğini umuyoruz.
PW: Hatırladığım her şeyi size zaten söylemiştim.
ES: Şimdi konuşacağımız şey, Sasha'nın ölümünden öncesiyle ilgili. 17 Mart Cumartesi sabahı hakkında sorular soracağız.
PW: Anlamıyorum, bunun konuyla ne ilgisi var ki?
ES: Resim öğretmenin Bay Scott'la ilgili.
PW: Ah, evet. O sapık herif. Onu tutukladığınızı söylemiştiniz sanki?
VE: Tutukladık. Bu tamamen senin sayende oldu, bize verdiğin bilgiler sayesinde.
PW: Bunu hak etmişti. Lanet olasıca ucube.
DW: Açıkçası, size yardımcı olduğu için kızıma minnettar olmalısınız.

Ninova

VE: Ah, kesinlikle minnettarız, Bayan Webb. Hatta Graeme Scott tüm gün burada sorgudaydı.

PW: O *burada* mı? *Şu an* burada mı yani?

VE: Korkmana gerek yok. Seninle konuşamaz.

ES: Evet, söz konusu cumartesi sabahını konuşabilir miyiz, Patsie? O sabah nerede olduğunu hatırlıyor musun?

PW: [*omuzlarını silker*]
Yoo. Çok uzun zaman oldu.

ES: Sadece birkaç hafta önceydi. Peki sana Walton Sokağı'nda olduğunu söylesem bu bir şeyler hatırlamanı sağlar mı? O gün Isabel, annesiyle oradaki kafede buluştu. Hatırladın mı?

PW: Evet, doğru. Hatırlıyorum.

ES: O sırada sokakta bisiklet süren bir kadın vardı ve kendisinin bir şey gördüğünden eminiz. Rahatsız edici bulduğu bir şey. Hatta çok şaşırdığı. Ama kendisiyle konuşamadık. Açıkçası onu bulmamız pek mümkün görünmüyor.

PW: Şey, ben bir şey görmedim...

ES: Ama başka birisi gördü. Öğretmenin, Bay Scott. O sabah o da oradaydı. Seni gördü. Dördünüzü de.

PW: [*sessiz kalır*]

ES: Bize ne söylediğini biliyor musun, Patsie?

PW: Ne dedi o ucube? Siktiğimin sapığı...

DW: Patsie, böyle konuşmana hiç gerek yok.

PW: [*ayağa kalkar*]
Bu saçmalık bana yeter. Eve gidiyorum.

VE: Otur lütfen, Patsie. Maalesef hiçbir yere gitmiyorsun.

ES: [*Bayan Webb'e döner*]
Görünüşe göre Patsie size söylemek istemiyor, Bayan Webb, bu yüzden ben söyleyeceğim. Bay Scott, dört kızı da orada görmüş. Kızınızı, Sasha Blake'i, Isabel Parker'ı ve Leah Waddell'ı. Kasabadan Walton Sokağı'na doğru

yürüyorlarmış ve Great Clarendon Sokağı'nın kavşağında durup bir süre konuşmuşlar. Birbirlerine sarıldıktan sonra Sasha diğerlerinden ayrılıp Blavatnik binasına doğru ilerlemiş.

DW: Ee? Ne var bunda?

ES: Bay Scott'ın anlattıklarına göre Sasha arkadaşlarına sırtını döner dönmez Patsie elini kaldırıp bir hareket yapmış. Diğer kızlar da gülmüşler. Ama Patsie gülmüyormuş, son derece ciddiymiş. Bu yüzden de bu an Bay Scott'ın aklına takılmış. Sadece yaptığı hareket değil, o hareketi yaparken yüzünde beliren ifade. Bay Scott, gördüğü şeyin kanını dondurduğunu söyledi.

DW: Hâlâ anlamıyorum...

ES: Kızınız, elinde bir silah varmış gibi yapmış, Bayan Webb. Silahla ateş etme hareketi yapmış. Kısacası kızınız, arkadaşını öldürüyormuş gibi yapmış. Ve söz konusu arkadaşı şu an ölü.

DW: Yani bizi bu yüzden mi buraya sürüklediniz? Ne var yani? Şakalaşıyorlarmış işte. Sizin de dediğiniz gibi, "mış gibi yapmış". *Çocuk onlar*, Tanrı aşkına. Ergenleri bilirsiniz, bir gün öyleler, bir gün böyle...

ES: Biliyorum, Bayan Webb. Ayrıca o yaşlarda bazı meselelerin ne kadar ciddiye alınabildiğini de biliyorum. Küçük anlaşmazlıklar, ufak tefek dalga geçmeler... Bu tür şeyler o yaşlarda hızla tırmanan gerginliklere yol açabilir.

DW: Sasha Blake, Patsie'nin *en yakın arkadaşıydı*. Sürekli birliktelerdi, birbirlerini anaokulundan beri tanıyorlardı. Tüm bunların ne kadar korkunç olduğuna dair bir fikriniz var mı?

VE: Öyle olduğuna eminim, Bayan Webb. Özellikle de Sasha'nın annesi için.

ES: Annen haklı mı, Patsie? Sasha senin en yakın arkadaşın mıydı?

PW: Tabii ki öyleydi...

ES: Çünkü ben hiç arkadaşlarımı öldürüyormuş gibi yapmadım. Şakasına bile olsa.

PW: Sadece bir *şakaydı* işte... Kaç kere söylemek gerekiyor? Şakaydı... Sürekli öyle şeyler yapardık.

ES: Öyle mi oldu, Patsie? "Sürekli yaptığınız şeyler" gibi mi başladı?

PW: [*sırayla karşısındaki memurlara bakar*] Ne öyle mi başladı? Ne diyorsunuz siz?

ES: Sasha'nın öldüğü geceden bahsediyorum. Her zamanki küçük "şakalarınızdan" biri olacaktı ama işler kontrolden mi çıktı?

PW: Yok artık! Gerçekten Sasha'yı *benim* öldürdüğümü mü söylüyorsunuz siz? Cidden mi ya? Neden öyle bir şey yapayım ki?

ES: Bilmiyorum, Patsie. Orasını sen söyle. Tartışmış mıydınız? Yoksa kıskançlık mıydı? Şu Vogue'da kabul edildiği iş mesela. Veya görünümü. Yoksa sadece senden daha mı popülerdi?

PW: Siz hastasınız, biliyorsunuz, değil mi? *Hastasınız!*

DW: Bu ne cüret!

ES: Otobüs durağında yapılan medya canlandırmasını hatırlıyor musun, Patsie? Meslektaşlarımızdan biri, televizyonda o canlandırma yayınını görmüş. Hastanede gördüğü için sesi kısıkmış. Ve nasılmış biliyor musun, ses kısık olduğu için sen ekranda daha çok dikkat çekiyormuşsun. Fark ediliyormuşsun yani. Meslektaşımız, seni Leah adındaki arkadaşınla konuşurken görmüş. Sasha'nın babasıyla röportaj yapılıyormuş ve siz de arka planda görünüyormuşsunuz. Leah'ya bir şeyler

söylüyormuşsun ve o çok üzgün görünüyormuş. Bunu hatırlıyor musun, Patsie?

PW: Eee? Leah'yla niye konuşmayacakmışım? Ne var bunda?

ES: Sanırım bu, ne söylediğine göre değişir.

PW: Hem zaten kameralardan bayağı uzaktaydık. Birileri bizi duymuş olamaz.

ES: Doğru. Meslektaşımız da öyle söyledi.

PW: E o zaman derdiniz ne sizin?

ES: Şöyle ki, meslektaşımızın aklına bir şey gelmiş. Kendisi son zamanlarda yerel İşitme Engelliler Kulübü'yle iletişim hâlindeydi ve söz konusu görüntüleri bir dudak okuma uzmanına göstermiş. Bu uzman da senin söylediklerini gayet net deşifre etti.

DW: Ne diyorsunuz siz? Patsie, ne diyor bunlar?

ES: [*bir kâğıt uzatır*]
Hepsi burada, Bayan Webb. İlgili kısmı aşağıda, altı çizili olarak görebilirsiniz. Leah, kızınızla konuşuyor ve barizce endişeli görünüyor ama ne dediği görülmüyor çünkü kameraya arkası dönük. Fakat kızınız için durum farklı. Patsie açıkça görülebiliyor. Leah'nın kolunu tutuyor ve şöyle diyor: "Daha kaç kere söylemem lazım? O lanet çeneni kapalı tutarsan hiçbir sorun çıkmayacak."

PW: [*Ayağa kalkar ve kapıya yönelir*]
Ben buradan gidiyorum.

VE: [*Kızın peşinden gidip durdurmaya çalışır*]
Bunu yapamazsın, Patsie...

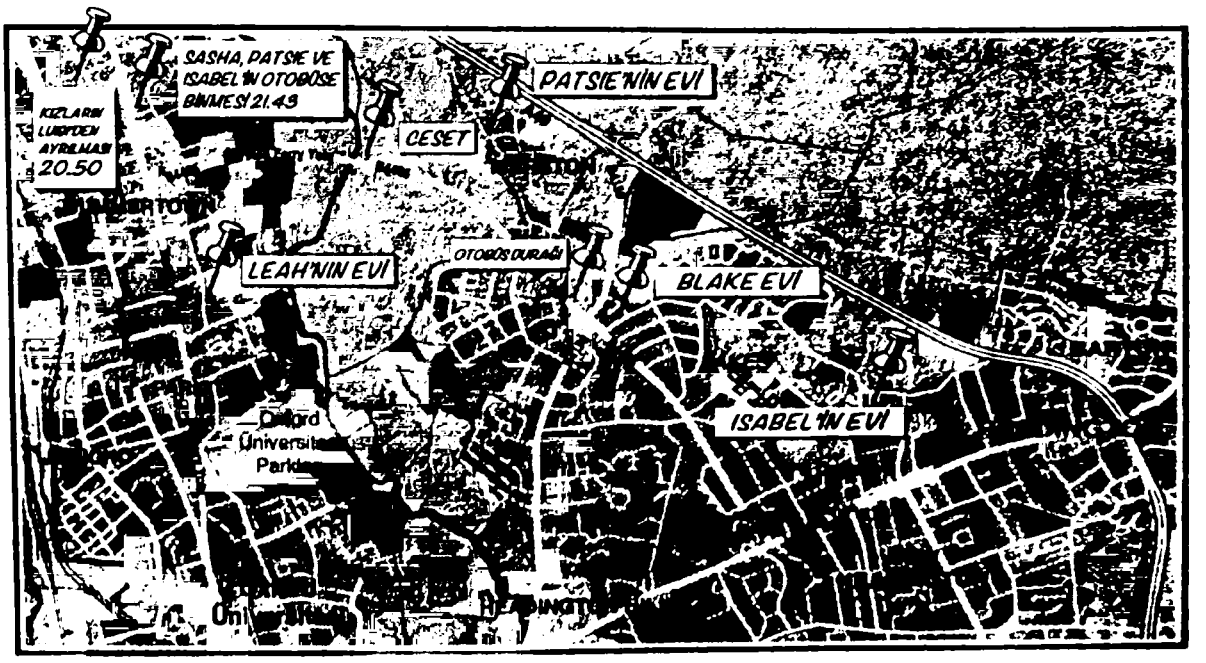
PW: [*DK Everett'ı iter*]
Çek ellerini üzerimden, çirkin kaltak...

ES: Aptallık etme, Patsie... Bu tavrın hiç yardımcı olmuyor...

PW: [*Bağırır ve DK Everett'a vurur*]
O sikik ellerini üzerimden *çek* dedim!

ES: Patsie Belinda Webb, seni Sasha Blake'in ölümüyle bağlantın olduğu şüphesiyle tutukluyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Ancak sorgulandığında daha sonra mahkemede delil olarak sunulabilecek bir şeyden bahsetmemen, savunmana zarar verebilir. Söyleyeceğin her şey, delil olarak sunulabilir. Görüşmeye 17.06'da ara verilmiştir.

***

***

Adam Fawley
9 Nisan 2018
17.18

"Yanıldığını söylemiyorum, Adam," dedi Gallagher, "sadece zamanlama tam olarak tutmuyor."

Toplantı odasındaki beyaz tahtanın karşısındaydık. Haritaya ve Gislingham'ın özensiz yazısıyla yazılmış zaman çizelgesine bakıyorduk.

20.33	JONATHAN BLAKE, SASHA'YA MESAJ ATAR
20.50	KIZLAR PİZZACIDAN ÇIKAR (fişte görülüyor)
21.43	SASHA, PATSIE, ISABEL KASABADAN AYRILIR (otobüs bileti)
	LEAH EVİNE DOĞRU YÜRÜMEYE BAŞLAR
21.46	BLAKE, SASHA'YA MESAJ ATAR (ulaşmamış/ telefon kapalı)
21.50 (yaklaşık olarak)	PATSIE, MARSTON'DA OTOBÜSTEN İNER
22.00 (yaklaşık olarak)	SASHA, CHERWELL YOLU'NDA OTOBÜSTEN İNER
22.05 (yaklaşık olarak)	ISABEL, ŞOFÖRLE KONUŞUR (C. Higgins)
22.10 (yaklaşık olarak)	PATSIE EVİNE GİDER, KOMŞUSUYLA KONUŞUR (L. Chase)
22.15 (yaklaşık olarak)	LEAH EVİNE GİDER, ANNESİYLE KONUŞUR

Her şey karşımızdaydı işte. Otobüs bileti, şoför, komşu, anne. İnkâr edemeyeceğimiz şeyler. Doğru olduğunu bildiğimiz şeyler. Kızların Summertown'dan çıkmalarını takip eden olaylar dizisi, baştan sona ancak yarım saat sürerdi.

"Ne kadar zorlasam da," dedi Gallagher, "yeterli zaman yok. Bunu ciddiye almazlar."

Haksız sayılmazdı. Savunma avukatının bize her şeyi yanlış anladığımızı söylediğini hayal edebiliyordum. Bunu yapan, otobüs durağında Sasha'nın yanından geçen rastgele bir sapık

Ninova

olmalıydı. Ya da Sasha'yı tanıyan başka biri, onu gizli gizli takip eden biri. Mesela Graeme Scott.

"Ama Patsie'nin olayla bir ilgisi olduğunu *biliyoruz*, değil mi?" Dönüp ona baktım. "Yoksa sadece ben mi böyle düşünüyorum?"

Gallagher başını iki yana salladı. "Hayır, bence haklısın. Sadece dudak okuma uzmanının söylediklerinden dolayı değil, kızın tepkisi de bunu doğruluyor. Sadece *nasıl* sorusuna cevap bulabildiğimizi zannetmiyorum." İç çekti. "Bir de *neden*..."

Tekrar haritaya baktım, sonra da zaman çizelgesine. "Pekâlâ, bildiğimiz şeylerden başlayalım. Otobüs 21.43'te geldi. Patsie, Isabel ve Sasha bindiler, Leah da evine yürümeye başladı."

Başıyla onayladı. "Isabel'in otobüs bileti ve Leah'nın annesinden duyduklarımız bunu doğruluyor."

"Evet. Ama elimizde sadece bir bilet var, değil mi? Ya Isabel otobüse tek başına bindiyse? Ya Patsie ve Sasha, onlardan çok daha önce ayrıldıysal? Mesela 21.00 gibi? Ve Leah ile Isabel de eve gitmeden önce yarım saat kadar birlikte vakit geçirdiyse?"

Gallagher'ın gözleri büyüdü. "Yani sence bunu kasıtlı olarak mı yaptılar? Sahte zaman çizelgesi mi oluşturdular?" Kısık sesle ıslık çaldı. "Çok manyakça bir komplodan bahsediyorsun, Dedektif Amir Fawley. Ama tamam, baştan alalım. Pizzacıdan sonra nereye gittiklerini tespit edebildik mi?"

"*Boş boş gezindiklerini* iddia ediyorlar. Şu South Parade'deki bankların orada. İlginçtir ki orası herhangi bir güvenlik kamerasının görüş alanında değil."

Gallagher başını aşağı yukarı salladı. Orayı elbette ki biliyordu, o tarafta oturuyordu. Ve akşam saatlerinde orada daima avarelik eden çocuklar olurdu. Sigara içen, içki içen çocuklar. "Boş boş gezinen" çocuklar.

Tahtaya bir adım daha yaklaştım. Başım resmen uğulduyordu. "Ya bunların tamamı yalansa? Ya Patsie ile Sasha, pizzacıdan hemen sonra eve gitmeye kalktılarsa? Ama otobüse

binmeyip yürüdülerse mesela?" Banburry Caddesi'nden Marston Ferry Yolu'na devam eden ve oradan da Cherwell Yolu'na doğru ilerleyen bir güzergâhı parmağımla izledim. Sonra bir noktada durup parmağımı haritaya vurdum.

"Burası," dedim Gallagher'a dönerek. "İşte burada durdular. Olay da burada gerçekleşti."

Yol, Vicky Arms'a gidiyordu. Orası ile Sasha'nın cesedinin bulunduğu nokta arasında 100 metre bile yoktu.

Gallagher bunu değerlendirdi. "Akşamın o saatinde orası epey karanlık olur."

"Patsie yanında fener getirmiş olabilir. Eğer gerçekten önceden planlamışsa."

Gallagher bana bir bakış attı. "Ama Sasha neden onunla gitsin ki?"

Omuz silktim. "Patsie'nin ona zarar vermek istediğini bilmiyordu. Sözde en yakın arkadaşlardı... birbirlerini anaokulundan beri tanıyorlardı. Belki de Patsie oradaki bara gitmek istediğini söylemiştir. Belki de oğlanlarla buluşacaklardı. Kim bilir."

"Pekâlâ," dedi Gallagher. "Sonra ne oldu?"

"Yoldan çıktıkları anda Patsie, Sasha'yı öldürmüş, sonra da cesedini nehre taşımıştır..."

"Sasha'nın telefonu," dedi Gallagher aniden. "Son sinyal 21.35'te alınmıştı. Şarjının bittiğini düşünmüştük ama belki de öyle değildi. Belki de Patsie göle attığı için telefon kapanmıştı."

Uyuyordu, her şey yerli yerine oturuyordu.

Gallagher haritaya yaklaştı. "Sonra da Patsie hiçbir şey olmamış gibi yürüyerek evine mi gitti yani?"

Başımla onayladım. "Ve oraya ulaştığında, kendisini gördüğünü sonradan hatırlaması için birileriyle konuşmaya özen gösterdi. Bu sırada Isabel de Summertown'dan 21.43 otobüsüne bindi ve Headington'a yaklaştıklarında şoföre saati sormayı ihmal etmedi."

Ninova

"Mükemmel küçük kanıtlar. Güzelce hazırlanmış," dedi Gallagher. "Tüm bunların ardından tek yapmaları gereken üçünün aynı otobüste oldukları konusunda ısrar etmekti."

Arkamdan birinin yaklaştığını duyup dönünce Gislingham'ın omzumun dibinde olduğunu gördüm.

"İyi haber," dedi. "Birisi aradı, görünüşe göre Sasha'nın çantasını bulduk. Vicky Arms'ın oradaymış. Quinn incelemek için laboratuvara gidiyor."

Ona dikkatle baktım. "Neredeymiş? *Tam olarak* nerede?"

Haritaya yaklaşıp eliyle gösterdi. "Şurada sanırım... Mill Lane'in köşesindeki bir çukurda."

Sasha'nın öldüğü yer ile Patsie'nin yaşadığı yerin arasında. Bu artık bir önsezi olmaktan çıkmıştı. Bu bir kanıttı, *davaydı*. Ve tüm bunlar başladığından beri ilk defa Sasha'nın resimlerine bakarken zihnimde ona bunu kimin yaptığına dair bir görüntü belirdi. Suda baş aşağı duran o ceset, bağlanmış bilekler, o kesikler. Bembeyaz ve parçalanmış yüz.

"Aklıma bir şey daha geldi, patron," dedi Gislingham sessizce. "Patsie Webb hakkında söylediklerin... Eve döndüğünde kıyafetlerinde hiçbir şey yokmuş, değil mi? Belki de bu yüzden plastik poşet kullanmıştır. Zavallı Sasha'nın kafasını parçalarken kıyafetleri temiz kalsın diye."

Gallagher ona döndü. "Sanırım haklısın, Dedektif. Ama tek sebebin bu olduğunu zannetmiyorum. Bence ona bakmasını istemedi. Onun yüzünü görmeyi kaldıramazdı."

***

Patsie Webb'le görüşme
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
9 Nisan 2018, 18.45
Görüşmeyi yapan DK V. Everett, DK E. Somer, Bayan D. Webb, J. Beck (avukat)

ES: Görüşme 18.45'te tekrar başlamıştır. Patsie'ye bir avukata danışması için vakit verildi ve şu an Bay Jason Beck burada.

DW: Onu tutukladığınıza inanamıyorum... Gerçekten onun yaptığını sanıyor olamazsınız...

ES: Herhangi bir şey "sanmıyoruz", Bayan Webb. Sadece gerçeği istiyoruz. Bu yüzden de Patsie'nin o gece neler olduğunu bize bir kez daha anlatmasını istiyorum.

PW: Ne, *tekrar mı*?

ES: Evet, tekrar. 21.45'te üçünüzün Summertown'da Leah'dan ayrılıp otobüse bindiğinizi söylemiştin.

PW: Evet, dediğiniz gibi, *söyledim* işte... Iz size otobüs biletini verdi, değil mi?

ES: Evet, verdi.

VE: Ve sen Marston İskele Yolu'nda otobüsten indin. Sasha, Cherwell Yolu'na kadar otobüsteydi ve Isabel onu en son otobüs durağında durmuş birini beklerken gördü, değil mi?

PW: Doğru.

VE: Isabel, Headington'a kadar otobüsteydi.

PW: Evet.

VE: Ve otobüs şoförüyle konuştu. Saati sordu.

ES: Bak işte burası bana biraz tuhaf geliyor. Yani şoförle konuşması.

PW: Ne var ki bunda?

ES: Sizin gibi gençler... Kol saati kullanmazsınız, saate telefonunuzdan bakarsınız. Isabel neden şoföre sormak istesin ki?

PW: Bilmem. Telefonu kapanmıştır belki.

VE: İyi tahmin. Ve haklısın da. Kontrol ettik, telefonu kapalıymış. Hatta saat 21.00 ile 22.30 arasında *hepinizin* telefonu kapalıymış. Senin, Leah ve Isabel'inki. Bu da fazlasıyla tuhaf.

PW: [*Omuz silker*]

ES: Biz de bunun nedeni ne olabilir diye düşündük biraz. Acaba Isabel, otobüs şoförüyle konuşmak için bir bahanesi olsun *istemiş* olabilir mi? Adamın onu hatırlamasını istemiştir belki. Sonuçta o parlak pembe saç uçlarıyla akılda kalıcı bir kız. Mutlaka şoförün aklında yer edecekti.

VE: Isabel saçını ne zaman boyattı, Patsie?

PW: [*Omuz silker*]
Hatırlamıyorum.

VE: Oldukça kısa bir süre önce olmalı çünkü Walton Sokağı'nda annesiyle buluştuğunda saçları boyalı değildi.

PW: Neyse ne.

ES: Ve bu sadece bir tesadüf, değil mi? Arkadaşınızın başına gelenlerden hemen önce saçını boyatmış olması?

PW: Neye ulaşmaya çalıştığınızı anlamıyorum. Bakın... ne fark eder ki zaten? Hepimiz o otobüsteydik, bunu *biliyorsunuz*. Iz size otobüs biletini verdi.

ES: Aynen öyle. Isabel'in otobüste olduğunu biliyoruz. Bunun kanıtı var. Peki ama sen, Patsie? Senin biletin nerede? Yoksa biletin yok mu?

***

"Elimizde ne var?" diye sordu Quinn.

Kanıt torbasının içindekiler, laboratuvar masasının üzerine yayılmıştı. Bir omuz çantası. Yumuşak deri, koyu pembe, günlerce açıkta ve ıslak kalan yerlerinde koyu, rengi atmış noktalar. Ucuna kirlenmiş bir tüy takılmış bir kalem. Bir cüzdan. Bir makyaj çantası. Turuncu plastiğe sarılmış bir tampon. Bir kutu nane şekeri.

"Bu kesinlikle Sasha'nın çantası," dedi Nina Mukerjee, cüzdanı açıp içinden bir dizi plastik kart çıkararak. Kalın, lateks eldivenler takmıştı. "Bu kartlar ona ait."

Çoğu insan her şeyde aynı vesikalık fotoğrafı kullanırdı ama Sasha böyle yapmamıştı. Her kartın üzerinde farklı bir hâli vardı. Farklı bir gülümseme, farklı bir neşe.

"Telefon yok muydu?" diye sordu Quinn.

"Maalesef. Defter de yok."

"Peki ya otobüs bileti?"

"Bulamadım."

"Adli tıptan bir şey çıkar mı sence?"

Nina başını olumlu anlamda salladı. "Dış tarafta hâlâ bazı parmak izleri olabilir. Burada da en az iki tane var," dedi çantayı açıp içini göstererek. "Kapak kısmının altındaki alan yağmurdan korunmuş. Şanslıyız."

"Ama izler muhtemelen Sasha'ya ait, değil mi?"

Nina başını iki yana salladı. "Açıkçası zannetmiyorum. En azından bunlar değildir. Bence burada kan izleri de var. Ve eğer durum böyleyse o zaman izler neredeyse kesin olarak ona ait değildir."

Quinn kaşlarını çattı. "Çünkü?.."

"Çünkü bu izleri bırakan kişinin ellerinde Sasha'nın kanı olmalı."

***

ES: Elbette ki bunun başka bir açıklaması vardır. O gece hepinizin telefonlarınızı kapamanızın, öyle mi, Patsie?

PW: Yorum yok.

[Bay Beck'e döner]

Bunu diyebileceğimi söylemiştiniz, değil mi?

ES: Nerede olduğunuzu bulmak için telefonlarınızı kullanabileceğimizi biliyordunuz. Takip

Ninova

edilememenizin tek yolunun telefonlarınızı kapatmak olduğunu biliyordunuz.

DW: Bunlarla neye ulaşmaya çalışıyorsunuz? Benim kızım bir *suçlu* değil...

ES: Bana kalırsa böyle bir şey yapmanızın iyi bir sebebi olamaz, Patsie. Sadece çok ama çok kötü bir sebebi olabilir.

***

Adam Fawley
9 Nisan 2018
19.15

Daha biz toplantı odasına gitmeden haber yayılmıştı. Yüzlerine bakınca bunu anladım. Quinn en öndeydi, yüzünde alışılmadık bir kızarıklık vardı ve sizi temin ederim, Quinn kolay kolay bu kadar heyecanlanmazdı.

"Yani çanta kesinlikle Sasha'nın mıymış?" diye sordu Gallagher.

Quinn başını onaylarcasına salladı. "Şüphesiz. Çantanın kapağının alt tarafında en az iki parmak izi var." Durakladı, onu dinleyen insanları nasıl etkileyeceğini iyi biliyordu. "*Kanlı* parmak izleri. Ve hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyoruz." Odadakilere baktı. "Adli tıp uzmanları, o izleri Patsie Webb'inkilerle karşılaştırıyor. Mukerjee beni bir saat içinde arayacağını söyledi."

Gallagher bana döndü. Kan, çanta, parmak izleri. Ne düşündüğü yüzünden okunuyordu.

Onu yakaladık.

***

VE: Görüşmeye 19.25'te devam ediliyor.

ES: Bay Scott'tan şüphelenmemizi niçin bu kadar çok istedin, Patsie? Okları ona yöneltmek için binbir zahmete girdin.

PW: Çünkü o *sapığın* teki... Çünkü Patsie'yi *takip ediyordu*...

ES: Ama onu öldürmedi, değil mi? Bunu biliyordun ama yine de onun öldürdüğünü düşünmemiz için uğraştın. Neden?

PW: Ne diyorsunuz siz? Onun ne bok yediğini ben nereden bileyim? Orada değildim ki...

VE: Bence oradaydın, Patsie. Bence neler olduğunu gayet iyi biliyorsun. Niçin bize gerçeği anlatmıyorsun? Sasha'nın nasıl öldüğünü anlat bize...

JB: Bu korkunç teoriyi destekleyen kanıtınızı öğrenebilir miyim, Memur Hanım?
[*DÇ Gislingham odaya girer, DK Somer'la konuşur*]

PW: [*ağlamaya başlar*]
Ben yapmadım, anne, ben yapmadım... Sasha benim *en yakın arkadaşımdı*...

DW: Yapmadığını biliyorum, tatlım, biliyorum. Öyle bir şey yapmış olamazsın, bu imkânsız.

***

Adam Fawley
9 Nisan 2018
20.25

Kimsenin şampanya patlattığı filan yoktu ama toplantı odasında, onur konuğunun gelmesini beklediğimiz sürpriz bir parti varmış gibi bir hava vardı. Biraz kahkaha, biraz da rahatlama hissi mevcuttu. Kimileri kravatını gevşetmişti.

Mukerjee aradığında Quinn telefonunun hoparlörünü açtı, bunu hepimiz duymak istiyorduk.

"Eşleşme oldu mu?"

Hat biraz cızırtılı olsa da Mukerjee'nin sesi gayet netti. "Evet, oldu."

Havayı yumruklayan eller ve kutlama mırıltıları yükseldi. Gallagher gülümsüyordu. Sanki çamura atlayıp da çantayı bulan oymuş gibi Quinn'in sırtını sıvazlayanlar oldu.

"Bu iyi haber," diye devam etti Mukerjee. "Ama maalesef ki iş öyle umduğunuz kadar kolay değil."

Oda sessizliğe gömüldü.

Gallagher telefona yaklaştı. "Nina, ben Dedektif Amir Gallagher. Ne demek istediğini açıklayabilir misin?"

"Çantada Patsie Webb'in parmak izlerini buldum. Sorun şu ki o izlerin yakınında kan yoktu. Yani herhangi bir zamanda bırakılmış olabilirler."

Kızlar arkadaştı. Patsie o çantaya defalarca dokunmuş, hatta ödünç almış bile olabilirdi. Bu yeterli değildi. Hem de hiç.

"Kanlı parmak izleri sadece kısmi izler," diye devam etti Mukerjee. "Mahkemeye sunulacak kadar iyi değiller."

Gallagher telefona biraz daha yaklaştı. "Ama kısmi izler de olsa, eğer Patsie'ninkilerle eşleşiyorsa..."

Hatta yine cızırtı oldu. "Pardon, çok net söylemedim. Kısmi bir eşleşme var ama Patsie Webb'le değil."

"Kim peki? Isabel mi?"

"Hayır. Otobüs biletinin üstündeki izleriyle karşılaştırdık. Isabel de değil."

Gallagher kaşlarını çattı, tüm bunlar hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Kim o zaman?"

"Nadine," dedi Mukerjee. Sesi şimdi çok daha netti. "İzler kısmi olarak Nadine Appleford'la eşleşiyor."

***

"Kendinizden utanmalısınız! Ve eğer bunun yanınıza kalacağını düşünüyorsanız bir daha düşünün derim."

Denise Webb o kadar sinirliydi ki tükürükler saçmadan konuşamıyordu. Everett, yıllar içinde kendini beğenmiş tacizlerden payına düşeni fazlasıyla almıştı ama şu anki en tatsız olanlardan biriydi. Başını önüne eğmiş Patsie birkaç metre ilerideydi, saçları yüzünü örtmüştü. Yüz ifadesini görmek imkânsızdı. Görüşme odasından çıktıklarından beri hiç konuşmamıştı.

"Bizi saatlerdir burada tutuyorsunuz," dedi Denise, "ve *on beş yaşındaki bir kızı* böyle... böyle *iğrenç* bir şeyle suçluyorsunuz!"

Masadaki memur, Denise Webb'e imzalatması için Everett'a kefalet evraklarını uzattı. Yüz ifadesine bakıldığında bu meseleden uzak durmak istediği gayet net anlaşılıyordu. Ev, bu işte tek başınaydı.

"Şimdi kızımı eve götürüyorum, Dedektif. Ama bu iş burada bitmedi. Bekleyin de görün."

Kesinlikle bitmedi, diye düşündü Everett, kadının kızına sarılıp kapıya doğru ilerleyişini izlerken. *Bu konuda yerden göğe kadar haklısınız.*

***

Adam Fawley
9 Nisan 2018
21.35

Gallagher, toplantı odasının kapısını itip açtı ve en yakınındaki sandalyeye yavaşça oturdu. Az önce Harrison'ı bilgilendirmişti. Nasıl geçtiğini sormama gerek yoktu, yüzündeki ifadeyi daha önce defalarca görmüştüm... aynada kendime bakarken...

"Lütfen birisi bana Nadine Appleford'un parmak izlerinin o çantada ne işi olduğunu açıklasın," dedi bitkin bir hâlde, "çünkü benim aklıma mantıklı bir açıklama gelmiyor."

Gislingham başını iki yana salladı. "Adli tıbbın ne dediği umurumda değil, Sasha'yı Nadine öldürmüş olamaz... en azından kendi başına. Her şeyi geçtim, cesedi tek başına nehre taşıyamazdı. Patsie taşıyabilirdi ama Nadine'in boyu en az sekiz veya on santim kısa."

"Ah, bilemiyorum," dedi Quinn, "Kısa boylu olabilir ama bana epey güçlü kuvvetli görünmüştü... Bir de orada yokuş var sonuçta. O şeyi öylece aşağı yuvarlamış olabilir."

"*O şey* dediğin on beş yaşındaki bir kızdı," dedi Somer ters bir sesle.

"Nadine de on beş yaşında," dedi Gislingham. "Ama niye Sasha'ya saldırsın ki? Birbirlerini tanımıyorlardı bile."

Baxter ona döndü. "Aslında tanışıyor olabilirler. Az önce kontrol ettim. Summertown Lisesi'nde aynı sınıftalarmış."

Sessizlik oldu. Ve daha fazla sessizlik.

"Ha siktir!" dedi Gallagher.

"İşte bu yani," diye iç çekti Gislingham. "Kaçırdığımız şey *bu*."

"Kendini suçlama," dedi Gallagher hızlıca. "Hepimiz kaçırdık. Bunca zamandır burnumuzun dibindeydi. Sadece sormak aklımıza gelmedi."

"Ama birbirlerini tanıyor olsalar bile," dedi Somer, "*arkadaş* değillerdi. Olamazlar. Hatırlarsanız Sasha'nın odasını incelemiştim. Kendisinin ve arkadaşlarının bir sürü fotoğrafı vardı ama hiçbirinde Nadine yoktu. Birinde bile. Nadine neden çok az tanıdığı birini öldürsün ki?"

Everett omuzlarını silkti. "Belki de bu yüzdendir işte. Sasha, Nadine'in sahip olmadığı her şeye sahipti... Arkadaşlar, güzellik..."

"Ne? *Cidden mi?*" diye sordu Quinn inanmaz bir tavırla.

Ev başını iki yana salladı. "Hiç ergen bir kız olmadığın nasıl da belli."

Baxter da aynı durumdaydı ama bu teori ona mantıklı gelmeye başlamıştı. "Ev'e katılıyorum. Gow'un ne dediğini

hatırlasanıza, her iki kıza saldıranın neredeyse yüzde yüz aynı kişi olduğunu söylemişti. Nadine'i ablasına yapılan saldırıyla ilişkilendiren kanıtlarımız var. Bu durumda Sasha konusunda da baş şüpheli olması gerekmez mi?"

"Ne yani, Nadine psikopat mı?" dedi Somer. "Birdenbire, öyle durup dururken, ortada bariz bir sebep yokken bir kıza şiddet uygulayıp bir diğerini öldüren, üstelik bunları bir hafta içinde yapan bir saldırgan mı? Bir de tüm bunları bir sapık yapmış gibi göstermek için elinden geleni yapması... Nadine'in o kadar kurnaz olduğunu zannetmiyorum..."

"Ama Patsie öyle," dedim usulca.

Gallagher ellerini kaldırdı. "Bakın, parmak izlerinin sadece kısmi olduklarını unutmayalım. Tamamen yanlış bir taşın altına bakıyor olabiliriz, bunun Nadine'le hiçbir ilgisi olmayabilir. Şahsen ben, ne kadar zayıf olursa olsun, bu umuda tutunuyorum."

Asante ona döndü. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Gallagher yavaşça ayağa kalktı. "Yapabileceğimiz tek bir şey var. Ama ondan önce yapmamız gereken epey iş var."

***

Adam Fawley
9 Nisan 2018
22.09

Saat onu geçmişti. Toplantı odasında sadece Gallagher ve ben kalmıştık. Yarınki görevler bölüştürüldükten sonra bütün ekibi evlerine göndermişti ve açıkçası ben de aynısını yapardım. Adrenalin tuhaf bir şeydi, başka bir seçeneği olmadığı sürece insanı ayakta tutabilirdi ama o yakıcı ihtiyaç ortadan kalktığı anda insan uçurumdan aşağı yuvarlanıveriyordu. Bu akşam hepimiz çok yorulmuştuk. Kimse doğru düzgün düşünemiyordu.

Ninova

Gallagher bir fincan kahveyi daha kafasına dikti. Ben ona çocuklarını, o da bana Alex'i hatırlatıp duruyordu ama öyle ya da böyle ikimiz de hâlâ buradaydık işte.

***

Ertesi sabah hava açık ve aydınlıktı. Sert bir rüzgâr ve hafif bulutlar vardı.

Karakol yerine okulda buluşmaya karar vermişlerdi ve Gislingham geldiğinde Quinn çoktan otoparkta onu bekliyordu.

"Belli ki mesajı almışlar," dedi Quinn. "Sekreter az önce buraya gelip müdür yardımcısının yerine park etmeyi aklımdan bile geçirirsem arabamı balkabağına çevireceğini söyledi."

Maalesef Gis, Quinn'in esprilerini kaldıracak durumda değildi. "Hadi bitirelim şu işi," dedi.

***

Adam Fawley
10 Nisan 2018
10.15

Nadine ile annesi geldiklerinde resepsiyondaydım ama ikisi de beni selamlamadı. Gerçi beni hatırlamıyor olmaları da gayet mümkündü. Nadine kot pantolon ve kazak giymişti, belli ki annesi bugün okula gitmesini beklemiyordu. Kız sürekli kazağını çekiştiriyor, yünleri parmaklarının arasında döndürüyor ve sanki günlerdir uyumuyormuş gibi her ani seste irkiliyordu. Bu kız her ne yaptıysa ya da yapmadıysa taşıyamayacağı kadar ağır bir yük sırtlanmıştı.

On dakika sonra Bryan Gow, görüşme odasının bitişiğindeki odada bize katıldı. Onu daha önce hiç görmediğim kadar enerjikti. Elinde ses kayıt cihazı bile vardı. Belki de bir vaka çalışmasının yaklaştığını hissediyordu.

Dönüp ekrana baktığımda, Somer'ın Gallagher'ın yanına oturduğunu gördüm. Avukat ve Refakatçi kadındı, yani odada hiç erkek yoktu, ki itiraf edeyim, Gallagher bunu çok iyi düşünmüştü. Nadine ve annesini odaya aldıklarında Diane'in birkaç dakika içinde geçirdiği değişim beni çok şaşırttı. Sandalyeye uzanırken elleri titriyor ve yüzü bitkin görünüyordu. Tepeden vuran acımasız ışık da tenini çukurlaştırıyordu. İnsan, kızının cinayet zanlısı olduğunu öğrendiğinde böyle oluyordu işte.

***

Nadine Appleford'la görüşme
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
10 Nisan 2018, 10.42
Görüşmeyi yapan DA R. Gallagher, DK E. Somer, Bayan D. Appleford, Bayan S. Rogers (atanmış Refakatçi) ve Bayan P. Marshall (avukat)

ES: Görüşme saat 10.42'de başlamıştır. Nadine'e annesi Bayan Diane Appleford, avukatı Bayan Pamela Marshall ve Refakatçi olarak da Bayan Sally Rogers eşlik ediyor.

RG: Kayıtlara geçsin, Nadine şu anda 3 Nisan 2018 akşamında gerçekleşen Sasha Blake cinayetiyle bir ilgisi olması şüphesiyle burada. Evet, Nadine, öncelikle o akşam nerede olduğunu sorarak başlamak istiyorum. Dışarı çıkmış mıydın?

DA: Lütfen biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi? Nadine'in böyle bir şey yapmış olabileceğine sizi ne inandırdı?

RG: Oraya geleceğiz, Bayan Appleford. Nadine, lütfen soruya cevap verebilir misin?

NA: [*sessiz kalır*]
Hatırlamıyorum.

DA: Kızlarımın ikisi de ben saat on birde geldiğimde evdelerdi.

ES: İkisi de mi? Hem Faith *hem de* Nadine?

DA: Sanırım Faith dışarı çıkmıştı ama dediğim gibi, ben geldiğimde evdeydi.

ES: Peki o akşama dair olağan dışı bir durum söz konusu muydu? Aklınızda kalan bir şey oldu mu?

PM: [*Bayan Appleford'un cevap vermesini engeller*] Nadine'i bu suçla ilişkilendiren *kanıtınız* nedir, Dedektif Amir?

RG: Dün öğleden sonra birisi, Sasha'nın cesedini bulduğumuz yere çok yakın bir noktada pembe bir çanta buldu. Çantanın Sasha'ya ait olduğu tespit edildi ve üzerinde yine Sasha'nın kanı bulundu.

PM: Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.

RG: Maalesef ki kanla birlikte parmak izleri de bulundu. Bu izlerin Nadine'e ait olabileceğini düşünüyoruz.

DA: Bu imkânsız...

PM: Nadine'e ait "olabileceğini" dediniz. Eşleşme var mı yok mu?

RG: Kısmi izler bulundu. Nadine'inkilerle de kısmi olarak eşleşiyorlar.

PM: Oranı nedir?

RG: Birinde beş, diğerinde dört.

PM: Bunun mahkemeye sunulamayacağını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Eğer ciddiye alınmak istiyorsanız bundan çok daha fazlasına ihtiyacınız var. Bu arada, bu yeni kanıt hakkında müvekkilimle konuşmak istiyorum. Eminim ki Refakatçimiz de bana katılacaktır.

SR: Evet, bunun iyi bir fikir olduğuna katılıyorum.

ES: Görüşmeye 10.53'te ara verilmiştir.

***

Sabah molasının ortalarıydı, bu yüzden müdür, kalabalık personel odasında yer kavgası çıkmasın diye ofisini kullanmalarına izin vermişti. Okulun arka taraftında boş bir alan vardı. Gislingham, pencereden baktığında tarlaları ve uzakta kalan ağaçları görebiliyordu. O ağaçların ilerisinde de Sasha'nın cesedini buldukları yer vardı. Çocukların da bu manzaraya baktıklarında aynı şeyi düşünmediğini umdu.

O yılın başöğretmeni, Dennis Woodley adında parlak kızıl sakallı, samimi bir ifadeyle sık sık göz teması kuran ve içtenlikle tokalaşan bir adamdı. Gislingham, daha elini bırakmadan adamın çok dindar bir Hristiyan olduğunu düşündü. Diğer öğretmense sürekli geç kalıyormuş izlenimi veren, bitkin görünümlü, ufak tefek bir kadındı.

Woodley, kadın meslektaşını beklemeyip gösterişli hareketlerle kahve ikramı yaptı. Duvarda, okulun değerlerinin takım çalışması, çeşitlilik, nezaket ve eşitlik olduğunu söyleyen bir afiş vardı. Belli ki Woodley dörtte dört yapmaya çalışan biriydi. Gislingham kahve teklifine evet, Quinn ise hayır dedi ve sonunda hep birlikte masaya geçtiler.

"Evet, memur beyler," dedi Woodley yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirerek, "nasıl yardımcı olabiliriz?"

***

Üniformalı polis memuru, Nadine'i ve diğer iki kadını odadan çıkarttı ama Somer hâlâ görüşme masasının başında oturuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Gallagher dosyalarını toplarken. "Aklına takılan bir şey var, değil mi?"

Somer kaşlarını çattı. "Diane Appleford'un dediği şeye takıldım. O geceyle ilgili."

Gallagher yaptığı işi bıraktı, bu kadının içgüdülerine kulak vermek gerektiğini çoktan öğrenmişti. "Öyle mi?"

"Çok çabuk toparladı ama öyle bir an oldu ki sanki aklına bir şey geldi... bilmemizi istemeyeceğini ânında fark ettiği bir şey."

Gallagher durup biraz düşündü. "Bana kıyasla sen onunla daha çok vakit geçirdin. Sezgilerine güven derim."

"Ama ona öylece soramam, değil mi? Diyeceğini dedi zaten. Artık bana bir şey söylemez."

"Ama Faith'i tanıyorsun, üstelik duyduğum kadarıyla aranız gayet iyiymiş. O geceyle ilgili tuhaf bir durum varsa, Faith bunu biliyor olmalı. Ona sormayı deneyebilirsin."

Somer'ın yüzü asıldı. "Bundan çok emin değilim. Onu son gördüğüm zamanki hâli... Faith'i daha fazla üzmek istemiyorum."

"O zaman şu arkadaşına sor. Jess'ti, değil mi? Belki senin yerine Faith'e o sorabilir."

***

Adam Fawley
10 Nisan 2018
12.18

"Bana sorarsanız, aradığımız gerekçe bu işte."

Konuşan Quinn'di, her zamanki gibi dalga geçiyordu. Somer odada olmadığı için şanslıydı çünkü bunu onun yanına bırakacağını hiç sanmıyordum. Ama Somer'ın nerede olduğu bilinmiyordu.

"Bana sorarsanız Woodley'nin söyledikleri bunu kanıtlıyor. Nadine'in Sasha'yı öldürmek için bir gerekçesi *vardı*. Ve bunu çantadaki kanıtlara ekleyince..."

"İzlerin Nadine'e ait olup olmadığını *bilmiyoruz*," diye söze girdi Everett. "İzler sadece kısmi eşleşiyor."

"Tanrı aşkına, başka kime ait olabilirler ki?"

Ortam gerilmeye başlayınca Gallagher herkesi sakinleştirmek için araya girdi. "Pekâlâ, Dedektif Quinn, senin fikrini dinledik. Sizinki nedir Dedektif Çavuş Gislingham?"

Gis ona döndü. "Nadine'in, Patsie'nin küçük grubuna girmeyi çok istediği belli. Woodley, buraya geldiğinden beri Nadine'in uyum sağlamak için uğraştığını söyledi. Zor olmuş olmalı, zavallı çocuk, herkesin çoktan birbiriyle arkadaş olduğu bir okula sonradan gelmiş sonuçta."

"Peki, Nadine'in girmek istediği grubun Patsie'ninki olduğu kesin mi?"

Gislingham başıyla onayladı. "Belli ki onlar havalı çocuklar. *LIPS kızları.* Herkes onlara katılmak istiyormuş."

"Eminim artık istemiyorlardır," diye mırıldandı Baxter ama o da benim gibi arka tarafta olduğu için sadece ben duydum.

"Onu reddetmişler yani?"

Gislingham sertçe başını salladı. "Daha da kötüsü. Görünüşe göre onunla dalga geçmeye başlamışlar. Saçıyla, kilosuyla filan alay ediyorlarmış. Ama böyle yapanlar daha ziyade diğer üçüymüş. Görünüşe göre Sasha, kendini biraz uzaklaştırmaya çalışırmış."

"Okul bu konuda hiçbir şey yapmamış mı?"

"Woodley, ne zaman bir şey yapmaya kalksalar Nadine'in olanları inkâr ettiğini söyledi. Kızlar da yakalanmayacak kadar zekilermiş."

"Aman ne şaşırtıcı," dedi Ev karamsar bir tonla.

Gallagher, Gow'a döndü. "Sen ne düşünüyorsun, Bryan?"

Gow gülmeye başladı. "Ergen zihni hakkında mı? Anlatsam saatler sürer. Bakın, her ebeveyn size aynı şeyi söyleyecektir, onların zihinleri bizimkiler gibi çalışmıyor. Nadine Appleford, bunu anlayacak zihinsel kapasiteye ve bir bağlama oturtabilecek olgunluğa sahip olmadan akut stres altındaydı. Dış görünüş, erkek arkadaşlar ve *başarı* tanımları gibi tüm o bilindik akran

Ninova

baskılarının üstüne bir de okuldan herhangi bir destek alamamak ve son birkaç aydır tam bir kargaşaya sürüklenen ev ortamı eklendi."

Everett huzursuz görünüyordu. "Faith sıkıntıya sebep olmak istememişti..."

Gow başıyla onayladı. "Katılıyorum. Ama yine de oldu. Nadine, abisinin artık ablası olması, taşınmak, yeni bir okula başlamak ve anlaşılabilir nedenlerden dikkati dağınık bir anneyle başa çıkmak zorundaydı. Patsie'nin grubu tarafından alenen reddedilmesi ve kindar eylemlere maruz kalması bardağı taşıran son damla olmuş olabilir."

"Ama yine de öğretmenlerine bir şey olmadığını söylemiş."

Gow omuzlarını silkti. "Çocuklar böyledir. Muhtemelen kendi kendine işlerin değişeceğini söyleyip duruyordu. Eğer dişini sıkıp onları ispiyonlamazsa eninde sonunda kızların onu sevmeye başlayacağını filan. Bu sırada tüm o küçük zalimlikler artmaya devam etti ve en sonunda kız daha fazla dayanamayıp patladı."

"Ama neden Sasha?" diye sordu Gallagher. "Eğer grup Patsie'nin grubuysa, Nadine neden hıncını Sasha'dan çıkardı? Özellikle de grupta ona nazik davranan tek kişi Sasha'yken."

"Sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş olabilir," dedi Quinn. "Nadine tesadüfen o akşam Cherwell Yolu'ndadır, otobüs durağında Sasha'yı görür ve onunla konuşmak ister. Belki diğerleri kadar pislik olmadığı için özellikle Sasha'yla konuşmak istemiştir. Ama sonra bir şeyler ters gitmiştir ve Nadine kendini kaybetmiştir..."

"Peki ama kablolar ne olacak?" diye sordu Ev. "Ve bıçak? Bunları nereden buldu?"

Gallagher'ın suratı asıldı. "Sana katılıyorum, Everett. Ben de o noktada sıkıntı yaşıyorum. Tek mümkün açıklama, bunun önceden düşünülmüş olması. Nadine'in tüm bunları önceden

Ninova

planlamış olması gerekir. Ama bu da hiç mantıklı değil, Sasha'nın o gece orada olacağını nereden bilsin?"

"Biliyor olsa bile cesedi yoldan nehre kadar nasıl taşıdı?" diye sordu Baxter. "Çünkü Sasha'nın zifiri karanlıkta Nadine'le birlikte nehre kadar yürümeyi kabul ettiğini hiç sanmıyorum. Şahsen ben olsam kabul etmezdim."

"Bakın, o akşam Nadine'in nerede olduğunu bile bilmiyoruz," dedi Ev. "Belki de son derece iyi bir kanıtı vardır..."

"Yok."

Konuşan Somer'dı. Kapıdaydı, elinde cep telefonu vardı.

"Şimdi Faith'in arkadaşı Jess Beardsley'le konuştum. Faith o akşam sinemaya gitmiş. Walton Sokağı'ndaki Phoenix Sineması'na. Evden 19.15'te çıkmış ve 22.45'e kadar dönmemiş."

"Yani üç saati aşkın bir süre için Nadine'in nerede olduğuna dair fikrimiz yok," dedi Gallagher bitkin bir hâlde.

"Maalesef durum daha da kötü. Faith, o akşam eve döndüğünde çamaşır makinesinin çalıştığını söylemiş."

Quinn kaşlarını çattı. "Yani?"

"Bu yüzden aynı gece olduğundan son derece emin. Aklına takılmış çünkü anneleri Nadine'e sürekli kendi çamaşırlarını kendisinin yıkaması gerektiğini söylüyormuş ama Nadine bunu hiç yapmıyormuş. Faith'in, Nadine'in hiçbir şey söylenmeden kalkıp kendi çamaşırlarını yıkadığını hatırlayabildiği tek geceymiş."

Gallagher mutsuzca başını iki yana salladı. Kapı tekrar açılıp da Tony Asante içeri girmeden hemen önce bir şey söylemek üzereydi. Asante, Ev'i bulana kadar odadakilere göz gezdirdi.

"Ah, DK Everett... Aşağıda seninle konuşmak isteyen biri var. Biraz gergin biri, fikrini değiştirmeden aşağı insen iyi olacak gibi."

***

Konuşmaları biteli bir saat olmasına rağmen adam hâlâ gergin görünüyordu. Ona defalarca doğru olanı yaptığını, gerçeğin her türlü zaten ortaya çıkacağını ve daha sonra zor durumda kalmaktansa şimdi gelip konuşmasının çok daha iyi olduğunu söylemelerine rağmen.

Everett, ona kapıya kadar eşlik etti ve güven verici olduğunu düşündüğü bir gülümseme takındı.

"Her şey yoluna girecek. Gerçekten. Şu an öyle hissetmiyor olabilirsin ama inan bana öyle."

"Evet, biliyorum. Ama söylediğim şeyi unutmayın, olur mu?"

Everett başını salladı. "Merak etme. Aklıma yazdım."

***

Patsie Webb'le görüşme
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
10 Nisan 2018, 15.19
Görüşmeyi yapan DK V. Everett, DK E. Somer, Bayan D. Webb, J. Beck (avukat) ve Bayan M. Chandler (atanmış Refakatçi)

ES: Kayıtlar için söylüyorum, Patsie'ye annesi, avukatı Bay Beck ve atanmış Refakatçi Bayan Monica Chandler eşlik ediyor.

DW: Bizi tekrar buraya sürüklemiş olmanız gerçekten *inanılmaz*. Patsie size zaten yüzlerce kez Sasha Blake'in başına gelenlerle hiçbir ilgisinin olmadığını söyledi, hatta sizin kendi adamlarınız da çantadaki parmak izlerinin ona ait olmadığını söyledi. Hakkınızda suç duyurusunda bulunacağım, duydunuz mu beni?! Her yere şikâyet edeceğim sizi! Yaptığınız şey resmen taciz, *zorbalık*...

ES: Sizi temin ederim ki konumuz bu değil, Bayan Webb. Sasha'yla ilgili konuşmak için burada

değilsiniz. Bu sefer değil. Pekâlâ Patsie, 1 Nisan sabahında ne yaptığını hatırlıyor musun?

PW: Ne?

DW: 1 Nisan. Geçtiğimiz pazartesi yani. Buna ben cevap verebilirim. Evdeydi, yatıyordu. Midesini üşütmüştü.

ES: Bu doğru mu Patsie? O gün hasta mıydın?

PW: [*omuzlarını silker, sonra başını olumlu anlamda sallar*]

ES: Summertown Lisesi'ne sorduk, o gün hasta olduğun için izin almışsın. Tıpkı Isabel gibi. Ve Leah.

DW: Bütün okulda salgın vardı. Ne olmuş yani?

ES: Siz o sabah evden kaçta çıktınız, Bayan Webb?

DW: 07.45 veya en geç 08.00'de. Neden?

ES: Yani Patsie'nin o gün nerede olduğu konusunda tam olarak bir fikriniz yok, değil mi? Yüzde yüz emin değilsiniz. Tabii erkek arkadaşınız evde değilse.

DW: [*tereddüt eder*]
Hayır, evde değildi... Eve daha sonra gitti...

ES: O gün Patsie'yi cep telefonundan aradınız mı?

DW: [*duraksar*]
Uyuyordur diye düşündüm. Kusmaktan bütün gece uyuyamamıştı. Tuvalette öğürdüğünü duyuyordum ama içeri girmeme izin vermemişti.

VE: Ev telefonunu da mı aramadınız?

DW: Hayır. Dediğim gibi, hastaydı ve *uyuyordu*. Onu uyandırmak istemedim. 18.30'da eve döndüğümde yorganına sarınmış, televizyon izliyordu.

ES: Ama bu, bütün gün orada olduğu anlamına gelmez, değil mi Patsie?

PW: Bir şeyler bildiğinizi düşünmemi istiyorsunuz ama işe yaramıyor. Çünkü ortada bilecek bir şey yok.

JB: Riskli bir iş yapıyorsunuz, Memur Hanım. Eğer bir suç işlediğine dair makul şüpheleriniz

varsa müvekkilimi dikkatle sorgulamalısınız. Bunu zaten biliyorsunuz.

ES: Bu durumda, Patsie Belinde Webb, seni 1 Nisan 2018 tarihinde gerçekleşen, kişiyi hürriyetinden yoksun bırakma ve basit yaralama suçu şüphesiyle tutukluyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Ancak sorgulandığında daha sonra mahkemede delil olarak sunulabilecek bir şeyden bahsetmemen, savunmana zarar verebilir. Söyleyeceğin her şey, delil olarak sunulabilir. Evet, Patsie, Dedektif Amir Fawley 4 Nisan günü kendisiyle konuştuğunda Isabel, Faith Appleford diye birini tanımadığınızı söylemişti. Ama tanıyordunuz, değil mi? Hepiniz tanıyordunuz. Kardeşini tanıyorsunuz, Nadine'i.

PW: Nadine bizim sınıfta. Ama onu *tanımıyorum.*

ES: Faith'in başına gelenler, Sasha'ya olanlara çok benziyor. Öyle ki aynı fail tarafından gerçekleştirildiğinden eminiz. Faith kaçırılıp bağlandı ve Marston İskele Yolu'ndaki bir barakaya götürüldü. Zavallı kız dehşete düşmüştü... Öldürüleceğini zannetti. İç çamaşırı indirilmişti...

MC: Bu gerçekten gerekli mi?

ES: Ve saldırgan çok da zekiymiş. Göremesin diye Faith'in başına plastik poşet geçirmiş. Kendisini tanıma şansı olmasın diye de hiç konuşmamış. Elimizdeki tek ipucu, Faith'in panelvan gibi bir şeyle kaçırıldığıydı. Ve her yerde aramamıza rağmen bu aracı bulamadık. Sonra da düşündük ki belki de panelvan değildi. Belki de bir SUV'ydi ya da eski moda bir steyşın.

VE: Sonra sen bize Graeme Scott'tan bahsettin, değil mi Patsie? Sasha'ya uygunsuz bir ilgisi olduğundan. Sonra biz kendisinin bir

steyşını olduğunu öğrendik ve merak ettik: Acaba aradığımız kişi *o* mu? Acaba Sasha'ya *ve* Faith'e o mu saldırdı?

DW: Kızıma minnet duymanız gerekirken suçlu muamelesi yapıyorsunuz.

ES: Sonra adli tıp uzmanları, bize Faith'in başına geçirilen poşetin üzerinde Faith'in annesi ve kız kardeşinin DNA'ları olduğunu söyledi. Açıkçası bu noktada ne düşüneceğimizi bilemedik. Graeme Scott'ın o poşeti nasıl ele geçirmiş olabileceğini çözemedik. Bunu yapabilecek tek bir kişi vardı, o da Nadine'di.

VE: Ama bu da mantıklı değildi. Çünkü Nadine'in araba kullanamayacağını biliyorduk. O sadece on beş yaşında. Sonuçta bu yasal olmazdı, değil mi?

PW: [*sessiz kalır*]

ES: Sonra da şöyle düşündük, sırf yasal olmaması, gerçekleşmiş olamayacağı anlamına gelmez. Ne de olsa, ehliyeti olmasa bile araba kullanmayı biliyor olabilir.

PW: [*sandalyesinde kıpırdanır ama bir şey söylemez*]

ES: Bununla ilgili bir test yaptık. Meslektaşımız DK Asante, Nadine'in, ablasına saldırıp saat 11.15'te okula gitmiş olması mümkün mü diye bir deneme sürüşü yaptı. Ve gördük ki mümkünmüş. Ama otobüs saatlerini iyi yakalamış olması gerekiyor tabii, Blackbird Leys'e giden otobüsler...

PW: [*başını kaldırıp bakar, sonra tekrar eğer*]

ES: Ah, daha önce söylememiş miydik? İşin içindeki panelvanın Blackbird Leys'te yaşayan birine ait olduğunu düşünüyoruz. Açıkçası düşünmekle kalmıyoruz, *eminiz*. Çünkü kendisi bu sabah gelip ifade verdi. Ashley bize her şeyi

anlattı, Patsie. Artık yalan söylemenin hiçbir anlamı yok.

PW: [*sessiz kalır*]

DW: Patsie? Bu doğru mu?

PW: Bakın, sadece bir *şakaydı*, tamam mı? 1 Nisan şakası. Neden herkes bununla kafayı bozdu anlamıyorum...

ES: *Anlamıyor* musun? Şu an gerçekten bize polisin böyle bir şeyi niçin bu kadar ciddiye aldığını anlamadığını mı söylüyorsun?

PW: [*yüzünü asar*]
Biz ona hiçbir şey yapmadık.

VE: Evet, yaptınız. Saçını çekip kopardınız. Bu da basit yaralama suçu oluyor. Ayrıca fazlasıyla ciddi psikolojik hasar verdiniz. Faith, öldürüleceğini düşündü... ve tecavüze uğrayacağını...

PW: Nasıl tecavüze uğrasın? O *kız* bile değil...

DW: Patsie...

ES: Yani 1 Nisan 2018 sabahı Faith Appleford'ın kaçırılması olayıyla ilgin olduğunu itiraf ediyor musun?

PW: Sikeceğim artık ya! *Kaçırılma* filan değildi, *şakaydı*.

VE: Az önce "biz" hiçbir şey yapmadık, dedin. Yanında kim vardı?

PW: Iz. Ve Leah. Barakaların orada buluştuk.

ES: Yani hiçbiriniz hasta filan değildiniz. Sadece ailelerinize öyle söylediniz.

PW: [*sessiz kalır*]

VE: Ve Ashley Brotherton'ın panelvanını kullandınız. Sevgilinin panelvanını.

DW: *Sevgili* mi? Ne zamandan beri sevgilin var senin?

PW: [*annesine döner*]

Bütün vaktini o Lee denen ucubeyle geçirmeye başladığından ve beni umursamayı bıraktığından beri.

ES: Ashley bize panelvanını alacağını bilmediğini söyledi.

PW: Yani, ona söylemeyecektim tabii ki de. Lanet anahtarları saklardı. Sonrasında bana bir ton laf etti zaten.

ES: Yani planlamıştın. Cenazeden haberin vardı ve her şeyi planladın.

PW: Kalın kafalı mısınız siz? 1 Nisan şakasıydı dedik. O gün olması gerekiyordu.

VE: Ashley, neler olduğunu öğrenir öğrenmez polise gitmek istedi ama sen onu reşit olmamana rağmen seninle seks yaptığını bize söylemekle tehdit ettin. İşini kaybetmekten korktu...

PW: Evet yani, çok akıllı biri değil.

ES: Neden Faith'i seçtin, Patsie? Neden özellikle o?

PW: [*omuz silker*]
Bilmem.

ES: Bence gayet iyi biliyorsun. Faith'e olanları ilk araştırmaya başladığımızda bunun bir nefret suçu olabileceğini düşündük. Ona saldıran kişinin, Faith'in sırrını bildiğini ve bu yüzden onu seçtiğini düşündük. Ama ne kadar uğraşırsak uğraşalım, bunu biliyor olabilecek birini bulamadık. Ailesi dışında kimse bilmiyordu.

PW: [*sessiz kalır*]

ES: Ama zaten önemli nokta da bu, değil mi Patsie? Nadine biliyordu. Ve sana söyledi.

DW: Bunu ispat edemezsiniz.

ES: Patsie kendisi ispat etti. Faith'in "kız bile olmadığını" söyledi. Bunu biliyor olmasının tek bir yolu var.

PW: Dediğim gibi... 1 Nisan şakasıydı...

VE: Nadine niçin ablasının durumunu sana söyledi, Patsie? Uyum sağlamak istediği için mi? Onu sevmeni istediği için mi?

PW: Biz sadece dalga geçiyorduk, tamam mı? Eğer bize bir sır verirse arkadaşımız olabileceğini söyledik. Kimsenin bilmediği bir şey söylerse.

DW: Aman Tanrım...

ES: Ama onunla arkadaş olmaya niyetiniz yoktu, değil mi? Sadece onu kullanıyordunuz. Söylediği şeyi ona ihanet etmek için kullandınız. Hem de akla gelebilecek en kötü, en acımasız şekilde.

PW: Aptal orospu kafayı yedi. Böyle yapacağımızı bilseymiş bize asla söylemezmiş filan. Siren seslerini duyduğumuzda polis çağırdığını düşündük.

VE: Peki ya plastik poşet? Onu nasıl aldınız?

PW: Iz, Nadine salağının çantasından çaldı. Gerzek sürtük fark etmedi bile.

ES: Peki ya Sasha?

PW: Söyledim size, o konuyla hiçbir alakamız yok.

VE: Detaylar neredeyse tamamen aynı olmasına rağmen mi? Plastik poşet, kabloyla bağlama... Bilerek yaptınız, değil mi? Polis, ortalıkta dolaşan bir cinsel suçlu var zannetsin diye.

JB: Araya girebilirsem, dedektif, söylediğiniz her şey Sasha Blake'in katilinin Nadine Appleford olduğuna dair son derece ikna edici bir delil oluşturuyor. Faith'in başına gelenleri gayet iyi biliyordu, böylece mükemmel bir taklit suç işlemek için ideal konumdaydı. Elinde gerekli araçlar ve son derece güçlü bir gerekçe de vardı: İntikam. Patsie'yi ve diğer kızları suçlu göstererek kendisini reddeden ve ablasına zarar verenlerden intikam almak istedi.

PW: Evet, aynen öyle. Kesinlikle böyle olmuş olmalı...

VE: Yani diyorsunuz ki Nadine bunu planladı. Patsie ve diğerlerinin üzerine suç atmak için Faith'e olanları taklit ederek Sasha'yı öldürmeye mi karar verdi?

JB: Böyle yapmadığını kanıtlayabilir misiniz?

ES: Peki neden Faith'e saldıranların Patsie ve diğerleri olduğunu en başından bize söylemedi? Neden bunu kendi kendimize çözme ihtimalimiz bu kadar düşükken bunca zaman bekledi?

JB: Orasını kendisine sormanız lazım. Kafasından geçenleri kim bilebilir. Belli ki oldukça stres altındaydı.

PW: Evet... Nadine'in kafası tamamen sıyrık...

DW: Patsie, lütfen ama...

JB: Nadine'in cinayet akşamı olay yerinde olmadığına dair bir kanıtı var mı? Çünkü müvekkilimin var. Siz de gayet iyi biliyorsunuz. Sasha, Patsie ve Isabel hep birlikte otobüse binmişler ve bunu ispatlayan bilet de elinizde.

ES: Bu harika bir teori, Bay Beck. Ama ufak bir sıkıntı var. Sasha'nın o akşam nerede olacağını Nadine nereden bilebilir? Tam olarak ne zaman, nerede olacağını? Bunları nasıl öğrenmiş olabilir?

PW: Orası kolay. Bizi gizlice dinleyip duruyordu.

***

Adam Fawley
10 Nisan 2018
17.05

"Sence Patsie'nin söylediği şey doğru mu?"

Gallagher gözlerini ekrana dikmiş, kollarını kaskatı sıkarak kavuşturmuştu ve bir ayağını hafifçe yere vurup duruyordu.

"Nadine'in onları gizlice dinliyor olması mı? Sanırım bu gayet olası. Nadine onların grubuna girmeyi çok istiyordu, neler yapacaklarını gizlice dinlediğini hayal edebiliyorum."

"Bakalım Isabel ve Leah bununla ilgili ne diyecekler. Quinn ve Gislingham onları almaya gitti. Ayrı ayrı alacaklar, yani ortak bir şey uydurma şansları olmayacak."

Bunun beni rahatlatması gerekirdi ama işe yaramıyordu.

"Emin olduğum tek bir şey varsa o da bu kızların hikâyelerini çok önceden hazırladıklarıdır. Isabel ve Leah, Patsie'nin söylediği her şeyi destekleyecek. Yani Nadine ne söylerse söylesin, onun sözüne karşı onlarınki olacak. Ve şu an onları suçlu bulmak bir yana, olay yerinde olduklarını bile kanıtlayamıyoruz."

Gallagher iç çekti. "Bir avuç on beş yaşındaki çocuğun peşinde Thames Valley Cinayet Masasının yarısı var ama daha mazeretlerini bile çürütemiyoruz."

***

"DK Somer?"

Konuşan Nina Mukerjee'ydi, Applefordların mutfak girişinde duruyordu.

Diğerleri üst kattaydı. Nadine'in odasında, Diane'in odasında, Faith'in odasında, banyoda. Bir şeyleri torbalıyor, etiketliyor ve alıp götürüyorlardı. Şimdi de mutfakta, umutsuzca *Law & Order*'ın eski bir bölümünü izliyormuş gibi davranmaya çalışan Diane Appleford'un yanındaki Somer'ın yirmi metre kadar ilerisindeydiler.

"Buraya gelebilir misiniz?"

Nina sesini sakin tutuyordu ama Somer buna kanmadı. Bir şey olmasa onu çağırmazlardı.

Diane başını kaldırıp baktı ve aniden paniğe kapıldı.

"Sorun yok, Bayan Appleford, sadece bir dakika sürer."

Nina, Somer'ı koridordan geçirip arka tarafa götürdü. Mutfakta, çatal bıçak çekmecesinin içindekiler masanın üzerine dizilmişti.

"Bunları işleme sokmak üzereydim ama önce sizin görmeniz gerektiğini düşündüm."

Bıçakların sapları metal, kenarları tırtıklıydı.

"Neler oluyor?" Tereddüt içindeki Diane Appleford kapı eşiğinde durmuştu. Yukarıdan vuran ışığın altında yüzü yeşile çalan bir renge bürünmüştü. "Onlar biftek bıçağı," dedi. "Bu lanet şehirde aynılarından yüzlerce vardır. Hatta binlerce."

"Biliyorum," dedi Somer, "Bu sadece prosedür..."

"Faith'e ne diyeceğim?" diye sordu Diane sesi çatlayarak. "Eve gelmek istemiyor. Benimle konuşmuyor bile."

"Bakın, belki de böylesi daha iyidir," dedi Somer, Diane'e yaklaşarak. "Ona biraz zaman tanıyın. Bu, onun için çok zor... Hepiniz için çok zor."

Merdivenlerden gelen ayak seslerinin ardından koridordan alçak sesli konuşmalar duyuldu. İhtiyatlı olacak kadar sessiz konuşulsa da duyulabiliyordu.

"Tüm kıyafetleri aldınız mı?" Clive Conway'in sesiydi bu, Olay Yeri İnceleme görevlileriyle konuşuyordu.

"Evet, listedeki her şeyi aldım. Ayakkabıları da poşetledim. Bir çift spor ayakkabıda kurumuş çamur lekeleri var ve sanırım başka izler de mevcut, yani şansımız yaver gidebilir."

"*İzler* de ne demek? Ne diyor bunlar?" diye sordu Diane, gözleri kocaman açıp Somer'a dönerek.

Somer dudağını ısırdı. "Dediğim gibi, sadece prosedür. Her şeyi teker teker ele almak gerekiyor."

***

Adam Fawley
11 Nisan 2018
10.08

Ertesi sabah saat 10.00 gibi toplantı odasına bilgi geldi. Nadine'in spor ayakkabılarındaki izler kandı. Sasha'nın kanı. Çoğumuz hâlâ buna inanamıyorduk. Ama Alan Challow'un her zaman dediği gibi: Adli kanıt yalan söylemez.

"Bu, annesini mahvedecek," dedi Somer üzgün bir sesle. Söylemesine gerek dahi yoktu.

"Bana hâlâ gözümüzden kaçan bir şeyler var gibi geliyor," dedi Gallagher. "Şu kızlar... Mutlaka bir alakaları olmalı..."

Ev yüzünü buruşturdu. "Isabel ve Leah, sorduğumuz her soruya *yorum yok* deyip durdu... Tarikat gibi bir şey olmuşlar resmen."

"Evet," dedi Gis. "Ama ben hâlâ bu işte bir parmakları olduğunu düşünüyorum. *Özellikle* de Patsie'nin."

"Gerçek anlamda parmakları yok ama," dedi Baxter. "Çantadaki izler hiçbiriyle eşleşmedi."

"Maalesef ki," diye mırıldandı Quinn.

Baxter'ın söylediği şey zihnimde bir şüphe uyandırdığı için toplantı bittikten sonra onu sessizce bir kenara çektim. Eğer haksızsam herkesin içinde konuşup da meseleyi büyütmeye gerek yoktu.

***

Nadine Appleford'la görüşme
St. Aldate's Polis Merkezi, Oxford
11 Nisan 2018, 11.55
Görüşmeyi yapan DK V. Everett, DK E. Somer, Bayan D. Appleford, Bayan P. Marshall (avukat) ve Bayan S. Rogers (atanmış Refakatçi)

VE: Görüşmeye 11 Nisan 2018 saat 11.55'te devam ediliyor.

ES: Evet, Nadine. Seninle son konuşmamızın ardından Patsie Webb'le görüştük ve kendisi, arkadaşlarıyla beraber ablana saldırdıklarını itiraf etti. Isabel ve Leah'yla da konuştuk. Üçü de basit yaralama suçuyla yargılanacaklar. Anlıyor musun, Nadine? Onların yaptığını biliyoruz. Ne yaptıklarını ve seni nasıl kandırdıklarını biliyoruz.

NA: [*annesine döner*]
Sana söylemiştim, anne, ben yapmadım... Ben değildim...

DA: Biliyorum, tatlım, biliyorum.

ES: Peki, hâlâ Sasha'nın öldüğü gece nehirde olmadığını mı iddia ediyorsun?

NA: Orada değildim, size söyledim.

VE: Onu hiç görmedin, onunla konuşmadın yani?

NA: Hayır, dışarı bile çıkmadım. Bütün akşam evdeydim.

ES: Ablan, eve döndüğünde çamaşır makinesinin çalıştırılmış olduğunu söyledi. Bunu bize açıklayabilir misin?

NA: [*omuz silker*]
Bilmem. Hatırlamıyorum.

VE: Senin de bildiğin gibi, dün evinizde bir arama yaptık. Çeşitli eşyalarınız adli tıp analizine gönderildi. Bu eşyaların arasında, senin dolabında bazı kıyafetlerin altına saklanmış hâlde bulunan bir çift spor ayakkabı da var.

DA: Saklanmış değillerdi... O sadece dağınık bir kız, ergenlik çağında işte...

VE: Nadine, ayakkabıları saklamaya mı çalışıyordun?

NA: [*sessiz kalır*]

ES: Yapılan testler sonucunda o ayakkabıların çamaşır suyuyla elde yıkanmaya çalışıldığı

anlaşıldı ki bu, ayakkabılar söz konusu olduğunda epey alışılmadık bir durum. Bunu yapan siz miydiniz, Bayan Appleford?

DA: [*duraksar*]
Hayır, değildim.

ES: Sen miydin, Nadine? Ayakkabılarının üzerindeki bir şeyi mi temizlemeye çalışıyordun?

PM: İstediğin zaman "yorum yok" deme hakkın var, Nadine.

NA: Yorum yok.

VE: Yüksek sesle konuşabilir misin lütfen? Kayıtlar için.

NA: [*daha yüksek sesle*]
Yorum yok.

ES: [*bir kâğıt uzatır*]
Ayakkabılar üzerinde yapılan testin sonuçları burada, Nadine. Üzerlerinde kan izleri varmış. Çok değil. Ama varmış. Ve bulunan kan, Sasha'ya ait.

NA: [*sessiz kalır*]

ES: Ama bu sadece Sasha öldüğünde senin orada olduğunu kanıtlar. Herhangi bir şey yaptığını kanıtlamaz. Şimdi söyler misin, Nadine, ne oldu? Neden o gece oraya gittin?

NA: [*sessiz kalır*]

VE: Patsie, diğer kızların orada olmadıklarını ve onu *senin* öldürdüğünü söylüyor. Onları gizlice gözetlediğin için o gece Sasha'nın oradan evine gideceğini bildiğini söylüyor. Gizli gizli onları dinliyormuşsun. Bu doğru mu?

NA: Öyle değil.

VE: Nasıl peki?

NA: [*başını iki yana sallar*]

ES: Niçin bizimle konuşmuyorsun, Nadine? Patsie seni yine mi kandırdı? Böyle mi oldu? Eğer Patsie seni kandırdıysa bütün suçu sen üstlenmemelisin.

NA: Öyle değil...

PM: [*Nadine'in konuşmasını engeller*]
Buna cevap vermek zorunda değilsin, Nadine.

NA: Hayır, cevap vermek istiyorum. Kandırma falan yoktu.

VE: Ne oldu peki?

NA: O gece orada olmamı söyledi. Nehirde.

VE: Patsie mi?

NA: [*başını aşağı yukarı sallar*]

ES: Onunla buluşacaktın yani?

NA: Sadece onunla değil. Diğerleriyle de. Faith için üzgün olduklarını ve telafi etmek istediklerini söylediler. Kan kardeşi olacaktık.

ES: Kan kardeşi mi?

NA: Bilirsiniz işte, filmlerdeki gibi. Yanımda bıçak getirmemi söylediler. Hepimiz kendi bıçağımızı getirecektik.

ES: Sen de evinizdeki mutfaktan mı aldın?

NA: [*başıyla onaylar, annesine bakmaz*]

VE: Oraya gittiğinde ne oldu?

NA: Vicky Arms'ın oradaki otobüs durağında bekliyordum. Onlar Summertown'dan yürüyerek geldiler.

VE: Kimler geldi, Nadine?

NA: Patsie, Isabel ve Sasha. Leah yoktu, orada değildi.

VE: Peki, bu saat kaçta oldu?

NA: 21.15 gibi. Saat dokuzda orada olmam gerektiğini söylemişlerdi. Patsie'nin çantasında fenerler filan vardı.

ES: Buluştuğunuzda Sasha bir şey dedi mi?

NA: Hayır. Ama pek mutlu görünmüyordu, bence orada olmak istemiyordu. Sanki başka bir yerde olması gerekiyormuş gibi saatine bakıp durdu.

VE: Sonra ne oldu?

NA: Nehre doğru ilerledik. Isabel önden gitti, arkasında Sasha vardı, sonra Patsie, sonra da ben. Patsie birdenbire Sasha'yı arkasından yakaladı, Isabel de başına bir poşet geçirdi. Sonra da plastik gibi bir şey çıkarıp onu bağladılar. Sasha çamura düştü, çığlık atmaya çalışıyordu ama yeterince hava alamadığı belli oluyordu. Sonra Patsie telefonunu çıkarıp video çekmeye başladı ama gülmekten tam çekemiyordu. O sırada Isabel, "Saçı unutma," dedi.

ES: "Saçı unutma" mı?

NA: [*başını sallayarak onaylar*]

ES: Neden böyle bir şey söyledi peki, bunu biliyor musun?

NA: [*başını iki yana sallar*]

VE: Isabel öyle dedikten sonra Patsie ne yaptı?

NA: Sasha'nın başını saçından tutup kaldırdı ve arkadaki saçlarından biraz çekti. Sasha çok ağlıyordu. Gerçekten çok güzel saçları vardı.

ES: Sonra ne oldu?

NA: Patsie bana bıçağımı çıkarıp onu kesmemi söyledi. Sasha'yı. Ben yapmak istemedim. Çok korkmuştum ve midem bulanıyordu ama Patsie bunu yapmak zorunda olduğumu söyledi. Eğer yapmazsam kan kardeşi olamazmışız ve sıra bana gelirmiş. Ben de yaptım. Ama küçücük bir kesikti. Bacağını kestim. Patsie ve Isabel hâlâ gülüyorlardı... Çıldırmış gibiydiler, sanki uyuşturucu etkisindeydiler. Sonra Patsie kestiğim yere bakıp bunun zavallıca olduğunu söyledi, bir daha yapmak zorunda kaldım. Bu sefer daha fazla kan aktı. Iz kanların bir kısmını yüzüme sürdü.

[*ağlamaya başlar*]

Sasha çok fena ağlıyordu. Annesine sesleniyordu. Ama diğerleri sadece gülüp "bu

sana ders olsun", "kibirli orospu" gibi şeyler söylüyorlardı.

[*gözlerini siler*]

Ondan ne kadar nefret ettiklerini bilmiyordu. Onu sevdiklerini sanıyordu ama ben Sasha yanlarında yokken diğerlerinin konuşmalarını duymuştum. Diğerlerinden daha güzel diye ona gıcık oluyorlardı ve Patsie, Sasha'nın, sevgilisini elinden almaya çalıştığını düşünüyordu.

[*karşısındaki dedektiflere sırayla bakar*]

Bunları uydurmuyorum... Çocuğun adını bilmiyorum ama Patsie'nin böyle dediğini duydum. Sinirden kudurmuştu.

VE: Biliyoruz, Nadine. Sevgilisiyle konuştuk, o da bize aynı şeyi söyledi.

ES: Peki, sonra ne oldu?

NA: Patsie, Sasha'yı tekmelemeye başladı, sonra Isabel de aynısını yaptı. Onları durdurmaya çalıştım ama Patsie, çenemi kapamazsam bana da aynısını yapacaklarını söyledi.

VE: Bu ne kadar sürdü?

NA: Bilmiyorum. Çok uzun sürdü gibi hissettim ama muhtemelen öyle değildi. Sonra Patsie bana işe yaramaz bir ezik olduğumu bağırıp Sasha'nın çantasını verdi. Siktirip gitmemi ve eve giderken çantayı bir yere atmamı söyledi.

ES: Peki ya Sasha'nın telefonu?

NA: Patsie nehre attı. Bir de defter vardı, onu da attı.

VE: Sonra eve mi gittin?

NA: [başını aşağı yukarı sallar]

ES: Sen dönerken Sasha hâlâ hayatta mıydı?

NA: [*başıyla onaylar*]

Sonrasında ne olduğunu bilmiyorum. Hepsi eve gitmiştir diye düşündüm. Eve giderken yolda kustum ve kıyafetlerimde kan ve çamur olduğunu

gördüm. Bu yüzden her şeyi çıkarıp çamaşır makinesine attım.

[*tekrar ağlamaya başlar*]

Çok üzgünüm. Her şeyi geri döndürebilmek için ne gerekiyorsa yaparım. Bunu düşünmeden duramıyorum...

ES: Ertesi gün ne oldu peki?

NA: Okula gittiğimde Patsie ile Iz'i gördüm ama Sasha onlarla değildi, sonradan da gelmeyince çok endişelendim. Ardından Patsie bana eğer birine bir şey söylersem çektiği videoyu polise vereceğini ve hapse giren tek kişinin ben olacağımı söyledi. Çünkü videoda görünen tek kişi bendim.

ES: Onlar da hapse girerdi. Video, onların da orada olduğunu kanıtlardı.

NA: [*sessiz kalır*]

Bunu düşünemedim.

***

Adam Fawley
11 Nisan 2018
12.19

Gallagher yanıma gelip yan odadaki ekranın başına geçti.

"Somer çok iyi iş çıkarıyor," dedim ona bakarak. "Umarım bunu ona söylersin. Yetenekleri konusunda yeterince özgüveni yok."

Bana kısa bir bakış attı. "Söylemiştim ama sağ ol, mutlaka tekrarlarım. Ayrıca ona öğleden sonra izin almasını da söyledim. Çok yorgun görünüyor."

Ekranda Nadine, annesinin kollarında hıçkırıklara boğulmuştu. Diğerleri de ayağa kalkıyordu. Belli ki ara vermeye karar vermişlerdi.

"Adli tıptan haber geldi mi?"

Gallagher başını aşağı yukarı salladı. "Applefordların mutfağındaki bıçaklardan birinde Sasha'ya ait bazı küçük izler varmış. Bu, Nadine'in hikâyesiyle örtüşüyor ama Patsie'nin avukatı bunu Patsie'nin anlattıklarını doğrulayacak şekilde kullanacaktır. Cinayet silahı olmadan da hangisinin esas katil olduğunu kanıtlamakta zorlanacağız."

"Patsie'nin telefonu peki? Nadine'in bahsettiği videoyu bulabilir miyiz?"

"Patsie'nin telefonu ve bilgisayarı laboratuvara gönderildi. Videoyu çoktan silmiştir diye düşünüyorum ama şanslıysak hâlâ duruyordur veya tamamen silememiştir."

Başımı iki yana salladım. "Peki ya video falan çekmediyse? Sonuçta hepsinin telefonu kapalıydı, değil mi? Yani bu pek mantıklı gelmiyor."

Gallagher kaşlarını çattı. Belli ki bu, aklına gelmemişti. "Telefonu uçak moduna filan almış olabilir."

"Bu da bir ihtimal tabii. Ama o kızlar çok zeki, özellikle de Patsie. Dijital dosyaları tamamen silmenin aslında zor bir şey olduğunu biliyordur. Özellikle de bulut depolama sistemi göze alındığında."

"Yani sence Nadine yalan mı söylüyor?"

"Hayır," dedim. "Bence Patsie blöf yapıyordu, ona şantaj yapabilmek için Nadine'i videoya çekiyormuş gibi yaptı."

Gallagher iç çekti. "Ortada bir video yoksa Patsie'nin avukatları bunun Nadine'in yalan söylediğine dair bir başka kanıt olduğunu söyleyeceklerdir."

Yanımdaki sandalyeye oturdu. "Beni esas endişelendiren şey, Patsie ve Isabel'in olay yerinde olduklarını göstersek bile bunun sadece başka bir *şaka* olduğunu söyleyecek olmaları. Sasha'yı bıraktıklarında onun hayatta ve iyi durumda olduğunu, Nadine'in muhtemelen sonradan delirip onu öldürdüğünü söyleyeceklerdir. Patsie zaten herkese Nadine'in tuhaf bir kız olduğunu söyleyip duruyor."

Ninova

Başımla onayladım. "Ve Nadine'in çok daha inandırıcı bir gerekçesi var. Her ne kadar Brotherton'ın ifadesi onu desteklese de jüriyi bu kızların bu kadar önemsiz görünen bir şey için Sasha'yı öldürdüklerine ikna etmek zor olacak. Sonuçta herkes onları kanka biliyor."

Gallagher gülümsedi. "Bu kelimeyi kullanmana şaşırdım doğrusu."

Kuru kuru güldüm. "Sürprizlerle doluyumdur."

Tekrar ekrana döndü. Annesi, Nadine'i odadan çıkarıyordu. "Bu kıza yardım etmenin bir yolunu bulmalıyız, Adam. Çünkü şu an tüm oklar onu hedef alıyor. Ve Dedektif Çavuş Gislingham'ın da bana hatırlatıp durduğu gibi, o lanet kızlar bizi aptal yerine koyuyor."

Kapı çalındı ve hemen ardından Baxter içeri girdi. "Ah, işte buradasın, patron. İstediğin gibi parmak izlerini adli tıbba gönderdim ve acele etmelerini söyledim. Şimdi dönüş yaptılar. Bence bunu görmek isteyeceksin... Görünüşe göre haklı çıktın."

Kapı Baxter'ın arkasından tekrar kapandığında Gallagher bana bakıp bir kaşını kaldırdı. "Benimle de paylaşacak mısın?"

***

Galiba bugün erken çıkabilirim...
Benden önce gelirsen diye anahtarları
girişe bırakacağım. Seni görmek için
sabırsızlanıyorum. Ex

Harika... Ben de bir saate çıkarım
muhtemelen. Gx

***

Adam Fawley
11 Nisan 2018
12.25

Toplantı odası kalabalıktı. İnsanlar masalara tünemiş, yolun karşısındaki Tesco'dan aldıkları sandviçleri yiyorlardı. Ön taraftaki beyaz tahtanın başında da Baxter duruyordu.

"Evet," dedi Gallagher, "konu nedir?"

Baxter tahtaya dönüp Isabel Parker'ın otobüs biletinin büyütülmüş baskısını gösterdi.

"Amir Fawley, bu bilet üzerinde daha fazla test yaptırmamı istemişti ve tahmini doğru çıktı. Biletin üzerinde *iki* farklı parmak izi var."

Quinn kaşlarını çattı. "Biletleri otobüs şoförü vermiyor mu? Diğer parmak izi şoföründür işte."

Belli ki Quinn toplu taşıma araçlarında pek fazla vakit geçirmiyordu. Gerçi bunu tahmin etmek çok da zor değildi.

"Biletler makineden alınıyor," dedi Asante usulca. "Yolcu dışında kimse dokunmuyor."

"Peki, ilk iz Isabel Parker'ın," diye söze girdi Gallagher. "Diğeri..."

"Diğeri," dedi Baxter, "Leah Waddell'le yüzde yüz eşleşiyor."

İnsanlar buna bir anlam veremedi, en azından hemen. Kafalarının karıştığını gözlerinden okuyabiliyordum. Ayağa kalkıp onlara döndüm.

"Pekâlâ. Bence şöyle oldu, Patsie, Sasha ve Isabel, o gece Summertown'dan yürüyerek ayrıldılar. Tıpkı Nadine'in söylediği gibi. Nehre inen yolda Nadine'le buluştular ve nehre doğru yola koyuldular. Sasha'yı buna ikna etmek için ne dediklerini ancak Tanrı bilir ama her ne söyledilerse onlara inanmış olmalı. Bu sırada Leah Waddell, Summertown'da tek başına bekleyip 21.43 otobüsüne bindi. Bu bilet de *ona* ait."

Ninova

"Ama bu, Headington bileti," dedi Everett, belli ki hâlâ kafası karışıktı.

"Evet. *Aynen öyle.* Headington bileti aldı ama Headington'da inmedi. Bir sonraki durakta inip eve yürüdü ve bizim de bildiğimiz üzere, 22.15'te evindeydi. Ertesi gün okulda bileti Isabel'e verdi, böylece gerekirse elinde kanıt olacaktı."

Quinn uzun bir nefes koyuverdi. "Küçük kurnazlara bak."

"Ama o otobüs şoförü Isabel'le *konuştu*," dedi Everett, hâlâ kafası karışık bir hâlde. "Onu teşhis etti. Anlamıyorum... Isabel o otobüse binmiş olmalı."

Başımla onayladım. "Bindi zaten. Patsie nehrin oradan evine yürüdü ama Isabel ana yola dönüp Headington'a giden otobüse bindi. Leah da aynı otobüsten sadece birkaç dakika önce inmişti. Bana kalırsa Isabel, bindiğinde şoför saçını fark etmesin diye kapüşonunu takmıştı ama daha sonra indirmiş olmalı. Şoförün onu hatırlayacağından emin olmak istiyordu."

"Siktir ya," dedi Gislingham alçak sesle. "Eğer ileride kızım olsun istiyorum filan dersem bana bu olayı hatırlatın, olur mu?"

***

Somer'ın dairesinde Saumarez'in evindeki kadar alan yoktu. Veya oradaki gibi bir dekor. Veya manzara. Oturma odası küçücüktü, sadece tek bir yatak odası vardı ve banyoda pencere bile yoktu. Ama Giles'ın bundan rahatsız olduğu söylenemezdi. Somer'ın onunla ilgili hoşuna giden şeylerden biri de buydu. Kendi evini tam olarak isteklerine göre düzenlemek için bir yığın para ve zaman harcayan biri olmasına rağmen Giles nerede olursa olsun rahat edebiliyordu. Şimdi de Somer'ın kanepesine yayılmış televizyon seyrediyordu.

Somer'ı gördüğünde televizyonu kapatmasa da ayağa kalktı, onu kollarının arasına çekti ve yüzünü saçlarına gömdü.

"Seni özledim," dedi.

"Sadece birkaç gün oldu," diye güldü Somer ama o birkaç gün çok yorucu geçmişti ve aniden kendini ağlamanın eşiğinde hissetti. Giles'ın kokusunu, sıcaklığını içine çekti. Deniz havası ve temiz kıyafetler. *Belki de aşk böyle bir şeydir,* diye düşündü birden. Belki de tüm yetişkin hayatı boyunca aradığı şey buydu, *tam olarak* buydu. Sadece farkında değildi.

Geri çekilip paltosunu çıkardı.

"Kendime çay yapacağım," deyip mutfağa yöneldi. "Sonra da duşa gireceğim. Bir şey ister misin?"

"Hayır, sağ ol." Giles tekrar kanepeye yerleşti ve ayaklarını sehpaya uzattı. Eğer önceki erkek arkadaşlarından herhangi biri bunu yapsaydı Somer çok sinirlenirdi. Ama kendine hep hatırlattığı gibi, Giles'la henüz ilk aylarındaydılar. Bu tür şeyler en az altı ay sonra insanın sinirlerini bozmaya başlardı.

Giles bir gerçek suç programı izliyordu. Aman ne şaşırtıcı... Somer seslendirme yapan kadını biliyordu. Tam olarak neresi olduğunu çıkaramadığı, zengin, sert bir Amerikan aksanı. Batı kıyısı tarafında bir yer olabilirdi.

Fincanına su doldururken telefonu öttü. Ev'den bir e-posta gelmişti. Çaydanlığı bırakıp e-postayı açtı.

"Siktir!" dedi. "Siktir, siktir, siktir!"

***

Adam Fawley
11 Nisan 2018
13.35

"Her şeyi aldın mı?"

Alex iç çekti. "Eve gitmek için sabırsızlanıyorum, Adam. Uzun bir süre fırında kıymalı patates görmek istemiyorum."

Paltosunu yataktan alıp uzattım. Alex, uzun süredir yattığı için ayağa kalktığında dengesini hemen sağlayamadı. Paltosu-

nun kolunu bulmasına yardım ettiğimde bana biraz sürtündü. Saçları farklı kokuyordu. Hastane şampuanı gibi.

"Bu akşam için tavuk ve patates kızartması sipariş ettim. Şu Fransız restoranından."

Bunu duyunca gülümsedi. O restoran, Alex'in gizli zevkiydi. Bir de Meursault şarabını seviyordu ama şu an alkol alamıyordu.

Çantasını alıp son bir kez etrafa baktı. "Tamamdır, ortak. Buradan defolup gitme vaktimiz gelmiştir."

***

"Şu e-postayı bir daha gösterir misin?"

Somer, telefonunu Giles'a verdi ve e-postayı okurken onu izledi.

"Onları yakaladığımızı sanmıştık," dedi Somer. "Fawley, o bileti Leah'nın aldığı ve sonradan Isabel'e verdiği sonucuna ulaşmıştı. Haklıydı da, Leah'nın parmak izleri biletteydi. Biz de, işte kanıtımızı bulduk, diye düşündük."

Giles telefonu geri vererek, "Ama şimdi Leah, parmak izlerinin bilete nasıl geçtiğini açıklayabileceğini söylüyor," dedi.

"Evet. Ertesi gün okulda bir şeye bakmak için Isabel'in çantasını karıştırdığını ve o sırada muhtemelen bilete dokunduğunu söylüyor. Tabii ben bunu kesinlikle yutmadım."

Giles ona baktı. "Ama bunu kanıtlayamıyorsunuz, değil mi? Sorun da bu."

"Jüriyi ikna etmek zaten çok zorlu bir mücadeleydi. Savunma tarafı, Sasha ve diğerlerinin ne kadar iyi arkadaş olduklarını söyleyecek bir sürü şahit getirebilir. Ve herkesin de tıpkı o çocuklara benzeyen kızları, kardeşleri veya yeğenleri filan vardır. Hiç kimse onların böyle bir şey yaptığına inanmak istemeyecektir."

"Açıkçası beni ikna etmen hiç zor olmadı, bu tür şeyler sandığından daha sık oluyor. Amerika'da on altı yaşında bir

çocuğun en yakın iki arkadaşı tarafından sırf *artık onu sevmedikleri için* defalarca bıçaklandığı korkunç bir olay yaşanmıştı."

Somer kollarını kavuşturdu. "Bunu düşünmeden edemiyorum, Giles. Sasha'yı... Bir noktada durmayacaklarını anlamış olmalı... *en yakın arkadaşlarının* onu öldüreceklerini anlamış olmalı. Düşünsene... Böyle bir şeyi fark ettiğini düşünsene."

Giles uzanıp Somer'ın omzuna dokundu. "Sen elinden geleni yapıyorsun."

"Ama ya yeterli değilse? Ya mahkemeyi hiçbir şeye ikna edemezsek? Çünkü şu an için neredeyse hiç şansımız yok. Kabak Nadine'in başına patlayacak. Bir de bunca zamandır o küçük pislik Patsie, Sasha'nın annesine yakın davranıyor, onun yaptığı yemekleri yiyor, Sasha'nın yatağında uyuyordu... Zavallı kadının hiçbir fikri yoktu..."

Saumarez bir an için Somer'a gözlerini dikip baktı. "Bir daha söylesene."

"Sasha ortadan kaybolduğundan beri Patsie neredeyse sürekli onun evinde. Sadece iyilik yaptığını, Fiona'ya destek olduğunu düşünmüştük ama tabii şimdi her şey çok farklı görünüyor."

Somer'ın sözü bitince Giles telefonunu çıkarıp ekranına dokunmaya başladı. "Ne oldu?"

Giles, telefonunu Somer'a uzattı. "Bu, doksanların sonunda Los Angeles'ta yaşanmış bir olay. Michele Avila vakası. Tanıdık geldi mi?"

Somer ekranda yazanları okudu ve Giles'a döndü, yüzünün rengi atmıştı. "Nasıl yani?"

Giles başını aşağı yukarı salladı. "Sırf Avila onlardan daha güzel ve popüler diye iki arkadaşı onu döverek öldürdü. Polisin katili aradığı bütün süreç boyunca katillerden biri kızın evinde annesini *teselli ediyordu*. Neredeyse paçayı kurtaracaklardı."

Somer'ın gözleri büyüdü. "Yani sence Patsie ve diğerlerinin bundan haberi olabilir mi? Bu vakayı taklit mi ettiler yani?"

"Bu da bir ihtimal olmalı."

Ninova

Somer kendi telefonuna uzandı. "Baxter'dan telefonları ve bilgisayarları kontrol etmesini isteyeceğim..."

Fakat Giles başını iki yana sallıyordu. "Patsie oldukça zeki, Erica. Okullardaki güvenlik görevlileri de çocukların internette nelere baktıklarının kaydını tutuyorlar. O bilgisayarlarda buna dair bir iz bulamazsınız."

Somer'ın yüzü asıldı. "Lütfen bunun da bir çıkmaz sokak olduğunu söyleme."

"İlla öyle olması gerekmiyor. Bunu öğrenmelerinin tek yolu internet değil. Patsie ve diğerlerinin GPS takibi ve adli tıpla ilgili konularda bir şeyler bildiklerini söylemiştin, değil mi? Belki de gerçek suçlarla ilgili televizyon programı izleyen tek kişi ben değilimdir."

Giles'ın sesi yavaşça azaldı. Tekrar telefonuna bakıyor, bu sefer kaşlarını çatıyordu.

"Ne? Ne oldu?"

"Aklıma geldi de... Belki de Patsie'nin gördüğü tek vaka Avila vakası değildir. Fawley'nin tüm bunların bir taklitçinin eseri olabileceğini düşündüğünü söylemiştin, değil mi?"

Somer başıyla onayladı.

Giles tekrar telefonunu uzattı. "Şuna bakıyordum da Fawley haklı olabilir."

***

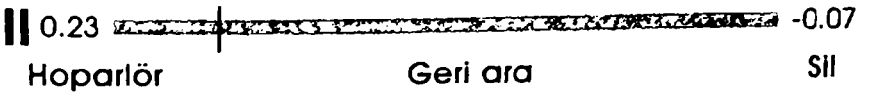
Sesli Mesaj

DK Andrew Baxter

Cep Telefonu

Transkript:
"Mesajını aldım, seninle orada buluşacağım. Tüm telefonları ve bilgisayarları tekrar kontrol ettim ve

hiçbir şey çıkmadı ama senin de dediğin gibi, bu hiç şaşırtıcı değil. Bu arada, Gallagher'a bir şey söyledin mi bilmiyorum ama ben söylemedim. Muhtemelen önce bir şey bulabileceğimizden emin olmak daha iyi. Görüşürüz.

***

Baxter, karşısındaki adamın kim olduğunu bilmiyordu, en azından ilk başta anlamamıştı. Ama Somer'ın yeni manitası olduğunu anlaması çok uzun sürmedi. Somer onunla ilk görüşmeye başladığında Gis'in Saumarez'le ilgili alaylı yorumlar yaptığını hatırladı. Adama şöyle bir bakınca bile bunun nedeni anlaşılıyordu. Hem yakışıklı hem de Dedektif Amirdi. Bazı herifler amma da şanslı oluyordu.

Somer ona doğru ilerlemeye başladığında Baxter arabasının kapısını açtı. Adam da Somer'ın bir iki adım gerisinden geliyordu.

"Bu Giles," dedi Somer. "Bana yardımcı oluyordu."

Saumarez gülümseyip elini uzattı. "Tanıştığıma memnun oldum. Erica senden çok bahsetti. Bilgisayarlar konusunda takımın en iyisi olduğunu söyledi."

"Giles'ın da bilgisayarlarla arası çok iyidir," dedi Somer hızlıca. Baxter ona baktı, yanakları kızarmıştı. Somer'ı daha önce hiç bu kadar diken üstünde ve hevesli görmemişti. Sanki Saumarez'i herhangi bir iş arkadaşıyla değil de babasıyla tanıştırıyordu.

"Ah, öyle mi?" diye sordu ağır bir tavırla Saumarez'e dönerek. "Adli bilişimde miydin?"

Saumarez tekrar gülümsedi. Tertemiz, alaycılıktan uzak bir gülümsemeydi. Somer hâlinden memnun olmalıydı, adamda mucizevi bir sakinlik vardı.

Ninova

"Hayır, sadece sıradan bir polisim işte."

Somer önce birine, sonra diğerine baktı. "Pekâlâ, gidelim mi artık?"

***

Adam Fawley
11 Nisan 2018
15.15

Bir fincan yeşil çayı komodinin üstüne bıraktığımda, "Bütün gün evde misin, işe hiç gitmeyecek misin?" diye sordu Alex.

Başımı iki yana salladım. "Bu vakada üzerime düşeni yaptım. Bana borçlu oldukları iznin bir kısmını kullanıp seni istemediğin kadar şımartacağım."

Dudakları titreyince ağlamak üzere olduğunu fark ettim.

"Hey," dedim yatakta yanına oturup, "evde kalacak olmam o kadar da kötü bir şey değil, değil mi?"

Fakat onu gülümsetmeyi başaramadım.

"Seninle konuşmam gerekiyor," diye fısıldadı sesi titreyerek. "Daha önce söylemeliydim aslında, biliyorum. Ama uygun bir zaman bulamadım." Ağlamaya başladı. "Sonra da her şey çığırından çıktı ve sana söyleyemezdim. Her şeyi daha da kötüleştirir diye düşündüm."

Elini tuttum. "Mahkemeyle ilgili, değil mi?" diye sordum usulca. "Mahkemeye sunduğun kanıtla."

Bana baktı. "Ama sen nereden..."

"Biliyorum, Alex, hayatım, başından beri biliyordum."

***

MERKEZ CEZA MAHKEMESİ

Old Bailey
Londra EC4M 7EH

SAYIN HÂKİM HEALEY HUZURUNDA

KRALİÇE
GAVIN FRANCIS PARRIE'YE KARŞI

BAY R. BARNES ve BAYAN S. GREY,
savcılık adına duruşmaya katıldı.

BAYAN B. JENKINS ve BAY T. CUTHBERT,
davalı adına duruşmaya katıldı.

---

16 Kasım 1999, Salı
[23. Gün]

ALEXANDRA SHELDON tekrar kürsüye çağırıldı
BAYAN JENKINS tarafından sorgulandı

S: Bayan Sheldon, sakıncası yoksa size bu yıl 3 Ocak tarihinde gerçekleşen olaylarla ilgili birkaç soru daha sormak istiyorum. Bunları size tekrar yaşattığım için özür dilerim ama sizin de bildiğiniz gibi bu, dava için çok önemli bir unsur. Hatta belki de en önemli unsur. Siz de bir avukat adayı olarak bunun farkında olmalısınız.

BAY BARNES: Sayın hâkim, araya girmeme izin varsa şunu söylemek isterim, tanıktan bu gibi konularda yorum yapması beklenemez.

HÂKİM HEALEY: Bayan Jenkins, belki de sorularınıza geçmelisiniz.

BAYAN JENKINS: Tabii sayın hâkim. Evet, Bayan Sheldon, iddianız hâlâ o gün Bay Parrie'nin garajına girmediğiniz yönünde, değil mi?
C: Doğru.

S: Polis gelmeden önce, sadece kilitli olup olmadığına bakmak için bile kapıyı açmayı denediniz mi?
C: Hayır.

S: Açıkçası, duyduğumuz kadarıyla kapı kilitliymiş ancak Bay Parrie'nin pervazın üstünde tuttuğu bir yedek anahtar varmış. O gün kendisini izleyen herhangi birinin rahatlıkla görebileceği bir anahtar.
C: Size söyledim, içeri girmedim. Eğer girseydim, kapıda parmak izlerimi bulurlardı. Ve tabii anahtarda.

S: Bu tam olarak doğru değil, Bayan Sheldon. Mesela, eldiven takmışsanız parmak izinizi bulamazlar. Meteorolojiye göre 3 Ocak'ta hava açık ama çok soğukmuş, sıcaklık altı dereceden düşükmüş.
C: Eldiven takmamıştım.

S: Yani içeri girmediniz ve içeriye bir şey bırakmadınız?
C: Söylediğim gibi, hayır.

S: Mesela saç telleriniz? Sonradan polis tarafından bulunanlar gibi?
C: Dediğim gibi, hayır. Ayrıca haftalar önce saçımı kısa kestirmiştim. O uzunluktaki telleri nereden bulmuş olabilirim?

S: Belki çantanızda veya tarağınızda vardır!

C: Siz tarağınızı ne sıklıkta temizlersiniz?

S: Bunun konumuzla bir ilgisi...
C: Ben kendi tarağımı her gün temizliyorum. Tıpkı çoğu kadının yaptığı gibi. Saldırı dört ay önce gerçekleşmişti.

BAY BARNES: Sayın hâkim, izninizle, adli tıp uzmanı bize bir taraktan alınan saç tellerinin düğümlenmiş olacağını, garajda bulunanların ise uzun ve "serbest" hâlde olduklarını söylemişti.

BAYAN JENKINS: Son bir soru, Bayan Sheldon. Mahkemeye, sizin 4 Eylül 1998'den, yani saldırıya uğradığınız geceden önce Dedektif Çavuş Fawley'yle hiç karşılaşmadığınız, birbirinizi tanımadığınız söylendi. Bu doğru mu?
C: Evet, doğru.

BAYAN JENKINS: Başka sorum yok, sayın hâkim.

***

Kapıyı bir adam açtı. Saçları ıslaktı ve beline sarılmış bir havlu, elinde de bir başka havlu vardı.

"Siz de kimsiniz?"

"DK Erica Somer, Thames Valley Polisi ve DK Andrew Baxter. Bu da DA Giles Saumarez. Bayan Webb evde mi?"

Adam hepsine teker teker baktı. "Yok. Patsie için alışveriş yapmaya gitti. O şımarık küçük sürtüğü *neşelendirmek* istemiş."

Patsie'den hoşlanmadığını hiç de saklamıyordu. Somer buraya en son geldiğinde bu adamın Denise Webb'in kızını taciz edip etmediğini merak etmiş, hatta Sasha'nın öldüğü gece

adamın nerede olduğunu kontrol etmişti. Fakat olay yerinin yakınlarında bile değildi.

"İçeri girebilir miyiz?"

"Konu neydi? Şu Blakelerin çocuğu mu yine?"

"Sasha'yı tanıyor muydunuz, Bay Riley?"

Eğer Somer'ın ismini bilmesine şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Evet, bir iki kez görmüştüm. İyi çocuk. Sessiz. Nazik. Patsie'de ne bulduğunu hiç anlayamadım."

Geri çekildi ve kapıdaki üçlü içeri girip koridora geçti. Merdivenlerin yanında bir alet çantası ve tırabzanların üzerine asılmış reflektif ceket göze çarpıyordu.

"İnşaatçı mısınız, Bay Riley?"

Adam, Somer'a sırıttı. "Siktir ya, gerçekten de dedektifmişsiniz yani."

"Ashley Brotherton diye birini tanıyor musunuz?"

Adam hafifçe irkildi ve yüzüne bir ihtiyat ifadesi yerleşti. "Evet. Birkaç işte beraber çalışmıştık. Neden ki?"

"Patsie'nin onunla görüştüğünü biliyor muydunuz?"

"Görüştüğünü derken seviştiğini mi? Evet, öyle olabileceğini düşünmüştüm. Onları bir keresinde kasabada beraber görmüştüm."

İnanamıyorum, diye düşündü Somer. Keşke bu serseriyle daha önce konuşmayı akıl etselerdi...

"Annesine söylemediniz mi? Kız *on beş* yaşında..."

Adamın dudakları pis bir sırıtışla kıvrıldı. "Ne olmuş yani? Hem zaten Den, Patsie'nin beni ilgilendirmediğini söyleyip duruyor. Yani o küçük şeytanın ne haltlar yediği beni alakadar etmez."

Saçlarını kurulamaya başladı. Bir kolu boydan boya dövmeliydi ve omuzlarında da bir kıvrılan yılan vardı. Somer aniden bunun Denise Webb'deki dövmeyle aynı olduğunu fark etti.

"Patsie'nin eşyalarına zaten bakmamış mıydınız?" diye sordu adam. "Den, adamlarınızın gelip Patsie'nin bilgisayarını aldığını söylemişti."

Saumarez bir adım öne çıktı. "Patsie'nin odasında televizyon var mı, Bay Riley?"

"Hayır," dedi adam kaşlarını çatarak. "Sadece burada televizyon var."

"Hangi televizyon paketini kullanıyorsunuz?"

"Sky'ı," dedi adam. "Maçlar için." Önce Somer'a, sonra diğerlerine baktı. "Bunu mu görmek istiyorsunuz? *Televizyonu?*"

"Eğer sakıncası yoksa," dedi Somer.

Adam tekrar gülümsedi. "Buyurun, keyfinize bakın. O küçük orospuyu suçlu çıkaracak bir şey bulabilirseniz bana büyük bir iyilik yapmış olursunuz. Bu arada ben yukarıda olacağım"

***

28 Ağustos 1998, 22.45
Kubla Gece Kulübü, High Caddesi, Oxford

Bar çok kalabalıktı. Cuma gecesiydi ve herkes eğleniyordu. Bar kısmında oturan ve önünde bir saattir yavaş yavaş ısınan bir bira olan siyah saçlı genç adam dışında herkes. Orada olduğu tüm süre boyunca yalnız değildi, birkaç dakika öncesine kadar yanında bir arkadaşı vardı ve her ne konuşuyorlarsa ciddi bir konu olmalıydı çünkü adam konuşma sırasında pek gülümsememişti. Ancak arkadaşı yanından ayrılmıştı ve şimdi genç adam tabureresinde dönmüş, barda neler olup bittiğini gözlemleyebiliyordu. İnsanları izleme ve onları çözümleme konusunda gayet iyiydi. Etrafa dağılmış çiftler vardı, bazısı masalarda oturuyor, bazısı da orta alanda dans ediyordu. Bütün gece birbirlerine laf sokup durmuş bir çift şimdi kavga etmenin eşiğindeydi, bir diğer çift ise kesinlikle bir ilk buluşmanın gergin aşamalarındaydı. Süslü

Ninova

bira şişelerini kavramış ve biraz fazla sesli gülen erkek grupları vardı. Ve barın uzak bir köşesinde, bekârlığa veda gecesi yapan bir kadın grubu dikkat çekiyordu. Çok genç değillerdi, en fazla yirmili yaşlarının ortalarında olmalılardı. Yanlarında şu utanç verici şişme vücut parçalarından yoktu. Sadece saten kuşaklar, taçlar ve gelin adayının sandalyesine bağlanmış bir balon vardı. Gerçi bu balon olmasa bile adam hangisinin gelin olduğunu anlardı. Üzerinde büyük parıltılı harflerle "başı bağlı" yazan, birkaç kez çıkarmaya çalıştığı ama arkadaşları tarafından sıkıca tekrar yerine yerleştirilen pembe elmaslı bir saç bandı takmıştı.

Bar kısmının hemen orada, partiden sorumlu olan kadın birkaç cosmopolitan ile lale şeklindeki bir bardakta kokteyl çalkalayıcı, çubukta kiraz ve maytap içeren bir şey sipariş etti. Belli ki bu, müstakbel gelin içindi ve neler olup bittiğini fark eden gelin adayı ayağa kalktı. Onu fark eden tek kişi bar kısmında oturan genç adam değildi. O upuzun siyah saçlarını, muhtemelen şu an giydiğine pişman olduğu kırmızı topuklu ayakkabılarını ve menekşe mavisi gözlerini fark etmemek zordu.

Bazı arkadaşlarının aksine gelin adayı sarhoş gibi değildi ama genç adam yine de şarabın etkisini hissettiğini fark etti. Kadın, onu dansa kaldırmak isteyen birkaç kişiyi savuşturduktan sonra sonunda bara ulaşıp arkadaşının yanındaki tabureye yerleşti. Şu an adam ile arasında iki metre kadar bir mesafe vardı.

Eliyle kokteyl kadehini gösterdi. "Eğer bunu içeceğimi düşünüyorsan bir daha düşünmen gerekiyor."

Pes bir sesi vardı, adamın beklediğinden daha pesti.

Önce arkadaşına baktı, sonra barmene döndü. "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyor? Öyle yapıyor, değil mi? Masalara çıkıp altımda bir şey olmadan dans etmek gibi korkunç bir şey yapayım istiyor tabii."

Barmen gülümseyip omuzlarını silkti. İri yarı, tıknaz bir adamdı. "Bana hiç bakmayın. Burada olan burada kalır."

Kadın yüksek sesle gülüp tekrar arkadaşına döndü. "Striptizci filan tutmadın, değil mi Chlo? *Lütfen* böyle bir şey yapmadığını söyle."

Chloe gözlerini kocaman açıp sahte bir gücenmişlik tavrı takındı: *Kim, ben mi?*

Diğeri, gözlerini kısarak ona baktı. "Evet, tabii. Eğer üniformalı birini görürsem hemen uzaklaşırım."

Uzanıp içkisindeki maytabı çıkardı, sonra gösterişli bir hareketle arkadaşına uzattı. Tüm bunlar biraz fazla dramatikti. Sanki izlendiğini biliyormuş gibi hareket ediyordu. Ki elbette izleniyordu.

Kadehini kaldırıp bir yudum aldı.

"Aslında hiç de fena değilmiş bu."

Arkadaşı sırıttı ve barmenle çak yaptı. "Bravo Gerry!"

"Ama yine de bunu içmeyeceğim."

Arkadaşı biraz tuhaf hareketlerle kayarak taburesinden indi. "Ben şu içkileri kızlara götüreyim. Amy kötü kötü bakıyor."

Kendi başına kalan kadın, uzanıp saç bandını çıkarmak istedi ama bandın klipsi sıkışmıştı. Genç adam yardım teklif etmemek için kendisini zor tuttu. Sonunda kadın bandı çekip çıkarmayı başardı ve çantasına atıp başının yan tarafını ovuşturdu.

Gözünün ucuyla genç adamın içkisine uzanışını görmüş olmalıydı çünkü şimdi doğruca adama bakıyordu. Kızarıp gülümsedi.

"Lanet şey... Bütün akşam başımı ağrıttı."

Kızların olduğu masadan kahkahalar yükseldi ve Chloe, biraz dengesiz adımlarla tekrar bara doğru yürümeye başladı.

"Başınızı şişirdiysek kusura bakmayın lütfen," dedi kadın. "Mesleğimizi suçlayabilirsiniz. Bir hukuk firmasında çalışıyoruz. Eğlenmeye pek vakit olmuyor."

"Avukat mısınız?" diye sordu genç adam.

Kadın bir an için ona baktı, sonra içkisinden bir yudum daha aldı. Gözleri parlıyordu. "Hayır, sadece bir hukuk sekreteriyim. Çok ama çok sıkıcı. Peki ya siz?"

"Ben mi? Ah, sadece bir memurum. Benimki de çok sıkıcı yani."

Kadın gülüp kadehini kaldırdı. "Öyleyse evrensel sıkıcılığa!"

Chloe gelip kolunu arkadaşının omzuna attı. Dik durmakta zorlanıyordu. "Geliyor musun, Sand? Kızlar başka bir yere gitmek istiyor."

"Bir dakika. Ne memurusunuz?"

Adam tereddüt etti, belki de işiyle ilgili açıklamak istemediği bir şey vardı. En azından yeni tanıştığı çekici kadınlara. "Belediyede planlamacıyım."

Kadının dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Anlıyorum. Yani bir yerleri büyütmek filan istersem sana gelmeliyim."

Chloe çığlık atarak gülmeye başladı. "Aman Tanrım! Bunu söylediğine inanamıyorum!"

Gelin de gülüyordu ama oyunbazdı, sanki adamı kışkırtmak istiyor gibiydi. Sanki onun yalan söylediğini anlamış gibiydi.

"Sizi tanımak iyi olabilir, Bay Planlamacı. İleride işimiz filan düşer belki. Kartvizitiniz var mı?"

Kızarma sırası adamdaydı. "Hayır, üzgünüm."

Kadın yüzüne biraz daha büyük bir gülümseme yerleştirdi ve uzanıp bir peçete aldı. "Ama eminim ki telefon numaranız vardır," dedi. "Çok sıkıcı insanların bile telefon numarası oluyor. Yazabilir misiniz? Ne olur ne olmaz diye bulunsun."

Adam cebinden bir kalem çıkarıp numarasını yazarken Chloe gözlerini kocaman açmış arkadaşına bakıyordu.

Kadın peçeteyi alıp şöyle bir baktı, sonra adama döndü. "Adam Fawley," dedi usulca. "Sıkıcı bir adam için oldukça ilginç bir isminiz var."

***

Saumarez, "Kaydedilmiş hiçbir şey yok," dedi televizyona bakarak. Oturma odasının köşesinde duran kocaman bir düz ekran televizyondu. O kadar büyüktü ki doğru düzgün odaklanabilecek kadar uzaklaşmak imkansızdı. "Ama bir de silinmiş ögelere bakalım. Şansımız yaver gidebilir. Bu tür cihazlarda bir şeyi iki kez silmek gerektiğini herkes bilmez."

Listede aşağı inmeye başladı. *Monday Night Football, The Big Fight Live...*

"Her şey yolunda mı? Benim çıkmam gerekiyor."

Konuşan Riley'di. Aşağıya inmiş, kapının orada duruyordu. Giyinmişti, bir omzuna deri ceket atmıştı.

"Evet, teşekkür ederiz Bay Riley, işimiz çok uzun sürmeyecek."

"Bu ne?" dedi Riley televizyona yaklaşarak. Saumarez listede gezinmeyi bıraktı, Riley ekrana bakıyordu.

Biraz utanmış bir tavırla, "Ah, sadece kontrol ettiğimiz bir şey," dedi Somer hızlıca.

"Patsie bu boku çok seviyor," dedi Riley, listeyi işaret ederek. "Sürekli bunları izliyor. *Faking It, A Perfect Murder, The First 48.* Bir keresinde ona neden bu boktan programlarla vaktini harcadığını sormuştum, bana o meşhur bakışlarından atıp, *Araştırma yapıyorum,* demişti."

Karşısındakilerin yüzleri değişince Riley güldü. "Aynen ya, ciddi ciddi böyle söyledi. *Beni öldürmeyi filan mı planlıyorsun,* diye sorunca sadece tuhaf tuhaf gülümsedi. Tüylerim diken diken olmuştu resmen."

Ceketini biraz daha yukarı kaldırdı. "Tabii Den bana onu Sasha Blake olayıyla ilgili sorguladığınızı söylediğinde neredeyse altıma işeyecektim. Yani çok tuhaf. O lanet programı daha iki gün önce izlemişti."

Somer kaşlarını çattı. "Anlayamadım. Hangi programı izlemişti?"

Ninova

Saumarez ona döndü. "Hangisini kastettiğini biliyorum," dedi sessizce. "Adı *I Killed My BFF.*"[17]

***

Adam Fawley
11 Nisan 2018
15.40

Kafamın içinde görebiliyordum. Renkler biraz fazla parlak, odak biraz fazla keskin. Tıpkı rüyalarda ya da yüksek ateşliyken olduğu gibi. Arabamı süpermarketin oraya park etmiştim. Çöp kutusu döküntülerle dolup taşmış, kenarına da bir saksağan tünemişti. Saksağanın gagasıyla tuttuğu pembe ve ışıltılı bir şey, alçak kış güneşinde parıldıyordu. O zaman bile ne olduğunu anladığım bir şeydi. Adımlarımın sadece bir anlığına da olsa yavaşladığını, bu tesadüf karşısında meraka kapıldığımı hatırlıyorum. Eğer gerçekten tesadüfse tabii. Ama o zaman tam olarak anlayamamıştım. Ne o zaman ne de beş dakika sonra markete girip onu gördüğümde ve saçlarını kestirdiğini fark ettiğimde.

Peki ya daha sonra, o şeyi bulduklarında, diye soracaksınız. Adli tıp görevlileri önce bana gelseydi, kanıt torbasındaki şeyi bana gösterselerdi, o zaman anlayabilir miydim?

Evet. Kesinlikle.

Peki bir şey söyler miydim? Daha farklı bir yol izler miydim?

Sanırım, ama açık konuşmak gerekirse bilmiyorum. Şimdi bile bilmiyorum. Çünkü suçlunun o olduğunu biliyorduk. O olduğunu *biliyordum.* Ve yaptıklarının bedelini ödetebilmemizin tek yolu buydu.

Ama bunların hepsi farazi tabii çünkü bana gelmediler. Osbourne'a gittiler ve o da ellerinde ne olduğunu, bunun ya-

17 (İng.) En yakın arkadaşımı öldürdüm. *–ç.n.*

ratabileceği farkı hemen anladı. Biri bana söylediğinde artık çok ama çok geçti.

***

Gallagher başını masasından kaldırıp Somer'ı gördüğünde verdiği ilk tepki kaşlarını çatmak oldu.

"Öğleden sonra izinli değil miydin sen?"

Sonra Somer'ın arkasındaki adamı fark edince, şu herkesin konuştuğu erkek arkadaşın bu adam olabileceği aklına geldi. Hemen ardından Somer telefonunu uzattı, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Gallagher bir süre ekrana baktıktan sonra kaşlarını çatıp Somer'a döndü. "Üzgünüm ama anlamadım. Nedir bu?"

"Patsie Webb'in evindeki televizyondaydı. Patsie'nin altı ay önce seyrettiği ve sildiğini *sandığı* bir program. O kızlar işte bu yüzden Sasha'nın saçını çekip koparttılar ve aynı şeyi de Faith'e yine bu yüzden yaptılar. Yol Kenarı Tecavüzcüsü'nü biliyorlardı. Onun döndüğünü düşünmemizi istediler, tamamen ona odaklanıp başka bir şeyle ilgilenmememizi istediler.

GERÇEK SUÇ SERİSİ

YENİ: Britanya'nın En Meşhur Saldırganları

1s 3d HD

® ↕ Kaydedildi, Pazartesi 23.00

Yol Kenarı Tecavüzcüsü: Gerçek suç yazarı Walter Selnick Jr., 1999 yılında İngiltere'de vahşice işlenmiş yedi farklı cinsel saldırı suçundan hüküm giyen Gavin Parrie vakasını derinlemesine inceliyor. Peki gerçek tecavüzcü hâlâ dışarıda olabilir mi? (S3, B8)

***

Adam Fawley
11 Nisan 2018
15.45

"Saç bandından haberin vardı."

Alex gözlerini bana dikmişti. Yüzü, dudaklarına kadar bembeyazdı.

"Bandı taktığını hatırlıyorum. Saçına takıldığını da. Ve çantanın yan gözüne koyduğunu da hatırlıyorum. Sonrasında öyle bir şeyi unutmanın ne kadar kolay olacağını düşünmüştüm. Belki haftalarca, hatta belki de aylarca aklına gelmeyebilirdi."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Emin olamazdım ki." Ama asıl gerçek, sormak istememiş olmamdı. Yalan söyleyip söylemeyeceğine karar verirken yüzünün hâlini görmek istememiştim. Çünkü o zamana kadar çoktan ona âşık olmuştum.

"Ve senin de söylediğin gibi, zaman geçtikçe daha da zorlaştı."

"İşini kaybedebilirdin."

Elini tuttum. "Biliyorum."

Bir sessizlik oldu.

"Çok korkmuştum," dedi, "duruşma boyunca... Kubla'daki barmenin o gece ikimizin de orada olduğumuzu söyleyeceğini sandım. Yalan söylediğimi anlayacaklarını sandım."

Hiçbir şey söylemedim. Barmenle konuştuğumu ona söylemedim. Barmene, Parrie'nin Manchester'da saldırdığı kızdan, mahkemede bunu sunamayacağımız için Parrie'nin serbest kalabileceğinden ve elimizde çok az şey olduğundan bahsetmiştim. Adam eskiden askermiş, durumu anlamıştı. Ama Alex'in bunları bilmesine gerek yoktu. Şimdi olmazdı.

"Oydu," diye nefes verdi, sesi âdeta fısıltı gibiydi. "Parrie. O olduğunu *biliyorum*. Yoksa böyle bir şey..."

Yutkundu, kendini devam etmeye zorladı. Bana bakmıyordu. "Eğer emin olmasaydım, *kesinlikle* emin olmasaydım, yaptığım şeyi yapmazdım."

"Biliyorum."

Gözlerime baktı. "Anlıyorsun, değil mi? Neden yaptığımı... Onu durdurmak zorundaydım. Gazeteler hiçbir zaman DNA bulunamadığını, adamın kanıt bırakmayacak kadar zeki olduğunu yazıp duruyorlardı. O intihar eden zavallı kız... daha *çocuk* denilebilecek yaştaydı. Sonra işte, o kuyruktaydım ve o, sanki *normal bir insanmış* gibi arkamda öylece duruyordu ama *biliyordum*... O olduğunu biliyordum ve aklıma geldi... Bunun bir fırsat olduğunu düşündüm, ona bunu ödetme fırsatı..."

Elini sıkıca tuttum. Parmakları buz gibiydi.

"Tüm bunların geçmişte kaldığını, her şeyin bittiğini ve onun hak ettiğini bulduğunu düşündüm. Yıllar içinde her şeyin yolunda olduğuna kendimi ikna etmeyi başardım. Her mantıklı insan, benim yaptığımı yapardı. Sonra sen birden bana onun şartlı tahliye edilebileceğini söyledin... serbest kalabileceğini... İşte sonra her şey tekrar başladı. İşini kaybedeceğini düşündüm. Her şey ortaya çıkabilirdi ve hepsi benim suçum olacaktı ve ben... Ben..."

Hıçkırıklara boğuldu. Onu kollarımın arasına çekip saçını öptüm. "Ama işimi kaybetmedim ve kaybetmeyeceğim de. Bitti artık, gerçekten. Her şey çok güzel olacak. Sen, ben, çocuğumuz. Önemli olan tek şey bu. Ve sana söz veriyorum, hiçbir şey ama *hiçbir şey* bunu bizden alamayacak."

***

Fiona Blake, kapının çalınmasıyla uyandı. El yordamıyla uzanıp baş ucundan aldığı saat 07.35'i gösteriyordu. Bir saatten az uyumuştu. Gözleri sanki çamura bulanmış gibiydi. Uzuvları ıslak çimento gibi ağır ve dengesizdi.

Polisler, basın mensuplarını uzak tutmak için ellerinden geleni yapacaklarını ama yine de gidebileceği başka bir yer varsa oraya gitmesinin daha iyi olabileceğini söylemişlerdi. Varsa yanında kalabileceği birilerini ziyaret etmesini. Ama Fiona bunu istememişti. Gitmek istediği hiçbir yer, görmek istediği hiç kimse yoktu. Sadece yalnız kalmak istiyordu. O *polislerin* onu yalnız bırakmalarını istiyordu. Polisleri nihayet uğurlarken onlar için üzülmüştü. Özellikle de o güzel olan için. İsmi Somer'dı galiba. Gerçekten çok üzgün görünüyordu. Sanki Sash'ı tanıyormuş gibi, sanki onun başına gelenleri öğrenmenin nasıl bir his olduğunu biliyormuş gibi...

Kapı tekrar çalındı. Fiona yüzünü ovalayınca parmaklarının altındaki cildin sert ve kuru olduğunu hissetti. Sabahlığına uzandı, günlerdir aynı şeyi giyiyordu. Kendisi bile kötü koktuğunun farkındaydı.

Ön kapının yanındaki aynaya bakmaya cesaret edemiyordu ama umurunda da değildi. Eğer gelenler basın mensubuysa, onu görebilirlerdi. Nasıl olduğunu, kızını kaybetmenin insanı ne hâle getirdiğini görmelerini istiyordu.

Ama gelen bir gazeteci değildi. Victoria Parker'dı. Elinde bir çiçek buketi vardı. Zambak. Kızının getirdiğiyle aynı. Bir anda burnuna ağır bir koku geldi. Fiona'nın midesi bulandı.

"Bayan Blake... yani... Fiona," dedi Victoria, sesi boğazında düğümlenerek. Yüzünün rengi atmış, neredeyse çürümüş gibiydi. "Ne yapacağımı bilemedim. Bu çok korkunç... Anlayamıyorum ben... Onlar çok yakın arkadaştı... öyle güzel bir arkadaşlıkları vardı ki..."

Victoria yutkundu. Tuttuğu zambakları göğsüne bastırırken parmak eklemleri bembeyaz görünüyordu. Fiona'nın uyuşmuş zihninin küçücük bir kısmı, Victoria'nın bej ceketindeki turuncu polen lekesini fark etti. O leke ne yaparsa yapsın çıkmayacaktı. Bazı şeyler geri getirilemiyordu...

"Çok üzgünüm," dedi Victoria. Gözlerini çok hızlı kırpıştırıyor, gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu. "Ben gerçekten çok ama çok üzgünüm."

Epey uzun bir süre boyunca Fiona ona öylece baktı, sonra yavaş ve sessizce kapıyı kapattı.

***

Daily Telegraph
13 Şubat 2019

OXFORD'LU GENÇLER, "VAHŞİCE VE İNSANLIK DIŞI" CİNAYET SUÇUNDAN HÜKÜM GİYDİ

Yazan: Lisa Greaves

Dört genç kız, bugün Oxford Ceza Mahkemesi'nde Marstonlı genç Sasha Blake'e saldırmak ve kendisini öldürmekten suçlu bulundu. Sekiz hafta süren duruşmanın ardından Patsie Webb ve Isabel Parker cinayetten, Leah Waddell ise cinayete teşebbüsten suçlu bulundu. Yasal gerekçelerden dolayı ismi açıklanmayan dördüncü bir kız da basit yaralamadan suçlu bulundu. Cinayet gerçekleştiğinde dördü de on beş yaşındaydı.

Mahkemenin öğrendiğine göre, Webb ve Parker cinayeti haftalar önce planlamaya başlamış, benzer suçları araştırmış ve özellikle de 1999'da hüküm giyen, Yol Kenarı Tecavüzcüsü adıyla da bilinen Gavin Parrie vakasına odaklanmışlardı.

Hukuk Danışmanı Nicholas Fox, "vahşice ve insanlık dışı" Sasha Blake cinayetinin bazı ayrıntılarının, polisi failin taklitçi bir cinsel saldırgan olduğuna inandırmak için özellikle tasarlandığını iddia etti. Hatta suçlu bulunan kızlar, aldatmacayı desteklemek için cinayetten birkaç gün önce başka bir genç kıza neredeyse aynı yöntemlerle saldıracak kadar ileri gitmişlerdi.

Sasha Blake, 3 Nisan 2018 tarihinde, Oxford'daki Marston İskele Yolu'nda bulunan ormanlık alanda Webb ile Parker tarafından, kendisinin ölümüyle sonuçlanan vahşi bir fiziksel saldırıya maruz kaldı. Jüriye,

çocukluklarından beri arkadaş olmalarına rağmen Webb'in Blake'e son derece yoğun ve mantıksız bir nefret duyduğu açıklandı. Webb ayrıca, erkek arkadaşı Ashley Brotherton'ın ilişkilerini bitirmek ve kendisi yerine Blake'le birlikte olmak istediğine inanıyordu. Brotherton, Webb'in tehlikeli öfkesine dair ifade verdi ve Blake'e duyduğu sözde ilgi nedeniyle Webb tarafından kendisine yöneltilen çeşitli tehditleri anlattı. Bay Fox, jüriye, Webb'in Yol Kenarı Tecavüzcüsü vakasına sadece suçların Oxford'da işlenmiş olması sebebiyle değil, aynı zamanda Bay Brotherton'ın alçı ve sıva ustası olması ve panelvanından alınacak herhangi bir adli delilin saldırıların Parrie vakasıyla bağlantılı olduğuna inanmak için polise daha fazla gerekçe sunacağını bildiği için odaklandığını da söyledi. Birçok tanık, Webb'in gerçek suç programlarına ve suç soruşturma prosedürlerine duyduğu hayranlığı doğruladı.

Sorgulama sırasında Leah Waddell gözyaşlarına boğuldu ve plana sadık kalması için kendisine "zorbalık yapılıp gözdağı verildiğini", Webb ve Parker'ın "baskıcı" olduğunu iddia etti: "Hayır diyemedim... Bana bir şey yapmalarından korktum." Sasha Blake'in ölümünden sonra Webb, dikkatleri kendisinden ve Parker'dan uzaklaştırmak amacıyla kurbanın evine prezervatif yerleştirerek polisleri kurbanın bir erkek arkadaşı olduğuna inandırmaya çalışmak da dâhil olmak üzere pek çok şey yaptı. Webb, Cinayet Masası memurunun Bayan Blake'e, polisin Sasha Blake'in ölümü ile Parrie davası arasında bir bağlantı olduğuna inanmadığını söylediğini duyduğunda başka bir şüpheliyi ileri sürdü. Söz konusu şüphelinin suça karışmadığı sonradan ispatlandı.

Kızların dördü de önümüzdeki ay hüküm giyecek. Webb, Parker ve Waddell, cinayetten önceki saldırıyla ilgili de yargılanacaklar.

sendeolmali

takip et ▼

745 gönderi **267b takipçi** **629 takip edilen**

F A I T H Moda | Güzellik | Stil

Tutkumu paylaşıyor, kendimi sevmeyi öğreniyorum

Gönderi Tarihi: 16 Şubat 2019, 10.27

Portre çekim, iç mekân, doğrudan kameraya bakar

Selam millet. Bugün sizlerle kişisel yolculuğumu paylaşmaya başlayalı tam altı ay olduğunu fark ettim. Kanalımı açtığımda bu konuda konuşacak cesaretim yoktu ve muhteşem partnerim Jess ile son zamanlarda çok sıkıntı yaşayan ama daima yanımda olup beni olduğum gibi seven harika annem olmasaydı bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Şu an biraz duygusalım çünkü son birkaç ay benim için çok zordu ve ikisine de bütün kalbimle teşekkür etmek istedim.

Ve tabii ki sizlere de teşekkür etmek istiyorum. Özellikle de geçen yazdan beri gelen yüzlerce yeni takipçime. Sizlerden bir sürü harika geribildirim aldım, hem moda âşıklarından hem de beni takip eden tüm trans kızlardan. Hepinizi seviyorum ve kendi deneyimlerimin, başkalarının kendilerini içlerinde olduğu kadar dış görünümlerinde de güzel hissetmelerine yardımcı olduğu için ÇOK AMA ÇOK mutluyum.

Ekranda gözükmeyen birine seslenir, Jess gelir, gülümser ve el sallar. Elinde, üzerinde mumlar olan bir pasta vardır.

Evet, şimdilik bu kadar. Her zamankinden biraz kısa sürdü çünkü bugün Jess'in doğum günü ve kutlama yapacağız... Yaşasın!

Ben Faith ve size her zaman yaptığım gibi veda ediyorum: İyi görünün, kibar olun ve olduğunuz kişiyi sevin.

SON SÖZ

Wandsowrth Cezaevi
23 Mayıs 2018

Araba, kapının karşısında bekliyordu. Annesi gelmişti. Adam, kalabalık olmasını ve o lanet çocuklarını kesinlikle istememişti. Basına gelince, onun için yeterince vakit olacaktı. Avukatı, basın mensuplarının kuyruk oluşturduğunu söylemişti. Mesele sadece ne kadar para harcamaya hazır olduklarına bağlıydı. Böylesi bir hikâye de tam bir para tuzağıydı.

Annesi arabadan indi. Hâlâ o boktan Fiat'ı kullanıyordu. Düzeltmesi gereken şeylerden biri de buydu.

Adam karşıya geçip ona yaklaşırken, "İyi misin?" diye sordu kadın. Yağmur yağmaya başlamıştı. Paltosunun omuzlarından sular sıçrıyordu.

"Bin hadi anne," dedi adam. "Islanmanın bir anlamı yok."

Kadın ona sarılmadı. Sadece gözlerinin içine bakıp anahtarları uzattı.

"Kullanmak istersin diye düşündüm."

Adam gülümsedi. "Evet," dedi. "Neden olmasın? Kendimi toparlayayım biraz."

Arabaya bindi, sonra uzanıp annesi için yan koltuğun kapısını açtı. Yapay çam aromasının altındaki sigara kokusunu alabiliyordu. Ön panelde araba parfümü vardı. Midesini bulandırdı. Görünüşe göre hapiste geçirdiği onca sene koku alma duyusunu keskinleştirmişti.

Annesi kapıyı çekip kapattı, sonra ona döndü. "Eee?"

"Bunu onların yanına bırakmayacağım."

Annesinin, boş vermesini ve bundan vazgeçip hayatına devam etmesini söylemesini bekledi. Ama kadın böyle bir şey yapmadı.

"O siktiğimin polisi," dedi adam. "Bir de o orospu karısı. Bana komplo kurup üzerime suç attılar. Biliyorsun, değil mi?"

Kadın ona baktı, sonra başını aşağı yukarı salladı. "Hadi artık. Eve gidelim. Sonrasını başka zaman düşünürsün."

Ama adam daha bitirmemişti. "Orada saç filan olmadığını *biliyorum*, anne. O orospu yerleştirdi. Bana komplo kurmak için yerleştirdi."

Annesi iç çekti. Tüm bunları daha önce de duymuştu. Yaklaşık yirmi yıldır oğlu aynı şeyi söyleyip duruyordu.

"Ciddiyim ben. Bekle de gör... O piç kurularına ödeteceğim."

İçeride geçen yıllarının hesabını soracaktı.

Çocuklarını büyürken görememesinin hesabını soracaktı.

Her şeyden önce, onu kendi silahıyla vurmanın hesabını soracaktı.

Garajda saç filan olmadığını biliyordu çünkü geride böyle bir şey bırakacak kadar aptal değildi. Çünkü önemli şeyleri saklamayı bilirdi. Polisin bakmayı akıl edemeyeceği yerleri bilirdi.

Ve yıllar önce sakladığı şeyler hâlâ oradaydı, onu bekliyorlardı. O orospunun kafasından kopardığı uzun, kestane rengi saç telleri. Emma'nın sarı saçları. Alison'ın kızıl saçları. Mücevher, ipek külot ve o kızlardan aldığı diğer her şey. Bunları düşününce kasıklarında bir hareketlenme hissetti. Ama şimdi sırası değildi. Acele etmeye gerek yoktu. Vakti vardı. Jocelyn Naismith, Tüm Gerçek ve geri zekâlı avukatları sayesinde dünya kadar zamanı vardı.

Bir süre öylece oturdu, yumruklarını sıkıp açarak kalp atışlarının yavaşlamasını sağladı. Sonra anahtarı kontağa takıp motoru çalıştırdı.

Ninova

TEŞEKKÜRLER

"Fawley Takımı"nda bu kitabın ortaya çıkmasına yardım eden bir sürü insan var.

Öncelikle, muhteşem editörüm Katy Loftus başta olmak üzere, Penguin'deki ekibim. Çok yorgun olduğum ve gerçekten bir kez daha yapmak istemediğim hâlde beni son iki düzeltiyi yapmaya zorladığı için Katy'ye özel olarak teşekkür ediyorum. Kendisi haklıydı ve sonuç olarak ortaya çok daha iyi bir kitap çıktı (bir daha böyle yapmayacağım, söz veriyorum!). Ayrıca yardımcı editör Rosanna Forte'ye, muhteşem pazarlama ve halkla ilişkiler ekibim Jane Gentle, Olivia Mead, Ellie Hudson ve Cara Hunter Bülteni'nin arkasındaki beyin Lindsay Terrell'a çok teşekkür ederim.

Ayrıca Karen Whitlock'a redaktörüm olarak yaptığı olağanüstü çalışmadan dolayı ve Emma Brown'a ve Penguin'in prodüksiyon ekibine de teşekkür borçluyum. Transkriptlerden Twitter gönderilerine ve bu kitapta yer alan haritalara kadar, dosyalarda onlara daima yeni zorluklar çıkarıyorum ancak onlar bu zorlukların üstesinden gelme konusunda hiçbir zaman başarısız olmuyorlar! Böylesine çarpıcı ve göz alıcı kitap kapakları yapan John Hamilton'a ve tasarım ekibine, Dead Good ekibine, James Keyte'ye ve başta Emma Cunniffe ve Lee Ingleby olmak üzere, sesli kitap tarafında çalışan ve kitaplara hayat veren herkese çok teşekkür ederim.

Ayrıca Johnson & Alcock'tan temsilcim Anna Power'a desteği, anlayışı ve sabrı için çok teşekkür ederim! Ve Helene Butler'a da çok teşekkürler, sayesinde Fawley kitapları şu anda dünya genelinde yirmiden fazla ülkede yayımlanıyor.

Profesyonel danışmanlardan oluşan ekibim, diğer kitaplarda olduğu gibi bu kitapta da teknik ve prosedürel konularda

Ninova

bana çok değerli tavsiyelerde bulundular: Dedektif Amir Andy Thompson, Joey Giddings, Hukuk Danışmanı Nicholas Syfret ve Ann Robinson. Eğer teknik detaylarda hâlâ bir hata varsa bu tamamen bana aittir.

Daha yakın çevreme gelecek olursak, eşim Simon'a ve "ilk okuyucu" heyetimdeki nazik arkadaşlarım Sarah, Peter, Elizabeth, Stephen, Andy, Richard, Neera ve Deborah'a teşekkür etmek istiyorum.

Ayrıca böylesine harika bir metin sağladığı için KUCHENGA'ya da teşekkürler.

Ve son olarak, *siz* okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Penguin'in bana söylediğine göre, Cara Hunter kitapları her elli saniyede bir satılıyormuş (inanılmaz!). Ve Twitter veya Instagram'dan bana ulaşıp kitapları sevdiğine dair her gün mesaj gönderenlere de teşekkür ederim. Bunun ne kadar güzel bir şey olduğunu anlatamam, yazar olmak muhteşem ve hiçbir şey bunun yerini tutamaz. Son iki yıl içinde serideki kitapları satın alan, ödünç alan ve tavsiye eden herkese, özellikle de Netgalley ve Amazon'da yorum yazmak için vakit ayıranlara ve kitaplarıma fazlasıyla destek veren blog yazarlarına çok minnettarım.

Kitaba dair son birkaç şey söyleyeceğim. Daha öncekilerde de olduğu gibi, romanda Oxford'da yer alan bazı gerçek mekân ve yol isimleri olsa da bazı yerler tamamen benim hayal ürünüm. Örneğin "Summertown Lisesi", "Windermere Caddesi" ve "Rydal Yolu" aslında yok. Haber metinleri de tamamen kurgusaldır. Karakterlerin hiçbiri gerçek kişilere dayanmamaktadır ve kitaptaki online kullanıcı adları ile gerçekten bu kullanıcı adlarını kullanan insanlar arasındaki benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ve aranızdaki fazla dikkatliler için belirtmem gereken bir şey var. 1 Nisan 2018 aslında pazar gününe denk geliyor ama olay örgüsünden dolayı pazartesi yapmak zorunda kaldım. Bunu fark eden herkesi tebrik ediyorum!